

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA
JACKSON

OUR
LITTLE
SECRET

Lisa Jackson tarafından yazılan kitaplar

Tek Başına

BAKALIM SON
ÇIĞLIĞI NASIL
ATACAK?
KORKMUŞ
FISILTILARLA
KOŞMAK
İKİ KEZ
ÖPÜŞÜLDÜ
KONUŞULMA
DI DERİN
DONDURUCU
ÖLÜMCÜL
YANIK
KÖTÜ OYUNDA ÖLME
OLASILIĞI EN YÜKSEK
SİHİRLİ YALANLAR
KÖTÜ BİR ŞEY KÖTÜ
YOLLAR
KÖTÜ RÜYALAR
MERHAMETSİZ
UĞURSUZ
EVİNİZE YAKIN BİLMEK
İSTEMEZSİNİZ
INTIKAMINI
ALDIKTAN SONRA
UĞURSUZLUK
ÖDEYECEKSİN
ACIMASIZ
TEPKİ
SON BİR NEFES
YALANCI, YALANCI
PARANOYAK
KISKANÇ
AYAKTA KALAN SON
KIZ GÜVENSİZLİK
NOEL BABADAN TEK

İSTEDİĞİM KORKMAK
HAYATTA KALAN KIZ

KÜÇÜK
SIRRIMIZDAN
KORKMA

Cahill Ailesi

Romanları EĞER

SADECE BİLİYOR

OLSAYDI
NEREDEYSE ÖLDÜ
BANA İHANET ETTİN.

Rick Bentz/
Reuben Montoya Romanları

SICAK KANLI
SOĞUK KANLI
ÜRPERTİ
MUTLAK
KORKU KAYIP
RUHLAR KÖTÜ
NİYETLİ SINSI
ASLA YALNIZ
ÖLME SON
GÜNAHKAR

Pierce Reed /
Nikki Gillette
Romanları

BİR GECE ÖNCE,
BİR SABAH SONRA
SÖYLE BANA.
ÜÇÜNCÜ MEZAR

Selena Alvarez/
Regan Pescoli
Romanları

ÖLÜME
TERK EDİLMEK
ÖLÜME
SEÇİLMEK
ÖLÜME
DOĞMAK

ÖLMekten
KORKUYOR
ÖLMeye HAZIR
ÖLMeyi HAK EDİYOR
ÖLMeyi BEKLIYOR
ÖLMeye İSTEKLI

Kensington Publishing Corp. tarafından yayımlanmıştır.

LISA JACKSON
KÜÇÜK SIRRIMIZ

www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

Ayrıca

Başlık

Sayfasına göre

Telif Hakkı Sayfası

BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

BÖLÜM 37

BÖLÜM 38

BÖLÜM 39

SONSÖZ

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
900 Üçüncü Cadde
New York, NY 10022

Telif Hakkı © 2024 by Lisa Jackson, LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kitap logolu K Reg. ABD Pat. & TM. Kapalı.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:
2024932262 ISBN: 978-1-4967-3701-4

İlk Kensington Ciltli Baskı: Temmuz 2024 ISBN:

978-1-4967-4918-5 (ticari)
ISBN: 978-1-4967-3702-1 (e-kitap)

BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 1

Seattle, Washington
Ekim 2022

"Ne kadar ileri gidebilirsin?"

Gideon'un sözleri Brooke'u kısa sürede durdurdu. Çoktan geç kalmıştı ve saniyelerin hızla geçtiğini hissediyordu. Yelkenlisinin küçük kamarasına döndüğünde, onu bıraktığı yerde, yatağında uzanmış, bronzlaşmış vücudu çarşafı dolanmış, koyu renk saçları alnına dökülmüş halde buldu.

"Ne demek istiyorsun?"

Kendini yukarı doğru itti, bir dirseğinin üzerinde durdu, bronz teninin altındaki kaslar görünüyordu, gri gözleri değerlendiriyordu. Sanki biliyormuş gibi. Dışarıda bir martı çığlık attı ve komşu yelkenlilerin direklerinin yanından geçip körfezin gri sularının üzerinde süzülen martının görüntüsünü yakaladı.

Söyle ona. Bitir şu işi. Bu işi hemen bitir!

"Senin istediğin bir şey için," dedi ve gülümsemiyordu. "Ne kadar ileri gidebilirsin?"

"Bilmiyorum." Karmakarışık saçlarını parmaklarıyla taradı, sonra güverteye çıkan kısa merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Oldukça uzak, sanırım." Saatine bir göz attı. "Bak, gerçekten gitmem gerek."

Söyle ona.

"Bekle." Adam yataktan yuvarlandı ve kız onun dövmesini fark etti, ensesinde küçük bir ahtapot dövmesi vardı, saçları uzadığında zar zor görülebiliyordu. Adam onun bileğini yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için geri çevirdi. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi, zayıf ve formdaydı, teni güneşte geçirdiği saatler yüzünden bronzlaşmıştı. "Neden bana sormuyorsun?" dedi ve alnını onunkine değdirmek için eğildi. Parmak uçları bileğinin iç kısmına değdi ve gözbebekleri biraz karardı. *Söyle ona! diye ısrar etti o lanet olası iç sesi. Şimdi söyle ona!*

"Sana mı sorayım?"

"Ne kadar ileri giderdim."

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı, parmakları çok sıcaktı, tekne ayaklarının altında hafifçe sallanıyordu. "Tamam," dedi ve sesinin fısıltılı tonundan nefret etti. "Tamam. Ne kadar uzağa gidebilirsin?"

"İstediğim bir şey için mi? Birlikte olmam gereken kişi için mi?" Bakışları onunkilere kilitlendi ve nefesi boğazında düğümlendi. Teknenin küçük kamarasının duvarları küçülmüş gibiydi ve bir kalp atışı için

Sanki dünyadaki tek iki insan onlarmış gibiydi. Yakınına eğildi ve kulağına fısıldadı, "Her şeyi yaparım." Kadın zorlukla yutkundu.

"*Ne olursa.*" diye tekrarladı.

"Bir şey var mı?" Şüphecililiği sesinden uzak tutamadı. Adamın bakışları onunkileri tuttu. "Eğer mecbur kalırsam, öldürürüm."

Seattle trafiği tam bir kabustu.

Ve geç kalmıştı.

Tabii ki.

Korkup Gideon'a son birkaç aydır paylaştıkları şeyin bittiğini söylememekle kalmamış, aynı zamanda geç kalmıştı. Yine geç kalmıştı.

"Hadi, hadi," dedi, caddeleri tıkayan araç karmaşasındaki diğer sürücülere olduğu kadar kendine de. SUV'sini araçların arasından geçirdi, bir şeritten diğerine kayd, sonra da Explorer'ını dik bir yan sokağa çevirerek otoyola doğru giden izdihamdan kaçınmayı umdu.

"Hadi, hadi," diye mırıldandı ilerleyen kocaman kırmızı bir pikaba yetişirken. Gösterge panelindeki saate baktı. Beş dakika içinde okulda olması gerekiyordu. Bu hızla giderse bir saat sürerdi! Tam bir inşaat alanına geldiklerinde kornaya bastı.

Kereste yüklü kamyonet, sakallı bir inşaat işçisi dur işaretini kaldırırken asfalttaki geniş bir çukuru koruyan turuncu konilerin yanından geçip gitti. Gözleri havacı güneş gözlükleriyle korunuyor olsa da, ön camdan ona bakıyor, yanından geçmeye çalışması için ona meydan okuyordu.

Beklemedi. Bekledi. Parmaklarını sabırsızlıkla direksiyona vururken, alarmı öten devasa bir beko caddeye geri geri girdi ve sonra ilerledi. Seattle'da Ekim ayı için sıcak bir gündü, güneş ışığı tozlu ön camından içeri süzülüyordu. Ve beko cadde boyunca ilerliyor gibiydi.

"Oh, hadi ama!"

Başaramayacaktı.

Özellikle de şimdi.

Harika.

"Lanet olsun."

Cep telefonunu aldı ve kızına mesaj attı: **Geç kalıyorum.**
Yola çıkıyorum.

Tam olarak bu kelimeleri kaç kez yazıp Marilee'ye göndermişti? Haftada en az bir kez, çoğu zaman daha fazla. Özellikle son zamanlarda.

Marilee, on dört yaşında, hayır, bekle, "neredeyse on beş", çok kızacaktı. Peki başka yeni ne vardı?

Egzoz püskürterek ilerleyen beko, iri yarı bir sürücü kolları çalıştırarak devasa beton ve asfalt parçalarını kazıyordu. Ağır çekimdeymiş gibi görünen bir hareketle kepçesini havaya kaldırdı, ardından eğerek yükünü rölantide çalışan devasa bir damperli kamyonun kasasına boşalttı.

Dakikalar ilerledikçe kepçe caddeden çıkıp ara sokağa girmeye başladı. "Sonunda."

Cep telefonu çaldı. Onu şaşırttı.

Sonra bunun kendi telefonu olmadığını, Neal ve Marilee ile aile planına kayıtlı olan telefon olmadığını, diğer telefonu olduğunu fark etti. Kullan-at telefon. Bluetooth'una bağlı olmayan. Kimsenin bilmediği gizli telefon. Gideon dışında kimsenin. Konsolu çevirerek açtı, küçük alanın dibini kazıyarak çıkardı ve kullan-at telefonunu buldu. Saklandığı yerden çıkarıp ekrana baktı.

Numarayı tanımadı. "Ne oluyor be?"

Aniden cevap verdi, ayağı frende gevşedi. "Merhaba." Bir duraklama.

Cipi ilerlemeye başladı. "Alo?" dedi tekrar sertçe.

Cadde açıldı ve işaretçi tabelasını Dur'dan Yavaş'a çevirdi.

Kaba, fısıltılı bir ses, motorların gürültüsü ve çalışma ekibindeki adamların bağırışları arasında zar zor duyuluyordu. "O düşündüğün kişi değil."

"Ne?" dedi, duymak için kendini zorlayarak. "Kim değil- kim bu?" Telefon bağlantısı kesildi.

Kalbi sıkıştı. Biri biliyordu! Tanrım, öğrenilmişti.

Panik atak geçirmemek için gözlerini kırıştırdı. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Kimse bilmiyordu. Elbette kimse bilmiyordu. Arama bir hata olmalıydı. Birisi yanlış numaraları tuşlamıştı. İşte bu kadar. Ter parmaklarını ıslatmaya başladı ve daha önce ayrılmaya cesaret edemediği için zihinsel olarak kendini tekmeledi. Bugün ona söyleyecek cesareti bile bulamamıştı.

"Ödle," diye homurdandı. "Korkak."

Görevli kolunu çılginca sallayarak ona yol gösteriyordu ama onun akli mesajdaydı. Ya yanlış numara değilse? Ya biri biliyorsa? Aman Tanrım.

Gaza bastı, kalbi güm güm atıyor, nabızı kulaklarında çarpıyordu.

Göz ucuyla sarı bir bulanıklık gördü, bir spor araba hızla etrafından dolaşp önünü kesiyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı, neredeyse frene basacaktı ki tiksiniş işçi sarı arabaya başını sallayarak el salladı.

Ancak Porsche çoktan inşaat alanını geçmiş ve bir sonraki ışığa yakalanmıştı. "Aptal!" diye mırıldandı nefesinin altında, yeşile dönmeye başlayan ışığa yetişmeyi umarak ilerledi.

Brülör tekrar çaldı. Ne

oluyor be?

Ekranda aynı bilinmeyen numara görünüyordu.

Oh. Tanrım.

Sert bir şekilde cevap verdi. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama yanlış numarayı aradınız!"

Bir duraklama ve ardından fısıltılı bir ses: "Hiç sanmıyorum,

Brooke." Arayan kişi onun adını biliyor muydu?

"Kimsiniz?" diye sordu telaşla. Hayır, hayır, hayır.

"O düşündüğün k i ş i değil." Ses-erkek mi? Kadın mı? Yaşlı mı? Genç mi? Bilemiyordu. "Dikkatli olsan iyi olur-"

Bam!

Explorer'ının ön tarafı, metal ve plastikten oluşan korkunç bir çatırtı ile spor arabanın arkasına çarptı.

Vücudu sarsıldı.

Emniyet kemeri sert bir şekilde koptu.

"Kahretsin!" Frene bastı, telefonu düşürdü, nabızı stratosfere fırladı.

Porsche gıcırdayarak durdu.

Arkasındaki araba - direksiyonda yaşlı bir adam ve yanında karısı olan beyaz bir tekne - ona çarpmasına ramak kala durdu. Sürücü irkilerek başını kaldırdı. Önünde, hasarlı Porsche'deki adam arabasından atladı ve onun penceresine doğru yürüdü.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı, kot pantolonu ve siyah tişörtünün rengi solmuş ve iri yarı bedeninin üzerinde yıpranmıştı.

Kadın camını biraz daha indirdiğinde, adam şapkasını kafasından çekip çıkardı ve Mariners şapkasını kaldırıma fırlattı. "Arabama çarptın lan!"

Zihni hızla çalışıyor, nefes alış veriş sığılaşıyordu. "Gitmeye başladın, sonra durdun."

"Ne olmuş yani? Aracınızı kontrol etmeniz gerekiyordu. Bana çarptınız, bayan!" Elini kaldırıma doğru salladı. "Ve eğer dikkat etseydiniz, bir çocuğun -o çocuğun- kaldırımın yanında topla oynadığını fark ederdiniz!" Görünüşüne bakılırsa dört ya da beş yaşlarında olan ve onlara korku dolu gözlerle bakan çocuğa parmağını uzattı. "Top caddeye yuvarlandı," diye açıkladı şoför ve kızgın bedeninin yanından bakarak karşı şeritte durmuş bir minibüsün önündeki kaldırımda hâlâ yavaşça yuvarlanan bir basketbol topu gördü. "Çocuğun peşinden koşabileceğini düşündüm. Tanrım, nesin sen? Geri zekâlı mısın?"

Bunu inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu. Sokağın yakın tarafına baktığında, yaşlı bir kadının çocuğu sürükleyerek bir apartmana götürdüğünü gördü.

"O lanet şeyi kovalamadığı için çok şanslısın!" Şoför hâlâ atıp tutuyordu. "Çünkü ya kovalasaydı? Ve ben ona çarpmasaydım? Eminim vururdun."

Kalbi acıyla çarptı. Adam haklıydı. Telefon konuşması, Gideon ve tüm o berbat hayatı yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki dikkatini verememişti. En azından yeterince dikkat etmemişti.

Ama iyi olurdu. Sadece bükülmüş bir metal. Başka bir şey değil. Hayati tehlikesi yok. Tanrıya şükür.

Ona doğru baktı. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu, kel kafası güneş ışığında parlıyordu, güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu. İki-üç günlük sakalının altında, çenesindeki bir kas fazla mesai yapıyordu.

"Bilmiyorum."

"Ben değilim. Senin sayende. Ve arabam! Kahretsin, geçici plakaları daha yeni söktürdüm! Yepyeni ve şimdi-Şimdi mi? Siktir!" Güneş gözlüklerini çıkardı ve şapkası elinde olduğu için fırlatacak gibi oldu, sonra vazgeçti ve aynalı gözlükleri burnunun üzerine geri itti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi parmağını arabasına doğru uzatarak.

"Öyle mi?" Kız cevap veremedi, adam onu bilgilendirdi. "Bu lanet bir 9-11! Duydun mu beni? Lanet olası bir 9-11."

"Anladım!" diye karşılık verdi, öfkesi tavan yapmıştı. Dişlerini sıktı ve sakın kalmaya çalıştı, her ne kadar bu pislik herif tüm düğmelerine basıyor ve sinirleri kırılma noktasına kadar yıpranmış olsa da.

Beyaz devasa bir sedanın içindeki adam caddeye çıkmıştı. "Her şeyi gördük," diye bağırdı açık arabanın kapısının arkasından. "Tanığa ihtiyacı olan varsa. Aggie ve ben her şeyi gördük." Buick'in yolcu tarafında sert bir şekilde oturan karısını işaret etti.

"Sen iyi misin?" Brooke, diğer arabalar yanlarından geçip giderken açık penceresinden bağırarak sordu. "Peki ya karın?"

"Evet, evet, ikimiz de iyiyiz," dedi yaşlı adam elini çırparak.

Tanrı'ya şükür.

Öfkeli sürücüye, caddenin kenarında toplanmış olan kalabalığa dikkat çekerek, "Sanırım kenara çeksek iyi olacak," dedi. "Birbirimizden bilgi alalım."

"Lanet olası A," dedi. "Bunu yapacağımız konusunda çok haklısın! Bunun bedelini ödeyeceksin!" Parmağını kadının yüzüne doğru uzatmadan önce arabasını işaret etti. "Bu senin suçun." Sonra cebinden telefonunu çıkardı, kızın Explorer'ının plakasının fotoğrafını çektikten sonra sokağın karşısındaki bir alışveriş merkezinin otoparkını işaret etti. "Şuraya," diye emretti.

Sokaktan şapkasını aldı ve kafasına geçirdi. Arabasına tırmanırken ona çeliği delip geçecek bir bakış fırlattı.

"Göt," dedi nefesinin altından ve adamın spor arabasını vitese takıp trafik şeridinden hızla geçmesini ve park yerindeki bir kasise çarparak neredeyse dibe vurmasını izledi.

Hak etmişti. Evet, kız hatalıydı ama adam bu konuda tam bir pislik gibi davranıyordu. Explorer'ını bir FedEx'in önündeki park yerine kaydırıp ve hasarı incelemek için aracından indi. Ön tampon tahrip olmuş, onarılamayacak şekilde buruşmuş, bir far çatlamış ve kim bilir daha neler olmuştu? Ama Porsche'nin durumu daha da kötüydü; arka tarafında kocaman bir göçük vardı, boyası kazınmış, kaputu buruşmuştu.

"Tanrım, şuna bakar mısın?" dedi şoför, arabasının arkasına doğru ilerledi ve motorunu görebileceği kadar eğilmiş metal parçasına bakarak başını salladı. "Hâlâ kullanabildiğim için şanslıyım. Bilmiyorsan söyleyeyim, motor arkada."

"Biliyorum." Görebildiği kadarıyla motor hasar görmüş gibi görünmüyordu.

"Araba kullanmayı sana kim öğretti?" diye sordu.

Öfkesi daha da alevlendi ve sırtı sertleşti. Ona on bir yaşında traktör sürmeyi, on üç yaşında amcasının çiftliğindeki tarlalarda kamyon kullanmayı öğrendiğini asla söylemeyecekti. Onu ilgilendirmezdi. Çaba sarf ederek dilini tuttu. *Onunla bu konuya girme. Buna değmez! Uğraşman gereken başka sorunların var, bu herifin arabasından daha büyük.* "Sadece telefon numaralarımızı ve bilgilerimizi değiş tokuş edelim," diye olabildiğince sakın bir şekilde önerdi.

"Ama hepsi senin suçun. Bana arkadan çarptın."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi, öfkesi kabarmıştı. "Tamam mı? Ben de oradaydım!" "Güzel." Arabasına doğru geri dönmeye başladı.

"Ama bu konuda hıyarlık yapmana gerek yok."

Yüzü buruşmuş bir halde döndü. "Ne dedin sen?"

"Hıyar olmak zorunda değilsin." O pislikten bıkmıştı. "Evet, araba berbat durumda. Benimki de öyle, ama olan olmuş, hadi işimize bakalım."

"Dağınıklık mı?" Bu arabanın ne kadar mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Çok. Evet, biliyorum. Ama bu konuda bana bağırmanın bir faydası olmaz." "Bana bağırmanın bir faydası olmaz," diye şarkı söyleyerek ona karşılık verdi.

Bir kez daha ateşli bir karşılık verdi, daha fazla yemlenmeyi reddetti ve telefonunun kamerasıyla sigorta kartının fotoğrafını çekti. Göz ucuyla kaldırımında toplanan insanları gördü. "Bunu sana mesaj atacağım. Senin numaran ne? Sen de bana seninkini gönder."

İsteksizce, çenesini tutarak cep telefonu numarasını söyledi ve o da yavaşça yanından geçen araba ve kamyonların meraklı bakışlarına aldırmadan numarayı tuşladı. "Ben Brooke Harmon."

"Jim Gustafson. Ama James. Yasal olarak.

James." "Anladım."

"Güzel, yani, avukatımdan haber aldığında." "Harika.

Avukatınız benimkiyle irtibata geçebilir: Neal Harmon." Adam hafifçe sertleşti, belli ki bağlantıyı yakalamıştı. Yine de ona bilgi verdi. "Kocam."

Adam hafifçe kaşlarını çattı ve kadın bir saniyeliğine tatmin oldu, sonra Jim'e -yasal olarak James'e- soğuk bir gülümseme sundu ve tekrar telefonuna bakıp güneş gözlüğünün camlarında çarpıtılmış görüntüsünü görmeden önce mesajı gönderdi. "Bırakalım da sigorta şirketleri bu işi çözsün."

"Sıralanacak fazla bir şey yok. Unutmayın, şahitlerim var. Yakınlardaki arabaların plakalarının fotoğraflarını çektim. Peki ya Buick'teki yaşlı adam ve karısı? Her şeyi gördüler." Gustafson'ın gülümsemesi kendini beğenmişti. Kendisiyle gurur duyuyordu. "Güzel. O zaman burada işimiz bitti." Bir polis aracının yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları gözünün önüne geldiğinde bunun doğru olduğunu umdu.

Ayna.

BÖLÜM 2

Brooke bir saat sonra, ezik Explorer'ında arabasını sürerken Bluetooth aracılığıyla "**Hoşça kal,**" dedi. Hâlâ sarsılmıştı, kazadan ve rahatsız edici telefon görüşmesinden dolayı sinirleri gerilmişti.

Andrea bağlantının diğer ucundan, "Endişelenme! Ciddiyim." Andrea, Marilee ve Andrea'nın kızı Zuri anaokulunda tanıştıklarından beri onun arkadaşısıydı. Şimdi, bir kez daha, Brooke bu öğleden sonra onu kurtarmaya gelmesini istemişti.

Daha önce, Gustafson'la uğraşırken Andrea'ya mesaj atmış ve arkadaşından Marilee'yi liseden almasını istemişti. Tabii ki Andrea devreye girmiş, Marilee'yi okulda bulmuş ve onu üye oldukları spor kulübüne bırakmıştı. Brooke kızına da mesaj atmıştı ama Marilee yanıt vermemişti.

Hiç şaşırmadım.

Brooke ezik arabasıyla kulübün otoparkına doğru manevra yaptı ve arabayı spor salonunun yüksek pencerelerini gören bir yere çekti. Camın ötesinde, genç kızlar jimnastik aletlerinin etrafında kümelenmişlerdi. Brooke, tek parça streç giysisi ve şortuyla Marilee'ye bir an göz attı. Andrea'ya "Sen bir cankurtaransın," dedikten sonra motoru durdurdu.

"Sen de benim için aynısını yapardın." "Bir kalp atışında."

"İşte böyle. Başka bir şey düşünme. Ayrıca, bana geri ödeyeceksin."

"Tabii ki. Saati söyleyin."

"Pekala... belki gelecek hafta? Zuri'nin yine piyanosu var ve aynı zamanda DJ'i çocuk doktoruna götürmem gerekiyor."

"Tamamdır." Brooke sanki Andrea onu görebiliyormuş gibi başını salladı. "Bana bir hatırlatma mesajı at."

"Olur. Joanna Nelson'dan bir telefon aldım; onu tanıyorsun, değil mi? Kinsey'nin annesi."

Çilli, kızıl saçlı Kinsey, Marilee'nin sınıfındaki bir başka öğrenciydi. İki kız ilkokulda yakındı ama ortaokulda farklı gruplara dağılmışlardı. "Evet, kızlar takılırdı."

"Sınıfta kayıp bir kız olduğunu söylüyor. Allison Carelli. İki gündür. Polis çağrıldı. Tahmin edebileceğiniz gibi, Alli'nin annesi,

Elyse, çıldırıyor. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tüm arkadaşlarını, hastaneleri ve her yeri aradı."

"Ve onu bulamıyorlar," dedi Brooke, içinde bir korku damlası hissederek. Allison'ı tanıyordu elbette, kıvrıcık siyah saçlı, mavi gözlü, sessiz, minyon bir kızdı ve somurtkanlığın sınırlarında dolaşan bir tavı vardı.

"İz bırakmadan gitti."

"İki gün mü?" Brooke fısıldadı, içi bulanıyordu. Kendi kendine iki günün, yani kırk sekiz saatin o kadar da uzun olmadığını söylüyordu ama o daha iyi biliyordu. Marilee iki saat bile kaçırса, aklını kaçıracaktı.

"Polis Allison'ın bir kaçak olabileceğini düşünüyor ama Elyse buna inanmıyor. Aileyi iyi tanıyan Joanna da inanmıyor. Alli iyi bir çocuk, biliyorsun. Orta halli bir öğrenci, yüzme takımında, silik biri, böyle şeylerden nefret ederim. Ödümü koparıyor."

"Yüce Tanrım." Brooke dudağını ısırđı. "Belki ortaya çıkar." İçindeki küçük korku damlacığının sürekli bir akıntıya dönüşmesine rağmen umutlu görünmeye çalışıyordu.

İki yılda iki kız.

Andrea, sanki Brooke'un düşüncelerini okuyormuş gibi, "Belki, ama Penny Williams yapmadı," dedi. "Peki bu ne kadar oldu, neredeyse bir yıl mı?"

Brooke başını sallıyordu. Penelope Williams geçen sonbaharda okuldan eve gelmemişti. O zamandan beri Marilee'nin üst sınıfında okuyan kızın yeri tespit edilememişti.

Brooke'un bakışları hâlâ büyük pencerelere odaklanmıştı, kayıp kızı ve annesinin hissettiğı acıyı düşündüğünde düşünceleri karanlık bir hal alıyordu. Eğer Marilee'ye bir şey olursa, kendini kaybedecekti. Kesinlikle kaybederdi.

"Herkes çıldırmış durumda. Austin Keller'dan bile bir telefon aldım; onu tanıyorsun, değil mi? İtfaiyeci olan mı?"

"Evet." Gülümsedi. "Austin'i liseden beri tanırım. Karısına yazık oldu." Stacey de sınıf arkadaşındı ve birkaç yıl önce bir bisiklet kazasında ölmüştü.

"Aradı. Endişeli hasta. Bekar bir baba. Tek çocuk." İçini çekti. "Biliyor musun, hep seni soruyor."

"Gerçekten mi?"

"Mm."

"Tuhaf. İlk yılımda ona çok aşık olmuşum." Göz ucuyla bir hareket yakaladı. Alçak tekerlekli bir Honda

üç sıra aşağıda bir yer kaptı, bas sesleri sürücünün açık camından duyulabiliyordu. On sekiz yaşlarında bir çocuk olan adam motoru durdurdu ve cam kapılara doğru ilerlemeden önce uzun gövdesini arabadan çıkardı.

Andrea bağlantının diğer ucundan, "Kahretsin, saate bak! Üzgünüm, gitmem gerek. DJ bu hafta üçüncü kez futbol kramponlarını bulamıyor. Ama Marilee'yi uyar, tamam mı? Alli hakkında. Çok dikkatli olmalıyız. Her zamankinden daha fazla. Görüşürüz!" Ve sonra gitmişti.

Koltuğunda geriye yaslanan Brooke dudağını ısırды. Kızını izlemeye devam ederken zihninde yeni korkular dolaşıyordu. Marilee, siyaha yakın saçlarını uzun bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, rutinine devam ediyordu. Yüzü sabit, ifadesi kararlı, üst barın etrafında dönerken omuz kasları geriliyor, ardından kırk yaşlarında fit bir kadın olan koçu yanında dururken alt bara doğru sallanıyordu.

On dört yaşındaki kızı çok iyi olmasa da iyi bir öğrenciydi ve doğuştan yetenekli olmasa da kendini işine adanmış bir sporcuydu. Ayrıca, Brooke'a göre Marilee bazı arkadaşlarından daha olgun görünüyordu ve tek çocuk olduğu için biraz benmerkezciydi. Zaten hangi ergen öyle değildi ki? Ve bir kardeşe sahip olmak her şeyi tozpembe yapmıyordu. Brooke bunu kişisel deneyimlerinden bilmiyor muydu? Bir kız kardeşe sahip olmak onun için ergenliğin tehlikeli yollarını yumuşatmaya yardımcı olmamıştı. Aslında, sadece çukurları derinleştirmişti.

Benmerkezci olmaya gelince?

Marilee, Brooke'tan daha mı kötüydü? Kendini tamamen kaptırdığını hatırlamak için önündeki arabaya arkadan çarptığını hatırlaması yeterliydi.

Porsche'nin parlayan arka lambalarının uyarısını nasıl gözden kaçırmıştı? Ve ilerideki caddede elinde top olan çocuğu nasıl görmemişti? Çocuk ciddi şekilde yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Peki ya arkasındaki Buick'in içindeki yaşlı çift? Kırılgan görünüyorlardı ve kesinlikle ciddi şekilde yaralanmış olabilirlerdi. Hatta belki de stres yüzünden felç geçirmiş ya da kalp krizi geçirmiş olabilirlerdi? Kim bilebilirdi ki? Arkadan çarptığı adamdan bahsetmiyorum bile. Explorer arabasını karşıdan gelen trafiğin içine itmiş olsaydı, egosundan daha fazlası zedelenebilirdi.

Yine de Gustafson hıyarın tekiydi. Hem de büyük bir hıyar! Ve kocam avukat kartını oynamak zorunda hissetmesinden nefret ediyordu ama pislik onu buna zorlamıştı.

Peki ya aldığı telefon ne olacaktı? Fısıltıyla yapılan uyarının arkasında kim vardı?

O senin düşündüğün kişi değil.

Tek bir cümle zihninde sonsuz bir döngü halinde dönüp duruyordu.

Birisi onun Gideon Ross ile olan ilişkisinin farkındaydı. Onun özel telefon numarasına sahip olan biri.

Kimi?

O telefon görüşmesine kadar, aralarındaki ilişkiyi sadece kendisinin ve Gideon'un bildiğine inanıyordu. Brooke kimseye söylememişti. Peki ya Gideon? Dudaklarını kapalı tutması için ona güvenebileceğini nereden biliyordu?

İçini hastalıklı bir his kapladı.

Ne düşünüyordu ki? Neden en başta onunla ilişkiye girmişti?

Oraya gitmesine, kendi ruhuna girmesine izin vermeden önce, kendine ondan zaten ayrılacağını hatırlattı. Sakinleşme zamanı. Bu bir sorun değildi.

Henüz.

Ve Allsworth Lisesi'nden kaybolan kızlarla ilgili endişelenecek daha büyük sorunlar vardı.

Kullan-at telefonunu açtı, Son Aramalar menüsünü inceledi, ama uyarı aramasına herhangi bir isim eklenmemişti. Sadece "Bilinmeyen Arayan" ve bir telefon numarası vardı. İki kez düşünmeden aramayı cevaplamak için düğmeye bastı. Telefon çaldı ve tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Cevap talep edecekti.

Kimsin sen?

Ne istiyorsun?

"O düşündüğün kişi değil" de ne demek? Ne

bildiğini sanıyorsun sen?

Ve en önemlisi, kendi uyarısını yapacaktı: *Beni bir daha arama.*

Ama hiç şansı olmadı. Telefon beşinci ya da altıncı çalışından sonra kapandı. Sesli mesaj yok.

Midesi bulandı. Bu hiç iyi değildi. Gizli kaçamağı i h t i y a t l ı y d ı ve artık kısa sürmüştü ama birileri biliyordu. Ve arıyorlardı.

Kim? Zihni olasılıklarla doldu ve boş çıktı. Dikkatli davranmıştı.

Peki ya Gideon? O ne kadar dikkatli davranmıştı?

Parmakları hafifçe titreyerek numaraya bir mesaj göndermeye çalıştı.

O da işe yaramadı.

"Harika," dedi boş arabaya. "Tek kelimeyle harika." Kullan-at telefonun numarasını Gideon'dan başka kimseye vermemişti. Ama birisinin elindeydi. Kendisine ait olduğunu bilen biri olduğunu varsayıyordu.

Yeniden hüsrana uğramış bir halde sürücü koltuğunda arkasına yaslandı, kazalar zihninde her zamankinden daha korkunç "ya olursa" sahneleri canlandırıyor. Porsche ile yaptığı kazada hatalıydı. Buna hiç şüphe yoktu. Ve tüm durum çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Bu haliyle, kendi gururunu saymazsa, kimse yaralanmamıştı. Bu kesinlikle bir darbe almış ve morarmıştı.

Belki de bu bir işarettir, diye düşündü Marilee'nin attan inip denge aletine yaklaşmadan önce koçuyla konuşmasını izlerken.

Brooke kehanetlere, lanetlere ya da yüksek bir güçten gelen işaretlere gerçekten inanmadığını söylüyordu ama bazen görünenden daha fazlası olduğunu hissediyordu. O ve kız kardeşi katı bir Katolik ailede yetişmişlerdi. Büyükannesi ona her zaman şeytanın omzunun hemen üzerinde pusuya yattığını, Tanrı'nın onun günah işlemesini beklediğini ve acı verici cezasını vermeye hazır olduğunu hatırlatırdı.

Brooke'un annesinin ailesinden nesillerdir kalan adadaki yazlık kulübeleri bir zamanlar ninelerinin dini eserleriyle doluydu. İsa heykelleri şömineyi süslüyordu. Çoğu İsa'nın Kutsal Kalbi ile süslenmiş mumlar ocağın üzerine yerleştirilmişti. Meryem Ana resimleri duvarları süslüyordu. Tespihler yatak direklerinin üzerine örtülmüş ve haçlar içeride ve dışarıda kapıların üzerine çivilenmişti. Brooke çocukken kulübe İsa'ya adanmış bir mabet gibiydi. Yıllar geçtikçe, Nana'nın vefatından sonra mumların, haçların ve tespihlerin çoğu bir kenara kaldırıldı.

Kendi gençlik isyanına rağmen, Kilise'nin bazı inançları ve öğretileri Brooke'un üzerinde etkili olmuştu. Büyükannesi her zaman Tanrı'nın kendisiyle konuştuğuna dair işaretler aramıştı. Belki de Tanrı bugün dikkatini Mary O'Hara'nın torununa çevirmişti. Kaza onun günahları için bir uyarıydı.

"Evet, doğru."

Her iki durumda da, bu ilişkiyi bitirmenin zamanı gelmişti. Hatta o öğleden önce Gideon'la birlikteyken bunu yapmayı düşünmüş ama cesaretini kaybetmişti.

Saatine baktı. Marilee'nin dersi on dakika içinde bitecekti. Yeterince zaman vardı. Etrafına baktı ve kimseyi görmedi.

ama motoru tekrar çalıştırdı, camı açtı ve klimayı açarak kullan at telefonundan Gideon'un numarasını çevirdi.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Hey, bebeğim."

Adamın sesi kadının nefesinin ciğerlerinde sıkışmasına neden oldu. Tanrım. Ona "bebeğim" demesinden nefret etmesine rağmen. Ona çok kızgın olsa da.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu numarayı kime verdin?" diye sordu, sesi sinirliydi. "Ne? Hiç kimseye."

"Emin misin?"

Güldü. "Tabii ki eminim. Neden başkasına söyleyeyim ki? İkimizi özel kılan da bu, değil mi? Sadece bizim küçük sırrımız."

Devam etti. "Peki o zaman neden bu garip aramayı aldım, bir tür uyarı gibi? İsimsiz birinden."

"Uyarı mı?"

"Evet."

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Biz-ya da daha spesifik olarak, senin hakkında."

"Ben mi?" dedi, sesinin tınısı hafifçe değişmiş, kahkahası azalmıştı.

"Evet. Dediler ki, 'O düşündüğün kişi değil.'" "Ve benden mi bahsediyorlardı?"

"Başka kim olacak?"

"Herhangi biri. Neal, başlangıç olarak." Savunmaya geçiyordu. "Kimdi o?"

Kim aradı?"

"Sana söyledim, bilmiyorum."

"Sesi tanımadın mı?"

"Hayır! Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Sesi bir oktav yükselmişti ve tozlu ön camdan bakarken telefonu ölümcül bir şekilde tutuyordu.

"Ne olmuş yani? Sence birine söyledim ve o da seni mi aradı?" "Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama *birileri* biliyor."

Bir duraklama. "Belki de bu bir şakadır."

"Doğru ya, bunun olma ihtimali nedir ki?" Bilerek mi kalın kafalı davranıyordu? Dışarıda bir karga yakındaki bir ağacın üzerine utı.

"Bilmiyorum. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." şimdi sadece kalın kafalılık yapıyordu.

Söyle ona. Şimdi söyle!

Daha önce bulamadığı cesaretini topladı. "Belki de sakinleşmeliyiz," dedi, kalbi hızla çarpıyordu.

"Ne?" dedi, sesinde ihtiyatlı bir not vardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Uzun bir nefes aldı, sonra söze girdi. "Bir süredir düşünüyordum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, çünkü benim için yeni bir konu ama sanırım en iyisi açıkça söylemek. Gideon, benden bu kadar."

"Sen?"

"Ne yedik?" diye hızla araya girdi. "Harikaydı. Tamam mı? Ama artık bitti." Bekledi, sessizlik uzadıkça uzadı.

On saniye. On beş. Yirmi. Sonra, sonunda, "Şaka yapıyorsun. Değil mi?" "Hayır. Şaka yapmıyorum. Çok ciddiylim. Bunu daha fazla yapamam."

Acı verici bir şekilde uzun bir duraklama daha, sonra da belli belirsiz, "Ama ... neden?"

"Çünkü bu yanlış, Gideon. Bunu ikimiz de biliyoruz." Ön cama baktı ama parıltıdan Marilee'yi göremedi. "Benim bir ailem var. Ve bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verirken ne düşünüyordum bilmiyorum ama buna devam edemem. Devam etmeyeceğim. Tanrı aşkına, ben evli bir kadını. Bir çocuğum var."

Yine şaşkın bir sessizlik. Sonra sadece, "Vay canına." Bekledi.

Sanki sonunda anlamış gibi, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Az önce buradaydın."

"Biliyorum." Aklından geçenleri onun yüzüne söyleyemeyecek kadar gergin olduğunu, haftalardır ayrılmayı planladığını itiraf etmedi. "Uzun, çok uzun zamandır geliyordu."

"Dediğim gibi, az önce buradaydın," diye karşı çıktı, sesi biraz daha sertleşmişti.

Bardak tutucusunda eriyen yarı içilmiş buzlu kahve fincanına, spor çantasıyla birlikte arka koltuğa atılmış kuru temizlemeye bakarken içini çekti, hepsi de öğleden sonra ne yaptığı sorulursa mazeretinin bir parçasıydı.

Yalanla

r.

Hepsi

yalan.

Bitmişti.

Ama Gideon hâlâ ona inanmıyordu. Dedi ki, "Bana önceden haber

verebilirdin. Bilirsin, birlikteyken. Madem bu kadar uzun zamandır aklındaydı, neden bir şey söylemedin?"

"Emin değildim."

"Ama şimdi öylesin?" Sesine şüphecilik karışmıştı. "Evet." Hiç tereddüt etmedi. Doğru zamandı.

Birkaç saniye daha geçti ve alçak sesle, "Sanırım bu bir hata," demeden önce gökyüzünde yükselen bir jeti izledi.

"Lütfen, Gideon, oraya gitme. Tamam mı?" "Yani bu konuda söz hakkım yok mu?"

Cevap vermedi. Cevap vermemeliydi. İkisinden biri ayrılmak isterse, diğerinin bunu kabul edeceği yazılı olmayan, konuşulmayan bir şeydi. Başından beri anlaşmaları buydu. Yüksek sesle söylenmediyse bile en azından ima edilmişti.

"Güle güle, Gideon."

Bağlantıyı kesti. Her şey bitmişti.

En azından onun için.

Vücudundaki tüm gerilim boşaldı ve başını direksiyona yasladı.

Elindeki k u l l a n - a t telefon çaldı ve ekranda onun numarasının yanıp söndüğünü gördü.

Görmezden g e l d i m . Klimayı ayarladım. Jetin iz bırakarak gözden kayboluşunu izledi. Telefon çalmayı kesti.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir arama daha g e l d i , tek kullanımlık telefon yine ısrarla çalıyordu, Gideon'un numarası yine görünüyordu.

Hayır.

"Bir ipucu al," dedi sanki onu duyabiliyormuş gibi, sonra camı indirdi. Motoru kapatırken, gelen bir mesajın sesini duydu.

Kullan-at telefona baktı. Mesaj yok.

Ama ön panelde duran cep telefonu bir mesajla aydınlanıyordu.

Konuşmamız gerek. Yüz yüze. Yüz yüze.

"Kahretsin." Sözde yasak olan, kocası ve kızıyla birlikte aile planına bağlı olan telefondan onunla iletişime geçmişti. Aramada "özel arayan" ibaresi olmasına rağmen, bağlantının diğer ucunda kimin olduğunu biliyordu.

Kalbi dondu.

Gideon'un o telefondan onunla asla iletişime geçmemesi gerekiyordu. Hiçbir zaman. Bunu biliyordu. Bu onların kurallarından biriydi.

Ama önce sen kuralları çiğnedin, değil mi? Ayrılı olarak.

Gergin bir şekilde, kullan-at telefonundan onun numarasını tuşladı. Bekledi. Zilleri saydı. *Bir. İki. İki. Üç. Dört.* Açmıyordu. "Haydi. Hadi." *Beş. Altı. Klik!*

Tamam. Ona sert bir mesaj bırakacaktı ve konuşmak için ağzını açtı, sonra vazgeçti ve telefonu kapattı.

Cep telefonuna bir mesaj geldi: **Yüz. Face'e. Face.**

"Kahretsin!"

Bir kez daha onu kullan-at telefondan aradı ve gözlerini kısarak ön cama baktı.

Marilee giriş üzerindeki rutinini tamamlıyor ve iniş üzerinde çalışıyor gibiydi. Kadınlığın zirvesinde olan Marilee. Duygusal. Etkileyici. Allison Carelli ya da Penelope Williams gibi. Genç kızlar kayboldu. Kalbi burkuldu. Ya bu Marilee'nin başına gelseydi?

Düşünceleri Neal'a dönmeden önce kızını düşünerek sertçe yutkundu. "İşleri yoluna koymak" için ayrılmayı düşünseler bile, on beş yıllık karısının sadık olduğuna inanan bir adam. Daha önce ayrılmış olsalar bile. Karısı kadar sadık olmasa bile.

Brooke aptalca bir şekilde her şeyi riske atmış, muhtemelen bir orta yaş krizine tam teşekküllü bir terk edilmişlikle yuvarlanmıştı.

Arkadan çarptığı pislik Gustafson ona ne demişti? Geri zekâlı mı?

Ne yazık ki, doğru tahmin etmişti.

Normal telefonundan bir mesaj daha geldi, mesaj açık ve zorunluydu:

Şimdi.

"Hayır, yapamam," diye fısıldadı ama mesajlar gelmeye devam etti.

Şimdi buluşuyoruz.

Bunu durdurmak zorundaydı. Eve gidip mesaj üstüne mesaj gelmesini bekleyemezdi.

Şimdi buluşuyoruz. Ya da başka bir şey.

BÖLÜM 3

Yoksa ne olur?

Bunu düşünmek istemiyordu. Gideon'un tehlikeli bir yanı vardı. Asıl çekiciliğin bir parçası da bu değil miydi? Ama bunu hiç düşünmemişti.

Onu tanımadığını ilk kez fark etmiyordu. Onun hakkında öğrendiği her şey kendisine anlattıklarına dayanıyordu. Yalan söylemiş olabilir. İnternette yaptığı üstünkörü araştırmada hiçbir şey bulamamış, çok az şey ortaya çıkarmıştı. Ama ne kadar derine dalmıştı?

Çok derin değil.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, onun hakkında çok fazla şey bilmek istemiyordu. Bu da gizemin bir parçasıydı. Entrika.

Bu şekilde daha güvenli olacağını düşünmüştü.

Şimdi, elbette, tam tersinin doğru olduğunu fark etti. Onu doğru yola getirmesi gerekecekti.

Ne olursa olsun.

"Aptal," diye mırıldandı nefesinin altında. Her iki telefonu da kapatıp çantasına attı. Eve döndüğünde kullan-at telefonunu ya Explorer'ının konsolunun altına ya da çamaşır odasındaki yarı kullanılmış çamaşır suyu, deterjan ve bez şişeleriyle kaplı küçük bir bölmeyle saklayacaktı. Yine de şimdilik çantasındaki bir cebe sıkıştırdı.

Bulunduğu noktadan Marilee'nin dersinin bitmek üzere olduğunu gördü, kızı sırt çantasını bir omzuna asmıştı.

Brooke çantasını kapıldığı gibi içeri yöneldi, yüksek tavanlı oda temizlik sıvısının zar zor dağıttığı ter kokuyordu. Marilee, boynunda havlusu, yüzünde ter ve tek parça streç giysisinin üzerine attığı gömleğinin yakası kararmış bir halde sırt çantasını bir omzundan diğerine geçirdi. Brooke, "Hey, seni Andrea'ya aldırarak zorunda kaldığım için üzgünüm," dediğinde annesine zar zor baktı.

"Hadi gidelim." Marilee çoktan kapıya yönelmişti, atkuyruğu omuzlarında sallanıyordu. Dışarı çıktığında Marilee gözlerini kısarak Explorer'a baktı, kaşlarını çatı ve sırt çantasını arka koltuğa fırlattı. Yolcu koltuğuna asık suratla kayarken nefesinin altından "Tanrım," dedi.

Brooke cipi çalıştırdı. "Sadece sana neden geç kaldığımı söylemek istedim-"

"Ne olduğunu biliyorum. Bana mesaj atmıştın. Bir kaza. 'Fender bender,' değil mi?" Marilee tırnak işaretlerinin üzerinden annesine uzun bir bakış attı

Acı çekiyorum. "Darmadağın olmuş kaputu gördüm, tamam mı?" Ön camdan kaputun çarpmanın etkisiyle hafifçe büküldüğü yeri işaret ederken dudakları büzüldü. "Sadece eve gitmek istiyorum." Sonra annesine bir bakış attı. "Ve sen iyisin, değil mi?"

"Tamam." Brooke Explorer'ı geri vitese taktı.

Siyah Honda'lı çocuk, küçük kız kardeşine benzeyen bir çocuğu yanına almış ve müziğin sesini sonuna kadar açarak Brooke'un etrafından dolaşp kükreyerek otoparktan çıkmıştı.

"Pislik," diye mırıldandı Marilee nefesinin altında. "Onu tanıyor musun?"

"Sayılır. O benim ilk dersimde. Cebir II." "Adı ne?"

"Önemli değil anne." Sonra Brooke arabayı otoparktan çıkarıp Queen Anne mahallesinin gölgeli ara sokaklarına doğru sürerken başını çevirip yan camdan dışarı baktı.

"Ben sadece-"

"Sadece ne?" Marilee'nin başı o kadar hızlı döndü ki at kuyruğu çılginca sallandı. Annesine ters ters baktı. "Bana neden hep geç kaldığını söylemek ister misin? Neden annemi yürümeye başlayan bir çocuk gibi bekleyen tek kişi benim ya da ... ya da . . . bir aptal mı? Ya da neden başka birinin annesinin beni alıp bırakması gerektiğini?" Dudakları düz bir çizgi halindeydi, mavi gözlerinde öfke vardı.

"Özür dilerim."

"Evet, biliyorum."

"Olmaz-"

"Yine mi? Söyleyeceğin şey bu muydu?" "Marilee-"

"Yapma anne. Sadece . . . yapma." Bir elini kaldırdı. "Sadece sür, tamam mı?" "Bak, üzgün olduğumu söyledim," dedi Brooke, sözünü kesmemeye kararlıydı.

"Ve öyleyim, ama tavrına bayılmıyorum."

"Ben de seninkine bayılmıyorum." Brooke dar sokağa sapıp neredeyse Marilee'nin tüm hayatı boyunca, yani on dört yıldır evim dediği evi gördüğünde Marilee uzun, acı dolu bir inilti çıkardı.

Yüz yıldan daha eski olan ev, kiremit ve taştan inşa edilmişti. Yuvarlak kulesi ve kemerli ön sundurmasıyla benzersizdi. Bu açıdan bakıldığında Viktorya dönemi evi iki katlı gibi görünse de üst katların altında garajı barındıran bir bodrum vardı ve çamaşır odası merdivenlerin yarısındaydı. İkinci bir merdiven evin arka tarafına uzanıyordu.

Dar, karanlık ve çok da sağlam olmayan bu merdiven hiç kullanılmadı. Neal ona "yangın merdiveni" derdi ve her zaman "bir gün" onarmaktan ya da değiştirmekten bahsederdi.

Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

Evin geri kalanı yıllar içinde yenilenmiş, mutfağın dışında geniş bir güverte ile birlikte modern kolaylıklar eklenmişti. Bulaşık makinesi ve gaz ocağının yanı sıra mutfak ve banyodaki fayanslar da yenilenmişti. Ahşap zeminler yenilenmiş ve cilalanmıştı. Ancak evin kendisi, oymalı tırabzanlar ve ayaklı duş çubuğu ve armatürlerle donatılmış pençe ayaklı küvetlerden de anlaşılabileceği üzere, son yüzyıl öncesi cazibesini hâlâ koruyordu.

Brooke ve Neal bu evi on üç yıl önce, Marilee sarı tulumuyla Neal'a önden bağlıyken satın almışlardı.

Brooke eşikten ilk kez geçtiği andan itibaren kendini evindeymiş gibi hissetmişti. Sonunda evinde.

Evi satın almak biraz zor olmuştu ama hem Neal hem de o buna değeceğini karar vermişlerdi. Oluklu tavanlara, lambri kaplamalara ve şehrin ışıklarını gören pervazlı pencerelere kim karşı koyabilirdi ki? Kemerli kapılardan geçip eve ve birbirlerine yeniden aşık olmuşlardı.

Bebek Marilee, anne babasının vermekte olduğu bu büyük karardan elbette habersizdi.

Ve her şey çoğunlukla yolunda gitmişti. Yakın zamana kadar.

Kızına şöyle bir baktı. "Kavga etmeyelim. Tamam mı? Üzgün olduğumu söyledim."

Sonunda biraz sakinleşen Marilee içini çekti ve gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Tamam." Bir duraklama. "Tamam, tamam, özrün kabul edildi."

"Güzel." Brooke arabayı garaj yolunun dik yokuşundan aşağı sürdü ve garaj kapısını açmak için uzaktan kumandaya basarken direksiyonu çevirdi. "Birbirimize karşı nazik olmaya çalışabiliriz." Kapı bir çınlama ve iniltiyle açıldı ve Brooke arabayı içeri çekerek Neal'ın Range Rover'ının yanına park etti.

Marilee annesine acı dolu bir bakış gönderdi, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "*Deneyeceğim.*"

"Ben de."

Kızı kapının koluna uzanıyordu.

Brooke onun kolunu yakaladı. "Allison Carelli'nin kayıp olduğunu duydum." "Evet, okulun her yerindeydi."

"Ne olduğunu bilen var mı?"

"Hayır. Sadece gelmedi. Yani, bilmiyorum. Sadece duyduğum bu."

"Yanında biri var mıydı? Ayrıldığını gören oldu mu?"

"Bilmediğimi söyledim, tamam mı?" Annesinin gözlerinde daha fazla soru işareti görünce Marilee ekledi: "Onunla takılmıyorum. Artık gerçekten arkadaş değiliz. Tek bildiğim dün telefonumun bu konuda patladığı."

"Ona ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Tanrım, anne, zaten söyledim, bilmiyorum! Kimse bilmiyor." Arabadan indi, arka kapıyı açtı ve çantasını kaptığı gibi garajdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı, çamaşır odasını geçip ana kata çıktı.

Rahatsız olan Brooke konuyu kapatmaya karar verdi. Şimdilik. Kuru temizlemeyi ve erimiş buzlu kahveden neredeyse boşalmış fincanını taşıyarak onu takip etti.

Neal'ın yemek yapma gecesi olduğu için onu kızarmış tavuk ya da spagetti sosunun kokusunun karşılaşmasını bekliyordu ama Neal'ı mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakarken, burnunun ucunda okuma gözlükleriyle görünce hayal kırıklığına uğradı. Yanında yarı sarhoş bir bardak beyaz şarap duruyordu.

Kadın odaya girdiğinde, adam umursamazca bilgisayarı kapattı.

Sanki kız fark etmeyecekmiş gibi.

İçinde biraz golden retriever ile biraz Alman çoban köpeği karışımı olduğu anlaşılan köpekleri Shep, Marilee'nin peşinden koridora çıkıp merdivenlere doğru ilerlemişti ama şimdi ayak tırnakları parkeye çılgınca vurarak mutfığa uçarak geldi. Köpek Brooke'u sanki onu yıllardır görmemiş gibi karşıladı. Brooke öne doğru eğildi ve ayaklarının dibinde kıpırdanan köpeğin kulaklarını kaşdı. "Yemek yok mu?" diye sordu Neal'a. Marilee'nin üst kata çıkan merdivenlerde gıcırdayan ayak seslerini duymuştu.

"Pizza sipariş ederiz diye düşünmüştüm."

Kuru temizlemeyi merdivenlerin yanındaki bir kapı kancasına astı. "Cumartesi günü pizza yedik."

"Ama bunu konuşmuştuk," dedi. "Bu sabah."

Hayal meyal, duştan çıkarken Alphonso'yla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Ama dün gece geç saatlerde Gideon'dan gelen ve buluşmalarını öneren telefonu düşünerek dikkati dağılmıştı. O sırada umursamamıştı.

Marilee üst kattan aşağıya seslendi, "Pizza severim."

Neal merdivenlerin yukarı doğru kıvrıldığı koridora doğru baktı. "Neyi duyup neyi duyamayacağı çok tuhaf."

"Bunu duydum!" diye seslendi kızları.

"Gördün mü?" dedi karısına, sonra daha yüksek sesle, "Pizza oldu!" Neal gülümsedi, sakallarının gölgelediği çenesinde ağzının bir tarafı kalkmıştı. Kırkına merdiven dayamış olmasına rağmen hâlâ yakışıklıydı; kızına miras bıraktığı simsiyah saçları ve mavi gözleri vardı. Yüz hatları Marilee'ninkinden daha cesurdu elbette. Kızları Brooke'un oval yüzünü ve ince burnunu miras almıştı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Kaşları soru sorarcasına kalkıktı.

"Olmaz. Ama yarım buçuk al, tamam mı? Tüm et severler için değil. Bir tarafına sebze ekle."

"Onları yemez."

"Biliyorum ama dene. Siparişi vermek ve almak senin görevin."

"Ya da teslimat. Alphonso'dan mı? Bakalım," dedi ve kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. "Ben de salata alacağım." Önceden ayarlanmış numarayı tuşlamadan önce ona baktı. Bir an için onu on altı yıl önceki haliyle hatırladı, sert bir şekilde yakışıklıydı, çene çizgisi daha belirgin, fiziği daha inceydi, ama gözlerindeki ışıltı aynı derecede yaramazdı. Ağzının bir tarafı neredeyse komplo kuran bir gülümsemeyle kalkma eğilimindeydi, o çok sevimli bulduğu ne düşündüğümü mü düşünüyorsun bakışı.

"Ya da teslimat," diye kabul etti.

Neal telefon ederken o da buzdolabına doğru yürüdü, yarı içilmiş bir şişe Chardonnay buldu ve aldı. Kendine bir bardak doldururken Neal'ın "Hamsi?" diye seslendiğini duydu.

"Peki," dedi, onun duyabileceği kadar yüksek sesle, sonra şişeyi yeniden mantarladı. "Hayır!" Marilee üst katta bir yerden seslendi.

"İğrenç!"

Brooke arka güverteye çıktı ve uzun bir yudum içti. Parmaklıktaki sahte kuş yuvasında sakladığı, sadece en kötü felaketler için olan gizli paketinden gizlice bir sigara almayı düşündü ama bugün kesinlikle bir felaket olarak nitelendirilse de bundan vazgeçti. Yine de sigarayı yakmayalı birkaç ay olmuştu ve o anı düşündüğünde yüzünü buruşturdu.

Gideon'la ilk buluşmasının ertesi sabahı, sadık bir eşten zina yapan birine dönüştüğü zaman. Bu düşünceyle neredeyse pes edecek ve tozlu kuş yuvasından çakmağını ve bir Marlboro Light bulmaya çalışacaktı. O

ona asla teslim olmamalıydı; aptallık etmişti. Evet, Neal'la boşanmayı konuşmuşlardı ve Neal birkaç haftalığına evden taşınmıştı ama yine de ... Marilee.

Kalbi kızı için çarpıyordu.

Boşanma beklemedeydi, hatta belki de arka plandaydı.

Neal eve geri taşınmış, evlilik danışmanlığına başlamışlar ve Marilee üniversiteye gidene ya da en azından liseden mezun olana kadar bu işi yürüteceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Ama daha önce Gideon'la ilişkisini bitirmeye çalışmamıştı ve bugün telefonda gösterdiği çaba da işe yaramamıştı. Yanılmış olması, Gideon'un mesajı almış olması için parmaklarını çaprazladı ama midesindeki bulantı hissine engel olamadı. Kuş yuvasının üstündeki kilidi açtı ve çakmağını bulmak için parmaklarını içeri uzattı, sonra Neal'ın mutfığa döndüğünü duyunca hemen kapattı, Fransız kapıları açılana kadar ayak sesleri giderek yükseliyordu. Hem o hem de köpek gecenin içine adım attılar. Neal yanına geldiğinde Shep aceleyle güvertenin basamaklarından aşağıya, alt avluya indi.

"Pizza biraz zaman alacak. Sanırım biraz geciktiler." Sonra, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, güvertenin etrafından karanlık bahçeye ve ötesindeki çite bakarak. Çimenlik keskin bir eğimle aşağıya doğru iniyordu ve çitin çitaları ile ağaççıklardan oluşan çitin üzerinden Seattle'ın ışıkları görünüyor, şehrin üzerine çökmeye başlayan sis bulutlarının arasından göz kırpiyordu.

"Düşünüyorum." Ona trafik kazasından henüz bahsetmemişti ama bunun iyi bir zaman olduğunu düşündü. Marilee'yi almak için acele ettiğinden, biraz dikkatinin dağıldığından ve önündeki adama arkadan çarptığından bahsetti. Elbette Gideon'la ilgili kısmı atlamıştı. Umarım kocası kaçamak yaptığı adamı asla öğrenmezdi. Ne de olsa her şey bitmişti. "... yani Gustafson'dan ya da avukatından haber alacaksın," diye ekledi ve şarabını hızlıca yudumlayarak bitirdi.

"Olur böyle şeyler," dedi ve bir kolunu ona doladı.

Oh, biliyorum. Bu her zaman olur. "Ve arabadan daha endişe verici bir şey var, çok daha fazlası," dedi ve Andrea'yla Allison Carelli'nin kayıp olmasıyla ilgili konuşmasını tekrarladı, sonra da kızlarının tepkisini anlattı.

"Korkutucu

şeyler."

"Amin."

"Şirketinizde ceza hukukuyla ilgilenen biri yok mu? Belki o polisin ne düşündüğünü öğrenebilir."

"Kadın," diye düzeltti. "Jennifer polislerle ilgileniyor. Eskiden savcı yardımcısı olarak departmanda çalışıyordu."

Brooke, Jennifer Adkins'in adını duyunca içinin burkulduğunu hissetti.

"Ne bildiğine bakacağım ama bir şey bildiğinden şüpheliyim."

Brooke'un yanaklarına dökülen bir tutam saç fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Endişeli misin?" "Her zaman endişelenirim," diye itiraf etti, Shep aşığıdaki avludan

keskin, tek bir "Hav" sesi çıkarır.

"Olma o zaman. Belki bu kız-Allison- ortaya çıkar. Sadece birkaç gün oldu." Ama endişeliydi, alnını çizen çizgiler endişesini ele veriyordu.

"Umut edebiliriz," dedi Brooke ama bu sadece basmakalıp bir sözdü. "Jennifer'ın ne bulabileceğine bakacağım."

Shep merdivenleri tırmanırken onun omzunu okşadı. "Gidip hasarı inceleyelim." Neal çoktan evin içine girmiş ve kısa koridordan garaja giden merdiven boşluğuna doğru yürüyordu.

Onu takip etti, ezik tamponu, buruşuk kaputu ve çatlak camıyla SUV'unu görünce midesi bulandı.

"Ooh." Nefesini içine çekti. "Ve diğer adam Porsche mu kullanıyordu?"

"Sanırım ona 'lanet olası 911' dedi. Evet, öyle dedi." "Carrera mı?" Neal kısık bir ısıklık çaldı.

"Sanırım."

"Pekala. Anlıyorum. Anladığım kadarıyla pek memnun olmamış?"

"Bu hafif kalır. O ... neydi o deyim?" Bir an düşünür gibi yaptı, sonra parmaklarını şıklattı. "Oh, buldum: kızgınlığın ötesinde. Hem de çok. Araba yeni."

"Peki bundan daha mı kötü görünüyor?" Neal, Explorer'ın etrafında dolaşırken ensesini ovuşturarak sordu.

"Evet." Hatırlayarak başını salladı. "Çok daha kötüydü." "Hmm. En azından kimse yaralanmadı. Değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Ne kadar kızgın olursa olsun, muhtemelen Tazmanya canavarı taklidini çok iyi yaptığı için boynu kırılmıştı."

"Göreceğiz. Polis raporu doldurdun mu?"

"Evet. Sigorta bilgilerimizi değiş tokuş ettikten hemen sonra polis geldi."

"Tamam. Güzel. O zaman bu geceyi geride bırakalım." Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

"Ayrıca, pizza birazdan gelecek. Hamsiler ve hepsi."

İçeri girdiklerinde Neal ikisine de birer kadeh şarap doldurdu ve "Yapmadın," dedi.

"Hayır, ama sırf Mari'nin zincirini koparmak için bunu yapmak istedim," dedi.

"Sanırım bir gün için yeterince zorlandı. Onu almakta geç kaldığım ve Andrea'nın onu spor salonuna götürmek zorunda kaldığı için pek heyecanlanmadı."

"Şu anda hiçbir şeyden heyecan duymuyor," dedi. "Buna amin derim."

Yaklaşık bir saat sonra, Brooke telefonda okuldaki diğer annelerle mesajlaştıktan ve internette yerel haberler sunan Facebook sayfalarını taradıktan sonra pes etti. Kimse kayıp kız hakkında yeni bir bilgiye sahip değildi.

Brooke'un içi bulanıyordu. "O anne babanın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Tanrım, eğer Marilee olsaydı, aklımı kaçırdım."

"Ama bu o değil. Aslında, bu gece onu anlamayan ebeveynleriyle birlikte evde."

Kapı zili çaldı.

"Nihayet," dedi Neal, Marilee'yi pazen pijamaları, ıslak saçlarına doladığı havlusu ve kulağına dayadığı telefonuyla merdivenlerden hızla inerken gördüğünde. "Şeytandan bahsetmişken."

"Ben mi? Benden mi bahsediyorsun?" diye tahmin etti başını sallayarak. "Peki, yapma. Tamam mı? Sadece . . . yapma!" Telefona doğru, "Hayır, hayır, senden değil. Babam." Koşarak ön koridora girdi ve kapıyı açtı. Neal ve Brooke bir adım gerisindeydi.

Pizza dağıtıcısı verandanın ışığında duruyordu. Kırmızı beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti ama Brooke onu hemen tanıdı.

Kalbi burun üstü
çakıldı. Midesi ekşidi.

Gideon.

Teslimatçı adam-

Hayır!

-Kapısının önünde! Onun evinde!

Gideon kutuyu Marilee'ye uzatırken Neal, "Hesaba bahşiş ekledim," dedi ve ona öldürücü gülümsemelerinden birini verdi, ancak Marilee telefon konuşmasının derinliklerinde olduğu için fark etmemiş olabilirdi, koşarak pizzayı kaptı ve içeri girdi.

Brooke'un kanı dondu. Daha önce onun evine hiç gelmemişti. Asla. Bu onların yazılı olmayan kurallarından biriydi.

Gideon bakışlarını girişte tahta gibi duran Brooke'a çevirdi. Ona bir kâğıt torba uzattı. "Hepinize iyi geceler." Kasketinin kenarına dokundu ama gözleri Marilee'nin aceleci yolunu takip etti.

Brooke keskin bir nefes çekti.

Tüyleri diken diken oldu. *Hayır!*

Hayır!

"Sana da. İyi günler." Görünüşe göre hiçbir şeyden haberi olmayan Neal, Marilee'yi takip ederek mutfağa doğru dönmeye başlamıştı bile. Brooke uyuşuk uyuşuk ona baktı. Onun burada ne işi vardı? Neden Marilee'ye bakıyordu? . oh Tanrım. Hasta olabileceğini düşündü. Kapıyı kapatmaya başladı ama giderek daralan boşlukta Gideon'un gülümsediğini ve "Yüz yüze," diye fısıldadığını gördü.

BÖLÜM 4

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Ertesi sabah Brooke gözlerini açıp yatağa uzandığında Neal sordu.

Neal çoktan kalkmış ve duşa girmişti, kravatını düzeltirken ıslak saçları parlıyordu ve masanın üzerindeki aynada onun bakışlarını yakaladı.

"Her zamanki gibi," dedi ve bu yalan değildi. Bütün gece dönüp durmuştu ve bunun nedeni Gideon'du. "Allison Carelli ve Penny Williams'ı düşünüp durdum." Bu da yalan değildi, tamamen değil. Kayıp kızlar hakkında sürekli endişelenmiş, düşünceleri Gideon'un yelkenlisinin güvertesinde ya da motosikletine binerkenki kopuk kopuk görüntüleriyle bölünmüştü. Gideon'un teknedeki küçük bir masada kitap okurkenki görüntüsü aklından çıkmıyordu. Arkasında, ince bir dolabın kapısı aralıktı ve içindeki bir kancadan sarkan, dün gece kapısının önünde taktığı kırmızı şapkayı görmüştü.

Karnı ağrıyordu.

"Belki Allison şimdiye kadar eve gelmiştir." Neal hâlâ aynada onu izliyordu.

"Umalım da öyle olsun." Cep telefonuna uzandı, mesajları taradı, yeni bir şey öğrenmedi. Okul, metin ve e-posta yoluyla uyarılar yayınlamış, öğrencilerin gruplar halinde kalmasını ve ebeveynlerin daha dikkatli olmasını önermişti. Okul yönetimi güvenliği artırıyordu. Bazı annelerden gelen bir grup mesajı endişe dolu ve çok az bilgi içeriyordu. "Allison bulunduyorsa bile kimse bana haber vermedi."

"Olabilirdi." Kaşlarını çattı. "Jennifer'a mesaj attım bile. Olayı duymuş - okulda bir yeğeni varmış- ama hiçbir şey bilmediğini söyledi. Araştırıyor."

Brooke cevap vermedi; Jennifer Adkins hakkında düşünmek istemiyordu.

Neal yansımadaki göz temasını kesti ve ona doğru döndü. Gömleğini ve kravatını göstererek, "Bu iyi mi?" diye sordu.

Ona bakarak, yastıklı yatak başlığına yaslanmak için şiltenin üzerine çıktı. Adamın beyaz gömleğini ve gri pantolonunu inceledi. İpek kravatı sessiz bir maviydi. "Başarılı bir avukata benziyorsun."

"O kadar kötü, ha?"

Onu gerçekten ölçüp biçiyormuş gibi gözlerini kısarak bir omzunu kaldırdı. "Ya da belki bir mali müşavir?"

"Ne?"

"Evet, yaklaşık elli yıldır IRS için çalışan biri gibi."

Güldü ve gözleri parladı. "Yağcılıkla bir yere varamazsın." Sonra başını eğdi. "Sorun kravat, değil mi?" İpek düğümü çözdü ve ortak dolaplarına uzandı. "Belki bu daha iyidir." Lacivert-beyaz çizgili bir kravat uzattı.

"Hayır." Yataktan kalktı, bunu yaparken esnedi, sonra dolaba doğru ilerledi. Gittikçe büyüyen kravat koleksiyonunu karıştırdı ve sonunda sessiz griler, şeftali ve nane yeşilinden oluşan küçük bir çiçek desenli kravat çıkardı. "İşte *bu bir* ifade!"

"Evet, eski bir hippie olduğumu."

"Tanrı aşkına, sarı ve mor kravat boyalı değil."

"Onlardan bir tane vardı bende. Amcam öldüğünde teyzem vermişti."

"Biliyorum." Güldü. "Ama bu" -pürüzsüz ipeği parmakladı -"sofistike. Kendi aklını bilen ve geleneklere karşı gelmekten korkmayan bir adamdan bahsediyor."

"Evet, tabii. Sen öyle diyorsan."

"Benim var. Ve Marilee bunu sana iki yıl önce Babalar Günü'nde vermişti," diye hatırlattı.

"Tamam." Kravatı boynuna doladı ve yakasının altına sıkıştırdı. "Ama cidden, dün gece huzursuzdun."

"Biliyorum. Dediğim gibi. Endişeler. Kızlar, kaza ve işsiz kalmak," dedi.

"İş arayışı iyi gitmiyor mu?"

"O kadar da iyi değil." Kravatını bağlamasına yardım etti. Bugünlerde Neal'la birkaç yıldır olmadığı kadar iyi anlaşıyorlardı. Bu nedenle boşanma askıya alınmıştı. Bu yüzden Gideon'la ilişkilerini kesmek öncelikliydi.

"Biliyor musun, her şey olup biterken sormayı unuttum," dedi, aniden utanmış görünüyordu. "Dün kontrol için doktora gittiniz mi?"

"Oh. Evet."

"Ve-?"

"Her şey yolunda gitti," diye yalan söyledi. Kliniğe gitmemişti; Gideon'la birlikteydi ve bu konuda yalan söylemekten rahatsızlık duyuyordu ama onkoloğuyla randevusunu çoktan değiştirmişti. Doktorun ofisi, Starbucks, spor salonu ve kuru temizlemeci de mazeretinin bir parçasıydı.

"Peki Alaska Yolu yakınlarında nasıl kaza yaptınız? Orası Üniversite Bölgesi'ndeki kliniğin tam tersi değil mi?"

Parmakları bir an için kravatın üzerinde dondu. Adam haklıydı. Marinaya yaptığı yolculuk yolunun dışında kalmıştı. "Evet, biliyorum," dedi hızlıca düşünerek. "Kıyıya yakın potansiyel bir iş. Bir bakayım dedim, sonra Marilee'yi almaya geç kaldım ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Ah." Aynaya tekrar baktı, düğümü biraz sıkılaştırdı ve Brooke konuyu değiştirdi. "Marilee uyandı mı?"

Ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Kaç yaşında? On dört mü? Ne düşünüyorsun?"

"Tamam, tamam, anladım. Benim işim." Koridorda ilerledi ve Marilee'nin karanlık odasına kafasını sokmadan önce kızının kapısına vurdu. "Hey, kalkma zamanı."

Sadece bir tutam siyah saçın görüldüğü yataktaki tümsekten bir inilti yükseldi. "Hayır."

"Gel hadi."

"Yapamam." Bir kolu yastığa uzandı, sonra onu başının üzerine koydu.

"Tabii ki yapabilirsin. Aşağıda görüşürüz."

"Hayır," diye boğuk bir cevap geldi. "Anne, istemiyorum. Gerçekten ..."

"Çok kötü," dedi Brooke ve odanın içinde giysilerin olduğu yere baktı. yere saçılmıştı. Yuvarlak kulenin pencerelerine doğru itilmiş masası, bilgisayar, oyun ekipmanları ve iPad tarafından gizlenmişti. Oyuncak ayılar, "battaniyeler" ve resimli kitaplar gitmiş, yerlerine video oyunları, elektronik aletler ve oje şişeleri gelmişti.

"Aşağıda görüşürüz."

"Hayır!"

"On beş dakika!"

Brooke kapıyı tekrar kapattı, sabah rutinlerinin bir parçası gibi görünen bu yüzleşmeden rahatsız olmuştu. Brooke bir kez olsun sabah dırdırı rolünden kaçabilmeyi dilemişti. Ama bugün değil.

Brooke duşunu bitirip kot pantolonunu ve kazağını giydiğinde, Neal ekmek kızartma makinesinde Eggo waffle'larını ısıtıyordu. Vücuduna tüylü bir battaniye sarmış olan Marilee, mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturmuştu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, yüzünü güneşle yüz yüze gelen bir vampir gibi buruşturmuştu.

Neal kızarmış bir waffle'ı tabağa koyup kızlarının önüne yerleştirirken Brooke, "Günaydın," dedi. Shep yatağından kalkmış ve barın altında, yere düşebilecek kırıntıları sabırla bekliyordu.

Neal, "Annen 'günaydın' dedi." diye sordu.

"Nesi iyi bunun?" Marilee kamburunu çıkarmış, başını tezgâha dayamış, bir yandan da tabağı burnunun önünde döndürüyordu.

Neal sırtıttı. "Yeniden on dört yaşında olmak. Neşe-"

"Baba! Dur!"

Bu kadarı yeterliydi. Brooke, "Sanırım baban sana kahvaltı hazırlayacak kadar iyi olduğu için 'teşekkür ederim' demek istedin," dedi.

Marilee annesine bakarken gözleri yuvalarından fırlamıştı ama Neal önüne bir bardak portakal suyu koyarken "Teşekkürler," diye mırıldanmayı başardı. "Sadece okula gitmek istemiyorum."

"Yapmak zorundasın." Neal yüzünü ona dönüp simidini ısırırken kararlıydı.

"Buzdolabında krem peynir var," diye hatırlattı Brooke ona, kahve makinesinin içinde yarım demlik kahvenin ısınmakta olduğu tezgâha doğru yürürken.

"Vakit yok." Bir ısırık daha aldı ve kahvesini büyük bir yudumla içti. "Bu sabah büyük bir toplantı var." Saatine bakarak yüzünü buruşturdu. "Gitmem gerek. Bu arada, sen duştayken Leah aradı."

"Leah?" Brooke kız kardeşinden uzun zamandır haber almamıştı. "Mm-hmm. Seni arayacağını söyledi."

"Neden?" Brooke, kız kardeşi aradığı için aniden sinirlenerek sordu. "Bir sorun mu var?" Leah başı belada olmadıkça ve yardıma, genellikle de paraya ihtiyacı olmadıkça asla aramazdı.

"Bilmiyorum. Söylemedi. Ama sesi üzgün gelmiyordu, eğer kastettiğiniz buysa." Bir ısırık daha. Uzun bir yudum daha.

"Ama-"

"Tek bildiğim bu."

"Hiç aramaz, mesaj atmaz ya da-"

"Biliyorum." Sanki bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi bir elini kaldırdı ve sonra simitten kalanları lavaboya attı. "Bak, onu geri arayabilirsin. Ya da bu -bilmiyorum, çok kişisel ya da her neyse- ona bir mesaj at. Numarası sende var." Başını eğdi. "Sende yok mu?" Sonra ekledi,

"Sen bilmiyorsan, ben biliyorum." Kendi telefonunu çıkardı. "Al, sana mesaj atayım." Hızlıca yazdı ve bir saniye sonra telefonu çaldı.

"Numarasının sende olması garip," diye belirtti, bilgileri gördü ve Leah'yı kişi listesine ekledi.

"Bilmiyor olman garip," diye karşılık verdi ve kadın konuyu kapattı. Şimdilik.

Brooke tartışmak istedi ama bunun bir anlamı yoktu. Leah'nın kendisini endişelendirdiğini, aralarındaki ilişkinin en iyi ihtimalle kırılgan ve güvensiz olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Leah'nın duygusal olarak bir nanosaniyede sıfırdan altmışa çıkabildiğini, özellikle de ablası tarafından tetiklendiğinde. "Peki." Tek çocuk olmaya içerleyen Marilee, kız kardeşliğin zorluklarını duymak istemiyordu.

"Tanrım, anne, kız kardeşin aradı. Ne olmuş yani? Bu büyük bir sorun değil, değil mi?" Marilee kaşlarını çattı ama çatalını almış ve waffle'ı kesmeye başlamıştı. Shep'e bir parça attı, o da ustalıkla yakaladı. "Neden her şeyi bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum." "Ben-" Brooke tartışmaya başladı, sonra düşüncesinin bitmesine izin verdi. Marilee haklıydı. Büyükannesinin dediği gibi, pireyi deve yapmıştı. Bu onun kişiliğindeki yeni bir çatlaktı, bir yıl önceki göğüs kanseri korkusuyla birlikte ortaya çıkmıştı. "Onu arayacağım."

"Ne kadar da büyüksün," diye mırıldandı kızı, ağzına bir parça waffle atarken kelimeler zar zor duyuluyordu.

"Güzel." Neal gömleğindeki kırıntıları fırçaladı, takım elbisesinin ceketini sandalyenin arkasından aldı ve anahtarlarını şingırdattı. "O" - waffle'ına daha fazla şurup döken Marilee'yi işaret etti - "tamamen senindir."

"Gerçekten harika, baba." Marilee ona karanlık bir bakış fırlattı. Geniş bir sırıtiş ve bir hatırlatma ile karşılık verdi: "Kibar ol." Kadın dudaklarını büzdü ve adama ters ters bakmaya devam etti.

"Seni seviyorum!" diye seslendi omzunun üzerinden ve bodruma ve garaja giden merdivenlere yöneldi.

"Oh, bekle!" Kapı arkasından kapanırken Marilee aniden bağırdı. Gün ağarırken iri, dehşete düşmüş gözlerini annesine çevirdi. "Beni sen götürmüyorsun."

"Ben değil miyim?" Brooke, Range Rover'ın motoru çalıştığında garaj kapısının açıldığını duyunca kahvesinden bir yudum aldı.

"Tanrım, okula senin arabanla gitmeyeceğim!" Marilee ısrar etti. "Hurdaya dönmüş."

"Ve hala sürülebilir."

"Maalesef." Marilee mutsuz bir şekilde artık vıcık vıcık olmuş waffle'ından bir ısırık daha aldı.

Brooke gözlerini kızına dikti. "Arabamın pert olmasını mı tercih ederdin?"

"Hayır, ama ... urgh. Bu çok utanç verici." Çatalını düşürdü. Tabağına çarptı.

Brooke kızı için hangisinin daha utanç verici olduğunu bilmiyordu: Explorer'ın buruşuk kaputu mu yoksa annesiyle birlikte görülmesi mi? Sormamaya karar verdi. "Bak, yürümek istemiyorsan, ki bunun için çok geç; fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum." Brooke ocağın üzerindeki saate baktı. "Otobüsü çoktan kaçırdın. Şimdi yemeğini ye ve yola koyul."

"Sen imkânsızsın." Marilee bar taburesini geri çekti.

"Sanırım bu aileden gelen bir şey."

Marilee abartılı bir iç çekişle merdivenleri çıktı ve odasına doğru yürüdü.

Ve Brooke yavaşça ona kadar saydı. Çünkü çocuğuna karşı dış görünüşü ne kadar soğukkanlı olursa olsun, içten içe çalkalanıyordu. Marilee'nin küstahlığı stresi daha da artırıyordu ama kayıp kızlar ve dün gece kapısında beliren kararlı adam için endişeleniyordu. Ortadan kaybolan gençler için bir şey yapamazdı ama Gideon'la başa çıkabileceği kesindi.

Bu sabah kilitli banyoda, iki telefonunu da aldıktan sonra, duşa girebilmek için suyun ısınmasını beklerken onları açmıştı. Allison Carelli'den haber almak için dua etmişti. Onun yerine, kullan at telefonunda mesajlar bulmuştu:

Konuşmamız

lazım.

Yüz yüze.

Daha bitmedi.

Birlikte olmamız gerekiyor.

Benimle buluş. BUGÜN!

Mesajlar sabahın erken saatleri boyunca her saat başı tekrarlandı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı, düşüncelerini silerken paniğe kapılmıştı. Sanki Gideon aklını kaçırıyor gibiydi.

Ve o da çok geride değildi.

Dün gece Alphonso'dan yemek sipariş ettiklerini nereden biliyordu? Ona ne haber vermişti? Ona İtalyan restoranından hiç bahsetmemişti. Bütün gece merak içinde dönüp durmuştu.

Bu sabah mesajları okuduktan ve aşığı inmeden önce iki telefonu da çantasına tikiştirdikten sonra "normal" görünmek için yapabileceğı tek şey buydu. Her şey biraz tuhaf görünüyordu.

Marilee mutfağı döndüğünde gerçekliğe geri döndü. "Hazır mısın?" diye sordu, kahve fincanını bırakıp çantasını alarak.

"Sanırım," dedi kızı asık suratla.

Okula gidiş olaysızdı, yağmur bulutları sanki Hint yazı bir gecede yok olmuş gibi toplanıyordu. Brooke okulun yanından geçen ara sokağı döndüğünde, Marilee kampüse varmadan iki blok önce bırakılması konusunda ısrar etti.

"Annenle buruşuk bir arabanın içinde görölmek seni öldürmez," dedi.

"Hayır mı? Bundan emin değilim." Ama Marilee gülümsemeyi başardı ve Brooke'a kızının eskiden olduğı gibi tatlı, komik ve yaratıcı bir çocuk olduğunu hatırlattı. Kitapları seven, ağaçlara tırmanan ve evin içinde sürekli takla atmadığı zamanlarda piyanoyla uğraşan bir kız.

Ancak tüm bunlar Marilee'nin ergenlik çağına girmesiyle değişmiş, Brooke'a konulan teşhis ve Neal'la olan evliliğindeki ince çatlaklarla çakışmıştı.

"O yüzden bugün dikkatli ol," diye uyardı, kaybolan iki kızı düşünerek. "Yani, her gün. Her gün dikkatli olun."

"Tanrım, anne, öyleyim!"

"Seni almak için burada olacağım. Okuldan hemen sonra." Marilee gözlerini devirdi.

"Peki eve döndüğünde? Davranışların hakkında ciddi bir konuşma yapacağız," dedi Brooke.

"Benim tavrım mı?"

"Uh-huh." Brooke arabayı bir park yerinin açıldığı ve kaldırım kenarına yaprakların yığıldığı bir yan sokağı çekti. "İyileştirilmesi gerekiyor. Hem de çok."

"Evet, doğru." Marilee bir saniye içinde emniyet kemerini çıkarmıştı. Kapıyı kapatmaya başladı ama daha iyi düşündü ve yolcu kapısını çarparak kapatıp kaldırım boyunca okula doğru koşmaya başlamadan önce hızlıca bir "Hoşça kal" demeyi başardı.

Brooke bir süre izledikten sonra arabasını sokağı çekti ve kızını takip etti. Yırtık pırtık bir kot pantolon, özensiz bir kazak, tenis ayakkabıları ve koyu renk

Marilee saçlarını atkuyruğu yapmış, okul bahçesinden geçip öğrenci kümelerinin arasından ilerledi.

Brooke okulun önünde bir yere yanaştı. Cipi rölantide çalışırken, kızının cam kapılardan geçip binaya girdiğini görene kadar bekledi. Şimdilik güvendeydi.

Brooke kaldırımdan uzaklaştı ve trafiğin akışına karıştı. Sonra zihinsel olarak belini kuşanarak rıhtıma doğru yöneldi.

Gideon'un yelkenlisi demirliydi.

Yüz yüze yüzleşmek mi istedi? Güzel.

Bir tane bulacaktı.

BÖLÜM 5

Gideon onu bekliyordu. Yelkenlisinin pruvasında durmuş, küpeştenin üzerinden eğilerek onun yaklaşmasını izliyordu. Çakmaktaşı rengindeki bulutlar tepesinde toplanmıştı. Rüzgâr yükselmiş, Gideon'un açık tişörtünü bedeninden uzaklaştırarak onun çok iyi tanıdığı gövdesini ortaya çıkarmıştı.

Bir fincandan yudumlarken, kadın cipinden inip kapıyı çarparak kapatırken ona baktı.

Bunu yapabilirsin!

Çoğunlukla kamyonet ve minibüslerin ve tabii ki Gideon'un canavar motosikletinin park ettiği düzensiz arsada yürüdü. Motosiklet her zamanki yerine, çatısının omurgasına martıların tünediği bir kulübenin yanına park edilmişti.

Onun bakışlarını tuttu.

Rıhtım boyunca ilerleyip yelkenlinin iskelesine çıkarken kalbi çarpıyor, sinirleri yay telleri gibi geriliyordu.

Bunu bitirmeye kararlıydı. Şimdi.

Marinaya giderken ne söyleyeceğini düşünmüş ve rıhtımda takılanların gözlerinden ve kulaklarından uzakta, tekneye binmenin en iyisi olacağına karar vermişti. Şimdi adamın saçlarının rüzgârda uçuştüğünü görünce kalbinin sıkıştığını hissetti ve orada bulunma sebebini hatırladı.

Yaklaştığında çenesine bir gülümseme yayıldı ve gözleri güneş gözlükleriyle gizlenmiş olsa da köşelerinin kırıştığını gördü; içten bir gülümsemeydi bu. "Hey," dedi ve ona doğru uzandı.

"Dur!" Elini kaldırdı ve bir adım geri çekildi, vücudundaki tüm kaslar gergindi. "Dün gece evime pizza getirerek ne halt ediyordun?"

Kıkırdadı. "Bunu takdir edeceğini düşünmüştüm."

"Takdir etmek mi? Delirdin mi sen? Bir anlaşma yapmıştık," diye hatırlattı ona, içi çalkalanarak. "Evim yasak bölgeydi. Ailem yasak bölge. *Kızım* kesinlikle yasak!"

"Kızın mı?" diye tekrarladı, eğlenerek.

"Oraya gitme, Gideon," diye uyardı, tekne hafifçe sallanırken küpeşteye yaslanarak dengesini sağladı. "Onunla flört etmeye çalıştın."

"Ah, doğru. Hadi ama, o sadece bir çocuk." Sesi küçümser gibiydi. Gölge gözler ona bakmaya devam etti. "Ama sesin biraz kıskanç geliyor."

Kıskanç mı? Şaka mı yapıyordu? Alay etti, "Nereden biliyorsun? Pizzayı mı? Ne yaptığımızı nasıl öğrendin ve bunu nasıl ... nasıl başardın?"

Dudakları kıpırdadı. "Benim de kendi yöntemlerim var." "Bu bir oyun değil!"

"Öyle değil mi?"

"Bu bir taciz." "Taciz *mi*?" diye tükürdü.

"Ben ciddiylim. Bizi rahat bırakın."

"Yoksa ne yaparsın?" Gülümsemesi soldu. Kahvesinin tortusunu teknenin kenarına fırlattı. "Bana ne yapabilirsin ki?"

"Beni deneme," dedi kilitli dişlerinin arasından.

Boş fincanını küçük bir katlanır sandalyenin üzerine koyarak,

"Sözünden döndün," dedi. "Vaz mı geçtim?" diye tekrarladı. "Hayır-"

"Dün buradan ayrıldın ve her şey yolundaydı. Aradan birkaç saat bile geçmeden, şaka olduğunu düşündüğüm bir mesajla aradın."

"Şaka değil."

"Yani ciddi misin?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar ciddiylim." Rüzgâr bir tutam saçını gözlerine doğru savurdu ve o da saçını kenara iterek adama ters ters baktı.

"Bitti, Gideon, aynen dediğim gibi."

"Neden?"

"Fark etmez."

"Cehennem gibi."

"Yapabilirsem Neal'la bu işi yürüteceğim."

"Ona aşık değilsin," diye çıkıştı adam ve kadın adamın çenesindeki kasların çalıştığını fark etti.

"İşte burada yanılıyorsun."

"Bana söylediğin buydu."

"Hayır," diye karşı çıktı, tam da bu güvertede geçen konuşmayı hatırlayarak. "Sana artık ona aşık olmadığımı söyledim ve bu doğru. Ama onu ve kızımı hâlâ seviyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Ve belki ona tekrar aşık olurum."

"Oh, tabii. İşler böyle yürüyor," diye alay etti. "Belki de beyaz bir ata binip gelir ve seni şatosuna götürür ve sonsuza dek mutlu yaşarsın."

"Belki," dedi, yemi yutmayı reddederek, kavgaya girmeyi reddederek. "Yani bu kadar. Yüz yüze görüşmek istedin ve görüştün. Bitti, Gideon."

"Tanrım, Brooke." Kendini beğenmiş gülümsemesi, sonunda onun oyun oynamadığını anladığında soldu. "Bunu yapamazsın. İstedğin zaman kapatıp açabilirsin."

"Size söyledim, uzun zamandır geliyordu."

"Daha dün buradaydın." Bir parmağını aşağıya, döşemeyi geçip aşağıdaki kulübeye doğru uzattı. "Benimle birlikteydin. Yatağımda."

"Bu bir hataydı."

"Bana bir hata gibi gelmedi. Ne o zaman, ne de diğer zamanlarda." Yılmadan tekrar küpeşteye yaslandı. "Tekneyi yönlendirirken kollarını bana doladığında bunun bir hata olduğunu söylüyorsun. Hatırladın mı? Ya da tam şurada şampanya içtiğimiz zamanı?" Omzunu kıça doğru attı. "Ya da senin o lanet Explorer'ınla, SUV'unla yola çıktığımız zamanı?" Aracını işaret ederek, "O hafta sonunu büyükannenin kulübesinde geçirmiştik. Lanet köpeğini bile yanımıza almıştık. Bana bunu hatırlamadığını mı söylüyorsun?" İnançsızlıkla alay etti. "Ne olmuş ona?" Öfke sözlerini böldü, çenesindeki kaslar fazla mesai yaptı. "Peki ya yatağımda olduğun onca zaman? Seni becermem için bana yalvardığın? Onları hatırlıyor musun?"

O yaptı. Canlı bir şekilde. Tutkunun sancıları içinde geçen edepsiz konuşmaları bile. Parmaklarının omurgasında gezinişini, onun yanındayken her zaman alev alev yanan arzuyu, suçluluk duygusu bastırıp aklı başına geldiğinde hızla dağılan sıcaklığı hatırlıyordu.

"Belki de bu senin hatan değildi," dedi. "Ama benim hatamdı. Evli olan benim, bir kızı olan da. Bu ilişki başladığında ikimiz de istediğimiz zaman ilişkiyi bitirebileceğimiz konusunda anlaşmıştık. Ve ben de öyle yapıyorum."

"Buna cesaret edemezsin." Boynundaki kordonların gözle görülür şekilde titreştiğini fark etti. Umurunda değildi.

"Yapmaz mıydım?" Havada bir gerginlik var gibiydi.

Gözleri kısıldı. "Hayatını cehenneme çevirebilirim, biliyorsun."

"Ve sen bunu yapar mısın?" Çenesini kaldırarak onu kışkırttı. "Beni bu kadar 'sevdiğin' için mi?"

Dudakları düzleşti. "Sadece birlikte olmamızı istiyorum. Biz birbirimize aitiz." "Hayır, Gideon. Ait değiliz. Ve beni tehdit etme hatasına düşme. İşe yaramayacak." Kendini tuttu. "Mecbur kalırsam, Neal'a itiraf ederim."

"Peki ya kızınız?"

İçi burkuldu. Aman Tanrım, Marilee ondan sonsuza dek nefret edecekti. İlişkileri şu anda ne kadar kötüyse, daha da kötüleşecekti. Çok daha kötü. Kendini çelikleştirdi ve sessizce blöf yapıyor olması için dua etti. Blöf yapıyordu, değil mi? Onun hayatını mahvetmeye cüret edemezdi.

"Küçük tatlı huysuz Marilee ne derdi?" diye dürttü.

Kızının davranışlarını biliyor muydu? Çocuğunun adını onun dudaklarında duymak kanını dondurdu. Adamın dün gece verandada Marilee'ye attığı sert bakışı hatırladı. Çapkınca göz kırpmasını. Mide bulantısı midesini bulandırdı. "O anlayacaktır."

"Oh, tabii." Sert bir şekilde güldü. "Ona öğleden sonralarını ve hafta sonlarını nasıl dışarıda geçirdiğini ve onu okuldan almak için neden hep geç kaldığını mı anlatacaksın?" Derisi yüz hatlarının üzerine gerilmişti, gözleri tehlikeliydi.

"Eğer mecbur kalırsam." Kalbi dört nala atmasına ve tüm içgüdüleri ona koşmasını söylemesine rağmen sesi şaşkıncı derecede sakindi. "Şimdi anlaştık," dedi bir adım geri çekilerek. "Beni arama ya da mesaj atma, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, ailemden uzak dur. Bir daha kapıma gelme. Her ne yaşadıysak, her ne olduysa, bitti. Bırak gitsin."

İskeleye doğru döndü. Adam onun bileğini yakaladı.

"Hayır."

"Ne?" Kadın elini geri çekmeye çalıştı ama adam yüzünü ona dönmesi için onu döndürdü. Çok yakındı. Çok yakın. Yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Kadın kolunu çekmeye çalıştı ama adamın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bırak beni, Gideon."

"Seni seviyorum." İşte oradaydı. Ona defalarca fısıldadığı kelimeler. Asla karşılık vermediği üç basit kelime. Çünkü biliyordu. Derinlerde bir yerde, sahip oldukları şeyin asla sürmeyeceğini anlamıştı.

Tekne suyun üzerinde sallanıyor, direkler rüzgârla gıcırıyor ve denizin kokusu ona çarpıyordu ama gözlerini onunkilerden ayırmıyordu.

Kavrayışı sıkılaştı. "Seni istiyorum."

Bir parçası onunla birlikte olmayı arzuluyor muydu? Günlük hayatının karmaşasını ve stresini unutmak için mi?

Sertçe yutkundu, aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu.

"Sen de beni istiyorsun. Biliyorsun Brooke, birlikte olmamız gerekiyor. Sonsuza kadar." Sanki onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibi, onu daha da yakınına çekti. "Uzaklara gidebiliriz. Sadece ikimiz. Hemen şimdi. Her şeyi geride bırakırız." Sözlerinde bir çaresizlik, ruhunda bir parçalanma var mıydı?

Kendi kalp atışları kulak zarında gümbürdüyordu.

Marilee'yi düşündü. Ve Neal'ı. Onlarla birlikte yaşadığı hayatı, uğruna çok çalıştığı hayatı, gözü dönmüş bir kocanın, dışa vuran bir isyankârın, bir iş arayışının, sağlık sorunlarının ve ... stresine rağmen sevdiği hayatı. "Hayır." Başını iki yana salladı, kısa süreli cazibe kaybolup gitti. Adamın parmaklarını bileğinden sıyırdı. "Hayır. Bunu daha fazla yapamam ve yapmak da istemiyorum."

"Gitmene izin veremem."

"Kaybedecek senin değilim." Çenesini yukarı kaldırdı ve "Bu bir hataydı. Artık biliyorum."

Yüzü buruştu, acı ve öfke yüz hatlarını burktu. "Seni seviyorum" dedim."

"Ve veda ediyorum."

"Yapma, Brooke."

Ama işi bitmişti ve bu kez adam öne atılıp onu iki eliyle yakalamadan ve kendine doğru çekmeden önce iskeleye ulaşmayı başardı. "Hayır."

"Bırak beni."

Ama adamın tutuşu daha da güçlendi ve kadın, adamın vücudunun uzunluğunun sırtına baskı yaptığını ve daha da kötüsü, kot pantolonunun ve onunkinin arasından ereksiyonunun sertliğini hissetti.

Tanrım, gerçekten mi? Bu onu tahrik mi etti? Birden iğrenmeye başladı.

Kadın mücadele etti ve adam onun saçlarına fısıldadı, "Birlikte olmalıyız. Hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum."

"Yanılıyorsun. Bırak beni!"

"Seni seviyorum," diye tekrarladı.

"Yapamazsın." Ve o zaman anladı. Onun "aşk" biçimi tam bir kontroldü. Bunu çok geç fark etmişti. Adam onu daha da yakına çekmeye çalışıp öpmek için eğildiğinde, kadın başını çevirdi, dişlerini gösterdi ve ısırdı.

Çılgılık atarak onu serbest bıraktı, kan fışkırıyordu. "Ne oluyor lan?" "Beni rahat bırak."

"İstediğin bu değil." Koluyla dudağına bastırıyordu. "Sen delisin!" Yüzü buruştu ve eğer bakışları onun koyu renkli camlarını delebilseydi, öfkeye tanık olacağını tahmin etti. Belki de acı ve yoğun, karanlık bir öfke. Ama o beklemedi, topuğunun üzerinde döndü ve rıhtıma doğru ilerledi.

"Beni öylece bırakamazsın."

Öyle mi? Sadece izle. Yürümeye devam etti, bir ayak sesi duydu ve arkasını döndüğünde adam çoktan üzerine atılmış, vücudunu onunkine çarpmıştı. Dizleri büküldü ve ayak bileği acıyla burkuldu. Düşerken başı güverteye çarptı, çenesi zıpladı, yanağı sıyrıldı.

Bam! Kafası güverteye çarptı.

"Ooh," diye inledi, yanağında kanın çiçek açtığını hissediyordu. Acı kafatasının arkasından yayılıyordu.

Sonra gözlerini kırptırdı, gözyaşları akmaya başladı. Yanıyordu.

Gözleri kapalı, geri çekildi.

Karanlık. Kaçış. Dünya kontrolden çıkıyordu. Düşüyordu. "Brooke!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gideon onun üzerindeydi, tunç grisi bulutlar başının üzerinde dönüyordu, çenesinden kan damlıyordu, dünya yeniden keskin bir şekilde odaklanırken aynalı gözlükler kadının yüzündeki dehşeti yansıtıyordu.

"Bırak beni," diye emretti. Gerçekten ona tecavüz mü edecekti? *Oh, Tanrım. Hayatta olmaz!* Kadın mücadele etti, savaştı. Adam onun üstündeydi, sert nefes alıyordu, ağırlığı onu yere yapıştırmıştı, elleri bileklerini başının üzerine çekiyordu.

Ne?

"Gideon, dur!" Çılgına dönmüştü, tekmeliyor ve yuvarlanmaya çalışıyordu. "Bırak beni. Yapamazsın... Bırak beni!"

"Bayılıyorsun."

"Delirdin mi sen?"

"Brooke!"

"Get. Siktir. Çekil. Beni." Nefes nefese kalmıştı, nabızı beyinde gümbürdüyordu ama mücadele etti. "Bu bir saldırı! Polise gideceğim!"

"Cehennem gibi olacaksın." Dudaklarında küçük, acımasız bir gülümseme belirdi. "Demek böyle olacak, ha? Biraz sert. Hoşuna gitti mi?" Sesi hırıltılıydı.

Boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi. "Bundan nefret ediyorum!"

"Öyle mi?" Alay etti, kazağına kan damlıyordu. "Yemin ederim, Gideon, eğer bu saniye beni bırakmazsan-"

"Ne yapacaksın?" Adam daha yakına eğildi ve kadın tepki vererek adamın alt dudağını tekrar ısırıldı. Bir bacağına yukarı kaldırırken daha sert. Dizi adamın kasıklarına değdi.

Ciyakladı. "Neee?" Yana doğru düştü.

Adamın vücudu kasılırken, bacakları bükülürken, vücudu kıvrılırken, tutuşu hafifçe gevşerken geriye doğru çabaladı. Beklemedi ve botuyla taşaklarına bir tekme daha attı.

"Ooowoow." Geri çekilirken, acı içinde uludu. Kadın hızla uzaklaştı.

"Seni lanet olası kaltak!" diye tısladı, tükürükler uçuşuyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kaçtı.

"Bu iş bitmedi!" diye bağırdı arkasından, dizlerinin üzerinde yükselirken nefesi kesilmişti. "Asla bitmeyecek!"

Kızıl saçlı yaşlı adama dikkat ederek rampayı hızla indi. Teknesini yıkıyordu ve o hızla geçerken elinde sünger, rıhtıma sabun damlatarak durmuştu.

"Hey-hey, iyi misin?"

Cevap vermedi, sadece koşmaya devam etti, ayakları uzun rıhtımı dövüyordu, korku onu itiyordu, acı bir bacağına yayılıyordu. Kıyı ile tekneler arasındaki küçük köprüyü geçip otoparka girerek yoluna devam etti.

Adamın "Neler oluyor?" diye seslendiğini duydu.

Arkasını dönmedi. Bakmadı. Sadece koştu. Sanki hayatı buna bağılmış gibi koştu. Acı bir bacağına çılgılık attı. Görmezden geldi. Çenesini sıkarak, topallayarak, zihni yarışarak koştu. Martı sürüsü bir kanat gürültüsü ve gaklamayla kulübenin çatısından havalandı.

Yine de koşmaya devam etti, lanet olası bisikletin yanından, çukurların üzerinden geçti, gözyaşları onu kör etti, parmakları cebinde anahtarlığını arıyordu.

Explorer'da uzaktan kumandaya bastı. Kilit tıkladı. Kendini içeri attı ve kapıyı çekerek kapattı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandı, yolcu camından Gideon'u bir an için gördüğünde içi parçalanmıştı. Çömelmiş, nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri ona sabitlenmişti.

Cipini geri vitese taktı ve gaza bastı. "Hey!" diye bağırdı gırtlaktan gelen, paniklemiş bir ses.

Frenlerin üzerinde durdu.

Explorer gıcırdayarak durdu. Kaykaylı bir genç sürücü tarafının yanından uçarak geçti ve yan dikiz aynasını kıl payı kaçırdı. "Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun?"

"Ne?" Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Sarı saçları sivilceli yüzünün etrafında uçuşan çocuk, kaykayının tekerlekleri düz olmayan asfalta sürtünerek cipinin önünü kesti. Kadın koltuğa yaslandı, kıl payı kurtulduğu için adrenalin kan dolaşımını kavuruyordu. Ön camın arkasından onun süzülüşünü izledi.

otoparkın karşısına geçti, uzun ve öfkeli bir parmakla onu tersledi ve son bir kez omzunun üzerinden bakarak son bir sıfatla bağırđı: "Lanet olası kaltak!"

Titrek bir nefes verdi, kalbi çılgınca çarpıyordu.

Ona vurabilirdi. Onu incitebilirdi. Belki de *öldürebilirdi*. Onun otoparkta olduğunu bile bilmiyordu. Tüm bunlar dikkatini vermediğı, korktuğı ve zihni hâlâ Gideon'un saldırısının görüntüleriyle dolup taşıdığı için olmuştı.

Derin nefesler aldı ve yelkenliye baktı. Gideon yoktu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Çılgınca etrafına, tekneye, rıhtıma, otoparka, park etmiş arabaların arasına baktı. Hangi cehennemde-?

Gidin! Git buradan!

Ford'u vitese taktı. Dikiz

aynasından baktı.

Lanet olsun!

Tam oradaydı! Kamburunu çıkarmış, kamyonların, römorkların ve park etmiş arabaların arasından geçerek, sadece birkaç adım ötedeki yolcu kapısına doğru koşuyordu.

Fırladı.

Eli camda belirdi. Gaza bastı.

Kaşifi öne doğru fırladı.

Tam da tırnaklarının yolcu kapısını tırmaladığı ve kapının açıldığı sırada. Direksiyona sertçe vurdu ve adam uçup gitti.

Mide bulandırıcı bir gümbürtü duydu ve yan aynadan adamın kaldırımında, dört ayak üzerinde, sert nefesler alarak arkasından baktığını gördü. Girişte yavaşladı ve yolcu kapısını kapattı.

Sonra tekrar gaza bastı, marinanın girişinden geçerken lastikleri gıcırđıyordu.

Gideon ayağı kalkıyordu.

Otomatik kilitlere bastı, silahı ateşledi ve arkasına bakmadı.

BÖLÜM 6

Daha sonra Brooke ilk kez Marilee'yi zamanında almayı başardı. Kızını okulun önünde, ön kapının yanına dikilmiş bir fidanın dalları altında gördü, dallar neredeyse çıplaktı, kuru yapraklar çimenlerin üzerine saçılmıştı, gökyüzünden ince bir çiseleme düşüyordu. Kapının yanına bir güvenlik görevlisi yerleştirilmişti; bir polis arabası, düzinelerce arabanın beklediği, her zamankinden daha fazla sayıda endişeli ebeveynin çocuklarının gelmesini beklediği servis şeridinde rölantide bekleyen otobüslerden çok da uzak olmayan bir yere park edilmişti.

Marilee bir grup çocukla birlikteydi ancak annesinin kamyonet şeridine girdiğini fark ettiği anda gruptan ayrıldı.

Yolcu koltuğuna kaydı. "Merhaba, özür dilerim."

"Gidebilir miyiz?" Marilee emniyet kemerini taktı ama yere yığıldı.

"Elbette." Brooke arabayı caddeye sürdü, birkaç otobüsün geçmesini bekledi ve sonra trafiğe karıştı.

"Sana ne oldu?"

"Ne?" Brooke kızına doğru baktı.

"Yüzün. Her şey berbat olmuş." Marilee'nin yüz ifadesi endişe ve tiksinti karışımıydı.

"Oh." Brooke aynada yüzüne bir an için göz attı. Çenesindeki kesiği ve yanağındaki makyajın tamamen gizleyemediği kızarıklığı gördü. "Yere düştüm."

"Düştün mü?" Marilee tekrarladı ve zaten en sevdiği istasyona ayarlanmış olan radyoyu açtı.

"Evet, koşuyordum ve kaldırımı görmedim, takıldım ve düştüm."

"Gerçekten mi?" Marilee sesi açarken kuşkuyla sordu. Taylor Swift'in en son hit şarkısı çalıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Dikkatli olmalısın."

"Biliyorum."

Marilee'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Peki, iyi misin?"

"Gururumun incinmesi dışında mı demek istiyorsun?" Ön cam sileceklerini çalıştırırken hissetmediği bir gülümsemeyle parladı.

"Yaşayacağım."

"Tanrım, anne, belki de koşmak için çok

yaşlısındır." "Ciddi misin? Otuz dört yaşımdayım.

Hayatımın baharındayım!"

"Evet, ama büyükannem otuz yaşında falan ölmemiş miydi?"

"Otuz sekiz." Brooke bunu düşünmekten nefret ediyordu, kanser nasıl da çabuk ortaya çıkmıştı, zar zor teşhis edilmişti ve sonra Carole Fletcher ölmüştü. Brooke annesini kaybettiğinde Marilee'den biraz daha gençti. Şimdi bile kalbi bir ebeveynin kaybına özgü o acıyla çarpıyordu. Ve tüm kabadayılığına rağmen, yakında annesinin vefat ettiği yaşa ulaşacağı da aklından çıkmıyordu.

"Peki ya annesi?"

"Hayır, hayır." Brooke başını salladı. "Ninem elli sekiz yaşına kadar yaşadı." Kanser Mary O'Hara'yı da çabucak almıştı çünkü inancına güveniyor, "her derde deva haplara" inanmıyor ve belirtileri görmezden geliyordu. Teşhis konulduğunda onu kurtarmak için artık çok geçti.

"Yani *gerçekten* yaşlıydı."

Brooke kızına bir bakış attı. "Sanırım on dört yaşındayken ellili yaşlardaki birinin yaşlı olduğunu düşünürsünüz, ama hayır, o kadar da yaşlı değil."

"Yani küçükken hiç hastalanmadı mı? Yani senin gibi?" "Hayır."

Brooke şanslıydı. Geçen yıl geçirdiği lumpektomi başarılı olmuştu ve görünüşe göre kanserden kurtulmuştu.

Şimdiye kadar.

İçinden parmaklarını çaprazlamak geldi ama yapmadı.

Marilee, "Yani, eğer koşmak için çok yaşlı değilsen, daha dikkatli olmalısın," diye tekrarlardı ve her zamanki huysuzluğunun bir kısmı dağılmış gibiydi. Brooke'a döndüğünde gözlerinde gerçek bir endişe vardı.

"Bunu hatırlamaya çalışacağım." Brooke direksiyonu çevirdi ve Explorer'ı evleri olarak adlandırdıkları ağaçlarla çevrili sokağa doğru yönlendirdi. Evleri görünür hale geldi. Parkın karşısındaki Viktorya döneminden kalma eve bakarken o mutlu günleri hatırladı ve hayatlarının ne hale geldiğini düşünmemeye çalıştı. Nana ne demişti? "Her sorunun bir çözümü vardır. Sadece onu aramalı ve dua etmelisin. Tanrı sana yolu gösterecektir."

Öyle umuyordu.

Yüce Tanrım, öyle umuyordu.

"Allison'dan haber var mı?"

"Bilmiyorum." Ama Marilee başını sallıyordu. "Ben hiçbir şey duymadım. Sadece garip söylentiler."

"Ne tür söylentiler?" Bir reklam çalışıyordu, bu yüzden Brooke radyoyu kapattı.

"Bilmiyorum. Bazı insanlar babasının gelip onu aldığını düşündü ama sanırım almaması gerekiyordu. Anne babası boşanmış ya da ayrı yaşıyorlar ve bir velayet kavgasına karışmışlar."

"Ama," dedi Brooke kızının yüz ifadesini okuyarak, "bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Arabayı garaj yoluna çekti.

"Hayır, öyle olmadığına eminim. Herkes ilk başta böyle düşündü. Ama bu doğru olamaz. Marty Unger, cebir sınıfımda birinci sınıf öğrencisi ve Alli'yle aynı sokakta oturuyor. Her neyse, Alli'nin babasının eve döndüğünü ve annesiyle birlikte kapı kapı dolaşıp onu aradıklarını söyledi. Sanırım babasının onu götürmesi sadece bir söylentiymiş." Annesine bir bakış fırlattı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

"Evet." Brooke başıyla onayladı. Dedikodu orman yangınından daha hızlı yayılırdı ve lisede daha da hızlı, sanki alevlerin üzerine benzin dökülmüş gibi. "Peki başka ne duydun?"

Marilee bir omzunu kaldırdı. "Sadece aptalca şeyler, otostopla şehir dışına çıkmış ve bir tarıkata falan katılmış gibi. Diğer insanlar ise daha kötü şeyler düşünüyor."

"Daha mı kötü?"

"Kaçırılmış ya da öldürülmüş olabilir."

Explorer'ı garaja sokarken Brooke'un kanı buza dönüştü. "Ama buna dair hiçbir kanıt yok."

"Ben nereden bileyim?" Marilee sordu. "Ama polisler okuldaydı. Herkesi sorguluyorlardı. Özellikle de okul danışmanı Bayan Cooper'ı. Sanırım Alli onu sık sık kontrol ediyordu."

"Ne hakkında?"

"Tanrım, anne, bilmiyorum," diye tersledi Marilee, aniden sinirlenmişti. "Bu gizli bir bilgi falan değil mi?" Çoktan kapının koluna uzanmaya başlamıştı. "Sadece duyduklarım. Söylentiler. Neden bir şey bildiğimi sanıyorsun ki?"

"Sadece soruyorum."

Marilee arabadan inerek, "Pekala, sormayı bırakabilirsin," dedi. "Sana zaten bildiğim her şeyi anlattım, bu yüzden sorgulamayı bırak!" Öfkeli bir nefes verdi. "Tanrım, hiçbir şey söylememeliydim!" Kapıyı hızla açtı ve bir anda Ford'dan dışarı fırladı.

Bir kez daha, tıpkı bunun gibi, o ve genç kızı anlaşmazlığa düşmüşlerdi.

"Vay canına, bu acıtmış olmalı," dedi Neal. Brooke'un çenesindeki kesiği inceliyordu. "Belki de bir ya da iki dikişe ihtiyacın vardır?"

"Ben iyiyim," dedi. Banyo tezgahına oturmuş, aynaya sırtını dönmüştü, kocası kaşlarını çatmış, hasarı incelerken kaşlarını birbirine yaklaştırmıştı. Marilee'yle birlikte salata ve ton balığından oluşan hızlı ve sessiz bir akşam yemeği yedikten sonra eve geç gelmişti. "Ve bu koşuyu sen mi yaptın?"

"Aptalca, biliyorum. Kaldırımda yanlış bir adım attım, bileğim burkuldu ve yere düştüm." Yalan söylemek kolaydı. Çok kolay. "Olur böyle şeyler."

"Sana asla."

"Marilee beni koşmak için çok yaşlı olmakla suçladı. Neredeyse bana 'yaşlı' ya da 'kadim' gibi bir şey diyecekti."

Güldü. "Eminim buna bayılmışsındır."

"Mm." Ama Neal haklıydı. Brooke kendinden emindi ve şimdiye kadar şanslıydı, her zaman kendini yakalayabiliyor ya da yaralanmaktan kurtulabiliyordu. "Bu herkesin başına gelir. Şimdi yürü."

Tezgâhtan bir adım uzaklaştığında zıpladı, ayak bileğinde keskin bir ağrı hissetti ve aynaya doğru dönerken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Egzersiz rutinine bir ya da iki gün ara vermem gerekebilir."

"Ben haftalar düşünüyorum ama bu size kalmış." Ayak bileğini ve tıbbi yardım almasına gerek olmadığını düşündüğü gerçeğini zaten konuşmuşlardı. Neal onu izlerken çenesini ovuşturdu. "Sadece dikkatli ol."

"Yapacağım," dedi, bir yara bandının arkasını soyup çenesine uygulamadan önce yansımada onun gözleriyle buluştu. Yaranın kanaması durmuştu ama bu, en azından bu gece için yaranın tekrar açılmayacağını sigortasıydı. Yanağındaki sıyrık önemsizdi, sadece yüzeyde bir sıyrıktı ve kafatasının arkasında bir yumru yoktu. Parmaklarıyla çoktan incelemiş, kızıl-sarı bir yumak olan saçlarının etrafında dolaşmış ve hasarı incelemek için lavabonun üzerindeki aynaya açılı bir el aynası kullanmıştı.

Bileği bile çok kötü değildi, kesinlikle kırık değildi ve burkulduysa da o kadar kötü değildi. Biraz buzun iyileştiremeyeceği bir şey değildi.

Şansı yaver

gitmişti.

Bu sefer.

Ama sırrını saklamak için kızına ve kocasına yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Saldırı sırasında Gideon'a karşı gösterdiği kabadayılığa rağmen, gerçeği onlardan saklamak istiyordu. Neal'la paylaştığı yatak odasına girip yatağın ucuna uzanırken buraya kadar her şey yolunda diye düşündü.

"İyi olmana sevindim." Adam kızın yanağındaki sıyrığa baktı ve şaşkınlıkla eğilip onu öptü.

"Oh! İck!" Marilee dedi ki.

Onu duymamışlardı ama işte oradaydı, açık yatak odası kapısının diğer tarafındaydı. Pijamaları içinde, saçlarını gevşek bir topuz yapmış, fiziksel olarak geri çekilmişti. "Vampir gibi misin?" diye sordu babasına.

Neal güldü. "Sadece küçük bir öpücüktü."

"Ama ... iğrenç!" Yüzünde bir tiksinti maskesi vardı.

Brooke bile onun abartılı tepkisine kıkırdadı. Neal'ın telefonu cebinde bipledi. Telefonu çıkardı, ekrana bir göz attı ve sonra tekrar karısına baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Brooke ona "İyiyim," diye güvence verdi ama yine de gerçeği saklıyordu. İyi olmaktan başka bir şey değildi.

"Tamam." Telefonu açtı. "Neal Harmon." Hâlâ kapıda bekleyen Marilee'nin yanından geçerek aşağıya indi.

"Bir vampir mi?" Brooke, yatak başlığına yaslanmak için kendini yukarı iterek alay etti. "Gerçekten mi?"

Marilee omzunu kaldırdı ve tereddüt

etti. "Ne oldu?" Brooke sordu.

Marilee ilk kez gergin görünüyordu. Alt dudağını ısırды, atkuyruğunun ucuyla oynadı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır."

"O zaman çıkar onu." Brooke yatağın kenarına vurarak kızının da kendisine katılmasını işaret etti.

Marilee yerinden kıkırdamadı. "Bu hafta sonu dansa gitmem istendi," dedi aceleyle ve bir kızarıklık ensesinden yanaklarına doğru süzüldü.

"Yarın akşam."

Marilee utanmış mıydı?

Sıra dışı.

Marilee dönüşümlü olarak kavgacı, kibirli, kararlı ya da üçünün bir kombinasyonuydu. Bazen dalgın olabiliyordu ama nadiren utanıyordu.

"Yani, elbette gidebilirsin. Sana kim sordu?"

"Nick."

"Nick Paszek mi? Tammi'nin ağabeyi mi?" Brooke sordu. Tamara Paszek, Marilee'nin arkadaşlarından biriydi, ortaokuldan beri tanıdığı bir kızdı,

Brooke da Nick adında başka bir çocuk tanımıyordu.

"Evet."

"On dokuz yaşında değil mi?"

Marilee tiksintili bir nefes verdi. "O bir son sınıf öğrencisi."

"Sınıfına göre yaşlı olan." Brooke, kızlar birlikte bir okul projesi yaptıklarında Tammi'yi bırakan çocuğu hatırladı. Uzun boylu. İyi görünümlü. Neredeyse bir erkek. "Sen de daha on beşinde bile değilsin. Sınıfına göre gençsin."

"Yani?" Marilee'nin dudakları meydan okurcasına gerildi. "Hayır mı diyorsun?"

"On beş yaşına kadar resmi olarak biriyle çıkamayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ooh, anne, bu sonsuzluk gibi. Ve sen her zaman yaşımdan daha akıllı olduğumu söylersin."

"Öyle mi?" Brooke bu cümleyi Marilee'nin önünde kullandığını hatırlamıyordu ama daha geçen gün Andrea'yla telefonda konuşurken onun genç bir bedende yaşlı bir ruh olduğunu söylemişti. Kızı şimdi Brooke'un sözlerini ona geri fırlatıyordu.

Sonunda Marilee odaya girdi ve Brooke'un yanındaki yatağa uzandı.

"Hadi anne," diye yalvardı.

Brooke, "Bekle bir saniye. Nick'le ne zaman görüşmeye başladınız?"

"Henüz yapmadık. İşte bu yüzden bu çok önemli!" Marilee kendini yatağa geri attı ve gözlerini tavana dikti. "Gidebilirim, değil mi?"

"Tabii ki dansa gidebilirsin. Onunla orada buluşabilirsin, elbette." "Beni almaya gelecek."

"Yani bu gerçek bir randevu mu? Marilee, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" "Neden olmasın? Tanrım, anne, 1980'de değiliz ki!"

"Biliyorum, ama-"

"Ne olacağını sanıyorsun?" Marilee annesine bakabilmek için başını yorganın üzerinde çevirerek sordu. "Bana güvenmiyor musun?"

İşte başlıyoruz. Asırlık tartışma.

"Tabii ki sana güveniyorum."

"O zaman Nick'e güvenmiyorsun ya da onun yanında kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyorsun."

Tam olarak buydu ama Brooke bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Mesele o değil," dedi. "Ama Allison kaybolduğundan beri-"

"Yani?" Doğrulup annesine dik dik baktı. "Sence Nick'in bununla bir ilgisi var mı?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Hey, neler oluyor?" Neal köşeyi dönüp devam eden savaşı gördüğünde ayak sesleri gürültülüydü. "Uh-oh. Kız muhabbeti."

Marilee küçük bir tiksinti pufu verdi. "Annem Nick'le dansa gitmeme izin vermiyor. Onun seri katil falan olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Neal şaşkın görünüyordu.

Brooke açıkladı. "Nick Paszek. Ve onun seri katil olduğunu sanmıyorum." "Tammi'nin kardeşi mi?" Neal odaya girdiğinde ona yetişmeye çalışıyordu.

ve dolabın yanındaki bir sandalyenin kenarına oturdu.

Brooke başını salladı. "Evet."

"Üniversitede değil mi?" Neal sordu.

Brooke, "Henüz değil." dedi.

"O bir son sınıf öğrencisi!" Marilee araya girdi. "Benim okuluma gidiyor!"

"Onu götürmek istiyor," diye açıkladı Brooke. "Buradaki sorun bu. Dansa gitme kısmı değil. Tabii ki dansa gidebilir."

Neal, "Bu konuyu, yani çıkma konusunu hallettiğimizi sanıyordum," dedi. Marilee, "Neredeyse on beş yaşındayım," diye karşı çıktı.

"Ne kadar? Üç ayda mı?" Neal eğleniyordu. "Bu hiçbir şey değil!" Marilee öyle dedi.

Brooke, "Birkaç dakika önce 'sonsuz kadar' demiştin," diye belirtti. Kızından öfkeli bir kaş çatmayla ödüllendirildi.

Neal caymadı. Ayağa kalkarak sırtını sıvazladı, sonra büroya doğru yürüdü ve ona yaslandı. "Bak, neden onunla orada buluşmuyorsun?"

"Ooh! Annem de böyle demişti! Sanki hala ortaokuldaymışım gibi. Bütün arkadaşlarım birileriyle çıkıyor! Aileleri onlara güveniyor."

"Bu bir mesele değil-" Neal başladı, sonra Brooke'un başını sallayarak yaptığı küçük uyarı hareketini yakaladı.

"Siz" -Marilee bakışlarını bir ebeveynden diğerine kaydırarak "anlamıyorsunuz!" Bu sözlerle birlikte kapıdan çıkıp kısa koridordan geçerek odasına doğru yürüdü.

Neal uyardı, "Kapıyı çarpma-"

Artık çok geçti. Odasının kapısı ahşap bir gümbürtüyle kapandı.

"-Kapı."

Brooke tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Hayal mi görüyorum yoksa bütün ev sallandı mı?"

Gülümsedi. "Sanırım tüm hayatlarımız sarsıldı. O büyüyor."

"Biliyorum ama bunu daha bugün, birkaç dakika önce söyledi ve dans yarın akşam!"

"Belki de ona bugün sormuştur."

"Belki," diye itiraf etti kaşlarını çatarak, baş ağrısı tehdit ediyordu.

"Bilmiyorum."

"Eğlenceli zamanlar," diye belirtti Neal. "Gençlerin isyanı." "Biliyorum. Ve biz, ebeveynler, çok bilgisiziz."

"Onun hayatını cehenneme çevirmeye çalışıyorum," dedi çenesini kaşıyıp sırtarak.

Brooke ayağa kalkarken başını salladı. "Sanki biz de orada değilmişiz gibi."

"Tanrım, evet. Sally Matthews." İçini çekti ve tavana baktı. "Kaç yaşındayken uğruna cinayet işleyeceğim kişiydi-?" Hesap yaparken gözleri kısıldı. "Belki on yedi. O civarlarda." Sanki kaç yaşında olduğu önemli değilmiş gibi elini oynattı. "Tek düşünebildiğim onu yalnız yakalamak ve pantolonunun içine sokmaktı. Hayattaki birincil amacım bu gibi görünüyordu."

"O ve basketbol."

"Şey, evet." Gülümsedi ve başını salladı. "Ama adamım, azmıştım."

"Biliyorum." Brooke kocasıyla komplocu bir bakış paylaştı. "Hatırlıyorum." Neal o sırada yirmi altı, Brooke ise henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen, onlarınki ateşli, sıcak ve suçluluk dolu bir aşktı. Neal, Keith Turnquist'ten sonraki ilk erkek arkadaşıydı ve Neal'la birlikte olmak yasaktı. Tabuydu. Bu da onu daha çok arzulamasına, onu inanılmaz derecede ateşli bulmasına neden olmuştu. Şimdi bunu hatırlayınca içi buz gibi olmuştu. Çiğ seks, ergenlik öfkesi ve aldatmacayla beslenen değişken ilişkileri, ikisine de pahalıya mal olan duygusal bir hız trenine dönüşmüştü. Yine de ilişkilerindeki bariz boşluklara rağmen hâlâ birlikteydiler. Gerçekte derin uçurumlar.

Brooke sadece Marilee'nin aynı tuzaklardan kaçınmasına yardım edebileceğini umuyordu.

Neal ona bir bakış attı. "Nick'le aranızdaki bu şey ne zamandır devam ediyor?"

"Öyle bir şey olmadığını söylüyor, henüz değil. Ama ilgileniyor." Brooke bir an için düşündü. "Biliyor musun, yaklaşık üç, belki dört aydır Tammi'yle daha çok takılıyor, onların evine gidiyor. O ve Tammi son zamanlarda daha da yakınlaştılar."

"Nick yüzünden olabilir mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Doğru." Başını salladı. "Onunla birkaç dakika içinde konuşacağım. Sakinleşmesi için ona zaman vereceğim."

"Ve-?"

"Bence silahlarımıza sadık kalmalıyız. Onunla dansta buluşabilir ya da Tammi ve diğer çocuklarla birlikte gezebilir."

"Bir arabada daha fazla genç olması daha mı iyi?" diye sordu.

"Muhtemelen olmaz. Ama onunla pazarlık yapacağım." Sırıttı. "Bütün gün yaptığım şey bu, değil mi? Müvekkillerim için uzlaşma görüşmeleri yapmak."

"Nedense bunun biraz daha sert olabileceğini düşünüyorum." "O, seni küçük inançlı."

"Onu geri getir," diye önerdi. "Yeteneklerine olan inancımı tazele."

Onun mavi gözlerinde bir anlık ışık dansı yakaladı. Başka bir şey olmasa bile Neal meydan okumayı severdi.

O da bunu hatırlıyordu.

Marilee'de bir tane bulacağı kesin.

"Ve ona Allison Carelli'nin kaybolmasıyla iki kat daha dikkatli olmamız gerektiğini hatırlatın." Uzak tutmayı umduğu baş ağrısı ilerlemeye devam ediyordu. Hâlâ Gideon'la ilişkisinin gerçekten bittiğini umuyordu ama o son korkunç kavganın izleri hâlâ silinmemişti. Onu düşünmek diğer endişelerini daha da artırıyordu. Kayıp kızlar için çok endişeleniyordu, midesi düğüm düğümdü. "Tanrım, umarım Alli iyidir," dedi hararetle. "Ve Penny Williams da, her neredeyse artık." Brooke'un sesi fısıltıya dönüşmüştü; Penelope'nin kaybolmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiği ve umutları azaldığı için bu düşünceye bir yenisi daha eklenmişti.

"Ben de," dedi acımasızca. "Haberleri kontrol ettim. Şu ana kadar bir şey yok." "Biliyorum."

"Jennifer da hâlâ üzerinde çalışıyor ama... bu gerçekten polise bağlı." Neal konuyu değiştirmek istercesine, "Dans hakkında Marilee ile konuşacağım," dedi. Odadan çıkmaya başlamıştı bile. "Şimdiki zaman gibisi yok."

"Sen cesur bir adamsın, Neal Harmon."

Adam güldü ve kadın buz torbasını düzeltti, sonra televizyonun kumandasını aldı ve Allison hakkında bir şeyler duymayı umarak yerel bir haber kanalı buldu. Onun yerine hava durumunu -bir fırtına yaklaşıyordu- ve yaklaşan belediye başkanlığı yarışıyla ilgili politik haberleri izledi.

Tam televizyonu kapatmak üzereyken telefonu çaldı.

Gideon!

Kalbi boğazına kadar fırladı.

Ama hayır. Aramanın diğer ucundaki kişi Leah'ydı, yeni eklenen adı ve numarası küçük ekranda gösteriliyordu. Brooke cevap vermemeyi düşündü, kendine hızlı bir zihinsel kırbaç verdi ve tıkladı. "Hey," dedi odadan çıkıp aşağı inerken. "Ben de seni aramak üzereydim."

"Yalancı," diye
suçladı Leah. "Hayır,
gerçekten."

"Peki." Belli ki Leah'nın tartışacak zamanı yoktu. "Bak, bugün koşarken düştüğünü duydum, ben de belki Seattle'a uçup sana bakabilirim diye düşündüm."

"Duydun mu? Ayağımın takıldığını mı?" Brooke söyledi. "Nasıl?"

"Şey, bilirsin, Marilee'yi Instagram'da takip ediyorum ve şey, her neyse." Bunu sanki Brooke kalın kafalıymış gibi söyledi.

"Oraya bir şey mi göndermiş?"

"Aslında seninle ilgili değildi," dedi Leah, hızla geri adım atarak. "Daha çok yaşlı insanların koşmaması gerektiği gibi bir şeydi."

"Harika."

"Senin adını kullanmadı."

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok." Brooke kızına sinirlenmişti ama aklını konuşmada tutmaya çalıştı. "O kadar da kötü değil. Birkaç sıyrık, burkulmuş bir bilek ve morarmış bir ego," diye yalan söyledi. Şu anda uğraşması gereken son şey Leah ve onun dramıydı.

"Her neyse. Zaten gelmem için iyi bir zaman," dedi.

"Senin için iyi bir zaman mı?" Brooke, Ekim ayının ortasının neden özel bir gün olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

"Bence artık bir araya gelmemizin zamanı geldi. Seni uzun zamandır görmedim ve internette Marilee'nin fotoğraflarını gördüğümde onu tanımakta güçlük çekiyorum. O benim tek yeğenim."

Bu kadarı doğrudu ama olan biten her şey yüzünden Brooke kız kardeşini eğlendirmeye hazır değildi. "Şey, evet. O zaman Noel'e ne dersin?" Brooke hâlâ temkinli davranarak önerdi. Şu anda Leah'nın etrafta dolanmasına ihtiyacı yoktu, Gideon'un hayatından tamamen çıktığından emin olana kadar olmazdı. Gideon'un onu bırakmamakta ne kadar kararlı olduğunu hatırlamak için çenesine dokunması ya da aynaya bakması yeterliydi.

Belki mesajı almıştır. Ama Brooke
buna güvenmiyordu. Henüz değil.

"Noel ne? Sekiz mi? Hayır, daha çok on hafta var," dedi Leah, sesi hayal kırıklığıyla örtülüydü.

"Ama yılın bu zamanında zaman uçup gidiyor," diye ısrar etti Brooke, biraz heyecan bulmaya çalışarak. "Eğlenceli olacak. Belki adaya bile gidebiliriz. Eskiden yaptığımız gibi." Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Piper Adası'na en son birkaç ay önce Gideon'la birlikte gitmişti. Camları kapalı, açılır tavanı açık cipiyle gitmişlerdi. Kıvrımlı sahil otoyolunda ilerlerken kalbi heyecanla çarpıyordu; yolun bir tarafında uçurumlar, diğer tarafında ise hiç dinlenmeyen Pasifik Okyanusu vardı. Bağırsakları sıkılaştı. Onunla geçirdiği zamanı hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ne iyi ne de kötü.

"Huh," dedi Leah. "Ada mı? O zamandan beri oraya gitmedim... Tanrım, belki de üniversiteden hemen sonra? Hatırlayamıyorum bile. Oh. Bir dakika. Şimdi hatırlıyorum. Çünkü Ryan yanımdaydı. Evlendikten hemen sonraydı. "

Sesi kesildi ve Brooke kız kardeşiyle birlikte o özel, karanlık anı şeridinde dolaşmak istemedi. Brooke'un tahminine göre Leah'nın ilk kocası Ryan Connolly narsist bir hıyardı. O evlilik daha başlamadan bitmiş, birkaç yıl sonra fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Aynı şey Leah'nın ikinci evliliği için de geçerliydi. Bu evlilik Harrison Bell adında yaşlı bir adamla olmuştu ve Leah onu mutlu etmek için kendini paralamıştı. İşe yaramamıştı. Bir başka hata daha.

Tabii bir de evlenmeyi planladıkları günden günler önce onu terk eden adam vardı. Adamın adı neydi? Robert bilmem ne mi? Leah şu anda, birkaç yıldır evli olduğu, otuz beş yaşında, hızlı arabalardan hoşlanan ve internet üzerinden kumar oynamaya meraklı, gösterişli Sean Moore'un "doğru kişi" olduğundan emindi. Leah için durum böyleydi. Düştüğünde sert düşerdi ve her zaman at gözlükleri sıkıca takılıydı.

Bir ilişkinin kötü yanlarını hiç tahmin etmemişti.

Leah'nın ilk ciddi ilişkisinin başarısız olmasının nedeni de bu değil miydi? Brooke suçlulukla bundan daha fazlası olduğunu düşündü. Çok daha fazlası. Ama yine de . . .

Bağlantının diğer ucundan kız kardeşi içini çekti ve Brooke Leah'yı bir zamanlar olduğu gibi hatırladı, uzun bacakları ve vahşi hayal gücüyle, doğal, vahşi buklelerini ehlileştiren bir düzleştiriciyle olan aşk ilişkisinden dolayı soluk saçları şık bir çocuktü.

Brooke şimdi kız kardeşinin, aralarındaki ilişkide aşılması imkânsız görünen bir ayrılık ortaya çıkmadan önce yaptığı gibi, perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdığını hayal ediyordu.

Ama hakkını yemeyelim, Leah deniyordu. Bir kez daha.

Öne çıkması gereken Brooke'tu. Çekincelerini görmezden gelip küçük kardeşine bir şans daha vermeliydi.

"Sanırım şimdi gelsem iyi olur," diyordu Leah. "İşlerimin arasında kaldım ve senin de öyle olduğunu biliyorum."

"Bakıyorum, ama bunu nereden bildin ... söyleme. TikTok." "X, sanırım. Fark etmez."

Ama önemliydi. Brooke kızının sosyal medyada kişisel bir şey paylaşmasından hoşlanmıyordu.

"Neyse, tartışmaya gerek yok," diye ısrar etti Leah. "Ziyarete geliyorum. Cuma günü orada olacağım!"

"*Bu* Cuma mı?" Brooke şaşkına dönmüştü.

"Evet. Biletimi zaten aldım ve beni alma konusunda endişelenmene gerek yok. Uber, Lyft ya da her neyse kullanabilirim."

"Yani ... bekle. Bunu zaten planlamış mıydın?"

"Evet," diye itiraf etti, sonra biraz daha ağırbaşlı bir şekilde ekledi, "Seni gerçekten görmem gerekiyor."

Ve bu da tüm tartışmaların sonu oldu.

"Tamam, bak, seni ben alırım," dedi Brooke, Leah'yla tekrar uğraşması gerektiği gerçeğini kabullenerek. "Uber'le uğraşma."

"Eğer eminseniz ..."

"Atıyorum. Bana uçuş bilgilerini mesaj at."

"Tamam."

İşte bu kadar.

Her şey olup biterken, Brooke'un şu anda ihtiyacı olan son şey, tüm draması ve sorunlarıyla Leah'ydı ama bu arada küçük kız kardeşiyle baş başa kalmıştı.

Ninem iki torununa ne isim vermişti? İrlandalı ikizler mi? Yaklaşık bir yıl arayla doğdukları için mi?

Kurabiye hamuruna bulanmış çırpıcıları yalamak için kavga ettiklerinde Nana, "Siz kızlar yakın olmalısınız," diye azarlamıştı. Vanilya ve tarçın kokan kalın, şekerli hamuru kazıdı ve her kıza bir çırpıcı verdi, sonra lekeli gözlüklerini çıkarıp camlarını sildi

önlüğünün eteklerine vurdu. "İkiniz iyi geçinirseniz ölmezsiniz, biliyorsun," diye usulca azarladı gözlüğünü burnunun kenarına yerleştirirken ve dikkatle Brooke'a bakarken. "Senin sadece bir kız kardeşin var."

BÖLÜM 7

Gün uzun ve duygusal geçmişti. Marilee hışımla yatak odasından çıktıktan ve Neal ofisine gittikten sonra Brooke nihayet soyunup duşa girdi.

Islak fayanslara yaslanarak gözlerini kapadı ve sıcak su iğnelerinin sırtına girmesine, Gideon'la mücadelesinden dolayı ağrımaya başlayan kaslarını ıslatmasına izin verdi. Ne düşünüyordu ki? Neden onunla buluşmaya gitmişti ki? Bu işin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin vermişti?

Ona bulaşmakla aptallık etmişti. *Aptal, diye* kendini azarladı.

Onu ilk kez geçen Haziran ayının başlarında, henüz yaz gelmeden önce, Pike Place Market'te gördüğü günü hatırladı. Masumdu, hiç niyeti yoktu ve el yapımı mücevherler satan bir satıcının tezgahının yanında ona çarpmıştı. Dürüst olmak gerekirse, dikkatinin dağınık ve öfkeli olduğunu itiraf edebilirdi. Kısa süre önce işini kaybetmişti ve Neal da yeni taşınmıştı. Onu başka bir kadınla görüşmekle suçladığı son kavgaları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Hızla yıpranan evlilikleri sonunda parçalanmış gibi görünüyordu.

Kalabalık pazarda, Marilee'nin doğum taşı olan lal taşı hatırlatan birkaç cam boncukla örülmüş bir bileziği parmaklıyordu. Brooke kızının bu bileziği beğenebileceğini düşünüyordu, çünkü Marilee de ayrılık konusunda umutsuzdu. Bilezik onu neşelendirir miydi?

Brooke geri çekildi ve boncukların ışığı yakalaması için mücevher parçasını havaya kaldırdı. O anda biri etrafından dolaşmaya çalışmıştı. Bunun yerine ona çarpmış ve taşıdığı kahve sıçrayarak ikisini de ıslatmıştı. Kadın bileziği düşürmüştü.

"Tanrım, çok üzgünüm," diye bağırmıştı Brooke dehşet içinde, Mariners tişörtünde açan lekeyi gördüğünde.

İki elini de havaya kaldırdı, biri hâlâ neredeyse boş olan fincanı çevreliyordu. "Endişelenmeyin."

"Ama gömleğin-"

"Ama gömleğin," demişti.

İşte o zaman kahvenin bluzunun üzerine damladığını, hatta ceketinin yakasına sıçradığını fark etti. "Merak etme," diye tekrarladı ve adam gülümsedi, iki günlük sakalının içinde hafif düzensiz beyaz dişlerini gösteren çarpık bir sırıtış.

"Bak ne diyeceğim, bana bir kahve daha ısmarlarsan ödeşmiş oluruz." Eğildi, bileziği aldı ve ona uzattı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yani bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" "Kesinlikle." Başını salladı, kumral saçları gözlerinin üzerinden kayıyordu.

"Tamam. Yeterince makul." Bileziği standına geri koydu, sonra stantların arasından, taze meyve ve sebzelerden yerel şaraplara, çiçeklerden egzotik balıklara kadar her şeyin etrafında kümelenmiş müşterilerin ve turistlerin arasından yürüdüler. Unlu mamullerle dolu bir tezgâhın yanında, bebek arabasını iten bir kadın neredeyse önünü kesiyordu ve adını henüz bilmediği bu adam, kalabalığın arasından geçmesine yardım etmek için parmaklarını onunkilerin arasına soktu, sonra kahve dükkânına vardıklarında elini bıraktı.

Caddeye bakan büyük, kavisli pencerelerin yanında bir kabin buldular. "Bir kahve alacağım. Büyük boy. Sade," dedi. Gri gözleri onunkilere degecek gibiydi. "Ben Gideon. Gideon Ross."

"Brooke Harmon."

Adam tekrar gülümsedi ve kadın nabzının aptalca attığını hissetti. Onun nesi vardı ki?

Dedi ki, "Borcumu ödeme zamanı. Bir sade kahve hemen geliyor." Sipariş vermek için onu masada bıraktı ve kahvesini ve lattesini alırken, baristanın içeceğini köpükten bir kalple süslediğini fark etti.

Elbette.

Masaya döndüğünde ona fincanını uzattı, sonra oturdu ve fincanındaki sanat eserini görmeden önce hızla bir yudum aldı. Çok geçti, gözleri onun hareketlerini takip etmişti. Yüzünün kızardığını hissetti ve hızla gözlerini kaçırdı, para üstünü cüzdanına geri koyup çantasına attı.

Kafasını kaldırdığında bakışları bir saniye kadar onunkilerde kaldı. İlişkiyi keserek kabinde arkasına yaslandı. "Peki, burada pazarda ne yapıyorsun?"

"Alışveriş," dedi kaçamak bir ifadeyle. Ona işinden çıkarıldığını, son iki yıldır her şeyini verdiği yeni kurulmuş teknoloji şirketinin başarısız olduğunu söyleyecek değildi. Bu öğleden sonra itibarıyla işsizdi. Bir erkek iş arkadaşının son sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "Çıkarken kapının o güzel kıcına çarpmasına izin verme." Max Wyckoff çok kibirli bir pislikti.

Daha da kötüsü, şirkete yatırdığı birikim de gitmişti.

Henüz kocasına söylememişti ve Neal'ın vereceği tepkiyi beklemiyordu.

"Sen evlisin," dedi Gideon, evlilik yüzüğünü göstererek. "Evet."

"Çocuklar mı?"

"Bir kız çocuğu. Genç. Sen mi?"

"Evli misin? Hayır." Başını iki yana salladı. "Birkaç kez yaklaştım ama hiçbir zaman düğümü atmayı ya da tetiği çekmeyi başaramadım, 'kutsal evlilik' hakkında ne düşündüğünüze bağlı." Tırnak işareti yaptı, hatta fincanı çevreleyen elinin parmaklarını kullandı. "Çocuklara gelince?" Yine çarpık bir sırıtış. "Bildiğim kadarıyla yok."

Yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm, kötü bir şakaydı. Ama hayır. Çocuk yok." Kaşları kalktı. "Buna pişmanım." Kabinde arkasına yaslandı. "Günün ortasındayız. Ve sen buradasın. İşin yok mu?"

"Hayır. Evet, yani, hayır, artık bir işim yok." Bir yudum daha. "Bugüne kadar vardı. İyi bir işti. Hastanelere yazılım satıyordum ama ..." Omuz silkti. "Rekabet, sanırım. Şirket zor durumda ve kesintiye gitmek zorunda kaldılar. Yani-" Fincanını yere bıraktı. "Her neyse, bugün öğrendim."

"Ah. Özür dilerim." Fincanının kenarından ona baktı. "Sen üzgünsün Bu mu?"

"Üzgün mü?" Bunu düşündü. Endişeliydi. Kızgındı. Üzülmüştü. Ama üzgün?

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama bu bir sorun."

"Yani, işi kaybetmek bir kurtuluş olabilir." "Ne?"

"Bilirsin işte. Belki şimdi özgürsündür." Gri gözleri onu inceledi. "Hadi ama. Gerçeği söyle. Seviyor muydun? Hastanelere gidip bütçe bilincine sahip bir yöneticiyi ya da müdürü yazılımınızın son sürümünün ne kadar harika olduğuna, buna kesinlikle ihtiyaç duyduklarına ikna etmeye çalışmak için can atıyor muydunuz?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bu bir işti."

"Başka işler de var. Belki dışarıda daha heyecan verici bir şey vardır? Gerçekten tutkulu olacağınız bir şey."

"Ben, ben yatırım yaptım," diye itiraf etti, sonra da sözlerini geri alabilmeyi diledi.

"Ve sen yandın."

Bu mükemmel yabancıya çok fazla şey anlattığını düşünerek başını sallıyordu.

Omuz silkti. "Her zaman olur."

"Söylemesi kolay, ama sizin başınıza geldiğinde farklı oluyor."

"Sanırım." Kahvesini bitirdi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" "Hayır, neye?" Kadın ona şüpheyle baktı.

"Bir yelkenliye binmek."

"Doğru ya!" Yaşadığı onca sorundan sonra yapması gereken son şey, tedbiri elden bırakıp denize açılmaktı. Başını sallayarak ayağa kalktı. "İhtiyacım olan şey kesinlikle bu değil." Hâlâ oturuyordu, jean giymiş uzun bacaklarını uzatmıştı. "Beni tanımıyorsun."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ben istemiyorum. Ama fikrini değiştirirsen, marinada bir teknem var. *Medusa*."

"Teknenize Medusa'nın adını mı verdiniz? Mitolojiden mi? Kafası yılanlarla dolu olan gorgon, tanrıça ya da her neyse?"

Sonra ayağa kalktı ve "Biliyorsun Brooke, her şey her zaman görüldüğü gibi değildir" dedi.

"O zaman bunlar ne?"

Güldü ve saatini kontrol etti. "Uh-oh. Gitmeliyim." Gülümsedi, bakışları tekrar onunkileri buldu. "Kahve için teşekkürler."

Kız başka bir şey söyleyemeden, adam kafeden çıkıp gitti.

İki gün sonra postadan iade adresi olmayan bir paket aldı. İçinde, Gideon Ross'la karşılaşmadan hemen önce markette parmakladığı bilezik vardı.

Peçeteyle kaplı küçük kutudan çıkarırken, kan kırmızısı boncukların alçalan güneşin ışığında parıldadığını görmüştü. Dahası da vardı. Ona ilıştırılmış küçük bir tılsım, bir tarih kazınmış bir yelkenli, tam da Gideon'la Pike Place Market'te karşılaştıkları tarih.

Bu, hiç başlamaması gereken bir şeyin başlangıcıydı.

Şimdi bu anıyı bir kenara iterek suyu kapattı, havluyla kurulandı ve aynanın yüzeyinde biriken buğuyu temizledi. Çırlıçıplak ayakta dururken kolunda bir çürük, kaburgalarının üzerinde başka bir çürük oluştuğunu gördü, bir de yüzü vardı. Yanağındaki sıyrık iyileşecekti ama çenesindeki kesik iz bırakabilirdi.

Gideon'la olan kavgasının fiziksel hatırlatıcıları. Harika.

Bileği biraz ağrıyordu ama yaşayacaktı.

Göğüslerine baktı ve onlara dokunmayı ne kadar sevdiğini hatırladı, ama o konuya girmek istemiyordu, bu yüzden bornozunu giydi ve beline doladı. Onu düşünmeyi bırakmalıydı.

Yatak odasına doğru yürürken, hayatındaki diğer şeylere konsantre olmaya çalıştı. Kocas ve birbirlerinden uzaklaşmaları. Çok hızlı büyümeye ve ondan uzaklaşmaya çalışan kızı. Ve iki kayıp kız. Sonra olmayan işi, harap olmuş Explorer'ı ve şimdi de ziyarete gelen kız kardeşi vardı.

"Mükemmel," dedi ve yatağa oturup televizyonu açarken biraz yüzünü buruşturdu. Bu kez yerel beyzbol ve futbol skorlarından sonra Allison Carelli'yle ilgili bir haber vardı, kızın fotoğrafı ekrana geliyor ve altta boydan boya uzanan bir afişte polisin numarası yer alıyordu. Üzerinde istasyonun logosu bulunan bir ceket giyen ve yüzünde asık bir ifade olan zayıf bir adam olan muhabir, Allsworth Lisesi'nin önünde duruyordu. Brooke'un zaten bildiklerini anlattı ve bilgisi olan herkesin chyron'daki numaradan polisi aramasını istedi.

Seti kapattı ve biraz fazla hızlı hareket etti, bacağındaki ağrı ona tekrar kavgayı hatırlattı. Leah'yla çocukken yaptıkları birkaç kavgayı saymazsak, daha önce hiç fiziksel bir kavgaya karışmamıştı.

Çalışma masasına doğru ilerledi, geceliğini buldu ve üzerine geçirdi, ardından iç çamaşırı çekmecesini açtı ve kısa bir süre durdu.

İçindeki sıra sıra külotlara baktı. Bir şeyler yanlıştı.

Külotunu düzgünce sarmalamıştı, ki öyleydi, ama her zamanki kadar sıkı değildi. Çekmece neredeyse o kadar dolu değildi. Garip, diye düşündü, dantel ve ipek parçalarına dokunarak. Çamaşırları iki gün önce yıkamamış mıydı? Daha fazla çift olması gerekmez miydi?

Omurgasında gezinen örümcek bacaklarının fısıltısına benzeyen bir endişe duygusu içini kapladı.

Yavaşça durumu değerlendirdi. Birkaç çift eksikti: lavanta dantelli ve pembe ipekli ve dantelli ekleri olan soluk sarı çift Oh. Tanrım. Tanrım.

Sütyen çekmecesini açıp Gideon'la birlikteyken giydiği tüm iç çamaşırlarının eksik olduğunu fark ettiğinde midesi altüst oldu. Spor sütyenlerine dokunulmamıştı, sade külotları da yerleştirdiği yerde düzgünce rulo yapılmıştı. Sadece seksi parçaları, onunla giydiği dantel ve ipek parçaları eksikti.

Hayır, hayır, hayır! Destek için büronun kenarına tutundu.

Kendi kendine yanıldığını söyleyerek, diğer çekmeceleri karıştırarak tekrar aradı. Bir çift pamuklu külot giydi ve topallayarak merdivenlerden aşağı indi ve mutfaktan geçerek çamaşır odasına gitti.

Çamaşır sepetini karıştırdı, Marilee'nin mayolarını ve şortlarını, Neal'ın tişörtlerini ve kendi tişörtü ile kot pantolonunu çılgınca bir kenara fırlattı.

Midesi bir taş gibi düştü.

Onları küvete koyduğunu unutmuş olabileceğini düşünerek çamaşır makinesinin kapağını açtı.

Hayır.

Tabii ki hayır!

Eski Maytag boştu.

Kurutma makinesinin cam kapısından bakmak için çömeldi ve orada başıboş bırakıldığı için kırışmış bir havlu yumağı gördü.

"Kahretsin!" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken başını ellerinin arasına aldı ve kendini tamamen ihlal edilmiş hissetti.

Her nasılsa, bir şekilde iç çamaşırını çalmıştı.

Bunu ruhunun en karanlık yerinde biliyordu.

Çamaşır makinesine yaslanırken, adamın lavanta rengi sütyeninin kopçasındaki dişlerini hatırladı, önü kopçalı bir sütyendi. Adam ona bakmış, sıcak dili teninde gezinmiş, çürük parçayı ağzıyla açarken gözleri yukarıya doğru bakmıştı.

Şimdi bu senaryo onu tiksindiriyordu. "Orospu çocuğu-"

"Anne?" Marilee'nin sesi Brooke'u irkiltti ve başını sertçe kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

Kızı yarım kat yukarıdaki kapı aralığında duruyordu, koridorun ışığıyla aydınlanmıştı, köpeği de yanındaydı.

"Bir sürü havluyu yanlışlıkla kurutucuda bıraktığımı fark ettim," diye yalan söyleyerek hızla doğruldu. "Hâlâ nemli." Düğmeyi çevirdi ve bir düğmeye bastı. Son demlerini yaşayan eski kurutma makinesi gürültüyle çalışmaya başladı; çeşitli renklerdeki havlular şeffaf kapağın önünden geçip gidiyordu.

Marilee ona baktı. "Bir sorun varmış gibi görünüyordun."

"Evet, var," diye itiraf etti, aksini söyleyemeyeceğini biliyordu. "İşsizim, bir Porsche'ye arkadan çarptım, koşarken ayağım takıldı ve kayıp olduğunu bildiğim kızlar için çok endişeleniyorum." Sonra ekledi, "Oh, ve tüm bunların ötesinde, kızım benim tamamen aklımı kaçırdığımı, bir annenin devi olduğumu düşünüyorum."

"Dev değil," diye karşı çıktı Marilee. "Sadece aşırı korumacı. Bana güvenmiyorsun."

Brooke karşı çıktı. "Sana güveniyorum, ama ..." "Nick konusunda pek emin değilim," diye itiraf etmeden önce başını ileri geri salladı.

"Onu tanımıyorsun bile!" Kollarını ince göğsünün etrafında kavuşturan Marilee, çenesini savunmacı bir şekilde yukarı kaldırdı.

"Haklısın. Bilmiyorum." Bu işi yüzüne gözüne bulaştırıyordu. "Ama yine de onu yargılıyorsun."

"Tamam, tamam, bu adil değildi. Özür dilerim."

Hafifçe yatışan Marilee kaşlarını kaldırdı ve "Yani gidebilir miyim?" diye sordu. "Dansa mı? Onunla tanışabileceğin yere mi? Evet, tabii ki, dediğim gibi, ama baban ve benim onunla tanışmamızın bir zararı olmaz.

Babam seninle bu konu hakkında konuşmadı mı? şimdiden?"

"Evet, ama düşündüm de belki ... ooh, boşver!" Başını sallıyordu, topuğunun üzerinde dönüp hışımla uzaklaşırken yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Shep merdivenlerin başında kuyruğunu yavaşça sallayarak duruyordu.

"Biliyorum. Ergenler, ha?" Sonra Brooke gülümsemeyi başardı. "Sanırım sadece sen ve ben varız," dedi kurutma makinesi öttüğünde ve zamanlayıcıyı on beş dakika yerine beş dakikaya ayarladığını fark ettiğinde. Aptalca bir hata daha. "Hayatımın hikâyesi," dedi köpeğe ve düğmeyi bir kez daha öfkeyle çevirdi.

BÖLÜM 8

Brooke yumuşak bir inilti çıkardı.

Gideon onun üstünde yatıyordu. Çıplaktı. Terliyor ve onunla sevişmek istediğini fısıldıyordu, sert vücudu onunkine karşı dalgalanıyordu. Onun dokunuşunun coşkusu hissetti, onu umutsuzca arzuladı, orada, adada, pencerelerden sızan sörf sesiyle onun için acı çekti. Adamın parmakları ensesini sararken, saçlarına dolanırken ve onu kendine çekerken iç çekti. Ama uzakta, martıların çığlıkları arasında başka bir ses duydu.

. Yardım isteyen bir kız sesi.

"Gitmeliyiz," diyerek onu itmeye çalıştı ama adam güçlüydü ve onu bırakmadı. Onun gözlerine baktığında, gri derinliklerinde gizlenen kötülüğü gördü.

"Brooke," diye fısıldadı, onu sarsarak, "gitmene asla izin vermeyeceğim .
.. Brooke.

.."

"Brooke?" Neal'ın sesi. Yüksek. Endişeli.

Gözlerini açtı.

Evet, yataktaydı ama Seattle'da, adada değil. Ve kocasıyla birlikteydi, Gideon Ross'la değil.

Tanrı'ya şükür.

"İyi misin?" Sıcak parmaklar omzuna dokundu.

Döndüğünde Neal'ı yanında, sadece ışıkların aydınlattığı tanıdık odada buldu.

saatin dijital ekranı ve pencereden görünen şehir ışıkları. "İnliyordun."

Oh. Tanrım. "Öyle miydin?"

"Ve huzursuz, etrafta yuvarlanıyor." Bükülmüş çarşaf lar onun sözlerinin bir kanıtıydı.

"Kötü bir rüya," dedi. "Kabus." "Ne hakkında?"

"Marilee," dedi hemen. "Ayrıntıları hatırlayamıyorum ama başı bir tür beladaydı." Rüyasının ayrıntıları tazeyken hızlı bir yalan. Aklına kazınmıştı. Ve onu iliklerine kadar korkutmuştu.

"Başındaki tek bela, annesinin kendisinden yaşça büyük bir çocukla çıkmasına izin vermemesi."

"Peki ya babası?"

"Hayır. Bunu hallettik." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve yüzü pencereden gelen zayıf ışıkt a daha görünür hale geldi. Loş parıltı

cesur yüz hatlarını abartmış, derin gözlerini daha temkinli, burnunu daha belirgin, sakalının gölgesini daha koyu göstermişti. "Ama kötü adam olman hoşuma gidiyor."

Keşke bilseydin, diye düşündü. "Çok naziksin."

Yorganı çekiştirdi; kadın kendini yatak örtüsüne sarmıştı. "Hoş değil ama pratik." Çarşafı ikisinin de üzerine örtüldükten sonra ona doğru sokuldu, uzun vücudu onunkini kaşıklıyordu ve kadın tekrar pencereye baktı. "Daha iyi misin?"

"Evet," dedi, onun gücüne minnettar olarak. Mükemmel olmaktan uzak bir evlilikleri olmuştu ama ona değer veriyordu. Ve bir zamanlar tutkulu bir evliliğin kayıtsızlığına, hatta sadakatsizliğe dönüşmesi çok mu olağandışıydı? Başından beri pek çok fırtına atlatmışlardı, ama hâlâ birlikteydiler, geçici de olsa, onları birbirine bağlayan evlilik bağı yıpranmış ama kopmamıştı.

Henüz.

Onun sıcaklığına sokuldu ve kollarının onu sardığını hissetti, büyük elleri göğüslerini kavradı ve onu kendisine sarılmak için sıkıca çekti. Bu doğru, dedi kendi kendine, dizlerinin onunkilerin içinde nasıl mükemmel bir şekilde büküldüğünü fark ederek. İç çekerken, onun uyarıldığını hissetti, ereksiyonunu kalçalarında hissetti, tepki verene kadar meme uçlarını parmakladığını fark etti, ki verdiler.

Gözlerini kapattı.

Uzun zamandır ilk kez onu hoş karşıladı.

Sevişmelerinden bir saat sonra Brooke hâlâ huzursuzdu. Neal, seksten sonra her zamanki gibi mışıl mışıl uyuyor, biraz horluyor, dünyaya küsmüştü; oysa o, sinir uçları alev alev yanıyordu. Yorganın altından sıyrıldı ve ayak bileği biraz ağrıyarak sessizce merdivenlerden aşağı indi. Hiçbir ışığı açmadan mutfığa ve güverteye açılan Fransız kapılarına doğru ilerledi.

Sürgü çevrilmemişti. Yani evin kilidi açıktı.

Herhangi biri arka bahçeden merdivenleri tırmanıp mutfığa girebilir ve ... Dudağını ısırdı. Gideon içeri böyle mi girmişti? Köpeği hep bu şekilde dışarı çıkarırlardı ve gündüzleri genellikle kilitli olmazdı.

Artık yok. Evi her gün kilitli tutacaktı. Şimdi, hâlâ canı sikkindi, sessizce güverteye çıktı. Bu kez tereddüt etmeden sigara paketini buldu ve yaktı. Yıllar önce Neal'la seviştikten sonra bir sigara paylaşmışlardı. Şimdi ise hiç yapmıyorlardı. Neal eski bir sigara tiryakisiydi ve derin bir nefes çekerken büyükannesinin her zaman kullandığı "Eski bir günahkâr kadar kendini beğenmiş bir şey yoktur," cümlesi aklına geldi. Sigara bayattı ama iyi geldi. Küpeştenin üzerine eğilip sabahın erken saatlerinin karanlığında süzülüyormuş gibi görünen uzaktaki şehir ışıklarına baktı. Bir tırmalama sesi duydu ve döndüğünde cam kapının diğer tarafında Shep'i gördü. "Oh adamım, seni uyandırdım mı?" diye sordu kapıyı açarak. Köpek dışarı çıktı, hızlı bir okşama için durakladı, sonra arka bahçeye inen basamaklara doğru ilerledi, paytak paytak indi ve gözden kayboldu.

Brooke sertleşmiş boynunu döndürdü. Porsche-Gustafson'daki serseriyle yaptığı kaza ve tabii ki Gideon'la yaşadığı itiş kakış yüzünden vücudu ağrıyordu.

İtiş kakış mı?

Daha çok bitirmek için bir savaş
gibiymi. Ve bu onu
endişelendiriyordu.

Bitti mi? Her şey bitmiş miydi? Artık Gideon'un evini işgal edip özel eşyalarını aldığından şüphelendiğine göre, onun saplantısını daha derinlemesine incelemeye başlamıştı. Ne kadar ileri gidebilirdi? Daha önce sorduğu soru zihninde çınlıyordu. Fiziksel yaraları onun ne kadar rahatsız olduğunun kanıtıydı.

Gideon yelkenlideki mücadeleden beri sessizdi ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Eğer sürerse.

Peki ne zaman onun evindeydi, ne zaman onun yatak odasında idi? Ondaki ayrılmadan önce? Belki de bunun olacağını sezdiği içindi. Onu aradığında ve sonra yüzleşmek için yelkenlisine gittiğinde ne kadar şaşkın davranmış olursa olsun, son birkaç hafta içinde daha önce plan yapmak istediğinde bunu ima etmiş ve birçok kez bahaneler uydurmuştu. Belki de en başından beri erişimi vardı ve fark etmesin diye eşyaları teker teker almıştı.

Bu mümkün müydü?

Kapısına kadar gelip onu ve ailesini karşısına alma cüretini göstermişti, o halde neden gizlice dolaşmasındı?

Bir kez daha, onunla ilişkiye girmeden önce araştırma yapmadığı için zihinsel olarak kendini tekmeledi. Tam bir aptaldı!

Onun hakkında çok daha fazla araştırma yapmalıydı ve neden yapmadığını merak ediyordu. Muhtemelen gerçekten bilmek istemediği için.

Bileklik ve tılsımın bulunduğu paketi aldıktan sonra internette biraz araştırma yapmış, üstünkörü bir Google araması yapmış ve sosyal medyanın yüzeyini kazımıştı. Hiçbir şey bulamamış. Sonra yerel marinalarda *Medusa* adlı bir teknenin kayıtlarını araştırdı.

Şans eseri, sahibi Gideon Ross olarak kayıtlı olan teknenin yerini keşfetti.

Bu eşleşti.

O da marinaya giderek kontrol etti.

O gri Nisan gününde park yerinden tekneyi gördü; kıç tarafında *Medusa* adı yazılı, pırıl pırıl beyaz bir yelkenliydi bu. Tekneyi daha yakından görebilmek için daha yakından bakmaya, hatta Explorer'ından inip rıhtıma doğru yürümeye karar verdi. Yelkenlinin yan tarafında kıvrılan sanat eseri, Medusa'nın yılan istilasına uğramış başının bir denizanasının kollarına hapsedilmiş halini resmeden bir ressamın çizimiydi. Yılanlar ve dokunaçlar birbirine sarılmış, ölümüne bir mücadele içindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Vay canına," dedi nefesinin altında, rahatsız edici senaryoyu incelerken. "Karanlık."

Bu onun teknesi miydi?

Yeterince emin. Çünkü garip sanat eserinin yanından yukarıdaki güverteye baktığında, onun kamaranın camlarını temizlemek için gerindiğini, eşofmanının eteğinin solmuş, yırtık kot pantolonunun bel bandının üzerinden yükseldiğini gördü.

Orada olmak garipti ama kendine bir görevi olduğunu söyledi. Böylece, bir gözü tehditkâr gökyüzünde, rıhtım boyunca tekneye doğru ilerledi.

"Hey!" diye bağırdı, sesin karanlık suyunda dalgalanan yelkenliye yakın durarak. "Hey, Gideon!"

Görünüşe göre ondan habersiz camları silmeye devam etti. "Gideon!"

"Seni duyamaz."

Döndü ve rıhtımın diğer tarafında demirlemiş daha küçük bir tekne olan kendi teknesinin güvertesinde yaşlı bir adam gördü.

Saçları ağarmaya yüz tutmuş kızıl saçlarıyla çevrili kel kafası yem dolu kovaları taşıyordu. Bir kovayı teknesinin güvertesine bıraktı ve kulaklarından birini işaret etti. "Şu kulak zimbirtılarından takmış. Her zaman."

"Kulaklıklar."

"Adı her neyse." Adam kovaşını tekrar eline aldı ve kadın, kovanın kenarından su akarken ölü bir balığın parlak pullarını gördü. "Hiçbir şey duyamıyor." Başını iki yana salladı. "Böyle bir günde pencere yıkamak. Bana sorarsan zaman kaybı."

İskelele yöneldi ve tekneye adımını attı. Gideon'un yüzü konsantrasyonla kazanmıştı, dudakları düz, gözleri kısıktı, elindeki havluyla camdaki bir noktayı ovuyordu. Sonra, sanki onun varlığını hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı ve onu fark etti, saçları tuzlu esintiye kapılmıştı. Yavaşça çenesine bir gülümseme yayıldı. "Beni buldun."

"Evet."

Doğruldu ve başını salladı. "Merak ettim." Havluyu güvertedeki bir kovanın içine bıraktı.

"Ne?"

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer zahmet edersen." "Zorundaydım."

Bir kaşı kalktı, rüzgâr hızlanıp saçları yüzüne savrulurken onu cesaretlendirdi.

"Çünkü-çünkü bunu iade etmek istedim." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, sonra çantasını karıştırdı ve bileziğin içinde olduğu küçük paketi çıkardı. Ona uzattı. "Bunu alamam."

"Neden olmasın?"

"Bu uygun değil." "Sen öyle diyorsan."

"Tanıyorum. Seni tanımıyorum. Ve ben Ben ..."

"Ne?" diye sordu, kızın şaşkınlığı karşısında eğlenmiş görünüyor. "Şey-"

"Dur tahmin edeyim. Çünkü evlisin," diye tahmin etti.

Başını sallayarak, "Evet, sanırım öyle" dedi.

"Ve o-ne olurdu? Kırılır mı? Ya da kıskanır mı? Kızarmı?" Neal'ı

düşündü ve onun umursayıp umursamayacağını merak etti. Bu günlerde Neal'ın ona olan ilgisi azalmıştı. Hem de çok.

"Sana zarar verir mi?" Gideon sordu, yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında gülümsemesi soldu, ifadesi endişeye dönüştü.

Neal mı? "Hayır! Asla." Başını sertçe salladı. Neal pek çok şeydi ama şiddet yanlısı mıydı? Hayır.

Gideon gökyüzüne bakarak, "Ama bundan hoşlanmaz," diye tahmin etti.

"Belki de fark etmez. Ama büyük olasılıkla fark etmezdi," diye itiraf etti, sonra da söylediklerine pişman oldu. Bu adama, bu yabancıya hiçbir sır vermemeliydi.

"Ah." Gökyüzündeki kara bulutlar dağılırken başını salladı, sanki kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi. "O zaman neden geri getirdin?" diye sordu yağmur devam ederken, rüzgâr hızlanırken.

"Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu."

"Bana doğru gelmiyor. Bu bir hediye. Ve iade edemem. İşlemeli." Onu uzattı, küçük tılsım sallanıyordu, ama o bir adım geri çekildi, yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başladı, güverteyi dövüyordu. Soğuk damlaların başının tepesine vurduğunu hissetti ve ceketinin kapüşonunu yukarı kaldırdı.

"O zaman sende kalsın. Ciddiyim. Dayanamıyorum."

"Bak." Ellerini kaldırdı, kutu hâlâ bir elinin parmakları arasında duruyordu, bilezik ise diğer elindeydi. "Önemli bir şey değil. O kadar önemli bir şey değil, tamam mı? Sadece biz- bilirsin işte- konuşmadan hemen önce seni ona bakarken gördüm."

"Birbirimize çarptık."

"Çarpıştı," diye düzeltti, rüzgârın üzerinde bağırarak. "Tamam, çarpıştı." O da sesini yükseltti.

"Hey!" Gökyüzüne baktı. "Gerçekten yağıyor. İçeri girmeliyiz."

"Hayır. Gitmem gerek." İskele iskelesine doğru bir adım attı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Adresimi nereden biliyorsun?"

Yine sırtıttı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Cüzdanın açıkken gördüm. Ehliyetin."

"Ve sen bunu hatırladın mı?"

"Evet." Tekne sallanıyordu. "Hadi gel." Tartışmasını beklemeden elini tuttu ve onu kısa bir merdivenden aşağıya, küçük bir kamaraya götürdü. Kendi kendine geri dönüşü olmayan bir noktaya giden görünmez bir eşikten geçtiğini söylese de onu takip etti. İçeride ahşap panelli odalardan oluşan küçük bir süit, yanında mutfakı olan bir salon ve bir banyo ya da baş vardı,

merdivenlerin altında. Açık bir bölmeden bir yatağın ayak ucunu gördü, başının pruvanın içine sokulmuş olduğunu tahmin etti.

"Kahve mi? Yoksa çay mı?"

"Hayır, sanmıyorum-"

"O zaman şarap mı, bira mı?" Bir kaşını kaldırdı.

"Kesinlikle hayır. Sadece bileziği bırakmaya geldim."

Bakışları bunun yalan olduğunu söylüyordu. "Ve sen merak ediyordun."

"Hayır, belki biraz." Gerçeklerden kaçmak mantıksız görünüyordu.

Küçük mutfığa doğru yürüdü, bir sürahide kahve buldu ve iki fincan doldurdu.

İtiraz etmek istedi ama etmedi. "Otur," dedi adam, katlanabilir bir masanın yanındaki gömme kanepeyi işaret ederek. O da oturdu. Fincanları masaya koyduktan sonra, "Ceketini çıkarabilirsin," dedi.

"Kalmayacağım."

"Yine de ıslak."

"Tamam." Kadın yağmur ceketini çıkardı ve adam parmağını ceketin yakasının altına sokarak ceket merdivenlerin yanındaki bir askıya, dalgıç kıyafetinin yanına astı. Adam eşofmanını çıkarıp yakındaki bir kancaya taktı ve kadın onun çıplak gövdesini, düz karnını ve kaslı omuzlarını, kot pantolonunun aşağıya sarkma şeklini gördü. Burnunu fincanına bastırdı ama adam kancalardan siyah bir tişört kapıp kafasına geçirirken başka tarafa bakmaya zorlayamadı kendini.

Boynunda bir kızarıklık hissetti ve sonunda dikkatini bir lomboza çevirdi ama kollarını ilikleme zahmet etmediği flanel gömleğinin içinden geçirirken yansımasını yakaladı.

Bir kez daha bakmamaya çalıştı ve bunun yerine parmaklarını sıcak fincana doladı ve ondan başka her şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Küçük bir kancanın üzerinde bir kolye, boncuklar ve kemikten yapılmış bir kancaya benzeyen bir şey gördü. "Bu nedir?" diye sordu ve adam ona baktı, parmaklarının kancaya dokunduğunu gördü ve bir kalp atışı için gerilmiş gibi göründü. "Polinezya'dan aldığım bir şey," dedi küçümseyerek.

"Oraya mı gittin?"

"Uzun zaman önce."

Kız daha fazla soru sormadan, o anda sürgülenmemiş tek mobilya parçası olan masa sandalyesini çevirdi ve üzerine oturdu. "Bana kendinden bahset," diye önerdi kupasını kaldırarak.

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Hayır mı? O zaman müsaade edin." Pencereleere doğru bir bakış attı.
"Fırtına geçene kadar."

"Uzun süre kalamam."

"Yarım saat içinde bitecek."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Denizde geçen yıllar ve" dedi cebinden bir telefon çıkardı, "kullanışlı bir hava durumu uygulaması."

"Bu hile değil mi?"

Gri gözleri parıldadı. "Peki ben hile yapmaktan ne anlarım? Bu konuda sen ne bilirsin ki?"

Sıcaklığın ensesinden yukarı tırmandığını hissetti. "Muhtemelen çok fazla," diye itiraf etti, Neal'ı ve onun iş arkadaşına olan ilgisini, söylentilere konu olan ilişkilerini düşünerek. Şirkette yeni ve karısından daha genç bir kadın. Ve tabii bir de yıllar önce olanlar vardı.

Meraklanmıştı. "Anlat bana."

"Hiç sanmıyorum." Fincanını masanın üzerine koydu. "Bakın, gerçekten gitmem gerekiyor. Sadece bileziği bırakmak için uğradım. Bunun için teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz ama kimseye yanlış bir fikir vermek istemiyorum."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Yani herhangi biri," dedi ve ayağa kalktı. Çantasını yerden aldı ve ceketine uzandı. Merdivenlere doğru yürümeye başladı. Daha ilk basamaktayken adam elini yakaladı ve onu döndürdü. Kendini göz hizasında ona bakarken buldu. Adam öne doğru eğilip dudaklarını yanağına değdirdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve nefesi kesildi. "Bu beni bulmak için zaman ayırdığın için."

Yutkundu. "Sorun değil." Sonra kalan basamakları hızla çıktı ve rüzgârlı, ıslak günün içine daldı. Bulutlar dağılıyordu ve yağmur yavaşlayarak çiselemeye başlamıştı. Durup omzunun üzerinden bakma isteği duydu ama bunun bir hata olacağını biliyordu. Cipine ulaşana kadar yürümeye devam etti. İçeriye girdiğinde, yağmurun sıçrattığı camdan baktı ve onu yelkenlisinin güvertesinde gördü, bacaklarını iki yana açmış, pazen gömleğinin kuyruğu rüzgârda dalgalanıyordu. Adam onun bakışlarını yakaladı ve sırtıttı, kızın fazlasıyla seksi bulunduğu o bilmiş, neredeyse ukala sırıtış.

Kes şunu, dedi kendi kendine, düşüncelerinin yön değiştirmesinden hoşlanmamıştı.

Kontağı açtı ve Explorer'ı vitese taktı, marinadan hızla uzaklaşırken neredeyse soyuluyordu. Parmakları direksiyonun üzerinde sıkıca

duruyordu, nabzı beyninin içinde atıyordu.

Ne yapıyorsun, Brooke? Her ne yapıyorsan, hemen kes şunu!

Zihni dönerken eve doğru sürdü.

Onu düşünmemeliydi. Düşünmemeli!

Ama o

yaptı.

Hem de

çok.

O gece geç saatlerde, onu arayıp bulduktan ve yağmur fırtınası sırasında teknede onunla vakit geçirdikten sonra, uyuyamayacak kadar heyecanlanmıştı. Tıpkı bu gece yaptığı gibi, bir sigara aramak için gizlice aşağıya inmiş ve arka kapıdan güverteye çıkmıştı. Bu sefer kuş yuvasında paketiyle birlikte sakladığı çakmak ateş almayı reddetti. Hayal kırıklığına uğrayınca, yedek bir çakmak bulmak için çantasını aramak üzere içeri girdi. Orada, Gideon'la birlikte teknede bıraktığını sandığı paketi bulmuştu.

Elbette, paketin içinde bilezik vardı. O anda afallamıştı.

Ve hafifçe, sessizce heyecanlandım.

Hiç düşünmeden kolyeyi bileğine geçirdi. Puslu bulutların arkasından görünen ayın yarı ışığında bile, kan kırmızısı taşlar göz kırpıp parıldıyor ve muhtemelen öngöremediği bir geleceğin habercisi oluyordu.

BÖLÜM 9

Şimdi, bir kez daha arka güvertede durmuş, sigarasının ucu Ekim gecesinde parlarken, kendini Gideon'un ve paylaştıkları şeylerin anılarına kapılmış buldu - neşe, seks, suçluluk. Hepsine.

Bileziği bileğine taktığı andan itibaren kendini onun hayalini kurarken bulmuştu. Gideon onun sıkıcı hayatına çok ihtiyaç duyduğu heyecanı getirmişti. Marilee liseye başladığında ondan uzaklaşmaya, daha bağımsız olmaya başlamıştı. Bu doğaldı, olumlu bir gelişmeydi ama duygusal bir boşluk bırakmıştı. Neal şirket avukatı olarak kariyerine gömülmüş, uzun saatler çalışıyordu. İzinli olduğu zamanlarda, Çarşamba poker geceleri ve Cumartesi sabahları golf oyunları için evden çıkıyor, hayatını küçük ailelerinin ötesine taşıyordu. Bunların bir kısmı yalandı. Öğrendiğine göre, başka biriyle vakit geçiriyormuş ve ayrılmalarının nedeni de buymuş.

Artık ne kocasının ne de kızının ona ihtiyacı vardı, ne de emeklilik fonlarının çoğunu aldıktan sonra onu işten çıkaran start-up şirketinin.

Gideon ortaya çıktığında kendini yalnız ve işe yaramaz hissediyordu, sanki hayatı donuk, kara bir deliğe dönüşüyordu.

Shep yeniden ortaya çıkıp ona bakarken, "Mazeret yok," diye fısıldadı gecenin içine. "Söz veriyorum," diye ekledi, sanki köpek onu anlayabiliyormuş gibi.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca internette küçük bir araştırma yapmış, takıntısı büyüdükçe Gideon hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışmıştı. İlk etapta Gideon'un sosyal medyada ciddi bir varlığı olmadığını gördü. Google bilgisi de yok. Elbette Gideon Ross adı altında pek çok kayıt vardı ama hiçbir yelkenli teknesi olan ilgi çekici adamla eşleşmiyor gibiydi. Hiçbir bilgi bulamayınca bu işin peşini bırakmış ve daha derine inmemişti.

Onun hakkında daha fazla şey bilmemek, ona bir sınır, delmeye hevesli olmadığı bir gizem havası katmıştı.

O bir aptaldı. Aptal, saf bir aptal! Bu artık çok daha açıktı.

Brooke filtreli sigarasının ucunu bir kez daha çekti, sonra yarı içilmiş sigarayı güvertenin korkuluğunun alt tarafına sapladı. İzmariti eski bir çöp torbasına saracak ve torbayı garajın dışındaki çöp kutusuna götürecekti

Neal ve Marilee'den saklamak için. Kavga çıkarmak ya da kızına fikir vermek için bir neden yok.

Sigaralarıyla birlikte kuş yuvasına sakladığı bileziği tekrar düşündü. Bileziği ona geri verme melodramını tekrar yaşamayacaktı, hayır. Onu başkasına verecekti. İsimsiz olarak bağışlayacak ve bu işi bitirecekti. Bunu sürekli genişleyen yapılacaklar listesine eklemek için zihnine bir not düştü, sonra eğimli arka bahçeye ve onun ötesindeki şehre bir kez daha baktı. İçeri girmek için döndüğünde, ana yatak odasının penceresine baktı, hala karanlıktı, sadece eski merdivenin, çamaşır odasından tavan arasına çıkan "yangın merdiveninin" çıkıntısının yanındaki pencereden sızan zayıf bir ışık vardı. En azından Neal'ı uyandırmamıştı.

Shep onu içeri kadar takip etti ve Shep kapıyı kilitledi, sürgüyü çevirdi ve kilidi iki kez kontrol etti. Çöpler için dolabı açtı, sonra sigarasının izmaritini daha önce attığı kahve telvesinin içine soktu. Kanıtları yok ettiği için tatmin olmuş ve bu kadar zahmete girdiği için kendini aptal gibi hissederek lavabonun altındaki çöp sepetinden çuvalı aldı ve oturma alanının dışındaki bir bölmeğe taşıdı. Neyse ki kapı kilitliydi ve çöpü dışarı çıkarıp yol boyunca büyük geri dönüşüm ve çöp kutularının bulunduğu yere götürdü.

İçeri girmeden önce bir ses duydu: derinin betona sürtünmesi. Bir ayak sesi mi? Gecenin bu saatinde mi? Parmak uçlarında durup bileğini zorlayarak kapının üzerinden baktı ve evin önündeki ıssız sokağa gözlerini dikti. Tek bir lamba direğinden gelen sulu mavi ışık parkın geniş girişini aydınlatıyordu.

Ağaçların arasında hareket eden biri var mıydı? Brooke gözlerini kısarak baktı, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. İnsanların topluluğun ferforje barikatının içinde olması alışılmadık bir durum değildi; kapılar asla kapanmazdı ve şehir geceleri dışarıda olan insanlardan nasibini alırdı.

Bir hareket yakaladı, çam ve köknar çalılıkları arasında dalıp giden bir gölge.

Ne olmuş yani?

Ama onu rahatsız eden şey, ağaçların arasında sessizce ilerleyen bir gece hayvanının hızlı gümüş umbrası değildi. Bu ilkel bir histi, derinlerde bir yerde gözlemlendiğine dair ısrar eden bir şey, göremediği yırtıcı gözlerin onu izlediğine, evi ölçüp biçtiğine dair güçlü, neredeyse içgüdüsel bir his.

Çevre çitlerini ve ötesini taradı; burada lamba ışığı loş bir şekilde parlıyor, çevredeki araziye gri, soluk bir hava veriyordu. Uzun ağaçların yaprakları hafif esintiyle hışırdarak yer değiştiriyor gibiydi. Ve yakın karanlığın derinliklerinde bir yerde o gözler onu izliyordu.

Sadece paranoyaklaşıyorsun. Kes şunu! Kendine gel!

Gölgelerden kendisine bakan kimseyi göremeyince tekrar içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Çeliğe bastırarak gücünü test etti.

Mutfakta ışıkları açmadan lavabonun altındaki çöp kutusuna yeni bir astar yerleştirmeyi başardı. Sonra merdivenlere yöneldi ama neredeyse ön kapıda duran köpeğe çarpıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı ama Shep kıpırdamadı, başı öne eğikti, tüyleri diken dikendi, boğazının gerisinde bir hırıltı vardı.

"Ne?" diye fısıldadı, sonra yan pencereden baktı. Verandada kimse yoktu. Ama daha uzağa, sokağın karşısına, elektrik direğinin tül gibi ışığına bakarken, zayıf aydınlatma havuzunun hemen dışında duran karanlık bir figür fark etti.

Erkek mi kadın
mı?

Dost mu
düşman mı?

Masum mu yoksa kötü mü?
Tabii ki söyleyemezdi.

Ama kalbi bir an için durdu ve parmakları kapının kilidine dokunarak sürgülü olduğundan emin oldu.

Shep yine hırladı, ensesindeki kahverengi tüyler diken diken oldu. Gölgemsiz varlık ışığın dışına çıktı ve gözden kayboldu. Bir saniye oradaydı, bir saniye sonra gitti.

Aniden kuruyan boğazına karşı yutkundtu.

Hiçbir şey! Hiçbir şey. Burası şehir. Evsizler, gece kuşları ve gece vardiyasında çalışanlar var ve-

Köpek kapıda kaldı, burnunu panellere dayadı, siyah dudakları hafifçe kıvrıldı. Dışarıda bir şeyin, hayır, *birinin olduğuna dair* bir uyarı.

Ve bunun iyi biri olmadığına karar verdi.

Kalbi küt küt atarken, bir araba yavaşça geçerken gözlerini kıstı, farları karanlıkta parlıyordu ve geçerken bir saniyeliğine yolu aydınlattı. Sonra sokak boşaldı. Köpeğin gergin vücudu ve hırıltısı olmasa, dışarıda her kim varsa gittiğini düşünebilirdi. Burada güvendeydiler, üçü de köpekle birlikte kilitli evdeydiler. Ve sonra, Neal'ın bir silahı vardı.

hiç ihtiyaç duymadığı, hiç kullanmadığı bir şeydi. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdikten sonra köpeğın başına dokundu.

"Hadi," dedi usulca. "Gidelim." Parmaklarını şıklattı ve sonunda Shep dikkatini ona çevirdi ve sessizce üst kata çıkarken onu takip etti.

İkinci katta Brooke Marilee'yi kontrol etti, sessizce kapısını açtığında kızının yorganın altına gömülmüş olduğunu gördü, koyu renk saçları ve bir kolu arşıftan görünüyordu.

Güve
nli.
Güzel

Köpek içeri girip yatağ a zıpladığında itiraz etmedi ve Brooke'a beklentiyle bakmadan önce ayak ucunda kıvrıldı. "Tamam," diye fısıldadı, "ama sadece bu seferlik." Kapıyı kapattı.

Yatak odasına döndüğünde, Neal'ı uyandırmamaya dikkat ederek sessizce arşıfların arasına girdi.

Baş ı yastığı bulduğunda, uykuyu zorlamak niyetiyle gözlerini kapattı.

Birkaç dakika geçti ve evin eski ahşaplarında bir gıcırta duydu. Önemli bir şey değildi. Bu her zaman olurdu. Hiçbir sorun yoktu. Yüz yıllık bir ev hâlâ oturur, yaşlanan kirişler bazen gıcırdar ya da inler.

Hayal gücünü serbest bırakıyorsun.

Yani sabahın erken saatlerinde parkta biri vardı, ne olmuş yani?

Tesadüfe bakın ki park caddenin tam karşısında. Aman ne önemli. Aş artık kendini.

Zihnini susturdu.

Bilinçli olarak gergin kaslarını gevşetti. Uykuya dalmaya başladı . . .

Ayak sesleri!

Sanki biri koşuyormuş gibi!

Merdivenlerden aşağı!

Ama kimse kalkmamıştı.

Anında uyandı, bir dirseğinin üzerinde yükseldi, kulakları gerildi. "Bunu yapmamalısın," diye uyardı kocası onu. Kadın neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Neden bahsediyordu? Sonra kafasına dank etti. *Biliyor muydu? Gideon'umu?*

Cevap vermedi. Belki Neal uykusunda konuşuyordu, ya da-

"Bu senin için iyi değil."

"Ne?" diye sordu, nefes almaya bile cesaret edemeyerek tekrar uzandı. Merdivenlerde kimse yoktu. Uykuya dalmaya başladığında çıkan gürültüyü hayal etmişti.

"Sigara içmek." Sesi sertti. "Bu konuda ne hissettiğimi ve beraberinde getirdiğı tüm sağık risklerini biliyorsun."

Oh lanet olsun! Kızın üzerinde kokusunu almıştı. Yüzünü ve ellerini yıkamak için zaman ayırmamıştı ya da her zaman gizlice sigara içtiğinde yaptığı gibi nane şekeri kullanmamıştı. Ama gerçekten sigara içmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, unutmuştu. "Bunun için endişelenme."

"Ama ben biliyorum, Brooke," dedi sessizce.

Adamın gizlice sigara içmesinden başka bir şeyden bahsedip bahsetmediğini merak etti. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Senin için hep endişeleniyorum."

"Neal, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, şimdi, lanet gecenin ortasında, gerçekten tartışacakları zaman olduğuna karar verdi. Gece yarısı suçlamalarına karşı kendini hazırladı. Neal eve taşınalı daha birkaç hafta olmuştu ve kadın onun yeniden etrafta olmasına yeni yeni alışıyor.

Bu yüzden Gideon'dan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Kocasına doğru eğildi. "Neal? Ne-?"

Ama o çoktan uykuya dalmış, nefes alıp vermesi düzene girmişti. Soluk ışıktaki gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Konuşma bitmişti ve bu iyi bir şeydi, değil mi? İtiraf etmeye gerek yoktu.

Çok geçmeden adam yeniden horlamaya başladı ve kadın kronometrenin yayı gibi gerildi. Kalkıp ellerini ve yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve hatta diş ipi kullandı, hepsi karanlıkta oldu. Banyo aynasında yüz hatları hayalet gibi görünüyordu; solgun, gergin teni tek bir gece lambasının loş ışığıyla vurgulanıyordu. Yüzüne biraz daha su çarptı ve arka bahçeye bakan yatak odası penceresinin önünden geçip Seattle'ın ışıklarını ve ötesindeki Elliott Körfezi'nin karanlık sularını gördüğünde yatağına dönmek üzereydi. Dışarıda bir yerlerde, muhtemelen yelkenlisinin rıhtımında uyuyan Gideon'du.

Bir zamanlar onun hayatındaki

kıvılcımdı. Gizli neşe.

Sakladığı küçük sırrı.

Çok gerçek olan bir fantezi. Bir rüya.

Ve Şimdi o bir kabustu.

Başını camlara yasladı ve bahçeye baktığında, adamın bahçenin tam ortasında, yüzü yukarı dönük bir Şekilde durduğunu gördü.

Neredeyse haykıracaktı ama çığlığını bastırdı ve bir bulut ayın yanından geçip parlaklığının manzaranın üzerinde oynamasına izin verdiğinde, bahçesinin ortasında duranın Gideon değil, her zamanki yerinde duran, Şimdi kırık ve kuru olan eŐme olduğunu fark etti.

Bahçede değildi. Hiç
olmadı.

"Yatağa gel," dedi Neal halsizce, yeniden uyanmış bir halde. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Bağırmadın ve neler oluyor? Uyuduğunu sanıyordum."

"Girip ıkıyorum. Uyukluyorum." Yatağı usulca okşadı. "Haydi, Brooke."

Bir kez daha çarşafların arasına kaydı, yorgan kalın ve rahat bir Şekilde üzerine örtüldü, Neal'ın kolu tanıdık bir Şekilde beline dolandı.

Bu yeterli olmalı, dedi kendi kendine. *Bu adam, evimiz, paylaŐtığımız kızımız; bunlar yeterli olmalı.*

Ama herhangi bir Şey oldu mu?

Ve o anda, çok uzakta olmayan bir motosikletin motor sesini duydu.

İçi katılaŐtı.

Sürücü Şehir içinde hızla ilerlerken motosikletin motorunun vınladığını, ardından sürücü motosikleti viteslerinden geçirirken motorun yeniden devirlenmeye başladığını duydu.

Brooke'un parmakları yastık kılıfının içinde
kıvrıldı. O da oradaydı.

Bunu biliyordu.

Gideon evin dıŐındaydı. İzliyordu. Bekliyordu.

Belki de içerideydi, diye düşündü çılgınca. Ayak sesleri duymamış mıydı?

Yine de kapılar kilitliydi. İki kez kontrol etmişti. Anahtarı var mıydı, yoksa içeride kapana mı kısılmıştı ... onu pencerelerden değil de evin içinden mi izliyordu? Bir adım arkasında yürüyordu.

Aman Tanrım ... ama ... hayır, köpek onu
hissedebilirdi. Boğazının arkası kum gibi kurudu.

Neden buraya gelme riskini alsın ki?

Senin için, Brooke.

O seni istiyor.

Seni sevdiğinden değil.

Kendinizi kandırmayın. Sen daha iyi bilirsin. Gitmene izin vermeyecek. Asla. Sana sahip olmak istiyor.

"Asla," diye fısıldadı ve Neal yanında kıpırdandı. O zaman dilini tuttu ve pencereye baktı. Onun hayatını mahvetmesine izin veremezdi.

Bir şekilde, bir yolla ondan kurtulmalıydı. Bu kadar basitti.

BÖLÜM 10

Sea-Tac her zamanki gibi tıklım tıklımdı, havaalanı park alanı araçlarla doluydu, taksiler, otobüsler ve otel minibüsleri arasında gidip gelen arabalar yolu tıkiyordu.

Leah'nın iki saat rötar yapan uçağı nihayet inmişti.

Brooke'a buluşmak üzere sözleştikleri yere, Brooke'un Explorer'ını "Sadece Kompakt Araçlar" yazan dar bir yere sıkıştırdığı bir otoparka gitmekte olduğunu mesajla bildirmişti.

On dakika sonra Brooke kız kardeşini gördü. Pembe bir sundress giymiş, arkasında tekerlekli bir çanta taşıyan, diğer eliyle de sarkık kenarlı bir şapka tutan Leah, kaybolmuş bir halde etrafına bakınıyordu.

Brooke korna çaldı, sonra direksiyonun arkasından el sallayıp kız kardeşinin dikkatini çekmek için tırmandı.

Leah ona doğru ilerledi, aniden durdu ve park etmiş arabaların arasındaki koridorda aceleyle ilerlemeden önce bir minibüsün geçmesini sabırsızlıkla bekledi.

"Tanrım, buranın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum," dedi ve Brooke'a beklenmedik bir şekilde kocaman sarılabilmek için bavulun sapını bıraktı. "Brrr. Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum."

Leah istemeden de olsa onu bir omzundaki iyileşmekte olan çürüğü hatırlatacak kadar sert bir şekilde sıkınca Brooke biraz irkildi.

"Ooh, özür dilerim." Leah geri çekildi ve kız kardeşini değerlendirdi, iri gözleri Brooke'un sıyrılmış çenesine odaklanmıştı. "Berbat görünüyorsun."

"Ben de seni özledim."

"Yani . . . Bir kafa attığını unuttum ve-" Bakışları Brooke'un Explorer'ının ön tarafını taradı. Parmağını büyük bir göçükte gezdirdi. "Ahh."

"Evet, 'ouch.' Hadi gidelim." Leah'nın çantasını arka koltuğa koydu.

"Bekle!" Leah açık arka kapıdan içeri eğildi, çantanın fermuarını açtı ve bir kazak ile bir çift rahat ayakkabı buldu. Çabucak topuklu ayakkabılarını çıkardı, kapıyı kapattı, sonra yolcu koltuğuna tırmandı ve ayaklarını Skechers ayakkabılarının içine soktu. "Özür dilerim," dedi. Brooke direksiyonun arkasına geçerken, Leah büyük boy hırkasının içine kıvrıldı ve emniyet kemerini ince gövdesinin üzerinden geçirdi. "Hava buz gibi."

"Altmış."

"Dediğim gibi, donuyorum."

"Sen Chicago'da yaşamıyor muydun?" Brooke cipi çalıştırdı.

"Bir zamanlar, evet. Çok uzun zaman önce. Ryan'la." Leah, ilk kocası Ryan Connolly ile evli olduğu zamanlardan bahsetmek istemiyormuş gibi pencereden dışarı baktı. "Orası kuru bir soğuk, biliyorsun."

"Ne? Chicago'da mı? Hayır. Soğuk soğuktur. Ve orası gerçekten donuyor. Michigan Gölü'nde buz resimleri görmüştüm." Gözleri geri görüş kamerasında olan Brooke, Explorer'ı dar park alanından geri geri çıkardı. "Sen sadece Arizona'ya alışkınsın."

"Sanırım." Leah konuyu değiştirdi. "Tüm bunlar"-eliyle dairesel bir hareket yaparak Brooke'u ve tüm yaralarını içine aldı-"sen-ne yaptığında oldu? Takılıp düştüğünde mi?"

"Doğru."

Devrilen bir motosiklet motorunun sesi binanın içinde yankılanırken Leah, Brooke'a abartılı bir bakış attı. "Daha dikkatli olmalısın."

"Öyle deme," dedi Brooke kuru bir sesle. "Ciddiyim."

"Üzerinde çalışıyorum." Brooke spiral rampadan aşağı inerken diğer araçlar arkasından kayıyordu, motosikletin sesi hâlâ duyulabiliyordu. Bir an için Gideon'u ve Harley'ini düşündü, sonra bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bölgede yüzlerce -hayır, binlerce diyelim- motosiklet vardı. Ve kavgadan bu yana geçen birkaç gün içinde onu rahatsız etmemişti. Kendi paranoyasının onu ele geçirmesine izin veriyordu.

"Bu garip bir kazaydı, değil mi? Öyle takılıp düştün. Yani, yıllardır koşuyorsun ve hiç-"

"Ne?" Brooke'un düşünceleri onu konuşmanın dışına çıkarmıştı. "Oh, düştüğüm zaman mı? Sadece konsantrasyonumu kaybettim." Brooke bu konuda konuşmak, yalan söylemeye devam etmek, Gideon'la yaşadığı fiziksel tartışmayı düşünmek istemiyordu. "Önemli bir şey değildi."

Yine yolcu koltuğundan geniş gözlü ve şüpheli bir değerlendirme. "Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum." Brooke'un parmakları direksiyon simidinin üzerinde gerildi. Leah arabaya bineli sadece birkaç dakika olmuştu ama şimdiden Brooke'un sinirlerini bozmaya başlamıştı. Ne yazık ki bu hep böyle olmuştu. Annelerinin daha ilkokuldayken söylediği gibi, "Yemin ederim, siz ikiniz yağ ve su gibisiniz, ya da köpekler ve kediler, ya da köpeklerin üzerindeki yağ ve

Kediler! Siz kızlar neden anlaşıyorsunuz anlamıyorum. Tanrı aşkına, siz kardeşsiniz."

"Janey Teyze ile iyi anlaştığınız gibi mi?" Brooke hatırlatmıştı Onu.

"Bu farklı. Jane ve ben on yaş **f a r k l ı y ı z** , neredeyse farklı nesiller. Ve farklı ilgi alanları. Öte yandan siz ikiniz yakın olmalısınız. Aranızda bir yıl bile yok."

Brooke'a göre bu da durumu daha da kötüleştirmişti.

Brooke'un çenesi, annelerinin büyükannelerinin eski Chevy Impala'sının ön koltuğundan döndüğünü hatırlayınca yana kaydı; camlar hafifçe aralanmış olmasına rağmen içeride bir zamanlar içilmiş sigara kokusu vardı.

Nana araba kullanıyordu, şimdi ölmüş olan büyükbabalarına göre gözleri Brooke'unkiler gibi "İrlanda denizi kadar yeşil" bir kadındı. Nana küçük elleriyle büyükçe görünen direksiyona tutunmuş, dikiz aynasının üzerine sardığı tespihi sallanarak tavana minik ışıklar saçıyordu.

Piper Adası'ndaki kulübeye doğru gidiyorlardı. Yol kıyı şeridini kucaklıyor, denizin sesi arabanın içine süzülüyordu. Yolcu koltuğunda oturan anneleri bir kızından diğerine bakıyor, Chevy'nin feribottan sekip sert zemine düşmesinden bu yana tırmanan tartışmayı başlatan suçluyu arıyordu. Brooke geniş arka koltukta Nana'nın arkasında, Leah da annelerinin arkasında oturuyordu. Her kız kendi "tarafında" olsa da, aralarındaki "erkeksiz bölge" ya da daha doğrusu "kız kardeşsiz bölge" olarak adlandırılan orta alan her zaman aranan ödül, bir kız kardeş diğerine dokunmak ya da çimdiklemek için parmaklarını yıpranmış vinil üzerinde gezdiriyordu.

Tabii ki tepki bir protesto ciyaklaması ya da "Canımı yakıyor!" çığlığıydı, ki sedan bir çukurun üzerinden sekerken olan da tam olarak buydu.

Carole Fletcher ipin ucunu kaçırmıştı. "Kes şunu!" diye sıkılmış dişlerinin arasından emretti, Nana tozlu, çakıllı yolda ilerlerken daralmış bakışları bir kızından diğerine geçiyordu. "Ciddiyim! Sadece ... bir kez olsun

. . . savaşmayı bırakın! Bu o kadar imkansız mı?" Öfkeyle koyulaşabilen altın rengi gözleri onları koltuklarının arkasına sabitledi.

Brooke o sıcak yaz gününde Leah ile geçinme fikrinin imkânsız *olduğunu* düşünmüştü. Carole'un yanından geçip böceklerin sıçrayıp hızlı ve pis bir şekilde öldüğü ön cama baktı.

Ama o ve Leah dillerini tuttular. Nana arabayı eski temeli üzerine devrilmiş küçük, kiremitli garaja sürdüğünde sonuna kadar davrandılar. Son bir atak için Leah'nın parmakları yavaşça kardeşler arası topraklarda gezinmeye cesaret etti. Leah'nın işaret parmağı aralarındaki sıcak vinildeki çatlağa sürtündü ve daha da yaklaştı. Brooke'un tek yapabildiği onu tokatlayarak uzaklaştırmaktı. Bunun yerine, parmaklarını masumca kıvırdı, böylece ortadaki parmak belirginleşti ve yan pencereden tepelerinde dönen martılara bakıyormuş gibi yaparken diğer kıvrımlı parmaklarından dik bir şekilde dışarı çıktı.

Sessiz hareketi gözden kaçmadı. Brooke göz ucuyla annesinin bu jeste bakıp kaşlarını çatıldığını gördü. Carole en büyüğünü azarlayacakmış gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve sigara paketini almak için çantasını karıştırdı. Bu sırada aptal, güzel Leah, ablasının sessizce ama kesinlikle onu terslediğinden habersizdi.

O gün Brooke kazandığı için memnundu.

Tıpkı birkaç yıl sonra olduğu gibi... ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu, çünkü otoyolda sürekli kuzeye doğru ilerliyor ve doğuda yükselen Rainier Dağı'na nadir bir bakış atıyordu, Ekim sonu güneş ışığı bulutları delerek dağın karlı tepesinde parlıyordu. Leah radyoyu kurcalamaya, şarkılar, reklamlar ve haberler çalan farklı ön ayarlı istasyonları kontrol etmeye başladığında, Brooke bir motosiklet sesi duyduğunu düşündü.

Ama bu onun yeni paranoyası değil miydi? Gideon'la yaptığı korkunç kavgadan beri kaç kez olmuştu? *Boş ver, diye* sessizce kendini azarladı.

Yine de dikiz aynasından baktı ama sadece çok yakındaki bir kamyonetin ızgarasını gördü - hayır, durun! Kamyonetin arkasında, sanki geçecekmiş gibi burun kıvıran bir bisikletin tek farı mı?

Yok artık!

Gölgelere atlıyordu.

Hayal kurmayı bırak!

Ama boynunun arkasındaki kaslar gerildi.

Hoparlörlerden keskin ritimli bir müzik geliyordu. "Tanrım, bu da ne? Rap mi?" Leah yüzünü ekşiterek sordu.

"Gerçekten mi?" "Marilee."

"Ah. Doğru." Leah'nın kaşlarının arasında küçük çizgiler belirdi. "Bana göre değil."

"Benim de değil."

Leah kanal değiştirmeye devam ederken trafik dūęümlendi ve araçlar şerit değiştirmek için hokkabazlık yaparken yavaşladı. Umursamazca devam etti. "řu sıralar country müzik dinliyorum." Explorer'ın hoparlörlerinden art arda kısa müzik patlamaları geliyordu. "Sean beni bağımlısı yaptı-oh kahretsin, bu da ne!"

"Ne var-?" Arkadan bir motosikletin motor sesi kükredi.

Brooke'un bakışları tekrar aynaya döndü ve tam o sırada arkasındaki sol şeritten kocaman bir Harley'in kamyonetle arasına girdiğini gördü. Kamyonet tam zamanında fren yaptı ve motosiklet hızlanarak Brooke'un Explorer'ının sağından geçti, bir sedanın şeride girdiğinden habersizdi ve çarpışmayı önlemek için tam zamanında geri döndü.

"Tanrım! Ne salak ama!" Leah ağladı. Brooke'un kalbi boęazında dūęümlendi.

Ayağı frende.

Dikkatsiz sürücünün kaskına bir an göz attı; mat siyah ve deniz mavisi şeritli.

Gideon.

Onu takip mi etmiş?

Havaalanında olacağını biliyor muydun?

Ensesinden terler boşandı. Nereden biliyordu ki?

Zihni çılgınca koşuşturuyordu. Geçen gece parkta mıydı? Onun konuşmasına kulak misafiri mi olmuştu? Ama nasıl? Peki ya evine girmiş olması, ayak seslerini gerçekten duymuş olması? İç çamaşırlarını çalmış olması?

Sonra başka bir mide bulandırıcı düşünce: *Cipi. Bir takip cihazı koymuş olmalı.*

o.

Kanı buza dönüştü ve gerçekten de biraz savruldu.

"Hey!" Leah cipi sağa çekip kendi şeridinde tutarken bağırdı.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı adam tam önünde sallanırken.

Frene bastı. Bakışları hemen dikiz aynasına gitti ve orada arkasındaki kamyonun hafifçe kıvrıldığını gördü.

"Tanrım!" Leah bağırdı, şimdi yüz metreden daha az önlerindeki motosiklete bakıyordu. "Ne tür bir pislik bu?"

Brooke frene basmayı bırakarak, "Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

Gideon, gidonun üzerinde kamburlaşarak, arabaların arasından çılginca geçerek, fren lambalarının yanıp sönmesine ve kornaların çalınmasına neden olarak geçiş şeridine uçtu.

"Bu adam deli!" Leah ağladı. "Bir kazaya sebep olacak! Biri onu ihbar etmeli!"

Motosiklet önlerindeki trafiği yarıp geçerken kalbi hızla çarpan Brooke, "Belki biri geçer," dedi.

"Plakasını almadım, yoksa alırdım!" Leah yemin etti, sonra dramatik bir şekilde koltuğa yaslandı, parmakları göğsünün üzerinde yayıldı. "Umarım ceza alır. Hak ettiğini bulur."

"Ben de," diye onayladı Brooke, dörtmala koşan kalbini sakinleştirmeye çalışarak. Parmakları hâlâ direksiyonu ölümüne kavramıştı. Ne aptalca, ne pervasızca bir hareketti! Ve Gideon ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Bundan emindi. Muhtemelen Brooke'un araba kullanırken her zamankinden daha gergin olduğunu, Gustafson'la geçirdiği kazanın etkilerini düşünmüştü.

"Böyle hıyarların araba kullanmasına izin verilmemeli!"

"Amin." Şehrin içinden geçiyorlardı, otoyol ile Elliott Körfezi arasında gökdelenler yükseliyor, devasa feribotlar sesin içinde çalkalanıyordu.

"Bundan sonra bir içkiye ihtiyacım var. Bir duble. Ya senin? Tanrım, bu hafta zaten bir kaza geçirdin! Başka bir tanesine ihtiyacın yok."

"Doğru."

"İçki konusunda da şaka yapıyorum." Leah motosikletin araçların arasında kaybolduğunu görmek için boynunu büktü, sonra koltuğa geri yerleşti.

Kriz geçtikçe Brooke unutulmuş radyonun farkına vardı; radyo artık seksenli yıllara ait bir istasyona ayarlanmıştı ve hoparlörlerden Bon Jovi'nin müziği yükseliyordu.

"Vay anasını, bu çok yakındı." Leah'nın telefonu çaldı ve iç geçirmeden önce küçük el çantasını karıştırdı. "Sean olduğunu umuyordum," diye üzüntüyle itiraf ettikten sonra telefonu açıp kulağına götürdü ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, Dani, neler oluyor? . Oh, tamam. Eğer çiçekleri sulayabilirsen sana sonsuza kadar borçlu kalırım. Seattle, kız kardeşim ve ailesiyle ... evet, biliyorum. Hayır, gelemedi. İş, bilirsin işte..." Union Gölü'nün güney ucundaki rampa çıkışına doğru ilerleyen ve hâlâ Gideon'un onun havaalanında olduğunu nasıl bildiğini anlamaya çalışan Brooke'a baktı.

Bunun bir tesadüf olmasına imkân yoktu; buna inanamıyordu.

Leah bağlantıyı kestiğinde, Brooke oturduğu sokağa dönüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kız kardeşi içini çekti ve ön camdan gökyüzüne baktı. "Pek sayılmaz."

Uh-oh. Brooke kendini hazırladı. Leah ile her zaman bir drama yaşanırdı. Leah'nın sadece Brooke'u özlediği için ortaya çıkmadığını kendine söylememiş miydi? Her zaman bir sorun yok muydu? "Neler oluyor?"

Leah gözlerini hızla kırıştırdı. "Ben Sean," diye itiraf etti ve Brooke'un yüreği ağzına geldi.

"Peki ya o?"

"Boşanmak istiyor."

Brooke arabalarına doğru döndü. "Oh, Leah, neden?"

Çenesi titredi ve her zamankinden daha sessiz ve yüksek olan sesi çatallaştı. "Beni artık sevmediğini söylüyor. Aslında hiçbir zaman gerçekten sevmediğini söylüyor." Bunun üzerine hıçkırıklara boğuldu.

"Oh Leah, özür dilerim." Brooke bir düğmeye bastı ve garaj kapısı yukarı doğru açılmaya başladı.

Leah yüksek sesle burnunu çekerek, "Çok şanslısın, Brooke. Çok şanslısın."

Senin Neal'ın ve Marilee'n var, benimse ... Benim hiçbir şeyim yok." "Bu doğru değil," dedi Brooke ama hafifçe vurarak.

"Öyle!" Leah ağladı.

Brooke motoru durdurdu, emniyet kemerini çıkardı ve kız kardeşine sarılmak için elinden geleni yaptı. Aralarında gergin bir ilişki olabilirdi ama Leah'nın acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Yine. Ama artık çok geçti. Garaj kapısı açılırken Leah tüm kontrollü olma numaralarını bırakmış, yüzü pembeleşmiş ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken açıkça hıçkırıyordu.

"Hadi," dedi Brooke. "İçeri girelim."

"Giremem. Bu şekilde olmaz."

"Elbette yapabilirsin. Biz bir aileyiz." Kız kardeşi hakkındaki olumsuz düşüncelerinden dolayı bir suçluluk hissedenden Brooke, Leah'nın kucağına uzandı ve torpido gözünü açarak küçük bir paket mendil buldu. "Kendini toparla. Tamam mı?" Paketi kız kardeşine uzattı. "Her şey görüldüğü kadar kötü değil."

"Öyle değil mi?" Leah paketten bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı.

"Hadi gel. İçeri girelim ve bir bardak su, soda ya da çay içebilirsiniz. Belki daha önce bahsettiğin içkiyi içersin."

"Hiçbir şey istemiyorum." Leah burnunu sümkürdü ve kıpırdamadı. Garaj kapısının ışığı söndü ve garaja sızan tek aydınlık, kir ve örümcek ağlarıyla kirlenmiş küçük bir pencereden geldi.

"Ne yapacağım ben?" Leah gözleri daha fazla yaşla dolarken şöyle dedi.

"Bir yolunu bulacaksın. Eve gireceğiz. Evde kimse yok ve sen de üst kattaki Marilee'ninkinin yanındaki ekstra yatak odasına çıkabilirsin."

"Hatırlıyorum

." "Güzel."

Leah sanki aniden hareket edemez hale gelmiş gibi koltuğa yığıldı. Seattle'a uçmak için gerçek nedenini itiraf ettiğine göre, cipten inemeyecek kadar yorgundu.

Brooke'un buna hiç tahammülü yoktu. Marilee'yi almakta yine geç kalamazdı. Geç kalmayacaktı. Bildiği kadarıyla -arkadaşlarına sormuş, Facebook'taki okul ve mahalle platformlarını takip etmişti- Allison Carelli hâlâ kayıptı. Herkes gergindi.

Bu yüzden Leah'nın histriyonik tavırlarıyla başa çıkamadı. Kız kardeşinin omuzlarını tuttu, parmakları Leah'nın hırkasının yumuşak pamuğuna saplandı. "Hadi ama. Kendini topla." Yüce Tanrım, bu sözleri ona kaç kez söylemişti?

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Brooke kız kardeşiyle burun buruna gelmişti. "Ama-"

"Daha önce yaptın!"

Leah'nın nefesi kesilmişti, belli ki canı yanmıştı ama bunu defalarca yaşamışlardı. Brooke ne yapması gerektiğini biliyordu. Leah'nın ağlamak için bir omuza ihtiyacı vardı elbette ama aynı zamanda onu sertleştirecek birine de ihtiyacı vardı. Onu gerçeğe döndürmek için. Brooke, "Çantayı getirip seni yerleştireceğim, sonra da gidip Marilee'yi okuldan almam ve şarküteriden bir şeyler almam gerekiyor. Dediğim gibi, Neal hâlâ işte, yani yaklaşık bir saat boyunca ev sana kalacak. Belki biraz daha uzun."

"Hayır, yapamam-"

"Elbette yapabilirsin," dedi Brooke, kız kardeşinin uydurabileceği her türlü pısrık bahaneyi keserek. "Hadi gidelim." Tekrar Leah'nın kucağına uzanarak yolcu kapısını açtı ve içerideki ışık yanıp sönmeye başladı.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok," dedi kız kardeşi ama emniyet kemerini çözdü.

"Kaba davranmıyorum," diye karşı çıktı Brooke, "sadece makul davranıyorum." Kendisinin de stresle başa çıkmaya çalıştığını açıklamak istiyordu ama şimdi sırası değildi. "Hadi, kımıldayın."

"Tanrım. . ." Leah dedi ve cipten inerken nefesinin altından "kaltak" diye mırıldanmış olabilir.

Brooke'un umurunda değildi. Şu anda kızartacak daha büyük balıkları vardı, ninesinin dediği gibi, Leah'nın sonsuza dek dönüp duran kocalarından daha büyük sorunları. Gideon'la mücadelesinden dolayı kasları biraz ağrıyan Brooke çenesini tuttu ve kız kardeşinden bir adım önde, tekerlekli çantayı merdivenlerden yukarı sürükledi.

Leah mutfakta arka pencereden manzaraya baktı. "Burayı her zaman sevmişimdir, biliyorsun." Gözlerinde kalan yaşları silerken, birinci kattaki odalar kümesine baktı: mutfak, yemek alanı, oturma odası ve yan bahçeye açılan oyuk. Sonra Neal'ın kulenin en alt katında yer alan ofisine gitti ve mutfağa dönmeden önce içeriye bir göz attı. Daha sakın görünüyordu ve "Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Evet, istiyorum." *Ve şimdi her zamankinden daha fazla.* "Bu ev-"

"Biliyorum. Ben de seviyorum." O da seviyordu. Peki neden her şeyi riske atmıştı -evliliğini, evini, hatta çocuğunun sevgisini bile- ne için? Çok az tanıdığı bir adamla, kalbinde yasak bir yere dokunan seksi bir kötü çocukla bir yaz kaçamağı için mi? Tanrım, aptallık etmişti.

Leah içini çekti, bakışları Brooke'unkilerle buluştu ve gülümsemesinin altında üzüntüden daha karanlık bir şey var mıydı? Kıskançlık mı? Kıskançlık mı? "Gerçekten, gerçekten şanslı." Sonra ön kapının yanındaki merdivene doğru ilerledi.

Kendini hafifçe azarlanmış hisseden Brooke bileğindeki acıyı görmezden gelerek Leah'yı misafir odasına kadar takip etti ve annelerinden miras kalan eski çift kişilik yatağın ayak ucuna tekerlekli çantayı bıraktı.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi Brooke ve kız kardeşinin mavi gözlerinde yine o karanlık duygunun gölgesini gördü.

"Yapacağım," diye söz verdi Leah. "Neal işte mi?"

Brooke koridora doğru yürüyordu ama kısa bir süre durdu. Neal kız kardeşiyle her zaman zor bir konu olmuştu. "Evet. Genelde altı gibi evde olur."

"Oh. Tamam." Leah'nın sözlerindeki masumiyet, Brooke'un daha derin, biraz daha az saf bir şey olduğuna inandığı şeyi yalanlıyordu, ama belki de

vicdanını sızlatan kendi suçluluğuydu. Sebep ne olursa olsun, şimdi bunun için endişelenmeyecekti. Kızını okuldan alacak ve bir kez olsun zamanında gelecekti, ne olursa olsun.

Ve sonra Gideon Ross'un onun her hareketini nasıl bildiğini öğrenecekti.

BÖLÜM 11

Brooke tam son zil çaldığı ve öğrenciler Allsworth Lisesi'nden çıkmaya başladığı sırada geldi. Arabalar çalışıyor, çocuklar gülüşüyor ve itişip kakışıyor, bazıları sıkışık kümeler halinde, bazıları ise tek başlarına okul bahçesinden uzaklaşıyordu. Üniformalı ponpon kızlar bir küme halinde aceleyle dışarı çıktılar, arkalarında eşleşen at kuyrukları sallanıyordu ve letterman ceketli futbolcular da kapüşonlu, kot pantolonlu ve sırt çantalı çocuklardan oluşan bir kalabalığın içinde görünüyordu.

Bir Cuma günü, parlak bir Ekim öğleden sonrası olmasına ve akşamın ilerleyen saatlerinde bir futbol maçı olmasına rağmen, dağılan gençlerin coşkulu bağırışları ve kahkahalarının altında bir gerginlik vardı.

Öğrenciler izleniyordu.

Dışarıda, kampüs arazisinde daha fazla öğretmen ve yardımcı görev yapıyordu. Caddenin karşısında bir polis arabası rölantide çalışıyordu ve endişeli ebeveynler çocuklarını eve bırakıp yürümek ya da bisiklete binmek yerine onları almaya geldiklerinden servis yolunda normalden daha fazla araba vardı. Amerikan havasına ve hafta sonu heyecanına rağmen neredeyse herkes gergindi.

Kayıp kızlar yüzünden.

Brooke'un cep telefonu çalınca yerinden sıçradı, numarayı kontrol etti ve dondu kaldı çünkü rakamlar ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Kişi listesindeki herhangi bir isme de bağlı değildi.

Gideon, diye düşündü, motosikletli çılgın sürücüyü hatırlayarak.

Yeni bir numarası vardı.

İçi burkuldu ama yine de Cevapla düğmesine bastı, ona cehennemin dibine gitmesini söylemeye hazırdı. "Alo?" dedi, gözleri hâlâ okul ile araç kuyruğu arasında gidip gelen öğrenci kalabalığını tarıyordu.

"Brooke?" diye sordu bir kadın sesi. Tanıdık mıydı? Belki biraz?

"Evet."

"Oh güzel. Numaranı kaybetmiştim ama bunu Andrea'dan aldım.

Andrea Davis; biliyorsun, Zuri'nin

annesi." "Onu tanıyorum. Peki ya

siz?"

"Oh, aptal ben. Sesimi tanımıyorsun. Tabii ki tanımazsın. Birkaç yıl oldu. Sadece çok gerginim," dedi kadın endişeyle, Brooke'un kalp atışları normale dönerken. "Ben Joanna Nelson. Kinsey'nin annesi."

"Ah, doğru ya. Merhaba Joanna," dedi Brooke, kısa kahverengi saçlı, büyük boy gözlüklü, uzun boylu, zayıf kadını hatırlayınca koltuğa yaslandı,

ve gergin bir şekilde yakasını, saatini ya da her neyse onu karıştırma eğilimi. Marilee ve Kinsey ortaokulda birkaç sınıfta birlikteydi ve Joanna da okul aile birliği başkanı gibi bir şeydi. Brooke'tan daha çok kişisel olarak ilgiliydi.

"Marilee olanlarla ilgili sana bir şey söyledi mi diye merak ettim. Yani Allison hakkında. Kinsey çıldırmış durumda, ben de öyle. Altıncı sınıfta çok iyi arkadaşlardı. Ve Elyse; onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O ve Tony -eski sevgilisi, biliyorsunuz- Allison'ı bulana kadar en azından şimdilik baltaları gömdüler. Yani eğer . . . Yani *bulduklarında*. Bulduklarında. Bulacaklar. Onu bulacaklar. Bulmak zorundalar. Polis bu işin peşinde ve arama ekipleri toplanıyor, köpekler var ve ... onu bulacaklar," diye geveledi Joanna, belli ki kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Evet, umarım öyledir," dedi Brooke, bekleyen arabalara ve otobüslere doluşup Marilee'yi arayan çocukları izlerken.

"Hepimiz biliyoruz. Tabii ki. Ama Kinsey bugün okula gitmeyi reddetti ve ben de onu suçlamıyorum. Her şeyin 'çok garip' olduğunu söylüyor ve soğuk algınlığına yakalanmış gibi görünüyor, bu yüzden evde kalmasına izin verdim, ama tek kelime duymadım. Ben de etrafı arayıp bir şey duyan var mı diye bakıyorum. Yüce Tanrım, umarım onu bulurlar. Hayal bile edemiyorum..." Sonunda sesi kesildi.

"Ben de yapamam ve hiçbir şey bilmiyorum. Şu anda Marilee'yi alıyorum."

"Oh! Doğru! Tabii ya. Ne düşünüyordum ki?" dedi nefes nefese ve ekledi: "Marilee'yle ya da başka biriyle konuştuktan sonra herhangi bir şey öğrenirsen beni arar mısın?"

"Tabii. Bu numaradan mı?"

"Evet! Lütfen. Teşekkürler. Bu tam bir kabus!" Sonra da muhtemelen okulla ya da Allison Carelli'yle ilgili başka birini aramak için telefonu kapattı. Joanna gibi Brooke da Elyse ve Tony'nin yaşadığı endişe ve acıyı hayal bile edemiyordu. Bir çocuğun kaybı, daha kötü bir şey olabilir miydi?

"Hayır," dedi yüksek sesle ve tekrar okulun etrafındaki alanı taradı, bu sefer yenilenmiş bir endişeyle. Kızı neredeydi?

Sonunda Marilee ve en yakın arkadaşı Tamara Paszek'in yan kapıdan çıktıklarını gördü.

Tammi kıvrıcık kahverengi saçları, kalın eyeliner ve rimelle vurgulanmış koyu renk gözleri olan minyon bir kızdı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

İki kız binanın önüne varmadan önce, rüzgârda titreyen bir huş ağacı kümesinin yanında durakladılar. Bir kapının çarparak kapanma sesini duyunca hep birlikte dönüp geriye, tenis kortlarına doğru baktılar. Birkaç saniye içinde kıvrıkcık siyah saçlı, düzgün yüz hatlarına sahip, uzun boylu bir çocuk yanlarına geldi.

Tammi'nin kardeşi Nick Paszek, bordo kapüşonlu bir tişört ve siyah pantolon giymiş, bir omzuna sırt çantasını asmıştı.

Sakalının gölgesinin görüldüğü zeytin rengi teninde beyaz dişleri rahat bir gülümsemeyle ortaya çıkıyordu. Bir buçuk metreyi aşan boyuyla bir ergenden çok bir erkeğe benziyordu. Bir an bile tereddüt etmeden Marilee'yi omuzlarından yakaladı ve kendine doğru çekti.

Brooke Explorer'ının içinde dondu kaldı, bakışları karşı koymayan ve onun hareketlerine şaşırılmış görünmeyen kızına sabitlendi. Sanki bu her zaman oluyormuş gibi. Önemli bir şey değil, dedi Brooke kendi kendine, ama güpegündüz okul bahçesinde bir çocuk selinin ortasında değil de yalnız olsalardı ne yapacaklarını merak etti.

Tammi sohbet ediyordu, sonra başka bir kız grubunu gördü ve el sallayarak, Brooke'un bazılarını tanıdığı ama isimlerini bilmediği arkadaş grubuna katılmak üzere uzaklaştı. Öğrenciler arabalara, minibüslere, otobüslere ve kamyonlara akıp giderken, araçlar uzaklaşırken, geveze seslerin gürültüsü azalırken Brooke, Eski Zafer rüzgârda dalgalanırken zincirin bayrak direğine vuruşunu duydu.

Brooke kornaya basacaktı ama Nick eğilip Marilee'yi öpmek için daha da yaklaştınca dudağını ısırdı. Marilee başını kaldırdı ve dudakları buluştuğunda onu tutkuyla öptü. Kavak ağaçlarının sararmış yaprakları etraflarında dönüp duruyordu.

Olamaz!

Brooke bir an için afalladı.

Gerçekten mi? Ne bekliyordun ki? O artık küçük bir kız değil. Tanrım, senin ayakkabılarını giyebiliyor. O yaşlarda nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Hormonlar, merak, heyecan ve acelecilik? Kızınızdaki sadece bir yaş kadar büyükken annenize sizi Keith Turnquist ile kendisi arasında seçim yapmaya zorlamamasını söylememiş miydiniz? Ve bu annene kanser teşhisi konulduğu zamanlardı.

Kendi lise yıllarını ve uykulu gözleri, hızlı arabası ve daha da hızlı elleri olan sırık gibi bir çocuk olan Keith'i düşününce midesi düğümlendi.

Kötü sonuçlanmıştı.

Çok kötü.

Ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

Dalgınca boğazının yan tarafındaki yarayı ovuşturdu, Keith'in ve onun öfkesinin bir savaş yarasıydı.

Onları kısa ömürlü, yüksek gerilimli bir ilişkiydi.

Fiziksel tacizi ve bunun sonucunda gelen saldırı suçlamalarını ve ilişkiden kurtulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündüğünde ensesinde bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini hissetti.

Tutkuyu dizginlemek
zordu. Bunu bilmiyor
muydu?

Bir anda daha belirgin, daha yeni bir sahneyi hatırladı; Gideon'la adada yalnız oldukları, rüzgârın etraflarında döndüğü, kulaklarında sörfün uğultusu, okyanusun tuzlu ve yoğun kokusu. Kumsalda öpüşmüşlerdi ve kum tepelerinde kuma yuvarlanırken Gideon'un vücudunun ağırlığını hissetmişti, birbirlerine o kadar kapılmışlardı ki, büyük, siyah, sarkık kulaklı bir köpek yanlarından geçene kadar kumsaldaki çimenlerin arasında başka bir çiftin yürüdüğünü fark etmemişlerdi.

Kazayla kornaya bastığı o garip anıyı hatırlayınca irkildi.

Okul bahçesinin karşısında Nick kucaklaşmayı kesti. Kafasını kaldırdı ve Brooke'un arabasının park ettiği yolu gördü. Bir şey söyledi ve Marilee döndü, yüzü kızarmış, dudakları şişmiş, gözleri yuvarlaklaşmıştı. Nick'e bir şeyler daha söyledi, sonra çimlerin üzerinden Brooke'un cipine doğru koştu. Kapıyı açarak, "Tanrım, anne, bunu neden yaptın?" dedi.

"Ne yapacağım? Seni alacağımı biliyordun."

"Korna çalmana gerek yoktu. Bu çok utanç verici." Emniyet kemerini takarak, koltuğuna doğru alçaldı.

"Ama okul bahçesinde öpüşmek öyle değil
mi?" "Yiyişmek mi? Biz-"

"Bugünlerde buna ne dersiniz deyin," dedi.

Marilee kendini telefonuna gömdü ve deli gibi mesajlaşmaya başladı. "Ben ciddiyim, Marilee."

Yanıt yok.

Brooke cipi, içinde üç kızın tırmanmakta olduğu rölantideki bir minibüsün etrafından dolaştırdı, sonra da okul arazisinin dışına çekti. Biraz sakinleşince durumu tamamen yanlış idare ettiğini fark etti. O anda çözülmemeli, kızına meydan okumamalıydı. Açık uçlu bir tartışma başlatmak çok daha iyi, çok daha akli başında olurdu.

Nick'i ne kadar hırpalamak isterse istesin, randevular, erkekler ve seks hakkında konuşmak istemiyordu. Elbette birkaç yıl önce Marilee gelişmeye başladığında ve bir buçuk yıl önce regl olmaya başladığında temel biyolojik tartışmaları yapmışlardı ama bu farklıydı.

"Hey," dedi. "Özür dilerim." Ağaçlarla çevrili sokaklardan geçerken, tanıdık simge yapıların ve parkın arka tarafının yanından geçerken gözlerini yoldan ayırmadı.

Cevap yok. Yine öfkeli mesajlar.

"Şaşırdım, hepsi bu. Aşırı tepki vermek istememiştim."

Hiçbir şey.

"Marilee, burası benim için de yeni bir bölge," diye itiraf etti, köşeyi dönmeden önce kırmızı ışıktaki durdu.

"*Senin* için bölge mi? Cidden mi? Bu *benim* hayatım! Senin değil." Gözleri öfkeyle parladı, sonra tekrar telefonuna döndü.

Brooke, emekli komşuları Artemis Galanis'in dışlarının arasına sıkıştırdığı purosuyla yaprakları tırmıkladığı sokağa döndü. Tepelerinde bir sincap yüksek sesle bağırıyor ve akça ağacın dalları boyunca koşuyordu.

Brooke, "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız," diye önerdi.

"Ne hakkında? Nick hakkında mı?" Marilee nefesinin altından "Tanrım" dedi. "Ne dedin sen?"

"Tanrım," dedi Marilee daha yüksek sesle. "Bana bir bebekmişim gibi davranıyorsun." "Öyle davranmıyorum."

"Tamam, o zaman on yaşındaymışım gibi!"

Öyle mi yaptı? Hayır. Ama belki de olup bitenlerden korktuğu için her zamankinden biraz daha sert davranıyordu. "Biliyorsun, baban ve ben, yani tüm ebeveynler, Allison Carelli yüzünden hepimiz gerginiz." Brooke Artemis'e hızlıca el salladıktan sonra arabayı garaj yoluna çekti.

Marilee tiksintiyle bir nefes verdi. "Diğer ebeveynler hala çocuklarının arabaya binmesine izin veriyor!"

"Diğer ebeveynler babam ve ben değil ve bu argüman işe yaramayacak. Zamanında ben de denedim ve büyükannem de yemedi."

Marilee annesine çeliği kesebilecek bir bakış fırlatarak, "Harika," diye mırıldandı.

Brooke geri adım atmadı. "Bu gece için. Nick'le dansta buluşacaksın. Biz seni alırız. Sonra bir konuşma daha yaparız ve belki-"

"Oh evet doğru!" Marilee hâlâ öfkeden kuduruyordu. Hâlâ utanıyordu. Hâlâ kurbanı oynuyordu. Brooke garaja girerken düşüncelerini toparlamaya, sakın kalmaya çalıştı. Ama arabayı park eder etmez Marilee kapıdan çıktı. Tek kelime etmeden merdivenleri koşarak çıktı.

"Teyzen geldi!" Merdivenlerin tepesindeki kapı çarparak kapanırken Brooke arkasından seslendi.

"Muhteşem," dedi alaycı bir tavırla ve Brooke başının ağrımaya başladığını hissetti. "Tek kelimeyle muhteşem."

Bu şımarık davranışlar sona ermeliydi.

Brooke eve girdiğinde Marilee ortalıkta görünmüyordu ama Shep onu her zamanki coşkusuyla karşıladı, mutfığa girdiğinde ayak tırnaklarını çılgınca şaklatarak kuytuda daireler çiziyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi köpeğe ve başını okşadı. Koyu renk gözleri onunkileri tuttu ve dili bir tarafa kaydı.

Leah artık sakinleşmiş, kalın gri bir kazak ve lacivert bir tayt giymişti. Masaya oturmuş, iPad'i önünde açık duruyordu. Saçları lacivert bir bantla yüzünden uzaklaştırılmış ve makyajı yenilenmişti.

"Selam," dedi Brooke, bir sandalye çekerek. "Nasılsın?"

"Daha iyi." Leah gözlerini bir an için ekrandan ayırarak başını kaldırdı. "Ama Mari'nin nesi var? Bana selam bile vermedi."

"Bu uzun bir hikaye ve o bana kızgın, sana değil. Ya da belki dünyaya kızgındır."

"Neden?"

"Kısaca, okulun önünde bir oğlanla öpüştüğü için onu dışarı çağırdım."

"Oh. Vay canına. Sanki bu senin yapacağın bir şey değil?" Yazıyordu, Boyalı tırnakları tıkırdıyor, bakışları bir kez daha yazmakta olduğu şeye odaklanıyordu. "On dört yaşında mı? İmkânı yok."

Leah ekranın üzerinden ona bilmiş bir bakış gönderdi. "Bir kadeh şarap ister misin?"

"Hayır. Vazgeçtim."

"Sen . . . içmiyor musun?"

"Hayır. Pek değil. Daha önce bir tane önerdiğimi biliyorum ama bu sadece bir şakaydı. Belki de kötü bir şakaydı." Leah ince bir gülümsemeyi başardı. "Sean'la kavga ettiğimizde alkolün bir faydası olmadı. Ben de azalttım."

"Kavga etmeyeceksin. Sean burada değil," dedi Brooke ve Neal'ın geçen yıl kurduğu şarap dolabında bir şişe kırmızı şarap buldu.

"Ama sen öylesin."

"Ooh. Ouch." Brooke çekmeceyi karıştırdı, bir tirbuşon buldu ve şişeyi açtı. "Birinin pençeleri çıkmış."

Leah iç çekti. "Evet, haklısın. Özür dilerim." Shep pencerenin yanındaki köpek yatağına yerleşirken o da iPad'ini bıraktı.

"Ben de öyle. Son zamanlarda gergindim." Brooke mutfak tezgâhında çözülmekte olan lazanyayı kontrol ederken şarabın soluklanmasına izin verdi. Hâlâ soğuktu, yer yer donmuştu ama akşam yemeği için işe yarayacaktı.

"Gergin misin?"

"Mm. Çok şey oluyor."

"İş arayışı mı?"

Neyse ki bu Brooke'un endişelerinin en küçüğüydü ama bir kadeh şarap doldurup ıspanak, kırmızı soğan ve domatesten oluşan bir salata hazırlarken kız kardeşine kayıp kızlardan ve Marilee'yle olan mücadelesinden bahsetti.

Leah iç geçirdi, kıskanç gözlerle Brooke'u izliyordu. "Hala Neal var ve Marilee de gelecek. Ve umarım kızları bulabilirler. Belki de sadece kaçmışlardır. Bu her zaman olmuyor mu? Genç kızların ne kadar duygusal olduğunu bilirsin."

"Umarım haklısındır ve geri gelirler."

Leah ayağa kalkarak boynunu gerdi, sonra şarap şişesine baktı. "Tamam. Fikrimi değiştirdim. Size katılacağım."

"Güzel. Ne derler bilir misin? Yalnız içmek asla iyi değildir." "Bunu dışa dönük biri uydurmuş olmalı," dedi Leah, Brooke içkisini doldururken.

bir bardak daha doldurup ona uzattı. "Ama belki de biraz sakinleşmelisin."

Kendi bardağından bir yudum aldı ve kız kardeşine baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Marilee'nin üzerine bu kadar gitme." Leah bardağının kenarını Brooke'un bardağına vurdu. "O sadece her şeyi anlamaya çalışan bir çocuk, dünyada nereye uyduğunu. Bilirsin, bir zamanlar senin yaptığın gibi." Bir yudum aldı. "Bugünlerde çocuk olmak kolay değil."

"Yetişkin olmak kolay mı?"

"Şey, hayır. Tabii ki hayır," diye itiraf etti Leah. "Anlaşıldı."

"Sean'la aranızda ne oldu?" Brooke aniden kız kardeşiyle arasında bir bağ oluştuğunu hissederek sordu.

"Aman Tanrım." Gözlerini tavana çeviren Leah içini çekti ve sanki zihninde bir tartışmayı tekrarlıyormuş gibi başını salladı. "Karmaşık bir durum."

"Öyle mi?" Brooke ayak bileğindeki baskıyı hafifletmek için bir kalçasını tezgâha yaslarken, Leah sandalyesine döndü ve arka bahçeye ve ötesindeki manzaraya bakabilmek için sandalyesini kaydırıldı.

"Belki o kadar da değil," diye itiraf etti Leah ve bardağından uzun bir yudum aldı. "Geçen hafta birdenbire her şey doruğa ulaştı. Belki tamamen birdenbire değil. Haftalardır kavga ediyorduk. Para yüzünden."

Brooke, Sean'ın kumarla olan aşk ilişkisini hatırladı.

"Bir de benim güvensizliklerim vardı -biliyorsunuz var- ve ayrıca ben çocuk istiyorum ama o istemiyor. Yeni işi çok baskı yaratıyor ve her konuda kavga ettik, sanırım ..." Sesi kesildi. Dalgınca bardağının sapını parmaklarının arasında döndürdü, sonra boğazını temizledi. "Her neyse, yine tartışmaya başladık. Evin emlak vergilerini ödemediğini öğrendim, daha da kötüsü vergi dairesine de ödeme yapmamış." Kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı ve "Bundan pek hoşlanmadılar" dedi.

"Hayır, yok."

"Bilmiyordum tabii ki, onun doldurması gereken bir beyannameyi imzalamıştım ama ..." diye omuz silkti, "... . Sanırım şüphelenmiştim. Bu ilk defa olan bir şey değildi. Ve 'arkadaşının' tavsiyesi üzerine bir şirkete yatırım yapmıştı." Yarım ağızla tırnak işareti yaptı. "Sean tüm mali işlerle ilgileniyor ama ben aptal değilim, gecikme bildirimlerini gördüm ve dediğim gibi, tartışmaya başladık ve o hışımla çıkıp gitti ve ben de biraz araştırma yaptım. Tahmin edin ne oldu?" Brooke'a baktı, iri gözlerinde yaşlar oluşuyordu. "Onun bir kız arkadaşı var." Burnunu çekti. "Bir arkadaşım -en azından ben onun arkadaşım olduğunu sanıyordum- ve söyleyebileceğim kadarıyla yaklaşık altı ya da sekiz aydır burnumun dibinde bir ilişki yaşıyorlar." Yüzü kendi üzerine çöktü ve hıçkırıklara boğuldu.

Suçluluk duygusu, sıcak ve jilet keskinliğinde, Brooke'un içini kesti. Sertçe yutkundu. "Oh Leah, ne diyeceğimi bilemiyorum, çok ama çok üzgün olduğumu söylemekten başka, ama onsuz daha iyi olacaksın gibi görünüyor."

"En kötüsü de beni hiç sevmemiş olmasıydı," diye ciyakladı, sesi her zamankinden bir oktav daha yüksekti, yakındaki dolabın altından kağıt havluluğa uzanırken. Burnunu çekerek bir havlu kopardı ve burnunu temizledi.

Brooke otomatik olarak, "Hayır, hayır, hayır. Bu doğru değil."

"Hayır mı? Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Bende erkeklerin çekici bulduğu ve sonra da bulmadığı bir şey var." Kadın

Gözlerini kırptırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Bu ilk kez olmuyor, Brooke. Çoğu insandan daha çok senin bunun farkında olman gerekir ama ben bundan bıktım usandım!"

İşte buradaydı. Aynı eski, berbat nokta.

Leah derin, ürpertici bir nefes aldı. "Param gitti," diye itiraf etti sonunda.

"Hayır." Brooke buna inanmak istemiyordu ama bundan şüphelenmemiş miydi? Bir tür dramatik ifşaat beklemiyor muydu? Kız kardeşinin şimdi ziyaret etmekte ısrar etmesinin bir nedeni var mıydı? "Hâlâ mal varlığın var," diye cüret etti Brooke.

"Uh-uh. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum." "Ama-"

"Ninemden bana miras kalan her şey mi?" Leah tartışmayı tahmin ederek araya girdi. Kız kardeşine baktı ve parmaklarını şıklattı. "Gitti."

Brooke buna inanamadı. İnanmak istemedi. O ve Leah'ya büyükannelerinden iyi bir miktar miras kalmıştı. "Ama ben senin yatırım yaptığını sanıyordum."

"Dediğim gibi, Sean devraldı. *Her şeyle* ilgilendi." Utanarak başını çevirdi. Boynu ve yanakları daha koyu bir renk almıştı. "Evet, evet, aptalca davrandığımı biliyorum ama onu sevdim. Ona güvendim ve ..." Yeni gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

Brooke şaşkına dönmüştü. Leah'nın çok zor zamanlar geçirdiğini ve bazı mali sıkıntılar yaşadığını görmüştü. O ve Neal geçmişte Leah'ya yardım etmişlerdi ama yıllar boyunca, işler ne kadar kötüye giderse gitsin, Leah ona mirasının güvende olduğunu, büyük cezalar olmadan nakde çevrilemeyen bir tür devlet sigortalı tahvilde saklı olduğunu, bu yüzden asla dokunmayacağını garanti etmişti.

Leah bardağının sapıyla oynayıp parmaklarının arasında döndürürken yüzünü yukarı doğru eğdi. "Yani şimdi boşanmak istiyor ve ben boşanmaya gücümün yetip yetmeyeceğini bile bilmiyorum." Çenesi sertleşti. "Şans hakkında ne derler bilirsin, eğer kötü şansım olmasaydı, hiç olmazdı." Dudakları büzüldü ve Brooke dile getirilmeyen suçlamayı hissetti. Çünkü yıllar boyunca Leah'da hiçbir şey değişmemişti. Tüm sorunlarının, hayatındaki tüm üzüntülerin ve yaptığı kötü seçimlerin Brooke'un suçu olduğuna inanıyordu.

Belki de Leah haklıydı.

O anda garaj kapısının yukarı doğru yuvarlandığını duydular.

Shep ayağa fırladı ve Neal'ı beklemek ve sızlanmak için merdivenlerin başına koşarken ayak tırnakları çılgınca tıkırdadı.

Artık daha sakin olan Leah, suçlayıcı bakışlarını kız kardeşine çevirdi. "Bil bakalım evde kim var?" dedi, sanki Brooke'un tüm sırlarını biliyormuş gibi. "Sevgili babacığım." Neal'ın ayak sesleri merdivenlerden duyulurken yüz ifadesi değişmemişti. "Söyle bana kardeşim," diye sordu usulca, "o hâlâ hayatının aşkı mı?"

BÖLÜM 12

Shep peşindeyken Neal ortaya çıktı ve duygusal tabloyu inceledikten sonra bir elini kaldırdı. "Ben, ah, bölmek istememiştim."

"Değilsin," dedi Leah. "Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

Çenesi bir yana kaydı ve gözleri Brooke'unkileri buldu. "İyi bir şey değil, sanırım."

"Oh, demek kulak misafiri oldun." Leah soğuk bir bakışla sandalyesini geri çekti ve merdivenlerden yukarı doğru çekildi.

"Ooh." Nefesini içine çekti. "Bu da neydi böyle?"

"O ve Sean ayrılıyor." Brooke ona bir kadeh şarap doldurdu ve kendi kadehini doldurdu. "Ve durum kötü. Kızın bütün parasını almış." Bardağı ona uzattı. "Aynı tas aynı hamam. Bir kız arkadaşı var." Sean'ın sadakatsizliğinden söz edilince midesi bulandı.

"Tüm parası mı?"

"Ve başlangıç olarak vergi dairesine borçlular."

Neal bir yudum alamadan Brooke bardağının kenarını onunkine değdirdi. "Eski şikayetlere, asla çözülmesinler."

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı.

"Beni asla affetmeyecek, biliyorsun," dedi Brooke.

"Tatlım-"

"Beni yatıştırmaya çalışmayın. Gerçek bu. Bunu asla atlatamadı." "O da beni suçluyor."

"Biliyorum ama ben onun kız kardeşiyim, ona bakması gereken kişi bendim ve onun yerine erkek arkadaşını çaldım."

"Ben de bunun bir parçasıydım. Ve ben gerçekten-"

"Oh, hatırlıyorum, ama seni baştan çıkardığımı, hamile bıraktığımı ve benimle evlenmeye zorladığımı düşünüyor."

"Seninle evlenmek istiyordum," diye hatırlattı ona.

"Ve Leah bunu asla unutmayacak ya da beni affetmeyecek. Ne zaman bir erkek arkadaşından, nişanlısından ya da lanet olası kocasından ayrılrsa beni suçluyor." Brooke şarabından büyük bir yudum aldı. Ablası olarak Leah ile kendisinden yaşça büyük bir adamın arasına girdiğini düşündüğü o zamanı düşünmek istemiyordu. Leah on yedi yaşında genç ve baş döndürücü bir kızken, Neal yirmi altı yaşında hukuk fakültesini yeni bitirmişti.

Hiçbir şekilde birlikte olmamalıydılar ve Brooke ona geri çekilmesini söylemek için hışımla dairesine gitmişti. Anneleri olarak kendini sorumlu hissetmişti.

vefat etmişti ve Brooke'un zar zor hatırladığı babaları, eğer yaşıyorsa bile, kayıplara karışmıştı. Brooke on sekiz yaşına gelene kadar yasal vasileri olan büyükanneleri ise kendi sağlık sorunlarıyla uğraşıyordu.

Brooke, Keith'le yaşadığı istikrarsız ilişkiden ve korkunç saldırıdan, polisin müdahale etmesi için çağrıldığı ve suçlamaların yöneltildiği noktaya kadar fiziksel hale gelen acımasız kavgadan yeni çıkmıştı.

Bunu hatırlamak için boynunda adamın onu yaraladığı noktaya dokunması yeterliydi.

Hayatlarının akışını sonsuza dek değiştiren gece Brooke, kız kardeşinin kendisinden yaşça büyük bir adamla ilişkisi olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Anne ve babası artık ortalıkta olmadığından, kız kardeşinin koruyucusu olarak Neal Harmon'ı kendi üzerine almaya karar vermişti.

Neal'ın apartmanının girişinden geçtiğini, birkaç hastalıklı görünümlü saksı bitkisinin ve bir sıra posta kutusunun yanından merdivenlere doğru yürüdüğünü hatırlıyordu. Cesaretini toplayarak Neal'ın üçüncü kattaki dairesinin merdivenlerini çıktı ve kapısını çaldı.

Kendini beğenmişlik ve öfkeyle şişmiş olan kadın, adamın kirli kot pantolonu, bir günlük sakalı ve daha iyi günler görmüş bir tişörtle cevap vermesiyle tamamen şaşkına dönmüştü. Siyah saçları dağınıktı ve arka planda seksenlerden kalma bir U2 şarkısı çalıyordu. Kapı ardına kadar açıldı ve Nana'nın standartlarına göre dağınık olan ve ders kitapları, eski plaklar, CD'ler, dergiler ve gazetelerle dolu stüdyo dairesinin içine hızla baktı.

Kafası karışmış gibi görünme cüretini gösterdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Ben Brooke. Leah'nın kız kardeşi. Leah Fletcher."

Sonra ışık doğdu. "Doğru ya." Brooke Neal'la hiç tanışmamıştı ama gece kız kardeşini bırakırken onu şöyle bir görmüştü. Sanki Leah'nın koridorda pusuya yatmış olmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "O iyi mi?" Adamın alnı endişeyle kırışırken, Brooke çok uzun saçlarının alnına nasıl düştüğünü fark etti.

"Sen söyle."

"Ne oldu?" Daha fazla endişe.

"Sana aşık oldu, olan bu."

"Ne?" Başını iki yana salladı. "Hayır." Bir adım geri çekildi, bir elini kaldırdı ve yüz hatlarını deli misin ifadesi kapladı.

"Hayır mı? On yedi yaşında olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Tabii ki biliyorsun. Onun yasal olduğundan emin oldun."

"Ne? Tanrım, sen neden bahsediyorsun?"

"Kız kardeşim!" dedi. "Onun için çok yaşlısın! Geri çekilmelisin!" dedi, sesini yükselterek.

Koridorun karşısındaki dairenin kapısının arkasında küçük bir köpek havlamaya başladı.

"Hey, sus," dedi, komşu dairenin kapısı açılıp bornoz ve tüylü terlikler giymiş altmış yaşlarında bir kadın belirlediğinde onu susturmak için etrafındaki havayı okşadı. Yüzünde çabucak durulanmış bir yüz fırçasının ya da maskenin izleri vardı. Bir kolunun altına küçük kahverengi bir Chihuahua sıkıştırılmıştı, iri gözleri şişkin, siyah dudakları kötü bir hırıltıyla geriye çekilmişti.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

"Bir şey yok, Bayan Quinlan," dedi Neal rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Her şey yolunda."

Ona kuşkuyla baktı, sonra saç çizgisindeki yeşil maskeyi silkeledi. "Bu doğru mu?" diye sordu Brooke'a, küçük köpek Bayan Quinlan'ın ölümcül pençesinden kaçmaya çalışırken havlayan ve tekmeleyen boncuk gözleri ona odaklanmıştı. "Şşş, şşş, Punky," dedi kollarında kıvranan canavara.

Neal hızla, "Bu öğrencilerimden birinin kız kardeşi," dedi.

Brooke tekrarladı, "Öğrencileriniz mi?"

"Hmph! İnsanlar gecenin her saatinde gelip gidiyor. Koridorda *kızlar beliriyor*. Orada ne tür bir dolap çevirdiğinizi bilmiyorum ama müdürle bu konuyu konuştum ve siz Neal Harmon'ın ay sonuna kadar kapı dışarı edilmeniz beni şaşırtmaz."

Neal sinirlendi ama sakinliğini korudu. "Yapmanız gerekeni yapın ama kiracı hakları vardır Bayan Quinlan."

"Biliyorum ve bende var!"

"Öyle mi?" Köpeğe baktı. "Evcil hayvan kısıtlamalarından haberin var mı? Köpek beslememe politikası olduğundan eminim. Diğer kiracıları korkutan ve saksıdaki palmyelere işeyen köpekleri yasaklıyor."

"Sen sonradan görmenin tekisin. Aşırı eğitilmiş, ukala bir sonradan görme ve Tanrı senin gibilerle ilgilenir."

"Onunla bir dahaki konuşmanızda cep numaramı verin!" "Ben asla!" Bayan Quinlan'ın nefesi kesildi.

Neal cevap verdi, "Muhtemelen hayır. Ben buna inanıyorum. Bu sizin sorunuz."

"Benim sorunum sensin!" Bununla birlikte geri adım attı ve kapıyı çarptı. Birkaç kilit ve sürgü gürültüyle yerine oturdu. Bir saniye sonra küçük köpek yüksek sesle yaygara kopardı, hırladı, havladı ve kapıyı çılgınca tırmaladı.

"Vay canına," dedi Brooke. "Her zaman böyle midir?" Başparmağını daire kapısına doğru uzattı.

"Hayır. Onu iyi bir gününde yakalamışsın. İçeri gelin," dedi Neal, yoldan çekilerek. "Dağınıklığa aldırmayın."

Brooke bu alışveriş karşısında hâlâ şaşkındı ama içeri adımını attı ve adam kapıyı arkasından kapattı. "Otursana." Dergilerden arındırdığı pütürlü, yeşil bir kanepeyi işaret etti. Taşınabilir bir CD çaları kapattı ve Bono'nun sesi azalırken, en iyi ihtimalle ikinci el bir dükkândan, en kötü ihtimalle de bir çöplükten gelmiş gibi görünmeyen tek mobilya parçası olan uyumsuz mutfak sandalyelerinden birini masasından salladı.

"Demek Leah yüzünden buradasın," diye hatırlattı ona. "Sorun nedir?"

"Onun öğretmeni olduğunuzu bilmiyordum." "Mm. Başka ne olabilir ki?"

"Seni erkek arkadaşı sanıyor."

"Durum kesinlikle böyle değil." Sandalyesinde arkasına yaslandı. Pencereden dışarı baktı. "Vay canına. Bu biraz garip olacak." Leah'nın duygularını hissetmiş, hatta onları cesaretlendirmiş olabileceğine dair bir ipucu vardı. Ya da belki sadece genç kızların kendisine aşık olmasına alışmıştı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Sanırım onu yola getirmem gerekecek, değil mi?"

"Kesinlikle."

O gece Neal Harmon'la ilk kez tanışmıştı. En başından beri kız kardeşinin, keskin bir mizah anlayışı ve derinlerde yatan bir hırsı olan bu yaşlı adamı çekici bulduğunu fark etmişti. Neal'ın aldığı bursları, aldığı kredileri ve biriktirdiği paraları, başkalarına yardım etmek için nasıl avukat olmayı planladığını öğrenmişti.

O ilk öfkeli, kendini beğenmiş görüşmeden sonra, kendi notlarını yükseltmek için onunla özel öğretmen olarak görüşüyormuş gibi yapmıştı ama ikisi de bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Kız kardeşi zorlanırken o liseyi başarıyla bitirmişti. Sonunda Neal'a gerçeği itiraf ettiğinde, derslerinde yardıma ihtiyacı olduğu bahanesini uydurduğunu söylediğinde, Neal şaşırmadı. Gülümsemesi ona Neal'ın planını anladığını gösteriyordu.

O zaman onu öpmüştü. Önce yumuşak, sorgulayıcı bir fırça darbesiyle dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kız geri çekilmeyip dudaklarını onunkilere bastırduğunda, onu tekrar öpmüştü. Sertçe. İçinde daha önce hiç yaşamadığı bir sıcaklık, bir erime hissetmişti ve geri çekilmeyip onu öpmüştü. Hararetle. İçindeki sıcaklık, dilinin her darbesinde titreşiyordu. Leah öğrenirse çok kızacağı ve incineceği gerçeği bunu daha da baştan çıkarıcı hale getirmişti. Gizli ihanet onu heyecan verici kılıyordu. Brooke bir kez olsun, o küçük tehlike sınırında, flörtün, öpüşmenin, dokunmanın, Neal'la birlikte açığa çıkma tehlikesinin, tehlikeli ve erotik bir çizgiyi aşıyor olmanın tadını çıkarmıştı.

Yasak meyve.

Takip eden aylarda ateşli tutku daha derin bir şeye dönüşmüştü. Neal ile daha fazla yalnız zaman geçirdi ve Neal onu yatağa götürdüğünde, eski bir lav lambasının garip, dalgalı ışığıyla aydınlanan bir odada, bekaretinin yanı sıra kalbini de ona kaptırdı. Ot içmesi, komodininin üzerinde büyükbabasının ona miras bıraktığı bir tabancası olması ya da en kötüsü Leah'nın fantezi erkek arkadaşı olması önemli değildi. Leah, Neal'ı hâlâ bir öğretmen olarak görüyordu ve Neal onu kandırmadığına yemin etmesine rağmen hâlâ ona aşık olduğunu düşünüyordu.

Brooke bu konuda hiçbir zaman emin olamamıştı. Önceki ilişkisinden ve bu ilişkinin hem duygusal hem de fiziksel olarak nasıl çöktüğünden dolayı bazı endişeleri vardı. Ama Neal, Keith'ten ve son kavgalarındaki dehşetten çok uzakta bir yoldu. Çok acı vericiydi. Çok fizikseldi. Neredeyse ölümcül.

Bildiği tek şey, Neal'la birbirlerine aşık oldukları ve duygularını Leah'dan sakladıklarıydı; gerçeği ancak Brooke hamile kalıp itiraf etmek zorunda kaldığında öğrenmişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Leah öfkeden kudurmuş, pembe, pullu odasında yatağının kenarına otururken gözlerinde yaşlar birikmişti.

Brooke kapı aralığından, "Doğru," diye cevap verdi.

"Hayır! Sana inanmıyorum!" Yıkım yüzünün her yerinde okunuyordu.

"Bu doğru." Brooke kız kardeşinin yaralı bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim."

"Pardon?" Leah kekelemişti. "Ve bir bebeğin mi olacak? Oh Tanrım." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kız kardeşine suçlayıcı, nefret dolu gözlerle baktı. "Bir *bebeğin mi* olacak?" diye tekrarladı, sonra da tükürdü, "Onun olduğundan emin misin?"

"Eminim." Brooke, Leah'nın yanına, ninesinin yaptığı el dikimi yorganın üzerine oturmaya çalıştı ama kız kardeşi yataktan fırladı, sonra da hızla topuklarının üzerinde döndü.

"Bana yalan mı söylüyordun? Arkamdan iş çeviriyordun! Nasıl yapabildin? Brooke, bunu bana nasıl yaparsın?" Leah hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Brooke suçluluk duygusundan daha fazlasını hissetmişti. "Üzgün olduğumu söyledim ve bunda ciddiydim," diye tekrarladı, Leah'nın küçük yatak odasının duvarları yaklaşıyor gibiydi. "Bu . Sadece oldu."

"Ne? Hayır! Uh-uh, Brooke. Bana bunu söyleme! Bu 'öylesine' olmadı!" Leah ısrar etti, gözlerinden rimel damlıyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma bahane, dünyadaki her lanet olası hilekârın kullandığı bahane."

"Hayır, yemin ederim, öyle demek istemedim-"

"Elbette yaptın, Brooke. Sen *istedin*. Neal *istedi*. Fermuarlar kendiliğinden aşağı kaymaz!" Gözlerini kırıştırdı ve kendini Brooke'un üzerine atarak onu boynundan yakaladı. "Sen nesin biliyor musun? Sen her zaman beni kıskanan hasta, acınası bir kaltaksın. Ben daha güzelim. Daha arkadaş canlısıyım. Daha eğlenceliyim! Erkekler beni daha çok seviyor. Öğretmenler beni daha çok seviyor ve sen buna dayanamıyorsun!"

"Ben gerçekten-"

"Kapa çenenini! Sadece kapa çenenini!" Öfkeyle kız kardeşini tokatladı. Tam güç, yüzüne.

Brooke kıpkırmızı kesildi, değişken öfkesi tavan yaptı. Keith Turnquist'i ve boynunda, kulağının hemen arkasındaki yara izinin nasıl oluştuğunu hatırladı.

Yumruklarını sıktı ve Leah dudak büktü. "Devam et, Brooke. Dene bakalım! Polisi arayacağım ve sonra ne olacak? Senin de dahil olduğun bir rapor daha. İyi görünmeyecek, değil mi? O zaman Neal ne der?" Bir an durakladı, sonra ekledi, "Senden nefret ediyorum!" Öfkeyle dolaptan Brooke'unkiyle aynı olan ve anneleri ölmeden önceki Noel'de aldıkları son hediye olan pembe tekerlekli çantasını çıkardı.

Sersemlemiş olan Brooke, ona vurmak, ağrıyan çenesini tutmak ve ondan af dilemek isteyerek durdu.

Leah, sanki bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi, küçük şifonyerindeki giysileri çılgınca yırtmaya başladı; sütyenlerini, çoraplarını, iç çamaşırlarını, kot pantolonlarını ve

kazakları çantaya koyduktan sonra dolabına koşup askıları söktü.

"Ne yapıyorsun?" "Neye benziyor?" "Gidiyor musun?"

"Gördün mü," diye alay etti Leah, "akıllı olan *sensin*."

Leah önce bir çift yürüyüş botunu sonra da sandaletleri çantaya atarken Brooke kız kardeşinin kolunu tuttu. Öfkesini bastırmaya çalıştı ve dişlerini sıkarak, "Kes şunu!" dedi.

"Hayır." Leah kolunu çekti, gözleri ablasına vurması için meydan okuyordu

Onu.

"Hiçbir yere gidemezsin," dedi Brooke. Bu iş çok ileri gitmişti. Bir erkek için bile

Leah.

"Neden olmasın? Beni durdurmak için ne yapacaksın? Polis mi çağıracaksın? Hiç sanmıyorum." Başını salladı. "Ya da belki seni hamile bırakan erkek arkadaşını arayabilirsin?" Bir an durakladı, sonra "Hayır. Arayamazsın. Çok tehlikeli!" dedi. Sonra yüzü tiksintiyle buruştu. "Beni iğrendiriyorsun!" Bir çekmeceyi açıp içinden fermuarlı küçük bir makyaj çantası çıkardı ve çantaya tıktırdı. Sonra öfkeyle içinde mücevherlerinin olduğu plastik bir poşet tıktırdı.

"On sekiz yaşında değilsin." "Kimin umurunda?"

"İstiyorum."

"Doğru ya!" Üstünü zorla indirip fermuarı kapatmak için uğraşırken gözlerini kıstı. "Umurunda mı?" Leah boğazının arkasından inanmayan bir ses çıkardı.

Brooke tekrar uzandı ve Leah hızla dönerek onun yüzüne bir kez daha sert bir tokat attı.

Brooke geri çekildi.

"Dokunma bana!" Leah uyardı. "Duydun mu beni? Bir daha sakın bana dokunma!"

Tepki gösteren Brooke onu bir kez daha yakaladı. Sertçe. Kavrayışı cezalandırıcıydı.

Leah döndü ve bu kez tükürdü. Hem de şiddetle. Sıcak ve damlayan tükürük Brooke'un gözlerinin arasına çarptı ve Leah tekrar sarsılırken burnundan aşağı damladı.

"Seni küçük-"

Leah, tekerlekleri yıpranmış muşambanın üzerinde gürültüyle kayan çantayı arkasından sürükleyerek mutfığa girmeden önce, pembe tekerlekli çantayı merdivenlerden aşağı zıplatarak gitti.

Elini acıyan yanağına bastıran Brooke, Leah'nın al renkli duvarları, genç kalp hırsızlarının posterleri, beyaz bir tavşanı ve dağınık yatağının üzerinde yırtık pırtık bir oyuncak ayısıyla odasının ortasında kalakaldı. Hayal kırıklığının sıcak gözyaşları çenesine doğru yuvarlandı.

Kız kardeşini öldürmek istedi.

Öfkeyle koluyla yüzünü silerken, Leah'yı aşağıda, ninesinin acil durumlar için para sakladığı eski Maxwell House Kahve kutusunu boşalttığı kilerde yakaladı.

"Yapma!" Brooke emretti.

Leah onu görmezden geldi. Bir tomar banknotu ceketinin cebine tıktırdı ve kız kardeşine nefret dolu bir bakış daha attıktan sonra tekerlekli çantanın sapını çekerek arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Brooke'un peşinden uçmamak için yapabileceği tek şey buydu. Karnındaki sancı, içinde büyüyen yeni bir hayat olduğunu hatırlatmasaydı, uçabilirdi de.

Brooke verandaya adımını attı, sinekler perdelere vızıldıyordu ve bir eşek arısı çatının köşesindeki yuvasıyla meşguldü. Leah çoktan ara sokağa giden çatlak kaldırımını geçip kapıdan çıkmıştı.

Sanki dünya kendi ekseninde dönmüyormuş gibi, Nana'nın tüylü siyah kedisi eski tetherball direğinin yanındaki kırık betonun üzerinde güneşleniyordu. Küçük bir rüzgâr esintisiyle hafifçe sallanan paslanmış zincire hiçbir top bağlı değildi.

Brooke gözlerini kısarak çöp tenekelerinin ve eski bisikletlerin dağınık halde bulunduğu açık ara sokağa baktı.

Leah ortadan kaybolmuştu.

Kendi kendine, fazla *uzağa gidemeyeceğini* söyledi. Ama yanılmıştı. Çok yanılmıştı.

Leah bir yolunu bulup otobüse binmiş ve otostopla Kuzey Kaliforniya'ya gitmişti. Orada büyükannelerinin kız kardeşiyle teselli bulmuştu; Leah'nın bugün bile hayatının dönüm noktası olduğunda ısrar ettiği olaydaki rolü nedeniyle Brooke'u asla affetmeyen soğuk bir kadındı.

Brooke hatanın bir kısmını üstlenmişti ama Leah'nın sorunları, erkek arkadaş adayını ablasına kaptırmaktan çok daha köklüydü. Uzak

Daha fazla.

En azından geceleri uyuyabilmek için kendine böyle söylüyordu.

Her zaman işe yaramamıştı.

Şimdi Leah geri dönmüştü.

Brooke'un evinde yer kaplıyor. Tekrar.

Tıpkı kalbi her kırıldığında yaptığı gibi. Brooke'un kız kardeşinin durumunda bu çok sık oluyordu.

BÖLÜM 13

"Leah iyi olacak mı?" Neal sordu.

"Bana mı soruyorsun?" Brooke başını salladı. "Hiç mi?"

Neal kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve ceketini sandalyenin arkasına bıraktı. Merdivenlere baktı, sonra Brooke'a döndü ve ani bir düşünceye kapılmış gibi parmaklarını şıklattı. "Birkaç şey var. Gustafson'ın avukatı bugün aradı. Kesinlikle bir davadan ve Porsche'yi tamir etmenin ötesinde zararlardan bahsediyor."

"Ne gibi?"

"Omurga incinmesi, ağrı ve acı, bilirsiniz, olağan şüpheliler. Dikkati dağılmış bir sürücü olduğunuzu söylüyor." Neal sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi elini havada salladı. "Sigorta şirketleri savaşıyor."

"Harika," dedi alaycı bir tavırla. "Birkaç şey' dedin. Diğer ne?"

"Eksper bugün geliyor." Saatini kontrol etti. "Aslında, her an burada olabilir."

"Ne? Ayarlayıcı mı?"

"Sigorta eksper. Arabaya bakmak için. Hasarın ne olduğunu görmek için."

"Ama-" Hayır. Bu olamaz! Takip cihazını henüz aramamıştı. Gideon arabasına bir dinleme cihazı bıraktıysa ve eksper bunu bulduysa, bunu Neal'a nasıl açıklayacaktı? Daha da kötüsü, Gideon'u aramak için kullandığı kullan-at telefonu arabadaydı ve saklandığı yerde duruyordu. Ya eksper cipi ararken fark edilirse? Oh. Tanrım. Tanrım. "Belki de iyi bir zaman değildir," dedi, eliyle merdivenleri işaret ederek. "Leah üzgünken ve-"

"Onu kontrol edeceğim. Oh-o şimdi burada." Neal odadan çıkıyordu. "Leah'nın iyi olduğunu gördükten sonra garajda buluşuruz."

Neal'ın Leah'yı sakinleştirmek için bir şey yapabileceğinden şüpheliydi ama belki de yanıliyordu. Leah her zaman bir erkeğin fikrini ya da onayını arıyor gibiydi. Brooke bunun nedeninin çocukluklarında hayatlarında erkek olmaması olduğunu düşündü. Leah her zaman bir baba figürü arıyordu çünkü babaları erkenden, Leah beş yaşına gelmeden çekip gitmişti. İkisi de onlara babalık eden uzun boylu, sarışın adamı hatırlamıyordu. İspanya'ya uçmuştu ve Brooke en son onun yarı yaşında bir kadınla seyahat ettiğini duymuştu. Bu yıllar önceydi, eski karısının ve çocuklarının annesinin öldüğünü söylemek için onu takip ettiği zamandı.

Elbette o zamanlar adamın birkaç kez evlenip boşandığını bilmiyordu. "Hangi eş?" ve "Hangi çocuklar?" diye sorduğunda Brooke cevap vermeden bağlantıyı kesmişti.

Anneleri her zaman "Fletch gezgin bir ruhla doğdu" derdi. Sanki bu onu temize çıkarırmış gibi.

Nana farklı düşünmüştü ve "Kıçımın gezgin ruhu! Adam çükünü kontrol altında tutamayan narsist bir orospu çocuğu!"

Brooke, Douglas Fletcher'ın iki kadının kayıp baba kavramları arasında bir yerde olduğunu düşündü.

Kapı zili çaldı. Shep çılgınca havlamaya başladı ve ön kapıya doğru koştu.

"Harika," dedi nefesinin altından. Artık bunu kabullenmekten ve eksper izleme cihazını bulursa aptalı oynamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Belki de izini sürmenin bir yolu yoktu. Seri numaraları var mıydı? Neal neden birinin onu takip ettiğini bilmek ister miydi? Ne diyecekti?

Verandadaki kişinin bir kadın olduğu ortaya çıktı. Pantolon ve süveter giymiş, sigorta şirketinin hasar eksperı Blair Johnson olduğunu gösteren bir kimlik göstererek gülümsemiş, beyaz dişleri koyu teninden belli oluyordu. Omzuna bir çanta asmıştı, elinde bir pano vardı ve cipi görmek istedi. Olacaklardan korkan Brooke, ekspere evin içinden garaja kadar eşlik etti; Shep, iki aracın park edildiği geniş alanı aydınlatan sert floresan ışıkları yakarken hevesle ona yol gösterdi.

Brooke, eksperin kazayla ilgili birkaç sorusuna temkinli bir şekilde cevap verdi, ancak Bayan Johnson'ın not aldığı panoda kaza raporunun bir kopyası vardı, ardından Explorer'ın ezik tamponunun ve buruşmuş kaputunun fotoğraflarını çekti.

"Ama yine de sürüyor mu?" Blair ince gözlüklerinin arkasındaki koyu renk gözleri keskin bir şekilde sordu.

"Evet. Biraz sola çekiyor ama sürebilirim."

"Peki ya yaraların?" diye sordu Brooke'un çenesindeki kesiğe dikkatle bakarak. "Merdivenlerden inerken biraz topalladığımı gördüm. Yaralandın mı?"

"Kazadan dolayı değil, hayır. Koşarken düştüm," dedi. Artık gerçekmiş gibi görünecek kadar sık tekrarlanan yalan, dudaklarından kolayca aktı. "Harika bir hafta geçirmedim."

"Sanırım."

Brooke merdivenlerde Neal'ın sesini duydu. Garajın zeminine ulaştığında sırtıtmaya başlamıştı bile. "Karıma bir dahaki sefere bir arabaya arkadan çarptığında Porsche yerine 1986 model bir Dodge ya da külüstür bir Chevy seçmesini söyledim." Kendi şakası karşısında sırtıtışı daha da genişledi. "Neal Harmon," dedi elini uzatarak.

Blair parmaklarını Brooke'un parmaklarına geçirip kendini tanıtırken ona sabırlı, her şeyi daha önce duymuş gibi bir gülümseme attı. Sonra, Brooke terlemeye başlarken o işine bakarak aracı incelemeye, kapıları açmaya, iç kısımla ve dış kısımdaki hasarla ilgili notlar almaya devam etti. Kullan-at telefon tam orada, bardak tutucunun altındaydı. Blair Johnson'ın tek yapması gereken sahte tabanı kaldırmaktı.

Neal ona fısıldadı, "Leah iyi olacak."

Brooke kız kardeşinin hiçbir zaman "iyi" olamayacağından kuşkuluydu ama şimdi, eksper aracını didik didik ararken bu konuda endişelenemezdi.

Blair Johnson sürücü kapısını olaysız bir şekilde kapattı ve Brooke nefesini bıraktı, ancak eksper ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp alt takımı incelediğinde tekrar endişelendi.

Brooke zorlukla nefes alıyordu ve Neal Shep'i bahçeye almak için yan kapıyı açtığında fark etmedi bile. El fenerinin ışığının cipin altında sabit bir şekilde ilerleyişini izledi. Belki de yanıliyordu, belki de Gideon-

"Hey, bu da ne?" Blair sordu, sesi boğuktu. Oh.

Tanrım. Tanrım.

"Neymiş o?" Neal sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Blair, sesinde bir soru vardı. Görünüşe göre

- "Metalin metale sürtünme sesi duyuldu. "Oh." Doğruldu ve küçük siyah bir cihaz uzattı.

Brooke hasta olabileceğini düşündü.

"Ah şu." Neal gergin bir kahkaha attı. "Bunu tamamen unutmuşum."

Ne?

Küçük siyah kutunun üzerinde kısa bir anten vardı.

"Bu bir iz sürücü," dedi Blair, sesi kısılmıştı, yüzündeki tüm samimiyet buharlaşmıştı.

Aman Tanrım. Brooke kendini aracının çamurluğuna yasladı.

"Evet, biliyorum." Blair'in bakışları bir kocadan diğerine geçerken Neal başını sallıyordu.

"Biliyor *muydunuz*?" diye sordu eksper Brooke'a.

Tabii ki hayır. Neden kendimi takip edeyim ki? Kocam neden takip etsin ki?

Neal ne halt ediyordu?

Kocasının gizemli küçük böceğiyle ne keşfettiğini düşündükçe içi parçalanıyordu ama yumuşak bir ifade takınarak başını salladı. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

Shep, dar alandaki gerginliğin farkına vararak mızımlanmaya başladı.

Brooke kocasıyla göz göze geldi. Onun bakışlarında suçluluk duygusu mu görüyordu? Daha karanlık bir şey mi? "Neden beni takip ediyorsun?" Arabayla gittiği yerleri ve gerçekte nerede olduğu konusunda kaç kez yalan söylediğini çok canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Neal biliyordu!

Ve tek kelime bile etmemişti.

Tanrı aşkına neler oluyordu?

"Hayır, hayır, pek sayılmaz." Neal utanmış gibi ellerini kaldırdı. "Tanrım, bende olduğunu bile unutmuşum."

"Unuttun mu?" Brooke inanamayarak, "Unuttun mu?" dedi. Öte yandan, Neal nerede olduğu konusunda yalan söylediğinden şüphelenmiyorsa neden onu takip ediyordu ki?

"Evet, yani ..." Neal içini çekti, omuzları çöktü. "Bir müşterim bunları satıyor ve bana bir tane bedava verdi, benim için bağlayacağını söyledi. Bir çeşit GPS anlaşması, prototiplerinin ilklerinden biri. O sırada ofiste yeni bir şirket kuruyordu, herkesten bunu denemesini istedi ve ben de ona deneyeceğimi söyledim."

"Hangi müşteri?" Brooke sordu. Bu çok abartılıydı.

"Bill Clayton. Birkaç yıl önce babasının teknoloji şirketini devraldı ve büyümek, gözetleme işine girmek istedi."

"Yani arabama böcek koydunuz ve bana söyleme zahmetine girmediniz mi?"

"Hayır!" Başını salladı. "O sırada Explorer kullanıyordum," dedi. "Range Rover'ı almadan önceydi."

"Evet, hepiniz," dedi Blair, elini aralarında havada sallayarak, kaşlarını gözlüklerinin çerçevelerinin üzerinden kaldırarak. "Siz bir yolunu bulun. Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım." Küçük cihazı çantasına yerleştirdi.

Brooke'un avuçları tekrar terlemeye başlamıştı, sadece cihazın ne tür bilgileri açığa çıkarabileceğini düşünüyordu; şüphesiz GPS izleme yetenekleri ve muhtemelen bir hafıza çipi ya da başka bir şey vardı.

Brooke paniğe kapılmamaya çalışarak ekspere, "Takip cihazına ihtiyacınız yok," dedi.

"Sanırım yardımı olabilir. Bu küçük böceğin üzerinde herhangi bir veri varsa, bize kaza hakkında bilgi verebilir. Aslında onu bulduğum için şanslıyım."

Hayır, hayır, hayır! "Ama tüm bilgilere sahipsiniz. Tanıklardan ve polis raporundan." Bu bir felaketti!

Blair gülümsedi. Zerre kadar sıcaklık olmadan. "Bunu kanıt olarak düşün o zaman."

Bu düşünce Brooke'u uyuşturdu.

Blair sözlerine şöyle devam etti: "Sorumluluğa erişme zamanı geldiğinde, kazadan hemen önce ve kaza sırasında neler olduğunu, örneğin hangi hızla, hangi yönden gittiğinizi? Kim bilir?" Omuz silkti. "İş oraya gelirse ve bir yargıcın önüne çıkarsak, ki umarım çıkmayız, tanık ifadelerini destekleyebilir."

Brooke paniğini bastırmaya çalıştı. "Kaza o kadar da büyük bir şey değildi."

"Pekala, göreceğiz. Bay Gustafson, sizin hatanız olduğunda ısrar ettiği bu kaza nedeniyle her türlü fiziksel ve zihinsel sorun yaşadığını iddia edebilir. Büyük paralar çıkabilir." Blair çantasının kenarını okşarken soğuk bir gülümseme takındı. "Bulabildiğimiz kadar cephaneye ihtiyacımız olabilir, bu yüzden bu konudaki veriler işimize yarayabilir."

Brooke'un kalbi sıkıştı. "Ama üzerinde kişisel bilgilerim olacak. Bilirsiniz, çocuğumla nereye gittiğim, doktor randevuları, özel öğretmenler ve benzerleri!" Çılgına dönmüş bir halde destek almak için Neal'a baktı.

"Ben sadece kaza günüyle ilgileniyorum," diye teminat verdi Blair. "Her şey yoluna girdiğinde, polis talep etmediği sürece, onu geri alabilirsin."

"Polis mi? Bunu neden istesinler ki?" Oh Tanrım.

"Yapacaklarını sanmıyorum." Blair şimdi sanki şüpheleniyormuş gibi sertçe ona bakıyordu ve Brooke boğulduğunu hissetti, tüm korkuları boğazında düğümleniyordu.

"Hey, merak etme," dedi Neal, gerçi o da ciddi görünüyordu, belki biraz endişeliydi, gergin olduğunda bazen yaptığı gibi gözünün yanındaki küçük tik ortaya çıkmıştı.

Brooke'un midesi düğümlenmişti. Her şey dağılmak üzereydi! İtiraf etmek, ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı ama Brooke bunu zaten biliyor olabilirdi.

Neal, "Belki devamıza yardımcı olur." dedi. Brooke'un omzunu normalden biraz daha sert bir şekilde, acı verecek kadar sıkı ve sonra şöyle

dedi

Blair, "Seni geçireyim."

"Gerek yok. Ben yolumu bulurum." Onun yanından geçip merdivenlerin başına gitti ve garaj kapısını açan düğmeye bastı. Dar alan yaklaşan gecenin temiz havasıyla dolarken, aceleyle dışarı çıktı, botları araba yolunda keskin bir dövme gibi tıkırdıyordu.

"Buna inanamıyorum!" Brooke garajın yanından merdivene doğru yürüdü, sonra durdu ve kocasıyla yüzleşti. "Neden bana söylemedin?"

"Dediğim gibi, bunu düşünmemiştim." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Rahatlamalı mıydı? Eğer söylediği gibi onu takip etmiyorsa -ki bu oldukça büyük bir ihtimaldi- nerede olduğunu bilmiyordu, ona yalan söylediğini de bilmiyordu. Ama öte yandan, eğer örtbas ediyorsa, burada daha derin bir şeyler dönüyordu. Ve bu Gideon'un onun nerede olduğunu nasıl bildiğini açıklamıyordu.

"Anlamıyorum."

Shep yeniden ortaya çıktığında Neal merdivene doğru yürüyordu ve onu takip etti. "Daha önce açıklamıştım. Ben hâlâ Explorer'ı sürerken oldu. Hatırlıyorsun. Senin PT Cruiser'ın vardı, değil mi?"

Bu kadarı doğrudu.

"Her neyse, Bill bu şeyle geldi ve ben de düşündüm - sanırım bu biraz çılgınca ama işe yarayabileceğini düşündüm çünkü planımız Explorer'ın bir gün Marilee'nin kullanacağı araba olmasıydı, değil mi?"

"Rover'ı aldıktan sonra iki yıl, dört yıl içinde mi?" diye sordu, avlunun kapısını kapatıp kilitleyerek.

"İşte bu yüzden unuttum."

Shep merdivenleri Neal'ın önünde tırmanmış ve evin kapısını tırmalıyordu.

"Bunu yapmasına izin verme!" Brooke ona seslendi.

Neal köpeği içeri alırken "Hey, kes şunu!" demeye başlamıştı bile ve Brooke, sigorta şirketinin arabayı almaya gelebileceğinden ya da hasarı yeniden değerlendirebileceğinden endişelenerek, kullan-at telefonunu bardak tutucusunun altından alıp, hâlâ yolcu koltuğunda bıraktığı yerde duran çantasına hızlıca sokmak için zaman buldu. Çantayı karıştırdı ve telefondan daha önce kurtulmadığı için kendine lanet okudu.

Gizli kullan-at telefonlar ve takip cihazları.

Evlilikleri ne hale gelmişti?

Merdivenleri tırmandı, garaj kapısının düğmesine bastı. Büyük kapı gürültüyle aşağı yuvarlanırken, Neal'ı çamaşır odasında yakaladı ve

telefonunu küçük yuvasında saklayamazdı. Şu anda olmazdı. "Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi, sanırım."

"Hâlâ topallıyorsun."

"Merdivenler, bugünlerde pek arkadaşım sayılmaz," dedi ve sonra içini kemiren soruyu sordu. "Yani takip cihazına hiç bakmadın mı?" Adamın cihazı takip arabanın altında bağlı bıraktıktan sonra görmezden gelmesine bir türlü inanamıyordu.

"Hayır. Anlayamadım. Gezegendeki herkesin milyarlarca uygulaması olan bir iPhone'u olmadan önceydi. Bill'in şirketi Clayton Electronics aracılığıyla kamerayı ya da beslemeyi ya da her ne diyorsanız onu bağlamanız gerekiyordu ve ben hiç uğraşmadım."

Samimi görünüyordu ama yine de ondan şüphe ediyordu. "Ve şirketi cihazın nerede olduğuna dair bir kayıt tutuyor mu?"

"Belki. Muhtemelen. Ya da belki de cihazın kendisindedir. Bilemiyorum. Neden? Saklayacak bir şeyiniz mi var?"

"Sahi mi Neal?" dedi ama sınırları gerildi ve boğazı aniden kuma dönuştü. Bir yerlerde, ya Clayton'ın şirketinin elektronik kayıtlarında ya da lanet olası takip cihazında, arabayı kullanmaya başladığından beri gittiği her yerin kaydı vardı. Ya da bu bilgiler kablosuz olarak Neal'ın bilgisayarına bağlanmış olabilirdi. "Bak, eğer bana güvenmiyorsan-"

"Tanrı aşkına, Brooke, şaka yapıyorum." Mutfağa doğru yürüyordu. "Gerçekten, şakaydı!"

"Hiç komik değil."

"İşte burada yanılıyorsun." Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı ve koridora ulaştıklarında onu yanağından öptü. "Ve biliyor musun, aklıma gelmişken, ona bir iş sorabilirsin. Her zaman iyi satış elemanları ararlar."

"Tam olarak benim uzmanlık alanım değil."

"Yazılım sattın ve hızlı çalışıyorsun. Gerçekten, bu işe bakmalısın," dedi ve kız onun hevesinin konuyu değiştirmek olduğunu anladı. "Biri senin her şeyi satabileceğini söylememiş miydi?"

"O sendin," dedi hatırlayarak, ama hâlâ ikna olmamıştı ve bu yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü hâlâ arabasındaki böceği merak ediyordu.

Neal, "Hadi tatlım, neşelen." dedi.

Elbette.

Kendine onun tavsiyelerini
dinlemesini söyledi. Kendine ona
güvenmesini söyledi.

Keşke yapabilseydim, diye
düşündü. Keşke
yapabilseydi.

BÖLÜM 14

Brooke üst katta, Leah'nın masada oturduğunu ve bir kadeh şarabın telefonunun yanında durduğunu gördü. Brooke ve Neal'ın yaklaştığını duyunca Leah başını kaldırdı ve önceki halinden daha sakin görünüyordu.

Güzel.

"Sigaranız yoktur herhalde?" diye sordu.

"Sigara içme," dedi Brooke ve Leah'nın gözleri kısılinca ekledi, "Bıraktım. Hatırladın mı? Marilee'ye hamileyken. Bir daha hiç başlamadım."

"Doğru." Leah sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözleri inançsızlıkla kısıldı. "Benim içmediğim gibi sen de sigara içmiyorsun." Yenilenmiş bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Peki ya sen?" diye sordu Neal. "Sigaran var mı?"

"Ben mi? Hayır." Ellerini havaya kaldırdı. "Yıllardır değil. Ben temizim. Artık kötü alışkanlıklarım yok."

Leah dilini şaklattı. "Şu halinize bakın, tam bir erdem abidesisiniz."

"Beni rahat bırak," dedi Brooke nefesinin altından.

Durumu ve Leah'nın ruh halini değerlendiren Neal çoktan soyunmuş, odadan çıkıyordu, "Halletmem gereken küçük bir iş var, o yüzden ofiste olacağım. Ama akşam yemeği? Senin gecen."

"Biliyorum. Ben hallederim." Onun gözlerindeki soruları fark etti. "Lazanyayı daha önce dondurucudan çıkarmıştım." Tezgâhın üzerinde, tost makinesinin yanındaki folyo kaplı güveç kabını işaret etti. "Birazdan içine koyacağım. Yaklaşık bir saat, belki bir saat on beş dakika içinde pişer. Bu da Marilee'ye dansa hazırlanmak için zaman kazandırır."

"Yani gidiyor mu?" Neal

sordu. "Tabii ki gidiyor."

"Nick'le mi?"

"Hayır, teknik olarak değil. Bunu zaten konuşmuştuk. Onunla orada buluşacak."

"O da kabul etti mi?"

"Bir anlaşılmaya vardık." Önceden ısıtmak için fırını açtı. "Tamam.

Güzel." Buzdolabına gitti ve bir bira çıkardı. "Ben

"Çalışma odasında." Bileğinin bir hareketiyle şapkayı çıkardı ve Brooke'un büyük kızgınlığıyla odanın diğer ucuna fırlattı.

"Gerçekten mi?"

"Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Artık üniversitede değilsin," diye hatırlattı ama gülümsemeyi başardı.

"Tamam." Kapağı yerden aldı ve ön kapının yanındaki kulede bulunan ofisine gitmeden önce lavabonun altındaki çöpe attı.

Leah onun ayaklarının dibindeki köpekle birlikte gidişini izledi. "İkiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," diye gözlemledi.

"Neden yapmayalım ki?" Brooke, Gideon ve onun sadakatsizliği ya da Neal'inki hakkında düşünmeyi reddederek, "Gerçi onunki farklıydı," dedi.

"Bir süre önce taşınmamış mıydı?"

Yani biliyordu. Tabii ki biliyordu. Ayrıldıkları bir sır değildi ve Marilee ile Leah iletişim halindeydi.

"İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu. Şu anda yukarıdayız," diye yalan söyledi sıcaklık göstergesinin alarmı çalarken. Lazanyayı fırının içine koydu ve zamanlayıcıyı ayarladı. Ayak bileği biraz ağrımaya başlamıştı, bu yüzden kız kardeşinin karşısına oturdu.

"Şuna bir göz atın." Leah, Brooke'un açık sosyal medya uygulamasını görebilmesi için telefonunu masanın üzerinde döndürdü.

"Bu da ne?" Brooke sordu.

"Ne değil, kim." Leah başını eğdi. "Bu Isabelle Van Dyke'in sayfası ve fotoğraflarını kaydırıp yakından bakarsanız tanıdık bir yüz göreceksiniz."

"Sakin söyleme," dedi Brooke, cevabı çoktan tahmin etmişti. "Sean."

"Bingo! Küçük hanıma bir ödül verin." Leah bir kez daha gözyaşı dökmek için gözlerini kırptırdı ama hiçbirini düşmedi. "Bu sayfaya geri dönersem, tabiri caizse resme ne zaman girdiğini ve onun sayfasında da bulabilirim. Yani ne zaman 'arkadaş' olduklarını söylemek oldukça kolay."

Brooke sorduğu için kendinden nefret ediyordu ama yine de sordu. "Onu nereden tanıyor?"

"Eskiden onunla çalışıyordu, bunu biliyorum, ama"-telefonu tekrar çevirdi ve çevrimiçi bilgiler arasında gezindi-"Izzy," diye açıkladı Leah, yüzünü buruşturarak. "Adam baltayı yediği sırada şirketten ayrıldı. İstifa ettiğini söyledi, ama iş arkadaşlarından birinden kovulduğunu duydum ve sonra yeni bir şirkette işe başladıktan sonraki bir ay içinde şirkete yatırım yapmaya başladı."

Brooke, çalıştığı şirkete yatırdığı kendi birikimlerini, bunun nasıl bir inanç gösterisi olduğunu, işe nasıl inandığını ve bunun ona neye mal olduğunu düşündü.

"Yani sizce bu Isabelle, ona yatırım mı yaptırdı?"

"Oldukça eminim." Leah şarabından bir yudum aldı. "Zamanlama doğru," dedi. "Onun sayfasında görüldüğü sıralarda benimle daha az ilgilenmeye başladı. Seksle yani. Ve o her zaman azgındı. Ya da öyleydi." Uzun bir yudum daha aldı ve bardağını boşalttı. Hayal kırıklığı içinde saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Erkeklerle aramda ne var?" diye sordu sadece Brooke'a değil, kendine ve tüm evrene.

Brooke, "Oraya gitme," diye tavsiyede bulundu.

Leah sandalyesini geri çekip tezgahın üzerindeki şarap şişesini buldu ve havaya kaldırdı. "Bana katılır mısın?" diye sordu Brooke'a doğru bakarak.

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Peki." Leah tekrar doldurdu ve bardağını ağzına kadar doldurdu. "Benim için biraz daha." Kadehini bir an için havada tuttu, biraz kırmızı şarap kadehin kenarından taşı. "Şeref," dedi bir yudum alarak. "Erkekleri sikeyim."

"Doğru."

Bir cep telefonu çaldı.

"Bu senin mi?" Leah kendininkini kaldırarak sordu. "Benim değil."

"Göreceğim." Brooke'un midesi sıkıştı. Bir zil sesi değil, bir vızıltı. Cep telefonu değil, kullan at telefon.

Oh. Lanet olsun.

Elini çantasına attı ve aramayı sonlandırdı. Telefonu sessize alıp çamaşır makinesinin üzerindeki dolapta küçük bir girintiye saklaması gerektiğini kendine hatırlattı.

Leah başını kaldırıp ona baktı. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir telefon pazarlamacıdır," dedi tam zamanlayıcı kapanırken ve dikkatini fırın kabını döndürdüğü fırına çevirdi, fırının sıcaklığı tenini ısıtırken sarımsak ve domates kokuları ona doğru yayılıyordu. Leah sormamış olmasına rağmen, "On beş ya da yirmi dakika daha diyebilirim," dedi.

"O kevaşe!" diye bağırdı. "Aman Tanrım! Bakın az önce ne paylaştı!" Bardağını öyle sert indirdi ki sapı çatladı, bardak kırıldı ve şarap hem masanın hem de telefonunun üzerine döküldü. "Hayır! Hayır!"

Neal aceleyle odaya geri döndü.

Marilee de Shep'in arkasından koşarak merdivenlerden indi.

"Telefonum! Kahretsin, telefonum!" Leah telefonunu eline almış ve parmaklarıyla siliyordu.

Brooke iki kâğıt havlu kopardı ve kırılmış cam parçalarından kaçınarak masanın üstünden akan ve yere damlayan şarabı kurulamaya başladı.

"Ne oldu?" Marilee kırık camlara ve ortalığı temizlemekle meşgul annesine bakarak sordu.

"Hiçbir şey. Bir kaza," diye yanıtladı Brooke.

Leah omuz silkti. "Sadece senin gür teyzen içkisini döküp telefonunu mahvetti. Tıpkı hayatının geri kalanını mahvettiği gibi."

"Kesin şunu!" Brooke, Leah'ya sert bir bakış gönderdi. Bunu yaparken avucuna keskin bir acı saplandı. "Lanet olsun." Bir cam parçası derisini delip geçmişti. "Kutsal-"

"İyi misin?" Neal sordu.

Dişlerinin arasından nefesini içine çeken Brooke, kadının elinden hınzır cam parçasını aldı. "Orospu çocuğu," diye tısladı hızla lavaboya doğru ilerlerken. Kan peşinden sürükleniyordu ama musluğu açtı ve yaranın üzerinden su geçirdi. "Bir şey yok," diye yalan söyledi, zonklamaya başlayan acıyı görmezden gelerek. "Derin değil."

"Oh Brooke. Özür dilerim." Leah havluyla hücrelerini silmeye devam ederken tekrar ağlamaya hazır görünüyordu.

"Telefonu pirince koy," dedi Marilee ve kilere doğru yürüyüp bir kutu beyaz pirinçle döndü. "Sıvıyı çekmesi gerekiyor."

"O kadar kötü mü? Bir bakayım." Neal, Leah'nın elinden telefonu aldı.

Brooke bir yara bandı bulup küçük paketi yırtarak açarken, köpek yere düşen birkaç damlayı yalamaya başladı.

"Biri Shep'i buradan çıkarsın!" Brooke emretti ve yara bandını yapıştırdıktan sonra bunu kendisi yaptı. "Yerde cam parçaları olabilir! Hadi oğlum!" Av köpeğini tasmaından yakaladı ve koridora doğru çekti. Parmağıyla köpeği işaret ederek "Dur!" diye emretti. "Sen, kal!"

Leah mutfığa geri dönerken Neal, "Sanırım sorun yok," diyordu. Leah'nın telefonunun ekranına dokundu ve ona geri verirken başını salladı. "Al, tekrar dene."

"Teşekkür ederim." Leah çoktan yazmaya ve kaydırmaya başlamıştı. Marilee annesine baktı. "İyi misin?"

"Sanırım yaşayacağım," dedi, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Emin misin?" Neal
sordu. "Evet. İyiyim."

Neal ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu uzatmadı ve telefonunun fenerini açarak yerde ve masanın üzerinde kalan küçük cam parçalarının parıltısını yakalamaya çalıştı.

Leah hâlâ telefonunu test ediyordu. "Her şey yolunda," diye açıkladı Neal.

"Anne, hâlâ kanaman var." Marilee gözlerini Brooke'un eline dikmişti. Kan küçük yara bandının içinden sızıyordu. Hatta Marilee nemli bir havlu bulup masanın üstünü tekrar sildi.

Neal, Brooke'un yaralı elini göstererek, "Şuna biraz Neosporin sürmelisin," dedi.

"Tamam. Gözün lazanyada olsun, olur mu? Birkaç dakikası daha var. Isıtılacak ekmek ve buzdolabında bir poşet içinde salata var."

"Anladım!" Marilee söyledi.

"Harika kokuyor." Tezgâhtan çantasını alırken Neal ona göz kırptı ve kadın ona nasıl güvenmediğini, aşklarının bittiğini nasıl düşündüğünü merak etti.

Banyoda elindeki kesiği temizledi ve merdiven boşluğundaki konuşmaları duydu. Kahkahalarla noktalanan kısık sesler, ailesi. Kesiğine antibiyotik jel sürdü, yaranın üzerine büyük bir bandaj yerleştirdi ve sonra herkes aşağıdayken çantasından kullan-at telefonunu çıkardı.

Sesli mesaj.

Banyonun kapısını kapatıp kilitledikten sonra sesi kısık tuttu ve mesajı çaldı. Hışırtilı, fısıltılı bir ses "O düşündüğün kişi değil" diye uyardı. Sonra mesaj sona erdi.

Kalbi durdu.

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Tabii ki numara bilinmiyor olarak çıktı ve aramaya çalıştığında kimse cevap vermedi. İkinci çalmadan önce kesildi. Onu kim arıyordu? Kim biliyordu? İçinin soğuduğunu hissetti ve yine aşağıdaki mutfaktan gelen bir kahkaha sesi duydu.

Elbette kimseye söylememiştir ama Gideon herhangi bir sayıda insana söyleyebilirdi. O pervasızdı. Daha bugün motosikletiyle trafikte önünü kesmeye çalışırken bunu belli etmemiş miydi? Tanrı aşkına, kapısına pizza dağıtıcısı olarak gelmesi?

Ne yazık ki, vahşi çizgisi, umursamaz tavrı, onu çekici bulmasının büyük bir parçasıydı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmamış olması, onu internette ciddi bir şekilde araştırmamış olması ya da güvendiği birine inceletmemiş olması-

Kimin gibi?

Bir ilişkiye başladığınız yakın bir yabancıyı araştırması için kime güvenirdiniz?

Kabul et Brooke, onu gerçekten tanımak istemedin, gizemin devam etmesini istedin. Bilerek görmezden geldin.

Sen bir aptalsın.

Tanrım, onunla geçirdiği her an için pişmanlık duyuyordu.

Ama o zamanlar bunu seviyordunuz, değil mi? Vahşi tarafa adım atmak istediniz ve heyecan için sevdiğiniz her şeyi riske atmaya, bir kez daha genç, arzulu ve canlı hissetmeye cesaret ettiniz!

Tekrar söylüyorum, sen bir aptalsın.

Elindeki telefon çaldı. Gideon'un numarası. Bir arama değil, bir mesaj.

Okurken donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı: **Yalancı! Neal'la hiç sevişmediğinizi sanıyordum. Evliliğin bittiğini. Öyle dememiş miydin? Ama yine de oradaydın, onu beceriyordun.**

Mesaja inanamayarak baktı.

Gideon onun Neal'la seviştiğini biliyordu... hayır, durun, sadece bilmekle kalmamış, onları görmüş müydü?

O lanet kelimeleri okudu: **ve yine de oradaydın, onun canına okuyordun.**

Sanki onları izliyormuş ya da onlarla birlikte odadaymış gibi.

Midesi takla attı. Olamaz.

Bu imkansızdı. Yoksa

öyle miydi?

Korku kanına işlemişti. Perdeler

açık değil miydi?

Arka bahçede birini gördüğünü düşünmemiş miydi? Bir motosiklet sesi duymamış mıydı?

"Kes şunu!" dedi yüksek sesle, kendini sarsarak. Onları görmüş olamazdı. İki kat aşağıdaki avluda herhangi bir konumdan değil. İmkânı yoktu. Adam sadece tahmin yürütüyordu ve kadın paranoyasının onu ele geçirmesine izin veriyordu.

Sakin ol.

O senin hayatından çıktı.

Otoyolda Leah'la sana vızıldaması seni takip ettiği anlamına gelmez. Ve geçen günkü hesaplaşmanızdan sonra ondan haber almayı bekliyordun. Seni yalnız bırakmayacağını biliyordun. Demek böyle tepki veriyor.

Kendini topla!

Tedirginliği devam etti ama onu bastırdı. Bu noktada suçlamalar işe yaramazdı. Geçmiş değiştiremezdi, sadece geleceği değiştirebilirdi. Telefonu kapattı, çantasının bir cebine soktu ve kendine ondan kurtulması gerektiğini hatırlattı. Yüzüne su sıçratarak serinlemeye çalıştı.

El havlusuyla yanaklarını kurularken, güvecin zamanlayıcısının vızıltısını duydu. Çantasını kapıldığı gibi yatak odasına yürüdü.

Dışarı çıkarken gözü şifonyerinin üzerindeki bir şeyin parıltısına takıldı. Ne? Yerinde olmayan bir şey. Kısa bir süre durdu. Lambanın altından küçük, kan kırmızısı bir taş göz kırptı. Gideon'un ona verdiği, Marilee'nin doğum taşı ve oymalı tılsımıyla hayranlık duyduğu bileziği görünce nefesi kesildi.

Ama onu kuş yuvasında
bırakmıştı. Hiç içeri getirmemiş.

Zihni dönüyordu.

Kim bulmuştu?

Altın halkaları kaptı ve elinde sıkıca tuttu, sonra döndü, faili bulabilecekmiş gibi odayı aradı. Kalbi küt küt atıyor, nefesi ciğerlerinde sıkışıp kalıyordu.

Bileziği bilen biri, onun evinde olduğunu keşfeden ve bulabileceği bir yere yerleştiren biri.

Bir kez daha Gideon'un onun evine, yuvasına girip girmediğini merak etti. Ama anahtarı yoktu.

Yoksa yaptı mı?

Ayak seslerini duymuştu, değil mi?

İç çamaşırı kaybolmuştu.

Kalbi hızla atıyor, nabızı gümbür gümbür atıyordu. O farkında değilken bir şekilde anahtarlarını alıp bir kopyasını çıkarmış olabilir miydi? Ama ne zaman? Çılgınca çantasını karıştırdı, anahtar setini buldu ve evinin anahtarını teşhis etti. Kendi kendine boşa kürek çektiğini söyledi.

Yoksa öyle miydi?

Kadının genellikle otomatik açacağı olan garajdan girdiğini biliyordu. Anahtarı günlerce ya da haftalarca halkadan çıkmış olabilirdi ve bunu fark etmezdi.

Hayatının nasıl mahvolduğunu, onun hayatının her parçasını nasıl işgal ettiğini düşünerek nefes nefese kalmaya başladı. Hiçbir şey kutsal değildi! Hayır, hayır-

Kendine gel!

Sakın korkma.

Onu

kaybedemezsin!

Leah ve Marilee alt kattalar ve Neal ... Neal!

Dondu kaldı.

Onu buraya Neosporin aramaya gönderen o değil miydi? Kocasının gerçeği öğrenmiş ve bileziği masanın üzerine bırakarak onunla dalga geçmeye, gaz vermeye karar vermiş olabilir miydi?

Neal daha önce yukarıdaydı.

Ya da Marilee'ye ne demeli? Bu üst katta yalnızdı. Brooke kızının kendi odasında vakit geçirdiğini düşünmüştü ama belki de bileziği daha önce, hatta günler önce bulmuş ve odaya gizlice girmişti.

Hayır, hayır. Bu çılgıncaydı. Marilee dikkatini bile vermezdi.

Aklı kız kardeşine gitti. Eksper Neal ve Brooke'la birlikteyken Leah mutfakta yalnızdı. Ve o da üst kattaydı. Leah güverteye çıkıp bir şekilde bileziği bulmuş olabilir miydi? Eğer öyleyse, neden bundan bahsetmemişti? Bu tek parça mücevherin önemini biliyor muydu?

Hayır.

Brooke'un düşüncelerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Peki bu nasıl olmuştu? Zihni koşturuyordu. Bileziği şifonyerin üzerine kim koymuştu? Sorusuna cevap verircesine, uzaktan bir motosikletin motor sesini duyduğuna emindi. Sonra daha dikkatli dinlediğinde yanıldığından emin oldu.

Gideon burada değildi.

Eve gizlice girmiş olamaz. Değil mi?

Çılgınca, yavaş ve geniş bir daire çizerek dönerken bakışlarının odayı taramasına izin verdi. İçeri tırmanmış olabilirdi! İçeri girip arka merdivenlerden mi tırmanmıştı? Hiç kullanmadıkları merdivenlerden mi? Ya da bir şekilde dış cepheye tırmanmış; belki de tahliye borusuna? Onu yelkenlisinin direğine tırmanırken görmemiş miydi?

tepesine t neyip aŗađıya bakıyor, bariz endiŗesi yüzünden ona gülüyordu. "Merak etme," diye bağırdı, keskin ve tuzlu esinti r zg rlığını savurup saçlarını gözlerinin üzerine d ŗ r ken. "Ben bunu her zaman yaparım."

Midesi bulandı.

Kollarının arkasındaki deri sivilcelendi.

Birdenbire asıl korkusuna geri d nm ŗt : O buradaydı. Bu odada.

O ve Neal'ı izlerken

"Hey! Yemek hazır!" Neal'ın sesi merdivenlerden

yukarı doğru gürledi. Neredeyse  ığlık atacaktı.

Aceleyle bileziği cebine soktu ve neredeyse yeni sürdüğü yara bandını yırtacaktı.

Onu atmaya karar verdi, bandajı elinin düz kısmıyla düzelterek. Bir dahaki sefere koŗtuđunda, bileği yeterince güçlendiğinde, telefonu ve bu lanet olası bileziği halka açık bir çöp sepetine atacak, ya da körfeze atacak, ya da ... bir Şekilde kendini parıltılı taŗları ve Gideon Ross'la olan duygusal bağlarıyla bu lanet olası Şeyden kurtaracaktı.

O anda telefon tekrar çaldı ve küçük ekranda Gideon'dan gelen baŗka bir mesaj belirince midesi bulandı. Kelimeleri okudu ve kış kadar soğuk bir  rpertinin iliklerine kadar iŗlediđini hissetti:

Ara beni.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadı.

Ve sonra metnin geri kalanı ortaya  ıktı.

Ya da baŗka bir Şey.

BÖLÜM 15

Brooke'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Lanet mesaja baktı. **Beni ara yoksa.**

"Yoksa ne olur?" diye fısıldadı ve soruyu mesaj atmak üzereydi ama vazgeçti.

Karışmayın.

Onun istediği de bu.

Onunla uğraşmanız için sizi kışkırtmaya çalışıyor.

Onu görmezden gelmek en iyi savunmadır.

İçi titreyerek telefonu çantasına yerleştirdi ve yavaş, sabit bir nefes verdi. Onun kendisini terörize etmesine izin vermeyecekti.

Aşağı inerken, Gideon'un hayatını mahvetmeyeceğine yemin etti. Yapamazdı, buna izin *veremezdi*.

Sıcak ekmek kokusu domates sosunun keskin tadıyla karışıyor.

Leah şarabını yudumluyor, Neal önlüğünü giymiş lazanyayı dilimliyor, Marilee de sandalyesine kaymadan önce salatayı hazırlıyordu. Her ne kadar yemek yiyemeyecek kadar "gergin" olsa ve dansa hazırlanmak için merdivenlerden yukarı uçmadan önce sadece birkaç ısırik alabilse de, kötü tavrını bir kenara bırakmış görünüyordu.

Anne ve babasının onu dansa bırakacağını öğrendiğinde suratı yine asıldı. Okula varmalarına yarım blok kala Neal'ın Range Rover'ından inmek için ısrar etti.

Neal arabayı yolun kenarına çekerken Marilee arka koltuktan, "Bu çok saçma," diye yakındı.

"Sanırım hayatta kalacaksın," dedi Neal, cipini okulun spor salonundan çok uzak olmayan bir noktaya park ederken, dış ışıklar cıfcaflı bir şekilde parlıyor, çatlak asfaltta ve park etmiş arabaların ve açık spor salonu kapılarının etrafında dolaşan gençlerin arasından yavaşça ilerleyen siste yansıyordu. Brooke'un gözüne Nick Paszek'in birkaç çocukla birlikte okulu bırakma alanında takıldığı ilişti.

Neal ya da Brooke "İyi eğlenceler" ya da "Dikkatli olun" ya da "Dans bittiğinde bize mesaj atın" diyemeden Marilee cipten inmiş ve kapıya doğru hızla ilerliyordu.

"Kesinlikle bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var," diye gözlemledi Neal. "Bunun için sen varsın. Denedim ve başarısız oldum."

Nick, Marilee'yi görünce genişçe sıırttı ve gruptan ayrıldı. "Nick bu mu?" Neal, 1.80 boyundaki çocuğu boyuna göre ölçüp biçiyordu. bir tutam siyah saç.

"Evet." Brooke başını sallıyordu. "Nick bu işte." "O bir"

"Erkek mi?" Brooke ekledi. "Neden endişelendiğimi anlıyor musun?" "Uh-huh."

Ama Nick'in hakkını yemeyelim, çocuk Range Rover'ı gördü, selamlamak için elini kaldırdı ve Marilee'nin anne babasına gülümsedi, Marilee onlara doğru bir bakış fırlattı, bir şeyler söyledi, sonra elini tuttu ve spor salonunda gözden kaybolmadan önce kimliklerini kontrol eden bir güvenlik görevlisinin yanından geçirdi.

Neal'ın kaşları çatılmıştı. "Belki de o kadar kötü bir adam değildir. Ailesini tanıyorsun, değil mi? Onlar iyi mi?"

"Nick'in kız kardeşi Tammi'yi ve annesi Renata'yı tanıyorum. Babasını pek tanımıyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Renata'nın okulla ilgili olduğunu ve St. Andrew's'a gittiğini biliyorum sanırım. Bruno'ya gelince?" Omuz silkti. "Onunla birkaç kez karşılaştım ve iyi birine benziyordu. Ama gerçekte nasıl olduklarını kim bilebilir?"

Brooke, öğrenci otoparkının yanına park etmiş haber minibüsünü, geceyi yaran sert ışıkları, kırmızı ceketli ve mikrofonlu bir muhabirin, kabarık paltolu ve örgü şapkalı zayıf bir adamın tuttuğu omuz kamerasının gözüne konuştuğunu fark ettiğinde, "Kimse hakkında bir şey bilen var mı?" dedi. Yanlarında okulun tabelası vardı:

ALLSWORTH LİSESİ FIGHTING ORCAS'IN EVİ

"İşte acımasız bir hatırlatma." Neal, boş tenis kortlarının yakınındaki otoparkın uzak tarafında park etmiş, ışıkları sönük bir polis aracına doğru başıyla işaret etti.

"Biliyorum." Brooke'un endişesi yeniden arttı. "Umarım onu bulurlar ve Allison yakında geri döner."

"Sen ve Seattle'ın geri kalanı." Spor salonuna bir kez daha baktı. Grup akort yapıyor, bas sesleri gecenin içinde titreşiyordu. Açık kapılardan flaş ışıkları görünüyordu. Güvenlik görevlisi hâlâ her öğrencinin kimliğini kontrol ediyordu. "Sanırım artık gidebiliriz."

Neal direksiyonu kırıp hızlı bir U dönüşü yaptıktan sonra arabayı okuldan uzaklaştırdı. Yüz ifadesi her zamankinden daha karanlık, daha düşünceliydi.

Yoldan geçen arabaların farları tarafından aydınlatılan yüz hatları, bir sonraki araç görüne ve Range Rover'ın içini kısa ömürlü parıltıyla yıkayana kadar sadece gölgeleniyordu.

Arabasının alt takımında bulunan takip cihazını, Leah ile olan kavgasını ve dökülen şarabı, cebinde bir ton tuğla gibi hissettiğı bileziğı ve isimsiz arayanın fısıldadığı uyarıyı düşündü.

O senin düşündüğün kişi değıl.

Uyarının Gideon'la ilgili olduğunu düşünmüştü ama beynini delip geçen bir dehşetle, arayanın Neal'dan bahsedip bahsetmediğini merak etti.

"Seninle konuşmam gerek." Leah oturma odasında bekliyordu, yanındaki kanepede bir kitap vardı.

Brooke durakladı. Bilezikten kurtulana kadar onu gizlice bir yere saklamayı umuyordu ama beklemek zorundaydı. Neal arkasından kapıyı kapatarak ofisine girmişti bile, yani şimdi sadece o ve kız kardeşi vardı.

"Tamam, ne hakkında?" diye sordu, yan sandalyeye oturarak. Leah iç çekti. "Ne düşünüyorsun?" Sinirli bir şekilde dudağını ısırđı.

Brooke, Leah'nın sonunda Seattle'a uçmasının gerçek nedenini söylemesini bekledi çünkü bunun sadece duygusal destekle ilgili olduğuna bir an bile inanmamıştı. Asla inanmadı. Suçluluk duygusuyla ilgiliydi. Ödeşmeyle ilgiliydi. Ve kesinlikle parayla ilgiliydi.

"Krediye ihtiyacım var."

Bum. Ve işte oradaydı.

"Çok değıl. Muhtemelen on beş bin?"

"Vay canına. On beş *bin* mi?" Şaka mı yapıyordu? Kız kardeşine hiç bu kadar borç para vermemişti.

"Bak, bak," dedi kararsızca, sonra aceleyle devam etti, "Sana son beş ödemeyi yapmadığımı biliyorum, ama yapacağım. Ciddiyim. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyor ve bir iş buldum - yeniden vekil öğretmenlik. Sertifikamı yenileyebilirsem tam zamanlı bir pozisyona geçebilirim ve zaten başvurdum."

Brooke bunu daha önce de duymuştu. "Sence on beş bin çok değıl mi?"

"Peki, benim için mi? Evet. Ama senin için?" Bir eliyle evdeki her şeyi içine alacak şekilde işaret etti. "Bak, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama yapmak zorundayım. Sean gitti.

sahip olduğumuz her şeyi ve daha fazlasını tükettik. Bir avukat tutmam ve ilk ve son ayın kirasını ödemem gerekiyor."

"Sean evde mi kalıyor?" diye sordu hayretle. "Ama ev senin; Nana'dan aldığın paranın bir kısmıyla ödedin. . ." Kız kardeşinin yüz ifadesindeki acıyı görünce sesi kesildi. "... ya da değil."

Leah gözyaşlarıyla savaşıarak gözlerini kapattı. "Parayı Sean'a 'ödünç' verdim.

Evi kiralıyoruz. Satın almak için kiralama olayı gerçekleşmedi."

Yani durum Brooke'un şüphelendiğinden de kötüydü. Kendi kötü yatırım tercihlerini düşünerek, "On beş bin dolarım yok," dedi.

"Neal?"

"Belki, ama muhtemelen daha az." "On bin mi?"

"Para sıkıntısı var ama ona sorabilirsiniz."

"Hayır." Leah ayağa kalkıp evin ön tarafındaki pencereye doğru yürürken başını şiddetle salladı. "Ona benim için sor. Lütfen." Leah kollarını ovuşturdu, sanki içinden ani bir ürperti geçmiş gibiydi. "Bu çok garip." Leah bunu söylemedi ama *bana borçlusun* sözünün sessiz hatırlatması aralarında havada asılı kaldı. Brooke yanıt vermedi ve Leah ekledi, "Lütfen, Brookie. Sen ve Neal, siz ikiniz benim son umudumsunuz."

Brooke bir an için gözlerini kapattı. Bu bir hataydı ve bunu biliyordu, ama annesinin o son günlerdeki halini hatırladı, çarşafların üzerinde zayıflamıştı, gözleri çökmüştü, hastane odasının pencerelerinden süzülen güneş ışığına karşı gözlerini kısmıştı. "Siz ikiniz, birbirinize iyi bakın," demişti, rica etmeden, yalvarmadan ama bir gerçeği ifade ederek, her iki kızının bileğini kemikli parmaklarıyla kavrarken, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Bana söz verin."

Ve vardı.

Şimdi Leah endişeli gözlerle ona bakıyordu. Brooke buna dayanamadı. "Tamam," diye kabul etti sonunda, "ama bu son kez."

"Evet, evet, elbette." Leah coşkuyla başını sallıyordu, sarı bukleleri yüzünün etrafında sallanıyordu. Teslim olmuş gibi iki avucunu da havaya kaldırdı. "Bunu yaparsan bir daha asla sormam. Asla. Yemin ederim."

"Seni buna zorlayacağım."

"Sadece bu boşanmayı atlatmam gerekiyor ve sonra erkeklerle işim bitecek. Bir daha asla evlenmeyeceğim."

Brooke ona bir ara ver bakışını fırlattı.

"Evet, evet, tamam. Daha önce de söylediğimi *biliyorum* ama bu sefer ciddiym. *Gerçekten!* Ve bu sefer kesinlikle kredi için bir senet imzalayacağım, bunu resmileştireceğim ve bir yer bulup işe girer girmez size geri ödemeye başlayacağım."

"Ve Phoenix'te mi kalıyorsun?"

"Şimdilik. Bölge. Belki Scottsdale, gerçekten bilmiyorum. Dediğim gibi, okul bölgesi için çalışabilirim, bu yüzden önümüzdeki Haziran ayında okul yılı bitene kadar orada olacağım. O zamana kadar ne yapacağımı, kalıp kalmayacağımı ya da tekrar taşınıp taşınmayacağımı öğrenmiş olacağım." Düşünceli bir yüz ifadesi takındı, düzgünce kavisli kaşları birbirine yaklaştı. "Henüz bilmiyorum. Nerede kalıcı bir pozisyon bulabileceğime bağlı."

Geçmişte, ne zaman bir ilişkisi bitse Leah taşınırdı. Chicago, San Diego ve Atlanta'nın yanı sıra Oklahoma'daki belirsiz bir kasabaya gitmiş ve son olarak Arizona'ya yerleşmişti.

"Yani boşanma davası mı açtın?" Brooke sordu. "Henüz açmadım. Çünkü paraya ihtiyacım var."

"Ve kabul etti mi?"

Leah gözlerini devirdi. "Aslında bunu hiç konuşmadık. Avukat tutacak param yok ama o her şeyi kabul eder. Zaten o kaltağın yanına taşındı sayılır. Ve bir çocuğu var, bundan bahsetmiş miydim? İki yaşında." Gözlerini kırptırdı. "Buna inanamıyorum. Sean bana hiç çocuk istemediğini söylemişti. Asla. Şimdi onunla birlikte mi olacak? Onunla evlenecek mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Leah'nın çenesi hafifçe titredi. "Oh, biliyorum. Beni bilgilendiren ortak bir arkadaşımız var." Boğazını temizledi. "Birlikte bir bebek sahibi olmaktan bahsediyorlar, sahip olduğu bebek için 'küçük bir erkek ya da kız kardeş!'"

"O zaman haklısın. Yapabileceğiniz en iyi şey bu boşanma sürecini mümkün olduğunca çabuk atlatmak. Elbette size yardımcı olacağız."

Leah gözyaşlarını geri kırıptı ve kız kardeşine sarılmak için odayı geçti. "Sana güvenebileceğimi biliyordum," diye fısıldadı sesi çatlayarak.

"Hala Neal ile konuşmam gerekiyor."

"Evet, evet. Anladım." Brooke'u serbest bıraktı. "Seninle konuşacağım için o kadar endişeliydim ki burada oturup çıldıracak gibi oldum. Okumaya çalıştım ama konsantre olamadım ve sonra pencereden dışarı bakıp seni bekledim, bilirsin." Gözyaşlarını sildi. "Adamın geri dönmesi de yardımcı olmadı."

"Hangi adam?"

"Sokağın karşısında bir adam vardı. Tuhaf biri. Sanki içeriği görebiliyormuş gibi eve bakıyordu."

Brooke dondu kaldı. "Bir erkek mi?"

"Hayır, hayır, bilmiyorum. Belki bir erkek, ama muhtemelen bir kadın. Muhtemelen bir şey yoktur, biri birini bekliyordur."

Brooke pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bir araba geçti, farları sisin içinde parlıyordu ama parkta ya da caddenin herhangi bir yerinde aylak aylak dolaşan kimse görünmüyordu.

"Bu ne zaman oldu?"

Leah omuz silkti. "Hmm. Yaklaşık on beş dakika önce, sanırım. Evet, onu en son garaj kapısının kapandığını duymadan hemen önce, sen ve Neal merdivenlerden mutfığa girdiğinizde görmüştüm."

"Peki tam olarak neredeydi?" Brooke hâlâ sokağı tarıyor ve hayal gücünün kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Ama Gideon'un evinin içinde olduğu kadar dışarıda da olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu. Kendini istila edilmiş hissediyor, bu düşünce onu hasta ediyordu. "Şurada mı?" Parkın girişini işaret etti.

"Parkın girişinde." Leah pencerede Brooke'a katıldı, soluk yansımaları eski camda dalgalanan hayaletler gibi yan yanaydı. Ama parkın duvarlarının dışındaki alan boştu, ne kapının yanında ne de elektrik direğinin altında kimse duruyordu. Sadece ceketli ve sürücü şapkalı yalnız bir adamın parktan çıktığını gördü. Dachshund cinsi köpeğini gezdiriyordu ve köpek dur işaretini koklarken köşede durakladı. Adam karşıdan karşıya geçerken, Brooke kendi kendine bunun bir şey olmadığını söyledi.

Hiçbir faaliyete ilgi duymayan Leah kitabını eline aldı. "Neal'la konuşacak mısın?"

"Evet. Kesinlikle bu gece."

"Güzel. Çünkü her ne kadar burayı sevsem de geri dönmem gerekiyor. Yapılacak şeyler var, biliyorsun. Eğlenceli şeyler değil ama"-merdivenlere doğru ilerlerken omuz silkti

- "Yapılması gerekiyor. Tekrar."

Leah odasına yöneldiği sırada Brooke mutfaktan gelen hafif bir titreşim sesi duydu. Çantasını bir sandalyenin üzerine bıraktığı köşeye döndü.

Kullan-at telefon.

Lanet olsun!

Birinin gelip onu şaşırtması riskini göze almaktansa, aceleyle merdivenlerden garaja indi ve telefonu çıkardı

fermuarlı cebinden çıkardı. Orada, karanlıkta en alt basamakta, karanlıkta parlayan mesajı okudu:

Umarım küçük Marilee dansın tadını çıkarıyordur.

BÖLÜM 16

Mesajı okuyunca Brooke'un omurgasından aşağı soğuk **bir** yılan süzüldü. Gideon biliyordu! Lanet olsun, Marilee'yi biliyordu! Nerede olduğunu.

Merdivenleri hızla çıkıp eve girerken kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ona zarar veremez! Buna cesaret edemez!

Ama onun gözlerindeki öfkeyi görmüş, onunla mücadele ederken içindeki kötülüğü yakalamıştı.

Ne kadar ileri gidebilirim? diye sormuştu, sanki bu asla test edilmeyecek varsayımsal bir soruymuş gibi. Her şeyi yaparım, demişti. Her şeyi.

Kanı buza dönüştü.

"Gitmemiz gerek. Hemen!" Brooke çalışma odasının kapısını iterek açarken çılgına dönmüştü. "Marilee'yi almalıyız! Hemen!" Midesi düğümlenmişti, en kötü korkuları kristalleşiyordu.

Masada oturan Neal aceleyle dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ne? Neden?" Bir anda ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu?" Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu: Sandalyesinin arkasına astığı ceketine uzanırken aniden paniğe kapılmıştı. "Aman Tanrım." Masasının yan tarafındaki kitaplığın üzerine monte edilmiş televizyona baktı; televizyonda Allison Carelli'nin bir fotoğrafı ve gülümseyen yüzünün altında bir ihbar hattının numarası görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ne?" Bir kolunu ceketinin koluna sokmaya zorluyordu.

"Yani yeni bir şey duymadım. Sadece içimde bir his var." "Bir his mi?"

Ona ters ters baktı. "Marilee aradı mı? Mesaj attı mı?"

"Hayır."

"Ne?"

"Sadece bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var içimde." Kendi kulaklarına bile mantığı saçma geliyordu ama içinde patlayan paniği bastıramıyordu. Gideon biliyordu. Bir şekilde Marilee'nin dansta olduğunu biliyordu. Kalbi güm güm atıyor, korkusu kabaran alarmin sırtına biniyordu.

Neal'ın kafası iyice karışmıştı. "Nick'le birlikte orada olduğu için mi?"

"Her şey yüzünden!" diye neredeyse bağırarak televizyonu ve genel olarak odayı işaret etti.

"Hey, sus," dedi. "Sorun yok."

"Sorun var, Neal. *Sorun* var."

"Yani okula gitmek, dansa zorla girmek ve Marilee'yi oradan çıkarmak mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Brooke, bu çılgınlık."

"Peki." Caydırılamayacaktı. Kapıya doğru geri çekildi. "Eğer benimle gelmeyeceksen, yalnız giderim." Tam garaja doğru koşuyordu ki, adam dirseğinden yakaladı ve yüzünü ona döndü.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Hayır, sen beni dinle!" Kadın kolunu çekti. "Sana söyledim, içimde kızımızın tehlikede olduğuna dair bir his var ve gidip onu alacağım."

"Sadece bekle." Masasının üzerinde duran cep telefonunu buldu ve eline aldı. "Ona mesaj atacağım."

"Cevap vereceğini mi sanıyorsun? Tanrı aşkına, o Nick'le birlikte! Babasından gelen bir mesaja cevap vermez! Telefonu bile yanında olmayacak."

"Bunu bilemezsin. Telefonu her zaman yanında, onunla yaşıyor. Ve bu mesaja cevap verecektir. Garantili." Çoktan yazmaya başlamıştı.

"Elbette."

"Ona, cevap vermezse çılgın annesinin dansa uçarak geleceğini ve onu oradan söküp atacağını söyleyeceğim."

"Ne?"

Hâlâ yazıyordu.

"Hayır, Neal, yapma!"

"Çok geç." Adam aniden başını kaldırıp ona baktı. "Sana neler oluyor bilmiyorum ama lanet bir deli gibi davranıyorsun. Onu bıraktıktan sonra arabada her şeyi konuştuğumuzu sanıyordum. Bir şey mi değişti?" diye sordu ve bir an için, gözlerinin içine baktığında, itiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğini düşündü.

"Sadece endişeliyim."

"Ve bu çok abartılı." Kaşlarını çatı ve saatine baktı. "Dans on birde bitiyor. Birlikte on kırkta gideceğiz, yani bolca vaktimiz olacak ve onu bekleyeceğiz. Tıpkı planladığımız gibi." Telefonu çaldı ve ona baktı.

"Marilee iyi olduğunu söylüyor." Ekranı okuyabilmesi için telefonu çevirdi ve Brooke'a atıfta bulunmadan sadece iyi olup olmadığını soran mesajını ve ardından Marilee'nin yanıtını gördü: **Ben iyiyim. Merak etme!**
Mesaj

Marilee'nin favorisi olan gözleri kalpli bir kedi emojişi eşlik ediyordu. Telefonu cebine soktu. "Tatmin oldun mu?"

"Hayır." Ama görünürdeki histerisini nasıl açıklayabilirdi ki? "Şimdi okula gitsek ve onun içeride olduğunu görsek kendimi daha iyi hissederdim."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

"Her yerde olabilir. Yanıt vermiş olması dansta olduğu anlamına gelmez, sadece sinyal alabileceği bir baz istasyonuna yeterince yakın olduğu anlamına gelir."

"Nick'le birlikte," dedi tekrar.

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Evet! Yalnız değil. O iyi bir çocuk, kendin söyledin." "O zaman sen bilirsin. Ben şimdi gidiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına-!" Başını salladı ve ifadesi taşa dönüştü. "Tamam. Geleceğim, lanet dans bir saatten önce bitmeyecek olsa bile! Yemin ederim Brooke, son zamanlarda sana ne oldu anlamıyorum. Bazen tamamen mantıksız davranıyorsun."

Çoktan garaja doğru gidiyordu. "Sanırım bu da o zamanlardan biri."

O sürdü. Hızlı. Deli bir kadın gibi. Neal canını dişine takmıştı.

Gideon'un mesajı bir tehditti. *Tanrım, kızına zarar verirse ...* Brooke'un dişleri birbirine kenetlendi. Allison'ı düşündü. Penelope'yi. Gideon'un onların kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu ama onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki?

Hiçbir şey.

Kırmızıya dönen kehribar rengi bir ışıktaki gaza bastı, sonra bir köşeden cayır cayır geçti.

"Dikkat et!" Neal bağırdı. "Senin neyin var böyle?" "Sadece içimde bir his var."

"Deli bir kadın gibi davranıyorsun."

Rekor sürede okula varmışlar. Cipi spor salonunun yanındaki otoparka girdi.

Brooke Explorer'ını park konumuna getirip kapısını açarak bir anda arabadan inerken Neal, "Bu çılgınlık," dedi. "Brooke! Bekle! Bu delilik! Tanrı aşkına-"

Onun motoru durdurduğunu duydu.

Bırak ne isterse düşünsün. Otoparkı koşarak geçerken, kocasının aklını kaçırdığını düşünmesi umurunda değildi. Ayak bileğinin zonklamasını umursamadı. Çıldırması gibi görünmesi de umurunda değildi.

Kızının güvenliği tehlikedeyken olmaz.

Spor salonunun kapısında nöbet tutan güvenlik görevlisi ortalıkta görünmüyordu. İyi olmuş. Ama onun yerine bir refakatçi vardı; kısa saçlı, orta yaşlı, şişman bir kadındı ve Brooke'un tanımadığı, telaşlı bir tavrı vardı. Brooke koşarak yaklaşırken kadın telefonundan başını kaldırdı. "Merhaba," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Brooke adımlarını zar zor attı. "Kızımı arıyorum." "Oh.

Sorun değil. Kim o?"

Brooke onun yanından hızla geçip spor salonuna girdi.

"Bekle! Sen oradaki, bekle! Kimliğinizi görmem gerek. Okulda bazı sorunlar yaşadık. Hey! Hey!" diye bağırdı, sesi ağır bas ve gitar sesleri arasında zar zor duyulabiliyordu.

Çılgına dönmüş bir halde gözleriyle karanlık spor salonundaki kalabalığı tarayan Brooke, dans pistindeki çiftlerin, bekârların ya da etrafta toplanmış çocukların arasından kendine yol açtı. "Marilee!" diye bağırdı.

"Hey!" diye bağırdı derin bir ses.

Bir diğeri "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Onları görmezden geldi, gözleri sürekli hareket eden kalabalığı tarayarak kızını ya da tanıdığı birini aradı. "Marilee!" diye bağırdı, çılgınca dönüyordu, yüzler bulanıklaşmaya başlamıştı, ter, parfüm ve bir miktar duman kokusu birbirine karışıyordu.

Neredeydi o? Nerede mi? Paniklemeye başladı ama çıldırma dürtüsüyle savaştı.

Gürültünün arasında bir yerde kocasının sesini tanıdı. "Affedersiniz! Affedersiniz, affedersiniz! Brooke! Dur!"

O görmedi. Kalabalığın arasında ilerlerken Marilee'yi de görmedi. Ama onlar buradaydı. Kesinlikle buradaydılar. Öyle olmalıydılar. Nick de 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, yani kalabalığın içinde göze çarpmalıydı. Ama uzun boylu, siyah saçlı çocuğu hiçbir yerde göremedi.

Kalbi küt küt atarken, Andrea'nın kızı Zuri Davis'in bir köşede bir grup arkadaşıyla birlikte durduğunu gördü.

Brooke kızının arkadaşına doğru koştu. "Zuri," dedi panik içinde.

"Wha-oh." Kızın koyu renk gözleri yuvarlaklaştı. "Bayan Harmon?" Diğer çocuklar, iki kız ve üç erkek, konuşmalarını kestiler. Aslında Brooke müziğin durduğunu ve arkasından bağırان sesler geldiğini belli belirsiz fark etmişti.

"Biri güvenliğı çağırın!" diye bağırان bir kadın -şaperon-, çocuklar geri çekilirken gençlerin arasından yolunu ayırdı.

Brooke onu görmezden geldi ve Zuri'yi kolundan yakaladı. "Marilee'yi gördün mü?"

Zuri'nin kahverengi gözleri büyüdü. "Uh. Evet. Daha önce."

"Nerede o? Hâlâ burada mı?" Brooke elini bıraktı ve giderek zayıflayan aklını toplamaya çalıştı.

"Bilmiyorum." Zuri, Brooke'a sanki bir akıl hastanesinden kaçmış gibi baktı. Kolunu ovuşturdu ve ters ters baktı. "Onu bir süredir görmedim."

"Sen!" Kadın refakatçi hâlâ birkaç çift tarafından engelleniyordu ama yüksek sesle bağırdı. "Orada dur!"

Brooke onu görmezden geldi. "Nick'ten ne haber?" diye sordu kızının arkadaşına. "Nick Paszek'le birlikte mi?"

Zuri başını sallayarak bir adım geri gitti. "Son gördüğüm kadarıyla." "Ve gitmediler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Zuri. Ama yanındaki çocuklardan biri, sivilce sorunu olan kısa boylu çocuk, tuvaletlerin yakınındaki bir çıkışa, bir iç avluya açılan çift kapıya baktı.

Brooke hiçbir şeyi kaçırmadı.

Kapıya doğru yöneldi. Kapı biraz hava alması için açık bırakılmıştı. Yakınlarda bir refakatçi yoktu.

"Brooke!" Neal artık daha yakındaydı ama kapıya ulaşır karanlık bir avluya fırlayana kadar kalabalığın arasından geçmeye devam etti. Orada, bir bankta, yapraksız bir fidanın altında toplanmış bir çift vardı, yüzleri birbirine yapışmış, vücutları sımsıkı.

Kızını hemen tanıdı. "Marilee!" dedi ve çift elektrik çarpmış gibi birbirlerinden uzaklaştı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Göz ucuyla, onun sesiyle irkilen diğer iki çifti gördü.

"Anne!" Marilee mahcup gözlerini annesine çevirdi. "Burada ne işin var senin?"

"Merhaba Bayan Harmon." Nick ayağa fırladı ve sanki bu تنها avludan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Asıl soru, senin burada ne işin var?" Brooke cevap verdi. Marilee'nin ilk şaşkınlığı ve dehşeti öfkeye dönüştü. "Tanrım, babam da mı?" Ayağa kalktı ve Neal ona yetişirken annesinin arkasından bakakaldı. "Buna inanamıyorum!" Sanki ortadan kaybolmayı, sırta kadem basmayı umuyormuş gibi görünüyordu.

Çok kötü.

Nick, "Belki de içeri geri dönmeliyiz" dedi. Diğer çiftler spor salonunun kapısına doğru ilerliyordu.

"Hadi gidelim!" Brooke kızına şöyle dedi.

"Ne? Hayır!" Marilee'nin buna hiç tahammülü yoktu. Nick'e daha da yaklaştı.

"Hemen şimdi!" Brooke geri adım atmıyordu, ancak kalbi yavaşlıyordu ve kızını sağ salim bulmuş olmanın verdiği rahatlama hissi onu sarıyordu. Tanrı'ya şükür!

"Deli misin sen?" Marilee sordu, sonra,

"Baba?" "Sorun yok tatlım," dedi Neal.

Ama Marilee başını şiddetle sallıyordu. "Bu kesinlikle iyi değil! Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Annen bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu."

"Bir his mi?" diye tekrarladı kızları. "Kahretsin, anne, gerçekten mi?"

Bu bir duygudan daha fazlasıydı ama ne diyebilirdi ki? Sonra uzak girişten yaklaşan bir güvenlik görevlisi gördü ve boğazı düğümlendi. Adamın çerçevesini, onlara doğru düz bir çizgide yürüyüşünü tanıdı.

Gideon.

Hayır. Oh

hayır!

"Oh, sh-oot," Nick dedi, casusluk ve üniformalı adam hızla yaklaşıyor.

"Anne!" Marilee'nin sesi bir yalvarış gibiydi.

"Dansa geri dön," diye talimat verdi Neal. "Bununla ben ilgileneceğim."

"Bu," tabii ki Brooke ve gardiyanın onlara çıkaracağı her türlü zorluk anlamına geliyordu.

Yüzü kül rengi olan Nick çoktan çift kapıya doğru yönelmişti, Marilee de peşinden koşuyordu.

Üniformasını giymiş olan Gideon sıraya ulaştı.

Marilee Nick'in arkasına saklanırken, Brooke şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir sorun mu var?" Gideon normalden daha alçak bir sesle sordu. Yüzü bir kasketle gölgelenmişti, sakalı her zamankinden daha koyu renkliydi, gözlerini renkli camlı gözlükler kapatıyordu. Kıyafetlerinde resmi görünümlü yamalar vardı ve kemerinde bir telsiz ve kılıflı bir silah taşıyordu.

"Sorun değil," dedi dişlerini sıkarak ama yine de panik içindeydi. Burada ne işi vardı? Nasıl bu kadar cesur olabilirdi? Bu kadar tehditkâr?

"Emin misin?" diye sordu, sesi otoriterdi.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil," diye güvence verdi Neal. "Sadece kızımızı kontrol ediyorduk."

Gideon bakışlarını Brooke'a çevirdi. "Peki o iyi mi?" Hâlâ Nick'in arkasında saklanan Marilee'ye doğru başını salladı.

"Evet." Brooke'un çenesi sertleşti. "O iyi."

"Sorun yok mu?"

"Yok," diye güvence verdi Neal.

"Her şeyi hallettin mi?" Gideon hâlâ Brooke'a bakıyordu. "Kesinlikle."

Brooke da ona bakıyordu, neredeyse Gideon'a

Gerçek. İçi titriyor, öfke korkuyla karışıyor, sesini eşit tutmayı başarıyordu. "Kızımızla başa çıkmak için yardıma ihtiyacımız yok." Brooke Neal'a bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Biz hallederiz," diye güvence verdi Neal.

"Sen öyle diyorsan." Gideon sonunda onun bakışlarını kırarak spor salonuna doğru baktı. Öfkeli refakatçi, yanında güvenlik görevlisi, telaşla kapıdan içeri giriyordu. "Hepiniz kızınızı takip ediyorsunuz. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorsunuz." Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve dış kapıya yöneldi.

"İşte orada!" diye duyurdu refakatçi, Brooke'a doğru buyurgan, tombul bir parmak sallayarak.

Brooke'un Marilee'yi bıraktıklarında girişte gördüğü güvenlik görevlisi şimdi refakatçinin yanındaydı. Hiç duraksamadan gruba doğru yürüdü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece kızımızı kontrol ediyorduk," diye açıkladı Neal. "Bunu diğer gardiyana zaten açıkladık." Uzak çıkışa doğru işaret etti.

"Hangi diğer muhafız?" Muhafız, şimdi açık duran ve Gideon'un ortalıkta görünmediği kapıya doğru baktı.

"Az önce burada olan adam."

"Tek gardiyanın ben olduğumu sanıyordum. Sanırım servis başka birini göndermiş." Ensesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı, sonra Neal ve Brooke'a yalan söylüyorlarmış gibi baktı. "Bakın, burada sorun çıkmasını istemiyoruz."

"Neal, parmaklarını Brooke'unkilerin üzerinde sıkarak, sessizce ona daha fazla olay çıkarmamasını söyledi. "Şimdi gidiyoruz. Biraz önce bir korku yaşadık ve kızımız için endişelendik. Ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Şu anda olan biten her şey ve Carelli'nin kızı hala kayıp olduğu için endişelendik ve eşim aşırı tepki gösterdi." Gardiyana, ne yapacağı belli olmayan eşlerin kocaları için tasarlanmış, ilgi çekici, anladığına eminim bir gülümseme verdi.

Sanki! Brooke elini Brooke'un elinden çekmeye çalıştı ama Brooke devam ederken Brooke'un tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı: "O bizim tek çocuğumuz ve cevap vermeyince buraya geldik, onu göremedik ve gerçekten çok üzgünüz."

Muhafız refakatçiye baktı ama Neal'ın açıklamasını duyduktan sonra cesaretinin büyük kısmı sönmüştü.

Güvenlik görevlisi kaşlarını çatarak, "Belki de hepiniz bu yan kapıdan çıksanız daha iyi olur; yangın yönetmeliği nedeniyle kilitli değil, biliyorsunuz. Kızınızı dışarıda otoparkta bekleyebilirsiniz. Dans yaklaşık yarım saat içinde bitecek."

"Öyle yapacağız," diye onayladı Neal ve Brooke'u birkaç dakika önce Gideon'un sıvıştığı çıkışa doğru çekti. Güvenlik görevlisi onları kendini beğenmiş refakatçinin yanından geçirip kapıyı açarken, "Çocuğunuz için endişelenmenizi anlıyorum. Benim de üç kızım var."

"Teşekkürler." Neal boştaki eliyle bir el salladı ama Brooke'u bir saniye bile bırakmadı.

Kapı arkalarından cınlayarak kapandığında Brooke elini Neal'ın cezalandırıcı pençesinden çekti. "Buna hiç gerek yoktu!"

"Hayır, yaptığın şey yersizdi. Tanrım, Brooke, oraya öfkeli bir deli gibi girmene gerek yoktu!" Ezik Explorer'ına ulaştılar ve Neal yan kapıyı açarak onu yolcu koltuğuna oturttu.

"Bu benim arabam."

"Ve buraya gelirken neredeyse beni öldürüyordun! Eve gidiyorum."

Yolcu koltuğuna kaydı. "Götlük yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Kapıyı çarparak kapattı ve direksiyonun arkasındaki yerini almak için arabanın etrafında döndü. "En azından lanet bir psikopat gibi davranmadım! O spor salonuna sanki Bastille'e saldırıyormuşsun gibi zorbalıkla girdin."

Cevap vermedi. Sadece öfkelenildi.

Ve gerçek korkularını uzak tutmaya çalıştı.

Gideon.

İşte.

Okulda.

Güvenlik görevlisi gibi davranmak.

Marilee'den haberdar olmak.

Yüce Tanrım, ne karmaşa ama. Pencereden dışarı, yakındaki ağaçların yapraksız dallarının arasından, hilal şeklindeki bir ayın üzerinde çürük bulutların süzüldüğü gökyüzüne baktı.

Ama akıllı Gideon'daydı ve onu korkutmak için ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyordu.

Artık onun kendisini asla yalnız bırakmayacağını biliyordu. Ve şimdi kızını da işin içine katıyordu.

Derinlere indi, biraz kararlılık buldu. Bir şekilde, bir yolla ondan kurtulmalıydı.

Sonsuza kadar.

Bu düşünce aklından geçerken bir motosiklet sesi duydu. Ses hiç bu kadar uğursuz olmamıştı.

BÖLÜM 17

Neal birkaç dakika süren buz gibi sessizliğin ardından, "Kızımızı kesinlikle rezil ettin," dedi. Dansın bitmesini beklerken parmakları öfkeyle Explorer'ın direksiyonuna vuruyordu. "Seni affederse çok şaşırrım." Ona kuşkulu bir bakış göndererek ekledi: "Ve tüm bunlar bir 'his' yüzünden mi oldu?" İnançsızlık ve öfke sözlerini renklendirdi. "Bu kadar çözülmen için daha fazlası olmalıydı!"

Ne diyebilirdi ki? "Sadece endişelendim."

"Endişenin de ötesinde!" diye karşılık verdi ona. "Bu okulda çocuğu olan herkes endişeli, ama içeri girerken zorbalık yapan ve saçları alev alev yanarken spor salonunda koşuşturan başka birini gördünüz mü? Hayır! Sadece sen, Brooke. Sadece sen!" Direksiyona yumrukla vurdu. "Sana neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık! Haftalardır deli gibi davranıyorsun!" Uzun bir nefes verdi. "Belki de aylardır."

Cevap vermedi.

"Artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti ve kamyonet park yerine girerken farlarını izledi.

"Belki de hiç yapmadın," dedi.

Dansın bitme zamanı yaklaştıkça diğer arabalar da ortaya çıkmaya başladı ve rölantide çalışan araçlardan oluşan bir sıra oluşturdu.

"Tanrım, bu nasıl oldu?" diye sordu ama bu cevap gerektirmeyen retorik bir soruydu. Brooke sessiz kaldı, gözlerini spor salonunun kapısına dikti, düşünceleri Neal'la olan ilişkisinin başına döndü. Belki de söyledikleri doğrudu, eğer biriyle aldatırsan, o kişiye asla güvenemezsin. Asla. Bir kez aldatan, her zaman aldatır. Onların durumunda bu eski deyiş her iki taraf için de geçerliydi. Ama Jennifer Adkins ortaya çıkana kadar Neal da Brooke da evliliklerinde o görünmez zina çizgisini aşmamışlardı.

En azından bildiği kadarıyla.

Sadece kendi adına konuşabilirdi.

Geçmişte Neal'ın başka biriyle ilişkisi olduğundan şüphelendiği zamanlar olmuştu ama hiçbir zaman somut bir kanıta sahip olmamıştı. Her halükarda, şüpheleri devam etse de hiçbir şey ortaya çıkmamıştı.

Ona gelince?

Başka bir erkeğe hiç bakmamıştı.

Jennifer Adkins'i öğrenene kadar. Ve sonra tüm bahisler kapandı.

Brooke, kakülleri kocaman kahverengi gözlerini perdeleyen, uzun boylu, kumral ve saçları eski model olan bu kızla ilk kez tanıştığı şirket pikniğindeki fısıltılardan dedikodular duymuştu. Utangaç ve boğucu görünüyordu ama Brooke onun Neal'ın yanında nasıl parladığını fark etmişti. Bir piknik masasında oturmuş buzlu çay içerken, Brooke onun personelin en yeni üyesine dostça davranmak için nasıl elinden geleni yaptığını tanık olmuştu.

Sonra yine, ortaklardan birinin Union Gölü'ndeki evlerinden birinde düzenlenen Noel partisinde. Brooke sonunda, sohbetleri bir hayır kurumunun sanat etkinliğine dönüşen eşlerin arasından kendini kurtardığında kocasını bulamamıştı. Kısa bir aramadan sonra onu göle bakan güvertede Jennifer'la baş başa bulmuştu, gülümsüyor ve gülüyorlardı, biraz fazla yakın durduklarını düşündü. Esmer kadın Brooke'un yaklaştığını fark edince bir adım geri çekildi, gülümsemesi bir an için soldu, sonra tekrar genişleyerek "Merhaba," dedi ve şarap kadehini doldurmak için bir bahane uydurdu.

"Onun nesi var?" Brooke sormuştu. "Ne?"

"Peki, sen buradasın ve hava kaç derece? Kırk derece mi?"

"Troy Brent'in yaşadığı yeri görmek istedi ve buradan evini görebilirsiniz." Gölün karşısını işaret etti. "Şu kocaman ağaçların solundaki ışıktandırılmış ev, üçlü kayıkhanesi. Görüyor musunuz? Çatısındaki kocaman yıldız?" Ona doğru eğildi, omuzlarını göle bakacak şekilde ayarladı. "Jenny Troy'la birlikte çalışıyor. Doğrudan onunla değil ama onun hesabına." Troy Brent firmanın en büyük müşterilerinden biriydi. Neal bir kolunu ona doladı ve kolunu uzatarak gölün diğer tarafındaki en büyük evi işaret etti ama Brooke başını çevirdi.

"Brent kompleksinin nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Bana daha önce göstermişsiniz."

"Oh, doğru."

Gözleri kısıldı. "Neler oluyor Neal?" diye sordu.

Masum görünmeye cüret ediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Jennifer."

"Hiçbir şey." Aslında gülümsedi. "Sakın bana kıskandığını söyleme?"

"Kendini övme," dedi. "Ve bana patronluk taslama. Ben aptal değilim," dedikten sonra hışımla eve girdi, garsonun tepsisinden bir içki aldı ve şarabı geri fırlattı. Bir an sonra Jennifer'ın, bir piyanistin istekleri kabul ettiği ve şu anda "Hallelujah" çaldığı kuyruklu piyanonun yakınındaki bir noktadan ona yan gözle baktığını gördü.

Brooke boş bardağını süslü bir masanın üzerine bıraktı, sonra ön dolaba doğru yürüdü, ceketini buldu ve dairesel yolda ona yetişen Neal'ı beklemedi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu, belli ki üzgündü.

"Neye benziyor? Ben gidiyorum."

"Ama gidemezsin. Henüz değil."

"İzle beni!"

Anahtarlığını almak için çantasına uzandı, sonra lanet olası Range Rover'ının anahtarı olmadığını hatırlayınca nefesinin altında küfretti.

"Brooke," dedi daha yumuşak bir sesle ve Brooke soğuk gece havasında buğulanmasını izlemek için nefesini bıraktı. "İçeri gel. Burada müşterilerim var. Bu çok önemli."

İstemiyordu ama kendi kendine bir şekilde geceyi atlatacağını söyledi. "Bir saat daha."

"Evet. Tabii. Olur."

Gecenin geri kalanında onun yanında kaldı. Kadın gergin olmasına rağmen gülümsemeye zorluyor, şampanyasını yudumluyor ve konuşulanları yarı yarıya dinliyordu. "White Christmas" ve "Jingle Bell Rock"ın piyano yorumlarını sanki çok uzaklardan duyuyordu. Odada çalışırken Jennifer Adkins'in her hareketinin farkındaydı. Jennifer kıdemli ortaklarla kolayca konuşuyor, eşleriyle ilgileniyor, gülümsüyor ve kolayca uyum sağlıyordu.

Kendini yabancı gibi hissedenden Brooke'tu.

Yine de biraz rahatlamış olabilirdi ama Neal'la hangi odaya girseler Jennifer'ın da hemen peşlerinden geldiğini fark etti. Kayıtsızca. Uzaktan.

Tesadüf mü?

Brooke buna inanmadı.

Bir saat dayanılmaz derecede yavaş geçti. İnsanlar gülerken, kadehler tokuşturulurken ve bazıları içkinin de etkisiyle çalınan Noel şarkılarının sözlerini söylerken Brooke saniyeleri saydı.

Neal rahattı ve ayrılma vaktinin geldiğini söylediğinde, küçük ortağıyla konuşmasını bitirip nihayet vedalaşana kadar elini kaldırdı.

Jennifer onların gidişini izledi ve Tanrım, veda ederken Neal'a bir öpücük gönderdi mi? Kesinlikle hayır. Brooke bunu hayal etmiş olmalıydı ama eve dönerken arabada Neal'la neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı ve iki ay sonra o mesajı gördü ve kocasının onu aldattığını anladı.

Bu gece mi? Harvey'de mi? Kaçabilir misin?

Midesi bulandı ve Neal'ı evlerinden yedi blok ötedeki bara kadar takip etti. Köşeye park edip caddeyi geçerek küçük meyhaneye girdikten sonra pencereden içeri baktı. Geniş odayı hızlıca taradığında, ikisinin arka tarafa yakın bir kulübede toplandıklarını gördü. Birbirlerine yakındılar, Neal'ın kolu Jennifer'ın omuzlarındaydı. Jennifer ona doğru eğildi ve Neal'ın o kadar şefkatli bir öpücük kondurduğu öpücük için başını yukarı kaldırdı ki Brooke kalbinin çatladığını hissetti. Midesi çalkalanarak geri geri gitti ve bir parkmetreye çarptı.

Hayır! Akli çığlık atmıştı. Hayır, hayır, hayır!

Elbette şüphelenmişti. "İşte" olduğu tüm o geç geceler. Ama çıplak gerçekte yüzleşmek sarsıcıydı. Müessesenin kapısı açıldı ve bir an için içeri girip kocası ve yanındaki şirretle yüzleşmeyi düşündü ama kapı benzer Seahawks ceketleri ve şapkaları giyen iki adamın arkasından kapanınca fikrini değiştirdi.

Eskiler ne derdi? İntikam soğuk yenirse daha iyi olur gibi bir şey mi?

Şu anda çok ateşliydi. Sadece ani, buz gibi bir korku saldırısıyla hafifleyen bir öfkeyle bembeyaz yanıyordu. Ya Neal onu terk ederse? Ya bu kadınla duygusal bir bağ kurduysa? Ya bu ilişki -eğer gerçekten de cinsel bir ilişkiyse- fiziksel olmaktan öte bir şeyse? Ya, Tanrı korusun, son zamanlarda çatırdıyor gibi görünen evliliği bittiyse? Peki ya Marilee? Genç, etkilenebilir, kadınlığın eşiğinde? Olamaz. Hayır.

Brooke geriye doğru tökezleyip caddeye savrulurken ve bir su birikintisine düşerken midesi bulandı. Yoldan geçen bir araba korna çalarak neredeyse ona çarpıyordu. Buz gibi bir su tabakası sıçradı ve giysilerini ıslattı.

Umursamadı ve araba caddeden aşağı uçarken, arka lambalar parlak kırmızı renkte göz kırparken donuk bir şekilde baktı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, acı ruhunu kesti, tökezleyerek kendi aracına geri döndü, kilidini açtı ve içine girmeden önce asfalta kustu.

"Kahretsin." Koltuğa geri düştü ve kendini toparlamaya çalıştı.

Neal iş konusunda yalan söyledi ve barda bir kadınla tanıştı. Kadın da onu o kadını öperken görmüş.

Bu, bildiği hayatın bittiği anlamına gelmiyordu. Sadece kocasının onu aldatmanın eşiğinde olduğu anlamına geliyordu - belki de eşiğin ötesinde. Ama bu dünyanın sonu değildi. Pek çok evlilik, sadakatsizlik de dahil olmak üzere aksiliklerden kurtulmuştur.

Büyük olay.

Kontağı çevirdi ama başını direksiyona vururken arabanın farları açık bir şekilde rölantide çalışmasına izin verdi. Bu nasıl olmuştu? Neyi yanlış yapmıştı? Neal'a karşı o kadar ilgisiz miydi ki, o da kendisini

Hayır, hayır, hayır!

Bu senin hatan değil!

Brooke Fletcher Harmon, Neal'ın zayıflığının suçunu üstlenme. Ve kurban rolünü kabul etme.

Sen güçlüsün.

Bunu halledebilirsin.

Siz her zaman yapmanız gerekenleri yapmadınız mı?

Annem hasta ve ölmek üzereyken? Bununla başa çıkamadınız mı, kabullenemediniz mi, Nana ve Leah'nın iyiliği için kendi korkunuzu ve kalp acınızı bastıramadınız mı?

Evet, büyükannesi sonunda kontrolü ele almıştı ama kızına teşhis konulduğu o ilk birkaç hafta içinde, Brooke'un cesur küçük büyükannesi bile çocuğunu kaybetmekle karşı karşıya kaldığında tökezlemişti. Mary O'Hara her zamanki gibi cevaplar ve tavsiyeler için Tanrı'ya başvurmuştu. Tökezlemişti, kederi ve çaresizliği neredeyse onu yutacaktı. Ta ki cenazeden bir hafta sonra yaşlı rahip eve gelene, Mary, Brooke ve Leah tabutun mezarlığın bakımlı çimlerine açılmış düzgün bir çukura indirilişini izleyene kadar. Hepsi tabutun üzerine beyaz güller atmışlardı ve Nana bir zombi gibiydi, sadece dualar fısıldayacak kadar farkındaydı.

Brooke başsağlığı dilemeye ve yemek ikram etmeye gelenlerin kaydını tutarken, o işlevini yerine getirememiş, sanki bir sisin içindeymiş gibi güveç ve keklerle ziyaretçileri kabul etmişti. Ancak yaşlı rahip onu ziyaret edip teselli ettikten ve bir şekilde kederle örtülü kadına ulaştıktan sonra Nana onlara geri dönmüştü.

Evet, Nana'nın duygusal çöküşü kısa sürmüştü ama o birkaç hafta içinde Brooke, bir genç kız olarak küçük aileyi bir arada tutmuştu.

Ön camdan şehrin caddesine doğru bakarken, yağmur yeniden başladı, önce sadece birkaç damla çiseledi, sonra daha hızlı ve daha hızlı. Sessizce kendi kendine Neal'ın başka bir kadına olan ilgisiyle başa çıkabileceğini söyledi. Bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Yapmak zorundaydı.

Kendi akıl sağlığı için.

Ve kızının iyiliği için. Marilee daha iyisini hak ediyordu.

O da öyle yaptı.

Bardak tutucusundaki yarısı boş, sulandırılmış Diyet Kola ile ağzını yıkadıktan sonra sokağa tükürdü. Sonra, yenilenmiş bir kararlılıkla SUV'u çalıştırdı, caddeye çekti ve kendine acıma duygusunun kalan parçalarını da bir kenara itti. Yeni yetme genç bir avukatın hayatını mahvetmesine asla izin vermeyecekti.

Güzel olsa ve gözünü Neal'a dikmiş olsa bile. Hayatta olmaz.

BÖLÜM 18

Şimdi gençlerin arabalara binişini izlerken Brooke, Neal'ın Jennifer Adkins'le ilişkisine verdiği tepkinin haddini aştığını fark etti. Böylesine derin bir ihanet hissetmemesi gerektiğinden değil, ama Gideon'la tanıştığında, başka bir adamla birlikte olmakta kendini biraz haklı hissetmişti.

Ne kadar aptalca.

Bak ne oldu.

Bakışları eski bir Cadillac'a binen bir grup çocuğu takip etti, araba kullanmak için çok genç görünen bir çocuk direksiyona geçti ve otoparktan çıktı. Caddenin ilerisinde, kamyonetin direksiyonundaki Austin Keller'ı bir an için fark etti ve kızının yaklaştığını görünce dışarı çıktı, artık lisedeki gibi uzun ve sırık gibi değildi ama biraz daha kaslıydı, saçları hâlâ kahve rengindeydi ve sakalının gölgesi çenesini örtüyordu. Kızı Chloe'yi görünce elini salladı ve düz kızıl saçlı kız neredeyse koşarak çimlerin üzerinden ona doğru geldi. Yumruk tokuşturup gülüşüler, dul bir adam ve görünüşte iyi uyum sağlamış çocuğu. Brooke'un kendisini izlediğini hissetmiş gibi dönüp gülümsedi ve kamyonetine tırmanırken el salladı.

"İşte orada," dedi Neal ve Marilee'ye el sallamak için sürücü tarafındaki camı kaydırarak açtı.

Babasını gördü, sonra Nick'in elini kaldırdığı kapı aralığına baktı. Marilee belli belirsiz gülümsedi, sonra dönüp yarı koşarak cipe gitti ve hızla arka kapıyı açıp içeri girdi.

"Dans nasıldı?" Neal sordu ve Brooke irkildi. Ne kadar aptalca bir soruydu.

"Nasıl olduğunu düşünüyorsun? Bilmiyor musun?" Marilee suçladı. "Her şeyi mahvettin!"

"Biz hiçbir şeyi mahvetmedik," dedi Brooke.

"Oh evet doğru! Delirdin mi sen anne?" Sonra da cevap beklemeden Neal'a, "Sen sürebilir misin?" dedi ve kendini görünmez kılmak istercesine arka koltuğa süzüldü.

"Marilee," dedi Brooke. "Özür dilerim. Baban haklı, biraz aşırı tepki gösterdim ama-"

"Birazcık mı? Tanrım, anne, sen tam bir deliydin!" "Hey!

Dil!" Neal otoparktan çıkarken havladı.

"Ama bütün dans durdu. Herkes seni gördü!" Ağlamaya başlamıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bir daha asla okula gidemem!"

"Elbette yapabilirsin," dedi Neal. "Pazartesiye kadar kimse hatırlamayacak bile." "Buna gerçekten inanıyor musun?" Marilee şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Neal'ın yüzü sertleşmişti. Elbette bu basmakalıp sözlere inanmıyordu. Hiçbiri inanmıyordu. Bir süre kimse konuşmadı, Marilee hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken tek ses kaldırımındaki tekerleklerin sesiydi. Brooke'un kalbi parçalanıyordu.

Mahallelerine döndüklerinde Brooke sonunda, "Haklısın," diye itiraf etti. "Özür dilerim. Haddimi *çok aştım*. Ürkmüştüm. Allison Carelli yüzünden ve"- tepkisini anlamak için Neal'a baktı-"son zamanlarda evi izleyen birini gördüğümü sandım."

"Ne?" Neal söyledi. "Kim?"

"İşte bu, bilmiyorum."

"Biri evi mi gözetliyordu?" Marilee yüksek sesle burnunu çekti. "Yani bu senin psikopatlaşıp hayatımı mahvetmeni normal mi kılıyor?"

"Ben mahvetmiyorum-"

"Öylesin!" diye itiraz etti. "Çok utandım! Ve Nick'ten. Neden ondan nefret ediyorsun?"

"Hayır; ondan nefret etmiyoruz," dedi Brooke.

Neal araya girdi. "Bekle bir saniye. Birinin evi izlediğini düşündüğünüzü mü söylediniz?"

"Birini görmüştüm, ama büyük bir olay olduğunu düşünmemiştim ta ki-" "Ne zaman?" Neal sordu. "Onu nerede gördün?"

"Onun bir erkek olduğundan bile emin değilim, ama hissettiğim bir şey bu. Pusuya yatmış gibi görünen *birini* gördüm ve bu gece Leah da onu, yani bir figürü gördüğünü söyledi. Parkın yakınında. Kapının yanında."

"Evin karşısındaki sokakta mı?" Neal söyledi. "Orası mı?" Parkı çevreleyen çitin yanında büyüyen çitlere doğru işaret etti.

"Evet."

Marilee, "Yani sen ve Leah Teyze sokakta birini gördünüz ve bu benim dansta olmadığımı mı düşündürüyor?" dedi. İğrenmiş bir nefes verdi. "Sanki bu çok mantıklı!"

Neal garaj yoluna döndü. "Kayıp kızlar yüzünden annen çok korktu."

"Ne düşündün? Birinin beni kaçırdığını ya da öldürdüğünü mü? Tanrım, ciddi misin sen?" Şaşırmıştı. "Anne, gerçekten, bu *çok*

Zirvede!"

Neal, "Sana mesaj atmaya ve seni aramaya çalıştık ama cevap vermedin" dedi.

"Yaptım!" diye karşı çıktı ve Brooke kedi emojili mesajı ve kızının gerçekten okulda olduğuna nasıl inanmadığını hatırladı.

"Peki, sonra. Tekrar denedik."

"Ama ben kayıp değildim. Danstaydım!"

"Ya da," dedi Brooke, Neal garaj kapısını açarken ve kapı yükselmeye başlarken, "daha doğrusu, sen dansta değil, avluda Nick'le öpüşüyordun."

"Ooh. İğrenç! Sürekli öpüştüğümü söylüyorsun," diye suçladı Marilee, emniyet kemerini çözerek.

"Çünkü öyleydin!" Neal arabayı garaja sürüp motoru durdururken Brooke, "Çünkü öyleydin," dedi. "Ve bu sadece belaya yol açar."

"Bilmen gerekirdi!" Marilee kapıyı hızla açtı ve yatak odasından fırladı.

Ara

ba. "Vay canına," dedi Neal garaj kapısını uzaktan kapatırken.

Brooke itiraz edemedi. "Sanırım bunu hak etmiştim." O ve Neal evlendiklerinde hamile olduğunu hiç saklamamıştı. Şimdiye kadar, bu bir sorun olmamıştı.

"Haklı, biliyorsun," dedi Neal motorun soğurken çıkardığı tıkırtıyı duyunca. "Aklını kaybetmiş gibi davranıyordun."

"Sen öyle diyorsan," dedi, tahmin ettiğinden daha sert bir şekilde. Ona gerçeği söylemeye cesaret edememişti: sevgilisi -eski sevgilisi diyelim- ona mesaj atıyor, adeta onu takip ediyordu. Neal ve Marilee'nin karşısına çıkmaya nasıl cüret ettiğini hatırladıkça arabanın içi karardı. Pizza dağıtıcısı kılığına girdikten sonra nasıl sahte bir güvenlik görevlisi olarak ortaya çıktığını. Gideon kesinlikle onu takip ediyor ve gözdağını artırıyordu. Telefon aramaları ve mesajlar bir şeydi. Teslimatçı ya da lanet olası bir güvenlik görevlisi gibi davranıp trafikte önünü kesmek ise bambaşka bir şeydi. Peki ya bilezik? Bir şekilde onun evine girmenin bir yolunu bulmuştu.

Ne kadar ileri
gidebilirdi? Ona
söylememiş miydi?
İçi çalkalandı.

Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Tüm hayatları mahvolmadan önce.

Neal, "Sadece soğukkanlı olmaya çalışın," diye tavsiyede bulundu.

"Tamam. Harika. Muhteşem bir tavsiye." Yolcu kapısını açtı ve arabanın iç ışığı tekrar yandı. "Şu andan itibaren akıl sağlığımı daha sıkı tutmaya çalışacağım." Dışarı çıkmak üzereydi ama adam kolundan tuttu.

"Gerçekten evin dışında birini mi gördün?" Yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Evet." Sinirlenerek, "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" dedi. "Sen söyle."

Onun gözlerindeki soruları fark etti. Onları görmezden geldi. "Bana inanmıyorsan Leah'ya sor."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Sana güveniyorum."

Kalbi burkuldu ama "İyi. Umarım öyledir." Kolunu adamın elinden çekerek arabadan çıktı ve Shep'i kıpırdanırken ve kuyruğunu sallayarak onu selamlarken bulmak için merdivenlerden yukarı fırladı.

"Hey, ben de seni özledim," dedi.

Shep de coşkuyla havlayarak Neal'ı selamladı. O mutfağa doğru yürürken, Shep mutfaktaki Fransız kapılarına doğru koştu. Kadın ipucunu anladı ve onu dışarı çıkardı. Köpek hevesle güverteden geçip arka bahçeye giden merdivenlerden aşağı indi. Neal'ın çalışma odasının kapısının kapandığını duyunca "Aferin oğlum," dedi.

Güzel.

Onunla kavga etmekten yorulmuştu. Ona yalan söylemekten. Fransız kapılarının önünde durmuş, köpeğin gölgeli çimenlikte dolaşmasını izliyor ve Gideon'dan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Onu bir daha asla görmeyeceğinden emin olmanın bir yolu olmalıydı.

Bu her neyse, kesin olmalıydı.

Yapacaktı.

Ve asla arkasına bakmayacaktı.

Köpek ağırdan alıyordu, bu yüzden Shep için Fransız kapılarını aralık bıraktı, sonra ikinci kata çıktı. Koridorda Marilee'nin kapısına hafifçe vurdu.

Cevap yok.

Daha yüksek sesle

vurdu. Hala cevap

yok.

Kapıyı açarak başını içeri soktu. "Sanırım konuşmamız gerek," dedi ama kızı masada, sırtı Brooke'a dönüktü ve kulaklığı takılıydı. Marilee'nin kucağında iPad'i vardı, bilgisayar monitörü masasının üzerinde parlıyordu,

Oyun kumandası ve cep telefonu, tırnak cilası şişeleri, kitaplar ve giysilerin arasında.

"Marilee?" dedi yüksek sesle ve kızı fiziksel olarak ayağa kalktı.

Sandalyesinde dönerek, "Çık dışarı" dedi.

"Ne?"

"Burası benim odam. *Benim* alanım. Çık dışarı!" Marilee'nin yüzü buyurgan bir tiksintiyle çarpılmıştı.

Brooke sinirlendi. "Burası benim de alanım. Ben burada yaşıyorum. Evin sahibi benim." "Evin sahibi babam." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı.

"Bakın, biraz aşırıya kaçtığım için üzgün olduğumu söylemeye çalışıyordum."

"Biraz mı?" Daha aşağılayıcı bir şey söyleyecek gibi oldu ama dilini tutmayı başardı.

"Özür dilemeye çalışıyorum."

"Ve ben bunu kabullenmeye çalışıyorum. Ama kabullenemiyorum. Neden biliyor musun? Hayatımı mahvetmeye niyetli görünüyorsun! Bunun ne kadar utanç verici olduğunu ya da Pazartesi günü okulda benim için nasıl olacağını biliyor musun?"

"Bahsetmiştin, evet."

Marilee AirPods'lardan birini kulağından çıkardı ve yüzü kendi üzerine çökme tehlikesi geçirdi, çenesi titriyordu. "Korkunç olacak. Herkes ne olduğunu öğrenecek. Zaten biliyorlar. Tüm IG ve TikTok'ta ve her yerde! Ama okulda beni işaret edip gülecekler ve arkamdan konuşacaklar. Ve Nick ..." Sesi bir hıçkırıkla kesildi. "Oh, sadece ... sadece beni yalnız bırak."

"Ama-"

"Anne, *lütfe*n! Sadece git!" "Özür dilemeye çalışıyorum." "Özür mü diliyorsun?"

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Beni rahat bırak!" Tekrar Brooke'a sırtını döndü.

Kalırsa kavganın daha da kızışacağını bilen Brooke sonunda kendisine söyleneni yaptı ve koridora çıktı. Kapıyı arkasından kapatmadan bir saniye önce, Marilee'nin nefesinin altından "Senden nefret ediyorum" diye fısıldadığını duyduğunu sandı.

Kalbi titredi. Her şeyi berbat etmişti. Saf ve basit.

Onlarca yıl boyunca yaratmak için çok çalıştığı her şey parçalanıyordu ve hepsi onun suçuydu.

Gideon onun zihnine, bedenine, ruhuna ve şimdi de ... ailesine sızmıştı.

Koridorda bir adım bile atamadan kot pantolonunun arka cebindeki cep telefonu çaldı. Telefonu aldı ve ekrandaki mesaja baktı:

Kızınız da sizin kadar güzel. Dikkatli ol.

Onu kaybederseniz çok yazık olur.

Nefes alamıyordu.

Gideon sadece onu tehdit etmiyordu; şimdi de Marilee'yi tehdit ediyordu.

Oh hayır, seni pislik. Yapma. . hayır, hayır, hayır! Kalbi göğsünde güm güm atıyor, damarlarında korku dolaşıyordu. Buna cesaret edemezdi. Yapamazdı.

. bir an için Allison Carelli'yi düşündü . . . Tanrım, hayır! Gideon onun kayboluşuna karışmış olamazdı. İmkânı yoktu. Ama mesaja bakarken merak etti.

Polise gitmeli mi?

Bu düşünce onu ürpertti. Yetkililerle ilgili kendi anıları vardı, olayların nasıl yanlış yorumlanabildiğini, tanıkların güvenilmez olduğunu, suçlamaların O konulara giremezdi. Şimdi olmazdı.

Ama bu vahim bir durumdu. İsimsiz bir ihbarda bulunmalı mıydı?

Zihni akla hayale gelmeyecek, korkunç senaryolarla dönüyordu. Güvertenin korkuluğuna iyice yaslandı ve Gideon'un bu işe karışmış olabileceğine dair herhangi bir kanıt, herhangi bir belirti hatırlamaya çalıştı.

Çılgınca bir mesaj yazmak, onu geri çekilmesi, kendisini ve ailesini rahat bırakması için uyarmak istedi. Ama adamın onu tuzağa düşürdüğünü ve Neal'ın telefon şirketini araması halinde ulaşabileceği kişisel cep telefonundan mesaj atarak onunla iletişime geçmeyi umduğunu biliyordu.

Midesi kasıldı ve çalkalandı ve ağzında ani bir tükürük patlaması hissetti. Yapacaktı ... oh kahretsin! Yatak odasındaki banyoya koştu ve klozete kusmadan önce tuvalete zar zor yetiştii. O öğleden sonra ve akşam yediği her şey, iki kez kuru kusmadan önce geri geldi.

Sarsılmış bir halde sifonu çekip serin fayansların üzerine oturdu ve sonunda tekrar kusmayacağını anladı. Titrek bacakları üzerinde durdu, döndü

Musluğu açtı ve lavaboya eğilip bir yudum aldı, ağzını çalkaladı ve tükürdü.

Aynadaki yansımasını yakaladı, solgun ve solgun, saçları dağınıktı ve sonra kısa bir süre on beş yıl önce böyle hissettiğini düşünürken gözleri yuvarlandı. Marilee'ye hamileyken. Mide bulantısı sabahın erken saatlerine özgü bir şey değildi. Bir programı yoktu. Gece ya da gündüz gelirdi.

Tezgâhı kavrayarak kendi kendine bunun olamayacağını söyledi, sonra da hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. En son ne zaman regl olmuştu? Pek çok arkadaşının aksine regl döngüsü her zaman düzensiz olmuştu. Telefonunu çıkarıp zamanlamayı teyit etti, yüreği ağzına geldi.

Altı hafta mı?

Hayır, bu doğru olamaz. Ama telefonunun takviminde tarihi işaretlemişti. Daha önce de geç kalmıştı. Genellikle bir hafta, belki de on gün. Her seferinde yanlış alarm olduğu kanıtlanmıştı.

Marilee'yi doğurduktan sonra, döngüsünü düzeltmesine yardımcı olması için doğum kontrol hapi reçete edilmişti, ancak ilaçla kilo almış, ciddi ruh hali değişimleri yaşamış ve düşük dozda bile olsa sekse olan ilgisinin çoğunu kaybetmişti. Bu yüzden zahmet etmemeye ve vücudunun diğer kadınlarınkinden farklı olduğunu kabul etmeye karar vermişti.

Ama şimdi . . .

Soğuk gerçeklik dehşet vericiydi. Tezgâhı ölümüne kavradı, keskin kenarları avucunu kesiyordu. Zihni son birkaç aya ve Gideon'la onun yatağında birlikte olduğu zamanlara gitti, her zaman dikkatliydi ve evet, Neal'la sevişmişlerdi ama bu çok yakın bir zamanda olmuştu çünkü kısa süre önce ayrılmışlardı.

Nabızı beyninin içinde atıyordu.

Ter, tenine sıçradı.

Hamile olamazdı. Yansımadaki kadına sessizce aynı şeyi söyledi. İmkânı yok. Gideon Ross'un bebeğini taşı mıyordu.

Boğazında yine bir safra düğümlendi ama yutkundu ve dehşet dolu gözlerle kendisine bakan solgun, korkmuş kadına baktı.

BÖLÜM 19

Rap. Rap. Rap.

"Brooke?" Leah'nın sesi koridordan hızla yatak odasının kapısını çalarken duyuldu.

Brooke gözlerini kırptırdı.

Olamaz. Kız kardeşini unutmuştu.

Ne kadar zamandır burada, banyoda donmuş bir halde duruyor, büyük ihtimalle gerçek olan şeyi inkâr ediyordu? Hamile olduğunu mu? Gideon'un çocuğuna. Kendini toparlamaya çalışırken midesi çalkalandı. Derin bir nefes alarak yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı kırdı.

Leah ağlıyor, gözlerini peçeteyle silmeye çalışıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Kavga sesleri duydum, sonra biri hastalandı ve-" Titreyen bir nefes verdi.

"Bu yüzden ağlamıyorsun." Brooke kapıyı ardına kadar açtı.

"Hayır, tabii ki değil." Burnunu çekti. "Sean bana mesaj attı. Bir avukata gitmiş ve boşanma evrakları hazırlanıyor. Her şeyi istiyor Brooke: evi, hesapları, devre mülkümüzü, hatta arabamı bile."

"Ne? Hayır. Arizona'da her şeyi eşit paylaştıran yasalar olmalı."

Gözleri başka yere kaydı. Uh-oh. "Ne var, Leah?"

"Evlilik sözleşmesi imzalamış olabilirim de olmayabilirim de."

Gözlerini çılgınca kırptırmaya ve kâğıt mendili parçalamaya başladı.

"Ve-"

"Bu ona her şeyi verir."

"Sana miras kalan para da dahil." Brooke'un sesi ölüm çanıydı.

"Aşıktım ve tamam, aptaldım. Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm.

ama tabii ki çıkmadı."

Brooke konsantre olmaya, birkaç dakikalığına da olsa kendi sorunlarından uzaklaşmaya çalıştı. "Burada konuşmayalım," dedi Marilee'nin sıkıca kapalı yatak odası kapısına bir bakış atarak. "Alt kata inelim." Kız kardeşini oturma odasına götürdü. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

"Belki de bir avukatla konuşmalısınız."

Leah başını sallıyordu. "Phoenix'te biriyle konuştum ama Sean'ı tanıyor ve bu işe elini bile sürmez. İşleri Sean'la halletmem gerektiğini söyledi. Ona göre en az masraflısı bu olacakmış, ama Sean'la

bunun olması mümkün değil." Çenesi gerildi. "Bunun ötesinde bir şey. Belki Neal yardımcı olabilir diye düşündüm."

"Neal boşanma avukatı değil ve öyle olsa bile Arizona'da lisansı yok," diye tartışmaya başladı.

"Ama bilirsin, birilerini tanıyan birilerini tanıyor olabilir ya da en azından bana profesyonel bir tavsiye verebilir, kayıt dışı gibi." Boğazını temizledi. "Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Ve bu kişinin bir erkek olması gerektiğini Brooke sonunda anlamıştı. Leah da böyleydi, her zaman erkek arkadaş, erkek tavsiyesi, erkek görüşü arardı. Kız kardeşler hayatlarında bir baba figürü olmadan büyümüşlerdi ve farklı yaklaşımlar benimsemişlerdi. Brooke kadın gücüne ve bir kadının bir erkekten farklı olsa da eşit olduğuna inanıyordu. Leah her zaman erkek onayı arıyor, var olmayan bir babayı arıyordu.

Ve şu anda ikisinin de başı dertteydi.

"Bakalım ne diyecek," diye karar verdi ve tek parmağıyla Neal'ın kapalı ofis kapısına vurdu.

"Açık."

Kapı kolunu çevirdi ve onu pencerenin yanındaki kanepede uzanmış, ayak bileklerini koluna dayamış ve iPad'ini açmış halde buldu. Kapı aralığına sıkışmış kız kardeşleri görünce doğruldu ve tableti kapattı. "Neler oluyor?"

"Leah seninle konuşmak istiyor."

"Tamam," dedi, "elbette. Ne var ne yok?"

"Biraz tavsiyeye ihtiyacım var," dedi Leah, beceriksizce odaya girerek.

Bu senaryo daha önce birkaç kez oynanmış olsa da Neal, Brooke'a kuşkulu, oh-işte-yine-gidiyoruz-bakışı atmadı. "Otursana," diyerek şişirilmiş sandalyeyi işaret etti. "Ne var ne yok?"

Brooke bunu gitmek için bir işaret olarak kabul etti ve mutfığa gitmeden önce kapıyı arkasından kapattı. Midesi hâlâ bulanıyordu ve baş ağrısı gözlerinin arkasına vurmaya başlamıştı. Bir bardak buldu ve buzdolabındaki sebilden su doldurdu, ardından bardağı alnına bastırmadan önce uzun, soğuk bir yudum aldı. Ne yapacaktı acaba? Bardağı tezgâhın üzerine koyarken açık duran Fransız kapılarını gördü ve durakladı.

Shep masanın yanındaki yatağına kıvrılmıştı. Kapıyı ne kadar sık aralık bıraktığını ve her kim olursa olsun içeri girmesine izin verdiğini merak etti. Evin hanımı o değildi.

Sadece bir tane; hepsi -o, Neal ve Marilee- köpeğin gün boyunca girip çıkması için kapıları açık bırakıyorlardı. Gerçi Neal genellikle geceleri tüm evin düğmelerinin ilikli olduğundan emin oluyordu, bu alışkanlığı Brooke eve geri taşındıktan sonra ona bırakmıştı.

Tüm bunlar söylenirken, içeride istenmeyen biri vardı.

Kötü niyetli biri.

Gideon Ross adında biri.

Midesi ekşidi ve tekrar kasılmakla tehdit etti ve gözlerini kapattı, ona kadar saydı, sonra yirmiye, sonra da his azalmadan önce elliye.

Sonra kocasını beklemek yerine Fransız kapılarının sürgüsünü çevirdi, bunu yaparken bakışlarıyla boş güverteyi taradı. Daha sonra ön kapıdan başlayarak tüm kapıların kilitli olduğunu teyit etti, ardından alt kattaki garaja ve çamaşır odasına yöneldi. Çamaşır makinesi ve kurutucunun yanında durakladı. Çamaşır odası sadece yan bahçeye açılmakla kalmıyordu, aynı zamanda eski merdivenle - "yangın merdiveni"- bağlantılıydı ama bu kapı hiç kullanılmamıştı. Sıkıca kilitlenmiş. İki kez kontrol etti ve düğmeyi denediğinde sağlam durduğundan emin oldu.

Ama kilidin anahtarı, çamaşır makinesinin üzerindeki dolabın içinde asılı duran bir halkadaydı. Tekrar baktı. Yüzük oradaydı, yerindeydi, bir sürahi çamaşır suyu tarafından kısmen gizlenmişti. Yüzüğü kancasından kaydırıp ve anahtarları tek tek parmakladı. Bu yüzük yedek setti ve evin tüm anahtarları buna dahil değildi. Evi satın aldıklarından beri orijinal set onlarda duruyordu ve bazı anahtarlar yetim kalmıştı. Belli ki hiç bulamadıkları kilitlere gidiyorlardı ve işe yaramıyorlardı, ama grup içinde arka merdivenin eski tarz iskelet anahtarını tanıdı.

Eskiyen merdivenin kapısını açmadan ve karanlık, kapalı alana adım atmadan önce bir an tereddüt etti. Sahanlığın üzerinde asılı duran tek ışığın düğmesi çalışıyordu, Tanrı'ya şükür, ama ampul sönüktü, basamaklar dardı, ince parmaklık ahşap panelli pis duvarlara karşı sallanıyordu. Örümcek ağlarını temizleyerek birinci kata doğru ilerlerken burnuna toz doldu ve gözle görülür şekilde çürümüş olan kalaslardan kaçınmaya çalıştı. Kilerin arkasına çıkan geniş üst basamakta kapıyı test etti.

Kilitli.

Güzel.

Boğuk sesler duydu. Leah ve Neal. Ne konuştuklarını anlayamadı; sadece bir kelime seçebildi ve

Orada.

Biraz klostrofobik hissederek yukarı doğru çıkarken, ayaklarının altındaki basamakların gıcırdadığını duydu. Tıpkı geçen gece duyduğu gibi, bu düşünce kalbini yerinden oynattı.

İkinci katın sahanlığında merdivenler sona erdi. Kapıyı denedi ama yerinden oynamadı. Güzel. Üst kattaki koridorda, çamaşır dolabının yanında bulunan kapı sıkıca kilitlenmişti.

Sadece bir boşluk daha. Biraz da korkuyla, tavanda kaybolan ve ötesindeki sıkışık tavan arasına -hiç kullanmadıkları bir alana- açılan basamaklara baktı.

Bir peni için, bir pound için, dedi kendi kendine. Yaralı ayak bileği itiraz ederken, eski basamakları tırmandı ve yükselirken, endişeyle terlerken, kendi kendine paranoyak olmadığını söyledi. Ne de olsa evde birinin olduğunu duymuştu. Gideon'un içeriye yerleştirdiği bir tür kamera ya da mikrofon olabilir miydi? O kadar takıntılı mıydı? Ya da o kadar paranoyak mıydı?

Öğrenmenin zamanı geldi.

Çabayla, eski menteşeleri gıcırdayan kapak kapağını yukarı itti. Kapı açıldıktan sonra kendini küflü ve soğuk boşluğa bıraktı. Girişin yakınındaki bir direktte bir ışık düğmesi buldu, ama çevirdiğinde hiçbir şey olmadı, eski ampul yandı.

Harika.

Alan gece kadar karanlıktı, tavan alçaktı. Karanlıkta etrafı yoklayarak aşağıdaki merdivenden gelen zayıf ışığın alana girmesine izin verdiğinde, gözleri alıştı ve aralarına eski yalıtım malzemelerinin doldurulduğu açıktaki kirişleri zar zor seçebildi.

Tavanın en yüksek olduğu alana çapraz kirişlerin üzerine düzensiz bir tahta yürüme yolu yerleştirilmişti. Önceki sahibi bu alanda kaba bir zemin oluşturmak için birkaç parça kontrplak çakmıştı.

Tavan arası rahatsız edilmemiş gibiydi.

En yakın tahtaya dokundu ve toz, örümcek ağları ve ölü bir böceğin kurumuş kalıntılarını keşfetti. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Yersiz görünen hiçbir şey yoktu.

Ve yine de ... evde birinin olduğunu hissetti. İstenmeyen biri. Giriş izni ve anahtarı olan biri. El fenerini kirişlere doğru tuttuğunda, örümcek ağlarının bazılarının yırtılmış ve

Tozun kalktığı bir nokta mıydı? Yoldan çekilmiş eski bir fare kapanı mı?

Ensesindeki deri sivilcelendi. Bu Gideon olmalıydı.

Çok şey biliyordu.

Kalbi küt küt atıyordu. Düşünceleri dönüp duruyordu. Gerçekten evine girmiş olabilir miydi? Onu gözetlemiş miydi?

Beni ara yoksa.

Sertçe yutkundu.

Kızınız da en az sizin kadar güzel.

Dikkatli ol.

Onu kaybederseniz çok yazık olur.

"Olamaz," diye fısıldadı, içini bir dehşet duygusu kaplamıştı. Bununla savaştı ve tavan arasının sanki karanlık üzerine çöküyormuş gibi aniden iğrenç görüldüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Gergin an, yaşam sesleriyle bozuldu. Alt kattaki hareketliliği, insanların ayaklarını sürüyerek dolaştığını, tuvaletin sifonunu çektiğini, su aktığını duydu.

Neden arka merdivenlerde olduğunu açıklamaya çalışmak istemedi, bu yüzden basamakları hızla indi, sonra yatak odası katının sahanlığında durdu ve bir saniye dinledi. Hiçbir şey duymamıştı. Nefesini yavaşça bırakarak ve mümkün olduğunca sessiz kalarak merdivenlerden sessizce indi ve Shep'i çamaşır odasında kendisini beklerken buldu. "Hiçbir şey," dedi köpeğe, sanki ne bulduğunu sormuş gibi. Saçlarındaki ve giysilerindeki tozları ve örümcek ağlarını hızla temizledi, anahtarları yerine koydu ve derin bir nefes aldı.

Neyse ki mutfakta kimse yoktu.

Neal'ın ofisinden gelen boğuk sesleri duydu, bu yüzden hızlıca bir dakikalığına dışarı çıkıp güverteye çıktı.

Yağmur yağmaya başlamıştı, bileziği saklamak için kuş yuvasına tıktırırken havada derin bir sonbahar serinliği vardı. Şimdilik. Burada güvende olduğundan değil ama şimdilik onu saklayabileceği başka bir yer düşünemiyordu. En kısa zamanda ondan kalıcı olarak kurtulmayı planlıyordu ama şimdilik cebindeyken yakalanmak istemiyordu.

İçeri döndüğünde Shep'in masanın altındaki kırıntıları kokladığını ve Neal'ın ışıkları çoktan sönmüş olan ofisinden çıktığını fark etti. "Leah?" diye sordu.

"Sanırım üst kattaki odasına çıktı. Yarın ayrılıyor." "Yarın mı? Ama daha yeni geldi."

"Biliyorum." Gülümsemesi soğuktu. Alaycıydı. "Sanırım almaya geldiği şeyi aldı."

"Bilge tavsiyen." Alaycılığını sesinden uzak tutamadı. "Evet, işte bu."

"Ve bir çek," diye tahmin etti.

Başını sallıyordu. "Önemli bir kontrol."

Brooke gözle görülür biçimde irkildi. "On bin mi?"

"Bu sizi iyi bir boşanma avukatının kapısından içeri sokmaz." "Ne olmuş yani?"

"Yirmi beş."

"Ne?" Nefesini içine çekti. "Yirmi beş bin dolar mı? Delirdin mi sen? Nereden buldun bunu?" diye sordu, sesini alçaltmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Düşünceleri Marilee'nin üniversite fonuna odaklandı ve içi buz kesti.

"Borç alabilirim. Emekliliğime karşılık. Sadece kısa sürede geri ödemem gerekiyor." "Ne ile?"

Yorgun görünüyordu ama sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Büyük bir dava üzerinde çalışıyorum." Kadının itiraz etmek üzere olduğunu görünce, beklediği tiradı durdurmak için bir elini kaldırdı: "Çok para olduğunu biliyorum. Bunun için endişelenme. Bu son kez oluyor."

"Öyle olsa iyi olur."

"Yemin ederim. Ve bir not imzaladı."

Brooke tezgâha yaslandı ve ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Bir tane daha mı?"

İç geçirerek başını salladı. "Görünüşe göre onları topluyoruz." Bir kolunu ona doladı. "Her şey yoluna girecek. Sean'dan boşanacak ve belki tekrar evlenmeden önce daha dikkatli olacak."

Merdivenleri birlikte çıkarken ona bir bakış fırlattı. "İnsanlar değişmez, biliyorsun."

"Bundan sonra olabilir."

"Hevesli bir düşünce."

"Onunla konuştum."

"Oh iyi," dedi Brooke alaycı bir tavırla. "Ve gerçekten dinledi mi? Aklına yattı mı?"

"Sanırım öyle."

"Bahse girmek ister misin?"

Güldü ve başını salladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Az önce son dolarımı da ödünç verdim."

"Aptal," dedi alaycı bir sesle, yatak odasına girdiklerinde neşeli hali bir maskeye dönüşmüştü ve adam ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanmadan önce televizyonu açtı.

Brooke banyoda on beş dakika geçirdi, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve geceliğini giydi. Yatak odasına döndüğünde adam uyuyordu, hafifçe horluyordu, saçları alına dökülmüştü, kirpikleri yanaklarının kenarlarından görünüyordu.

Şifonyerin yanındaki sandalyenin arkasından bir örtü aldı ve adamın üzerine attı. Adam kıpırdamadı.

Sessizce yorganın altına girdi ve televizyonun uzaktan kumandasını yatağın üzerinden onun elinin yakınından kaptı. Televizyonu kapatma niyetiyle kumandayı düz ekrana doğrulttuğunda donup kaldı ve ekrana baktı.

Neal daha önce kaydettiği yerel haberleri izliyordu ve Brooke ekrandaki insanları tanıdı. Elyse ve Tony Carelli yerel polis departmanının önünde bir araya toplanmışlardı. Tony'nin kolu eski karısına sarılmıştı ve Elyse'nin ilk evliliğinden olan oğlu Josh McKrae annesinin biraz gerisinde duruyordu. Üzerinde Steadman Auto Parts logosu bulunan bir ceket giyen Josh uzun boylu ve zayıftı, sakalının gölgesi çenesini kaplıyordu. Kıpırdanıyor, kameraya bakmaktan kaçınıyor ve sanki dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi rahatsız görünüyordu.

Polis departmanından bir dedektif önde ve ortada durmuş, birkaç gazetecinin sorularını yanıtlarken, uzun ceketli ve kot pantolonlu sarışın Elyse gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Tony'nin soğukkanlı bakışları, titreyen, bıyıkları kesilmiş çenesine ihanet ediyordu. Kalın boyunlu, tıknaz bir adamdı ve ekose ceketinin içinde çelimsiz eski karısı kadar yıkılmış görünüyordu. Brooke yatağın ayak ucuna oturup Elyse'in gözlerini ovuşturmasını, rimelinin akmasını izlerken tuhaf bir şekilde, Jack Sprat ve tekerleme şöhretli karısının tam tersi, diye düşündü.

Sorular bir makineli tüfeğin püskürmesi kadar hızlı geldi. "Şüpheli var mı?"

"Şu anda yok."

"Polis departmanının ne olduğuna dair bir fikri var mı?"

"Soruşturma devam ediyor."

"İpuçları ne olacak?"

"Birkaç tanesini takip ediyoruz. Herhangi bir bilgisi olan varsa lütfen departmanı arasın." Numarayı sıraladı ve izleyicilere ekranlarının altında çalışan bir chyron olarak görünür olduğunu hatırlattı.

"Allison Carelli'nin kayboluşunun Penny Williams'la bir ilgisi var mı?"

"Penelope Williams vakasıyla ilgili soruşturma devam etmektedir. Şu ana kadar iki vaka arasında bir bağlantı kuramadık."

"Ama ikisi de genç kız, ikisi de Seattle'dan. Bu bir tesadüf olamaz."

Dedektifin bakışları soruyu soran muhabire odaklandı. "Departman tüm olasılıkları araştırıyor. Tekrar ediyorum, Allison Carelli ya da Penelope Williams hakkında bilgisi olan varsa lütfen aşağıdaki numaradan departmanı arasın. Teşekkürler."

Bu noktada ekrandaki görüntü, bölgede planlanan Cadılar Bayramı şenlikleriyle ilgili bir habere başlayan spikerlere geçti.

Brooke uyuşmuş bir halde televizyonu kapattı, sonra yatağa uzanıp tavana bakarak kayıp kızları, kızının düşmanlığını ve hayatını mahvetmeye niyetli görünen Gideon Ross'u düşündü. Bir an için arabasında bulunan takip cihazını düşündü, sonra Gideon'un evine girdiğini, bazı şeyleri çalıp bazılarını bıraktığını ve onun alanını işgal ettiğini ona bildirdiğini öğrendi.

Aldığı uyarıları hatırladı, tıslayarak ve sertçe: *O düşündüğün kişi değil.*

Onları kim
gönderdi? Kim
biliyordu?

Sonra düz karnına dokundu ve içinde yeni bir hayatın büyümekte olabileceği gerçeğini düşündü.

Gideon'un bebeği.

Gözlerini kapattı. Yüce
Tanrım, öyle olmamasını
umuyordu.

BÖLÜM 20

Uzaklarda bir yerde Brooke bir bebek ağlaması duydu.

Karanlığın içinde, çocuk için duyduğu korkuyla ona doğru koştu - görünüşe göre bir bebektir. Şehrin sokakları hızla geçiyordu ve o koşarken yere yağmur yağıyordu, su birikintilerinden sıçradı, su buz gibi ve soğuktu, bacakları kurşun gibiydi.

Nereye?

Ses nereden geliyordu?

Parkın gölgelerinin derinliklerinde bir şey gördü.

Kim çaresiz bir çocuğu-

Kazıyın!

Aceleyle geçen ayak seslerini duydu.

Gıcırıyor!

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yatağındaydı, karanlıktaydı, saatin dijital ekranı 1:57 olduğunu gösteriyordu. Rüya kayboldu ve kalp atışları yavaşladı, ama bir şeyin onu uyandırdığını biliyordu, eve uymayan ve rüyasına giren bir ses.

Nefes almaya cesaret edemeyerek dinlemeye çalıştı. Kendi çarpan kalbinin ve yanında yatan Neal'ın yumuşak, sabit nefes alış verişinin üzerinde, kalorifer çalıştıkça kanallardan geçen havanın sessiz tıslamasını duydu. Dışarı sessizdi, sadece arada sırada geçen bir arabanın motor sesi duyuluyordu.

Hayal mi görüyordu yoksa ayak sesleri mi duyuyordu? Yumuşak ve sessiz ama hızla hareket eden?

Gürültüsüzce yorganın altından sıyrıldı ve banyo kapısındaki kancadan bornozunu kaptı. Kollarını kollarının içine sokarak koridora çıktı. Karanlığın ortasında hiçbir şey yersiz görünmüyordu. Ama yine de . . .

Bornozun bağını beline dolayarak karanlık koridor boyunca ilerledi ve merdivenlerin başında durdu, gözleri süzülüyordu. Yine de ışığı yakmadı, pusuya yatmış olabilecek kişileri uyarmak istemiyordu.

Yavaşça aşağı indi.

Birinci kat da ikinci kat kadar hareketsizdi. Çatıda bir gece kuşu ya da yarasa sesi mi duymuştu? Ya da belki sadece rüzgâr gevşek bir kiremitin takırdamasına neden olmuştu?

Yoksa hiçbir şey olmamış mıydı?

Sadece rahatsız edici rüyasının kalıntıları mı?

Mutfakta dışarıya baktı, ama aşağıda, gecenin karanlığındaki bahçe rahatsız edilmemiş görünüyordu. Sessizdi. Shep, masanın yanındaki yatağının yanından geçerken başını zorlukla kaldırdı, geceyi geçireceği yer orasıydı. Gözleri bir saniyeliğine açıldı ve burnunu tekrar vücudunun içine sokmadan önce kuyruğunu iki yumuşak vuruş yaptı.

Kendini kaybediyorsun, diye söyleniyordu kafasının içindeki dırdırcı ses, daha önce bıraktığı gibi oturma odasına doğru ilerlerken. *Yatağına geri dön.*

Antreden geçti ama merdivenlere doğru giderken Neal'ın ofisinin kapısında durakladı, sonra sessizce kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Kanepesi, kulinin kıvrımındaki masası ve kitaplıklarla kaplı duvarların arasına sıkıştırılmış sandalyesiyle bu küçük oda kocasının özel mabediydi. Üzerinde çalıştığı dava dosyalarının hassasiyeti nedeniyle, yazılı olmayan bir kural olarak o olmadan kimsenin içeri girmesine izin verilmezdi. Çalışmalarının çoğu dijitaldi, ancak köşedeki yanmaz dolapta kilitli birkaç manila dosyadan daha fazlası olduğunu biliyordu. Ailenin kişisel belgelerini ve Neal'ın evlenirken yanında getirdiği küçük kalibreli tabancayı sakladığı kasa. Silah ona büyükbabası tarafından bırakılmıştı.

Yine, sadece ona özgü bir şey.

Evin ortak sahibi olmasına rağmen, bu odayı Neal'ın mülkü olarak görüyordu ve onun haberi olmadan içeri adım attığında her zaman izinsiz girmiş gibi hissediyordu. Bu çok sık olmazdı, sadece arada bir masasına mektup bırakır, toz alır ya da süpürürdü. O zaman bile kendini davetsiz misafir gibi hissediyordu. Işık yakma zahmetine girmedi; gözleri dışarıdaki sokak lambasından pencereye süzülen loş aydınlığa alıştı. Rafta duran eski bir saat ritmik bir şekilde saniyeleri gösteriyordu. Dizüstü bilgisayarını gördü ve açıp içine bakma isteği duydu.

Odaya biri girdiğinde hemen kapatırdı. Arabasındaki takip cihazından görüntü aldığı konusunda yalan mı söylüyordu?

Jennifer Adkins'ten ya da başka bir kadından gelen gizli bir e-posta bulma ihtimali var mıydı? Bilmediği birinden? Kendi kendine paranoyaklaştığını söyledi. Evet, geçmişte Neal'dan şüphe etmiş, Neal'ın onu daha önce bir ya da iki kez aldattığına yarı yarıya inanmıştı ama somut bir kanıt bulamamıştı. Bir keresinde Marilee iki ya da üç yaşındayken uzun çalışma saatleri konusunda onunla yüzleştğinde, Neal iş yüzünden dikkatinin dağıldığını ve kendini kıdemli ortaklara kanıtlamaya kararlı olduğunu iddia etmişti.

Sonra Jennifer Adkins geldi.

Sanki burnunuzu sokmak ya da ilk taşı atmak için bir nedeniniz varmış gibi?

Neal'la ilişkisi zayıftı, pamuk ipliğine bağlıydı. Jennifer Adkins fiyaskosundan sonra yaklaşık üç aylığına taşınmıştı ve şimdi bir zamanlar çok sağlam bir şekilde tuttukları şeyi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Ne var ki Neal dönmeden önce Gideon'la görüşmeyi bırakmamıştı.

Büyük hata.

Ve şimdi ... hızla masanın etrafından dolaştı ve dizüstü bilgisayarını çevirerek açtı. Ekran canlandı ve dudağını ısırdı. Kapatmamıştı. Bir düğmeye bastı ve bir menü belirdi. En üstteki dosya *Leah* olarak işaretlenmişti. Klasöre tıkladı ve dijital bir not açıldı.

Hiç şaşırmadım.

Miktar dışında.

Daha önce söylediği gibi yirmi beş bin dolar için değil.

Elli bin dolar. Miktarı yanlış okuduğunu düşündü ama yanlış okumamıştı.

Sersemlemiş bir halde nefesini yavaşça bıraktı ve masasındaki sandalyeye oturdu. Neal neden yalan söylesin ki?

Leah neden yapsın ki?

Burada ne haltlar dönüyordu?

Dosyadaki bilgiler arasında gezindi ve bilmediği başka "borçlar" da buldu. On bir yıl önce on bin dolar, dört yıl önce bir başka on bin dolar ve bu yıl sadece üç ay önce beş bin dolar. Ayrıldıkları sırada.

Brooke krediler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bunlar hakkında değil.

Leah yıllar boyunca ondan sık sık biraz borç para almıştı, tek seferde birkaç yüz dolardan fazla olmamıştı, hepsini geri ödeyeceğine söz vermişti ama hiçbir zaman ödememişti ve son olarak bir keresinde beş bin dolar almıştı, ama bu?

Peki Leah, Neal'la Brooke'un arkasından iş çeviren bitmek bilmez bir kaynağı varmış gibi görünürken neden ondan para istemeye gelmişti?

Hemen sonuca varmayın. Bunun haklı bir nedeni olabilir.

Ama bu sefer neden bu kadar çok?

Leah'nın Neal üzerinde nasıl bir etkisi vardı? Ona şantaj mı yapıyordu? Yoksa yıllar önce onu terk ettiği için duyduğu suçluluk duygusunu mu avlıyordu? Günlerini davacılarla pazarlık yaparak geçiren sert bir avukat olan Neal neden bu kadar

onun için kolay bir hedef miydi? Saklayacak bir şeyi yoksa neden boyun eğdi, istediği parayı verdi ve Brooke'a sırrını açmadı?

O kısım aileden geliyor.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı tam o sırada tepesinde ayak sesleri duydu.

Kahretsin!

Biri mi geliyordu?

Neal mı?

Buradan gitmesi gerekiyordu.

Tam dosyayı kapatacaktı ki, bir zeyilname gözüne ilişti ve Oregon, Tillamook County'deki mülkün yasal tanımına giden bağlantıya bastı.

Piper Adası'ndaki kulübeye haciz mi?

Nana'nın evi mi?

Leah'dan Neal'a mı?

Ne oluyor be?

Zihni dönüyordu. Neal bunu neden bir sır olarak saklamıştı? Leah neden çocukken tatil yaptıkları cennet gibi yere olan ilgisinden vazgeçmişti? Neden ikisi de Brooke'a açılmamıştı?

Brooke şaşkınlıkla bilgisayar ekranına baktı. Daha fazla ayak sesi ve bir kapı açılıyor.

Hemen dışarı çıkmalıydı. Kendini nasıl açıklayabilirdi ki? Ama gözlerini ekrandan ayıramıyordu.

Neden sahil evinin sermayesiyle kredi alıyordu? Neal'a gelmesine şaşmamalı.

Brooke asla böyle bir anlaşma yapmazdı.

Anneleri ve büyükanneleri adadaki mülke birlikte sahip olmalarını istiyordu ve burası çocukluk anılarını paylaştıkları tek yerdi. Brooke'un bisiklete binmeyi ve yüzmeyi öğrendiği, Leah'nın kumdan kaleler inşa ettiği ve martıları kovaladığı yerdi.

Babalarının son, kısacık anıları çam panelli duvarlara, çıplak kireşlere ve denize bakan geniş arka verandaya takılmıştı.

Ve Leah vazgeçmeye hazırdı.

Sessizce dosyayı kapattı ama yerinden kalkmadı, masumiyet ve vaatlerle dolu bir çocukluğun anılarını bir kenara iterken gözleri ekrandaydı.

Dinledi.

Artık ayak sesi yok.

Neal'ın dosyalarında başka ne bulabilir?

Muhtemelen arabasındaki takip cihazından gelen bilgiler? Kendini bir suçlu gibi hissederek yarı açık olan kapıya baktı ama yukarı kaydıldı ve *Clayton Electronics olarak* işaretlenmiş bir dosya buldu. Dosyayı açtı ve WCTracker Series 6 hakkında bilgi vardı.

Dosyaya tıkladı ama muhtemelen arabasına yerleştirilen böceklerle eşleştiğini düşündüğü bir seri numarasının listesini içeren bir bağlantıya gönderildi. Dosyada seçenekler vardı, bunlardan biri *Geçmiş olarak* işaretlenmişti. Muhtemelen aylardır arabasıyla gittiği her lanet yerin bir geçmişiydi bu.

Kürek kemikleri arasında ter birikti ve mutfaktan gelen boğuk küçük hırıltıları duydu: Shep köpek rüyalarından birini görüyordu.

Ekrana baktı, boğazı kurumuştı. Neal biliyordu.

Bilmek zorundaydı.

Tabii siteye hiç girmemiş, şifre belirleme zahmetine katlanmamış ve Explorer'ın nerede olduğunu hiç kontrol etmemişse.

Evet, tabii. Bunun olasılığı neydi? Zayıf ve hiç ve hüsnükuruntu.

Belki de her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmişti. Evliliği sona erecekti.

Marilee'nin onunla hiçbir işi olmazdı.

Bildiği hayatı yok olacaktı ve- Bu düşünce zincirini durdurdu.

Madem onu kontrol ediyordu, neden ona nerede olduğunu hiç sormamıştı? İş görüşmelerinde ya da ayak işlerinde olduğunu söylediği halde arabasını marinaya park ettiğinde? Biliyor muydu? Bilmiyor muydu? Midesi bulandı. Günlüğe girmek için birkaç denemeden sonra pes etti ve evi kontrol etmeye devam etmek için bilgisayarını kapatmak üzereydi ki *JA olarak* işaretlenmiş dosyayı gördü.

Jennifer Adkins.

Tanrım.

Dosyaya tıkladı.

Yeterince eminim, içeride belgeler vardı.

Dudağını ısırды, sinirleri o kadar gergindi ki, ilkinı açtı.

Boşanma kararı.

Jennifer ve kocası için, Neal ile ayrıldıkları dönemde, üç ay önce tarih atılmış ve imzalanmıştır.

Bir sonraki belgeyi açmak üzereydi ki, açılan bir kapının gıcırtısını ve tepesindeki ayak seslerini tekrar duydu.

Yarım saniye dondu kaldı.

Sonra dosyayı hızla kapattı.

Ayak sesleri merdivenlere doğru gidiyordu.

Lanet olsun!

Bilgisayarı kapattı ve ekranın normal varsayılan haline dönmesi için sessizce dua etti.

Biri aşağı inerken bir basamak inledi.

Lanet olsun!

Masa sandalyesini geriye kaydırды, bir kenara çekildi ve sessizce yerine itti.

"Brooke?" Neal seslendi ve o da masanın etrafından dolaşarak kanepeye doğru kaydı.

Sessiz kalıp onun önce mutfığa girmesini umabilirdi. Eğer öyleyse, aceleyle ofisten oturma odasına doğru ilerleyebilirdi.

"Tatlım?" diye seslendi merdivenlerin dibinden. "Aşağıda mısın?"

Shep mutfaktaki yerinden yumuşak bir "Hav" sesi çıkardı.

"Hey, oğlum," dedi Neal, onun evin arkasına doğru gitmeye başladığını duyunca. "Annemi gördün mü?"

Tereddüt etmedi, sessizce odadan çıkıp kısa koridordan geçerek merdiveni aştı ve oturma alanına girdi. Pencereye ulaştığında, "Burası," dedi.

Neal karanlık yemek alanından çıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey duydum ve eve bakmak için aşağı indim. Tüm kapıları kilitlediğimden emin olun."

"Ne duydun?" Adam odayı geçiyordu ve yarı karanlıkta bile kaşlarının birbirine yaklaştığını, gözlerinin karardığını görebiliyordu.

"Bilmiyorum." Sesi soluğu kesilmiş gibiydi ve boğazını temizledi. "Ben de bunu kontrol ediyordum."

"Muhtemelen köpektir," dedi ve bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Duyduğu sesleri düşündü. "Kesinlikle Shep değil."

Adam ışığı yaktı ve kadın onun hâlâ bütün gün giydiği kıyafetleri giydiğini fark etti; gömlek ve pantolon buruşmuştu, sakalının gölgesi çenesine düşmüştü ve saçları dağınıktı. "Pekâlâ, etrafa bakalım. Burada bir şey yok."

"Benimle dalga geçme."

"Ben değilim." Fuayeden geçip ofisine doğru yürürken kaşları çatıldı. "Bunu kapattığımı biliyorum," dedi ofisinin kapısına dokunarak. "Yaptığımı hatırlıyorum." İçeri girdi, sonra hızla dışarı çıktı, kapı kolunu çekip test etti. Gözleri onunkileri buldu. "İçeri girdin mi?"

"Hayır! Şey, evet," diye geçiştirdi oturma odasından, kalbi küt küt atıyordu. Tanrım, kendi kocasından, onun tepkisinden gerçekten korkuyor muydu? Geldikleri nokta bu muydu? "Kapalıydı. Açtım, içeride kimsenin olmadığından emin olmak için kafamı içeri soktum, sonra da buraya geldim."

Ona gerçeği söylemeli. Leah'ya verdiği borçları sor. Dosya *JA* olarak işaretlenmiş.

Neal yorgun bir elini yüzünde gezdirerek kirli sakallarını kazıdı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, tüm kapıları tekrar test edeceğim." Mutfığa doğru ilerledi, sonra sanki arkasından daha fazla talimat vermesini bekliyormuş gibi bir elini kaldırdı. "Ve pencereleri." Esnedi. "Onları da test edeceğim." Çoraplı ayaklarıyla garaja ve çamaşır odasına giden merdivene doğru yürüdü.

"Ben üst katı alacağım, pencereleri iki kez kontrol edeceğim." Bir anda merdivenleri çıktı, delirip delirmediğini merak ediyor, paranoyasının ve suçluluk duygusunun gerçekliğini çarpıttığından korkuyordu. Yavaşça misafir odasının kapısını araladı ve Leah'yı yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış halde buldu. Nana'nın yarım yüzyıl önce bir araya getirdiği eski yorgan vücudunu kısmen örtüyordu. Tekerlekli çantası küçük dolabın yanında açık duruyordu, içinden giysiler dökülüyordu.

Doğruladığı bir sonraki oda Marilee'ninkiydi. Sessizce kapıyı iterek açtı ve pencerelerden gelen yarı aydınlıkta yatağı gördü, örtüler dağılmış, çarşaf lar yere düşmüştü ama boştu ve dokunulduğunda soğuktu. "Mari?" dedi usulca, gözleri bilgisayar ekranının su altı sahneleriyle sürekli değiştiği odayı tararken. "Marilee?"

Brooke'un kalbi yeni ve dehşet verici bir korkuyla çarpmaya başladı.

Işığı yaktı ve kızını kaçırdığından emin bir şekilde hızla arkasını döndü ama oda boştu.

Yarı koşar adımlarla önce salona, sonra da Marilee'nin banyo malzemeleriyle, Leah'nın arkadaki kancaya asılı çiçekli Dopp setiyle dolu misafir banyosuna girdi.

kapının önünde. "Marilee!" diye daha yüksek sesle bağırarak eski, pençe ayaklı küvetin üzerindeki duş perdesini geriye attı, askılar çubuğun üzerinde gürültüyle sürtünüyordu.

Hiçbir
şey. Oh.

Tanrım.

İki kız kaybolmuştu. İkisi de Marilee'nin yaşlarındaydı. Biri yakın zamanda.

"Neal!" diye bağırdı ve kızının orada olmasını ümit ederek kendi yatak odasına koştu.

O değildi.

Banyoda da değildi.

"*Marilee!*" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Tek tepki, merdivenleri tırmanan ayak sesleri ve köpek havlamasıydı. Leah'nın odasının kapısı açıldığında tekrar koridora koştu.

Brooke'un kız kardeşi, gözleri kan çanağına dönmüş, parmaklarıyla bornozunu kavrayarak ona ters ters baktı. "Tanrı aşkına neler oluyor? Lanet olası gecenin bir yarısı!"

Neal merdivenlerin başındaki köşeyi döndü, Shep topuklarının üzerindeydi. "Marilee. Onu bulamıyorum! Odasında değil!" Brooke söyledi,
panikledim.

"Ne?" Neal sanki onu bulabilecekmiş gibi üç uzun adımda kızlarının yatak odasının açık kapısında idi.

"O burada değil!" Brooke ağladı.

Leah başını salladı. "Belki de aşağıdadır." "Neal az önce aşağıdaydı."

"Marilee!" Neal bağırdı, Brooke'un daha önce izlediği yolu takip ederek dolaplar da dahil olmak üzere üst kattaki odaları incelerken sesi evin içinde yankılandı. Hiçbir şey yoktu. Daha sonra Brooke ve Leah mutfığa girerken o da ana katı baştan aşağı aradı.

Neal aceleyle önce çamaşır odasına, sonra da garaja gitti. Brooke onun kızlarına seslendiğini ve garaj kapısının açıldığını duydu. Güverteye çıktı ve kızının adını bağırdı, sonra aceleyle içeri girdi, çantasını buldu, telefonunu çıkardı ve şarjının bitmek üzere olduğunu fark etti.

Marilee'den mesaj yok.

Brooke kızının numarasını çevirdi.

Arama doğrudan sesli mesaja düştü.

"Hey-beni özledin. Bana mesaj bırak ya da mesaj at." Marilee'nin sesiyle.

"Ben annen. Ara beni!"

Sonra o da benzer bir mesaj attı:

Neredesin? Beni hemen ara!

"Sence gizlice mi kaçtı?" Leah sordu. "Yoksa-?" Brooke'un korkusunu nihayet anladığında yüzü soldu.

"Ne yaptığını bilmiyorum!" Brooke, Neal'ın merdivenleri ikişer ikişer çıkarak geldiğini duyduğu anda tersledi. Neal köşeyi döndüğünde Brooke umutla ona baktı ama Neal başını salladı. "Hiçbir şey. Bunun dışında ..." Endişe altında derin yaralar açmıştı.

"Ne?"

"Kapı açıktı."

"Kapı," diye fısıldadı. "Ara sokağa."

Yüreği sızladı. Gözlerinde yaşlar oluştu.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye hatırlattı ona. "Arka bahçeyi aradım ve hiçbir şey yok! Shep benimle birlikteydi. Sanırım dışarıda olsaydı ona koşardı. Ama ona mesaj attım, aradım ve mesaj bıraktım. Bana geri dönecektir."

"Ben de öyle." İçi titriyordu. "Belki de arkadaşlarını aramalıyız? Zuri ya da Tammi?"

Saatine bir göz attı. "Saat sabahın üçü yirmi. Biraz zaman verelim."

"Elimizde hiç yok," diye karşı çıktı.

Neal kaşlarını birbirine yaklaştırarak başını salladı. "Belki de sadece dışarıdadır." "Nick'le birlikte," dedi Leah. "Bahse girerim öyledir."

Brooke içten içe ölüyordu. "Umarım haklısındır," dedi, gerçi Marilee'nin bir isyan hareketiyle ailesinden habersiz evi terk edip bir erkekle birlikte olmasını umabileceğini hiç düşünmemişti. "Ama bunu şansa bırakamayız." Dehşete kapılmış gözlerini Neal'a çevirdi. "Allison ve Penny kaybolmuşken olmaz."

"Oraya gitme bile," diye uyardı.

"Yangın merdivenini kontrol ettiniz mi?" diye sordu aniden.

"Ne?" Cübbesinin yakaları hâlâ parmaklarının arasında olan Leah şaşkın görünüyordu. "Yangın merdiveni mi?"

"Arka merdivenler." Neal çoktan ikinci kattaki kapıya yönelmişti.

Brooke adım adım onun yanına koştu. "Kapı kilitli."

"Bende bir anahtar var." Cebini karıştırdı ve şingirdayan bir anahtarlık çıkardı.

"Anahtarın var mı-?"

"Tabii ki var. Buradaki ve ofisteki tüm kilitlerin anahtarları bende var." Anahtarları sıraladı, birini çıkardı ve koridor kapısını iterek açıp arka merdivene adım atmadan önce kilide soktu. Birkaç saniye sonra bir ışık yandı ve koridora zayıf bir aydınlık saçtı.

Leah başını içeri sokarak, "Bunca zamandır bunun bir dolap olduğunu sanıyordum," dedi, sonra, "Ooh, ick. Örümcekler!" Sanki bir ağa basmış gibi elini yüzünün önünde kaydırды.

"Onları kullanmıyoruz."

"Belki sen arka merdivenleri kullanmıyorsun" -Leah açık kapıya doğru eliyle işaret etti- "ama o kullanıyor gibi görünüyor. Yoksa neden yüzüğünde bir anahtar taşısın ki?"

Brooke da aynı şeyi merak ediyordu ve merak ettikçe tüm endişeleri bir araya geldi.

"İnsanlar hakkında bilmediğin şeyler," diye gözlemledi

Leah. Neal yeniden ortaya çıktığında "Amin," diye fısıldadı.

"Hiçbir şey," dedi Brooke'un dile getirilmeyen sorusuna, "ama sanırım oraya biri girmiş. Toz bozulmuştu. Ayak izleri gördüm."

Brooke, benim *ayak izlerim* diye düşündü.

"Sen neden bahsediyorsun?" Leah sordu ve o da arka merdivenleri hiç kullanmadıklarını çünkü güvenli olmadıklarını açıkladı.

O konuşurken Brooke'un bacakları tutmaz oldu ve gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başladı. Kızı gitmişti. Bebeği. Korku kanını dondurdu. *Bunu yapma*, dedi kendi kendine. *Şimdi dağılmanın zamanı değil. Onu bulmalısın. Onu bulmak zorundasın!* Gözlerini kırıştıtırarak kolunu burnuna sildi.

Neal onun yanına çömeldi, endişeli gözlerini Brooke'un gözlerine dikti ve sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Onu bulacağız," diye söz verdi. Brooke'u kollarının arasına aldı. "Onu bulacağız." Onu kendine yakın tutarken parmakları saçlarına dolandı.

Hıçkırıklara boğuldu.

"Şşşt," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı ve onun gücünde kayboldu.

"Haydi." Onu nazikçe ayağa kaldırdı.

Brooke, Leah'nın merdivenin başında toplanmış ikisine baktığını hissetti, dünyaları başlarına yıkılmıştı.

Leah boğazını temizledi. "Bak, bence muhtemelen Nick'le birlikte sığılmıştır," dedi. "Biliyorum, diğer kızların kaybolmasından korktuğunuzu biliyorum. Ben de korkuyorum ama gerçekten, o buradaydı. Odasındaydı. Muhtemelen Nick'le birlikte." "

"Umalım da öyle olsun," dedi Neal.

Leah devam etti, "Paniklediğinizi biliyorum ama bence bu aramaları yapmak için sabaha kadar beklemelisiniz. Eğer beş ya da altıya kadar ortaya çıkmazsa, gizlice içeri girip etrafı aramaya başlayın. Eğer arkadaşlarını uyandırırırsanız, önemli değil. Bu ciddi bir mesele."

Brooke onu zar zor duydu. Neal'ın kollarına gömülmüş, yüzü Neal'ın buruşuk gömleğine yapışmış bir halde, kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Marilee'nin bulunacağını.

Gideon'un gideceğine. Ve

hamile olmadığını.

Ama kendini ikna edemedi.

BÖLÜM 21

"Ah, Brooke, hayır, üzgünüm," diyordu Andrea bağlantının diğer ucunda, sesi duygusallıkla tıkanmıştı. "Eminim iyi olacaktır."

Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu. Andrea aptal değildi ve Allison Carelli'nin de kayıp olmasıyla durum hiç de iç açıcı görünmüyordu. "Bak, Zuri'ye Marilee'nin nerede olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını sordum ve bana hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ama onu zorlamaya devam edeceğim, arkadaşlarından herhangi birinin bir şey bilip bilmediğini öğrenmeye çalışacağım."

"Teşekkürler." Leah kahveyle uğraşırken kalbi sıkışan Brooke mutfak masasına çöktü ve demlenmesini beklerken içinden mırıldandı.

Neal Range Rover'ına binmiş, çocuklarını aramaya gitmişti. Caddenin karşısındaki parkı taramıştı ve şimdi Marilee'nin en sevdiği yerleri dolaşırken yerel hastaneleri ve polis departmanını arıyordu.

Sanki herhangi birine gidecekmiş gibi.

Brooke, Marilee'nin arkadaşlarını aramak zorunda kaldı. Zuri'nin annesi Andrea'yla başlamış ama başarılı olamamıştı. Şimdi Paszek'lerin evini arıyordu, ya da en azından öyle olduğunu umuyordu. Elindeki numara eskiydi, telefonunda tuttuğu ilkokuldaki gönüllüler listesinden bir numaraydı. Bu arada Leah sonunda kahveden memnun kalarak bir fincan doldurdu ve Brooke'un önündeki masaya koydu.

Brooke otomatik olarak "Teşekkürler," dedi ama ona bakarken bile midesi bulanıyordu.

Dört kez çaldıktan sonra telefonu halsiz bir kadın sesi açtı. "Evet, kimsiniz?"

"Brooke. Brooke Harmon. Oğlunuz dün geceki dansta kızım ile tanıştı."

"Ah evet. Marilyn."

"Marilee."

"Doğru. Doğru. Doğru. Özür dilerim. Tammi'nin arkadaşayım, biliyorum. Sanırım hala yarı uykuluyum. Tanrım, saat kaç? Sabahın altısı mı? Cumartesi günü mü?" Kızgınlık, bulanık sesine sinmişti. "Kahveye ihtiyacım var. Sert kahve. Fıçılar dolusu."

"Biliyorum, erken olduğunu biliyorum, ama dinle Renata, olay şu ki, Marilee dün gece eve gelmedi," dedi Brooke, Leah krema ve şekeri

ikinci fincan kahveyi içti ve karıştırdı, belli ki dinliyordu. "Yani eve geldi ama şimdi gitti."

"Ne?" dedi kadın.

"Lütfen Nick'le konuşur musunuz, nerede olduğunu biliyor mu diye sorar mısınız?"

"Nick mi? Neden bu konuda bir şey bilsin ki?" Renata sözlerine sızan şüpheyi sordu. Brooke bir çakmak sesi duydu, sonra Renata bir sigara yakarken derin bir nefes aldı.

"Sadece ona sor. Lütfen. Onlar -Marilee ve Nick- dansta tanıştılar. Danstan onunla ayrılmaı, onu biz aldık ama neler olduğu hakkında bir fikri olabileceğini düşündüm." Brooke sabahın erken saatlerinde Marilee'yi yatağında bulamadığını anlatırken sesindeki paniğı bastırmaya çalıştı. "O ve ben kavga ettik, anne-kız meselesi, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Tammi mi? Kızım mı? Onunla tanıştın, değil mi? O zaman sana söylememe gerek yok. O kız beni çıldırtabilir!"

"Evet, Neal ve ben tüm arkadaşlarını arıyoruz. Kocam hastaneleri kontrol etti ve-"

"Vay anasını! Alli Carelli gibi kayıp olduğunu mu söylüyorsun? Aman Tanrım!"

-Aman Tanrım!" Renata sonunda anlamaya başlamıştı. "Bekle bir saniye. Bir saniye. Gidip bakacağım. Nick hâlâ uyuyor."

Brooke ayak seslerini ve bir kapının açıldığını duydu, sonra boğuk da olsa, sanki telefon göğsüne tutulmuş gibi, Renata'nın bir oktav yükselen keskin sesini duydu: "Nick! Nick! Nick! Tanrı aşkına, burada ne işin var? Nick! Nick! Yataktan kalk ve annen senin için çok endişeleniyor!"

"Anne! Çık dışarı!" diye bağırdı derin bir erkek sesi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kıçını kurtarıyorum, yaptığım şey bu. Lanet olsun, Nick!"

Renata Paszek tekrar telefondaydı, sesi biraz kararsız olsa da netti. "O burada. Nick'le birlikte. İsa, Meryem ve Yusuf! O burada!"

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Brooke, küçük kızının oğlanın yatağında uyuduğunu hayal ederken dizlerinin bağı çözöldü.... En azından hayattaydı. Ve güvendeydi. Ve ortadan kaybolmamıştı. "Onu almak için hemen geliyoruz. Teşekkür ederim."

Bağlantıyı kesti. "Şu erkek arkadaşı Nick'le birlikteydi, değil mi?" Leah kahvesinden uzun bir yudum alarak sordu. "Sana ne demiştim?"

"İyi, iyi, haklıydın." Brooke çoktan ayağa kalkmış, çantasını topluyor ve anahtarlarını arıyordu.

"Onu uzaklaştırıyorsun."

"Ne?" Brooke kız kardeşini zar zor duyarak sordu.

"Tüm kuralların ve onu okuldan zamanında almamak gibi dikkat dağıtıcı davranışların, üstelik bir işin bile yokken?"

"Bakıyorum. Ve-"

"Dikkatim dağıldı! Bana sorarsanız, onu Nick denen çocuğun kollarına doğru sürüklüyorsunuz."

"Kimse sormadı ve sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Brooke'a ters ters baktı. "Genç olduğumu hatırlıyorum. Aşık olduğumu. Bana ilgi gösteren çocuğun 'o' olduğunu, benim Beyaz Atlı Prensime olduğunu düşünüyordum. Ve sonra, tabii ki, aksini öğrendim," diye acı acı ekledi. Çenesi gergindi ve gözlerinde derin bir suçlama vardı.

Brooke sandalyenin arkasından ceketini aldı ve Leah'nın dile getirmediği suçlamalarını duymazdan geldi. Şu anda kız kardeşinin histriyonik davranışlarına ayıracak zamanı yoktu. Garaja doğru yöneldi.

Tüm bu hareketlilik karşısında tetikte olan Shep onu takip etmeye çalıştı. "Bu sefer değil, dostum." Onu çamaşırhanede bıraktı, sonra da yarım kat aşağı inerek Explorer'ına doğru ilerledi.

Direksiyona tırmanırken, takip cihazı takılmış olan hasarlı SUV'yi hatırladı. Garaj kapısını açtı, geri geri çıktı ve araba yolundan hızla uzaklaştı. Paszek'lerin evine giderken Neal'ı aradı, ikinci çalışta cevap verdi.

"Bana onu bulduğunu söyle," dedi umutsuzca.

"Yaptım." Kalbi küt küt atarken, hala karanlık olan şehir sokaklarında manevra yaptı ve ıslak kaldırımında kan kırmızısı parılayan bir ışık için yavaşladığında ona bilgi verdi. Arkasında bir kamyon durdu, Explorer rölantide çalışırken farlar parlıyordu ve Neal'a söylenirken onları fark etmeyen bir grup sabah koşucusunun yaya geçidinden geçmesini bekledi. "Duyduğuma göre yatak odasında ve yatağında. Tanrım, daha on dört yaşında ve ... ve ..."

"Ve bu yasal tecavüz olabilir."

"Sakın söyleme!" diye bağırdı arkasından bir araba kornası çalınca ve sonunda ışığın değiştiğini fark etti. Gaza bastı ve bir motosiklet sesi duyduğunu sandı.

"Yola çıkıyorum!" Neal söyledi.

"Hayır, hayır... benimle evde buluş. Onu oraya getireceğim." "O azgın orospu çocuğuyla konuşmak istiyorum!"

"Biliyorum, ben de, ama belki de şimdilik onu ailesine bırakmalıyız. Onlarla ya da onunla daha sonra konuşabiliriz. Hadi onu eve sağ salım götürelim!"

Onunla tartıştı ve o da bunu anladı. O da Nick Paszek'i boğazlamak istedi. Nick daha yaşlıydı, daha iyi bilmesi gerekirdi ama Marilee tamamen masum değildi. "Konuşmuşlardı." Hatta çok konuşmuşlardı. Ve diğer iki ebeveyn grubu bu sabah onlar kadar şanslı değildi. Carelliler ve Williamslar, nerede olurlarsa olsunlar kızlarına kavuştukları için sevinçten havalara uçuyorlardı. "Bak Neal," dedi, onu sakinleştirmeye, ikisini de sakinleştirmeye çalışarak. "Bizimle evde buluş, tamam mı? Sonra, Marilee'yle konuştuktan sonra, hâlâ Nick'le yüzleşmek zorunda hissediyorsan? Yap bakalım."

Bu bir motosikletin motor sesi miydi? Yoksa sadece stresliydi ve hayal mi ediyordu?

"İyiymim," dedi Neal, bağlantıyı keserek ama Neal onun iyi olmadığını anlayabiliyordu. Hem de hiç. O da iyi değildi. "İyi" uzun zaman sonra gelecekti.

Ana caddeden döndü ve arkasındaki kamyon düz gitti. Ancak o zaman arkasında parlayan farları fark etti, tek bir lamba ona doğru geliyordu.

Bir motosiklet!

Kalbi düştü.

Gideon!

"Hayır," diye fısıldadı, diğeri öldüğü için tek farı olan eski bir araba olduğunu fark edene kadar kalbi neredeyse duracaktı.

Tanrı'ya şükür.

Bu sabah ihtiyacı olan son şey Gideon'la uğraşmaktı.

Sadece Marilee'ye konsantre ol. Önemli olan tek şey bu.

Kaçak duygularını kontrol altına almak, kendini toparlamak ve kızıyla ilgilenmek zorundaydı.

Dişlerini gıcırdatarak ve kendi kendine tekrar tekrar bunun üstesinden gelebileceğini söyleyerek birkaç derin nefes aldı ve ellerini direksiyonun üzerinde gevşemeye zorladı. Bunun üstesinden gelemezdi. Ama yapmak zorundaydı.

Paszek'lerin evine vardığında, iki girişli evin yapraklarla kaplı yoluna girdi. Hala karanlık olan sabahta verandanın ışığı parlıyordu. Brooke tuğla basamaklara doğru ilerlediği anda ön kapı açıldı ve

Nick'in annesi Renata, bir elinde yarı içilmiş bir sigarayla dışarı çıktı. Dağınıktı, siyah saçları dağınıktı, üzerinde bir zamanlar aqua renginde olan ama zamanla solmuş bir bornoz vardı. "İçeri gel," dedi son bir nefes çektikten sonra sigarasının kalanını saksıdaki budanmamış şimşir ağacının toprağına gömdü ve Brooke'a içeri girmesini işaret etti. Tanıştırmaya gerek yoktu; birbirlerini sadece tanıdık olarak, aynı çevrede koşturan kızların anneleri olarak tanıyorlardı. "Aile odasındalar," dedi, "ve Nick'in başı dertte. Başı büyük belada."

Brooke'a yarım kat aşağıya, bodruma kadar rehberlik etti ve orada Marilee'yi Nick'in karşısındaki yıpranmış deri kanepenin diğer ucunda otururken buldu.

Nick'in babası uzun odanın en ucundaki bara yaslanmıştı. Kaşları çatık ve tıraşsız bir halde Brooke'a başıyla selam verdi. "Bruno," dedi tanıştırma amacıyla. "Tanışıyor muyuz?"

"Bir ya da iki kez." Brooke başını salladı, kızına odaklanmıştı.

Marilee, kapüşonu saçlarına kadar çekilmiş bir sweatshirt giymişti, yukarı doğru baktı ve en azından utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Nick de Brooke'a bir göz attı, sonra hızla başka tarafa baktı.

"Neler oluyor?" Brooke sordu.

Sessizlik.

Kızına, "Gizlice kaçtın ve ... buraya mı geldin?" dedi.

Marilee cevap vermeyince Renata, "Hiçbir fikrimiz yoktu. Yani, Nick'in danstan sonra tekrar dışarı çıktığını duymadık ve içeri girdiklerini de duymadık."

Marilee başını kaldırdı. "Artık gidebilir miyiz?" Brooke cevap veremeden ayağa fırladı ve odadan çıkıp merdivenleri tırmandı.

"Sanırım buradan gidiyoruz," dedi Brooke. "Tüm bu karmaşa için özür dilerim."

Renata başını salladı, bornozunun derin cebine uzandı ve buruşuk bir sigara paketi çıkardı. "Ben de öyle. Nick cezalı."

Nick başını kaldırdı. "Bu hiç adil değil."

"Ömür boyu," diye ekledi Renata, bir sigara sallayarak. "Tanrı'yla anlaşabilirsem daha da uzun."

"Ah anne!"

"Bayan Harmon'dan özür dile." "Ne için?"

"Kızını gizlice evden çıkarıyor. Tanrı aşkına, daha on beş yaşında!"

"On dört," diye düzeltti.

Renata'nın yüzü düştü. "On dört mü? Lanet olası bir bebek mi? Bu daha da kötü! Tanrım!

H. Tanrım, Nicholas, aklından ne geçiyordu?" "Düşünmüyordu,"

dedi Bruno. "En azından kafasıyla değil."

Nick tükürdü. "Baba, iğrenç!"

"Evet, belki." Bruno başparmağını merdivenlere doğru uzattı. "Hemen odana gidelim. Hayatın gerçeklerini ve hukukun gerçeklerini tekrar gözden geçiririz."

"Lanet olsun baba, biz hiçbir şey yapmadık!" Nick homurdandı ve sert parmaklarını koyu renk buklelerinin arasından geçirdi. "Neden bana inanmıyorsun?"

"Çünkü bir zamanlar on dokuz yaşındaydım ve hatırlıyorum."

Brooke, "Bakın, tüm bunlar için, tüm bu sorunlar için özür dilerim. Marilee ile de konuşacağım."

Renata sanki bu tek kelime her şeyi anlatıyormuş gibi nefesinin altında "Gençler," diye mırıldandı. Sonra dünyadan bıkmış bir ifadeyle "Ne yapacaksın?" diye ekledi ve yaktı.

Brooke kendini dışarı bıraktı ve Marilee'yi Explorer'a yığılmış, çoktan bağlanmış, kollarını kavgacı bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturmuş buldu. Brooke içeri girerken Marilee, "Biz bir şey yapmadık, tamam mı? Ne düşündüğünü biliyorum ama sadece birlikteydik. Hepsi bu."

"Yatakta."

"Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken. Bildiğiniz gibi değil!"

"Seks mi yapıyorduk?"

Marilee dehşet içinde bakma nezaketini gösterdi. "Öyle bir şey değil!"

Her zaman böyledir, diye düşündü Brooke ama dilini tuttu. Arabayı çalıştırırken ona bir bakış attı ve daha nazik bir yaklaşım denedi. "Marilee-"

"Yapma, anne! Yapma!" Marilee yüzünü ona döndü ve karanlıkta kızın teni ölüm kadar beyazdı. "Nasihate ihtiyacım yok. 'Hayal kırıklığına uğradığını' ve beni cezalandıracağını falan biliyorum ama *hiçbir şey olmadı.*"

Brooke'un çenesi yana kaydı. Kızına inanmak istedi ama yapamadı.

Explorer'ı çalıştırdı ve caddeye geri geri çıktı. Trafik yoğunlaşıyor, gökyüzü koyu griye dönüyor, sis yağmura dönüşüyor, arabanın içindeki sessizlik yoğun ve sağır edici bir hal alıyordu.

Marilee radyoyu açtı.

Brooke kapattı.

"Belki de eve gidip babanla uğraşmak zorunda kalmadan önce konuşmalıyız." Silecekleri çalıştırdı ama silecekler hareket etmedi. *Lanet olsun*. Tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı. Sadece düğmenin klik sesi.

"Bunu biliyor mu?" Marilee yolcu camındaki buğuya bir şeyler karalıyordu.

"Tabii ki öyle."

"Ugh."

"Bilmeyeceğini mi sandın?" Silecekleri tekrar denedi; ön camın arkasını görmek zordu. Bir kez daha başarısız oldular.

"Uyuyor olmasını umuyordum." Buğulanmış yolcu camına bir şeyler karalıyor, parmağıyla Nick'in adını yazıyordu.

"Marilee, aklından ne geçiyordu?" Brooke sordu. "Onu sevdiğimi!"

"Tanrı aşkına! Sen on dört yaşındasın!"

"Sürekli söylüyorsun!" Nick'in isminin etrafına bir kalp çizdi. Çok sinir bozucu!

"Bakın, bu ciddi bir durum. Çok endişelendim. Baban da öyle!"

Gözlerini kısmış, lanet silecekleri deniyor ve yağmur yoluna çıkan her şeyi bozarken nefesinin altında küfrediyordu. Belli ki silecekler günler önce geçirdiği aptal kazada hasar görmüştü. Zar zor çalışıyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Marilee homurdandı.

"Yani, arkamızdan iş çevirirken ve Nick'le buluşurken ne düşünüyordun?"

"Onu görmeme izin vermedin."

"Yanlışı! Onunla *araba* kullanmana izin vermezdim." "Bana bebekmişim gibi davranıyorsun."

"Ve sen de öyle davranıyorsun. Baban ve ben çok endişelendik." Boş yere düğmeye bastı ama aptal silecekler bir kez daha zorlukla hareket etti. Yağmura ayak uyduramıyorlardı. Yine de dikkatini önündeki yola ve konuşmaya vererek sürmeye çalıştı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Marilee.

"Şimdi konuşuyoruz." Brooke kızının huysuzluğuna ve taleplerine sinirlenmişti. "Ölümüne korkuyorduk. Ne yapacağımızı bilmiyorduk."

sana ne olduğunu. Kayıp kızlar var, biliyorsun! Okulunuzdan kızlar."

"Biliyorum anne, ama ben değilim!" Marilee öfkeyle söyledi.

Brooke ses tonunu eşit tutmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

"Penelope ve Allison kayıpken-"

Marilee küçük bir homurtu çıkardı.

Ne?

"Umurunda değil mi?" Brooke neredeyse çığlık atacaktı. "Sınıf arkadaşlarından ikisine ne olduğunu kimse bilmiyor ve sen endişelenmiyor musun?" Artık neredeyse çığlık atıyordu.

"Tanrım, anne ..." Marilee kocaman gözlerini devirdi. Brooke onu boğmak istiyordu.

Marilee gözlerini hızla kaçırdı ve bugünün içine çizdiği kalbe titrek bir ok ekledi.

Ve sonra Brooke ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Burada bir şeyler dönüyordu. Marilee'nin ona söylemediği bir şey. "Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır..."

Ama samimi değildi.

"Marilee, Penelope ya da Allison'ın nerede olduğuna dair bir şey biliyorsan, ama gerçekten bir şey biliyorsan, bana söylemelisin."

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Sana söylemek zorunda değilim," dedi huysuzca, gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"İşte bu kadar!" Brooke direksiyonu çekerek kaldırıma yanaştı ve arabayı park etti. "Sen ne bilirsin ki?" Kapıya doğru büzülmüş olan kızıyla yüzleşti.

"Emin değilim-"

"Ve bana ne olduğunu söyleyene kadar hareket etmiyoruz." Motoru durdurdu. Sonra elini kızının omzuna koydu. Marilee onun dokunuşundan çekindi. Brooke ses tonunu eşit tutmaya çalışarak, "Ciddiyim," dedi. "Allison hakkında bildiğin her şeyi bana hemen anlat, yoksa sana söz veriyorum, Nick'i bir daha asla görmemeni sağlarım."

Marilee soluk soluğa kapının koluna uzandı ama Brooke bu hareketi önceden sezdi ve otomatik kapı kilidine vurdu. "Söyle bana!"

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da!" Tanrı aşkına, kızı ne biliyordu? Ne tür bir sır saklıyordu?

Marilee hıçkırıklara boğuldu. "Senden nefret ediyorum!" Brooke acı verici iğnenin kaymasına izin verdi.

"Berbatsın!"

Bekledi, motor tıkırdıyordu. "Ben ciddiylim."

Marilee ona nefret dolu bir bakış fırlattı, gözyaşları ve rimel yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yüksek sesle burnunu çekti, sonra eliyle burnunu sildi. Brooke kıpırdamadı, yağmur kaputu ve tavanı döverken ve farlarının ışıkları eğik damlaları yakalarken sadece kızına baktı. "Sonsuza kadar burada kalabilirim. Hatta," dedi Brooke, "babanı arayacağım ve bana kahve getirebilir."

"Hayır!" Brooke çantasından bir paket mendil çıkarıp kızına uzatırken Marilee çığlık attı.

"O zaman konuş."

"Tamam," dedi Marilee sonunda öfkeyle. Bir kâğıt mendil çıkardı, gözlerini kuruladı ve burnunu sildi. "Alli iyi."

"Nerede o?" Sessizlik.

"Marilee, nerede o?" Brooke sordu. "Nereden biliyorsun?"

Kızı başını kaldırıp arabanın tavanına baktı. "Saklanıyor," diye fısıldadı burnunu çekerek ve daha fazla gözyaşına karşı koyarak. "Bir yerlerde. Hepimize gizlilik yemini ettirdi, tamam mı? Nerede olduğunu bilmiyorum, o yüzden bana sorma. Ama babası ..." Tekrar burnunu çekti. "Velayetini almaya çalışıyordu ve annesi onun hakkında her türlü şeyi söylüyordu. Yalanlar. Ona dokunduğunu falan... Bunlar doğru değil ama ne yapacağını bilemediği için saklanıyor."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

"Nerede?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum dedim ya! Sanırım bir kuzeniyle birlikte." Ateşin bir kısmı onu terk etmişti ve sanki tamamen yenilmiş gibi omuzları çökmüştü.

"Ya Penelope?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor." Annesine bir bakış attı. Çelimsiz, korkmuş ve çok genç görünüyordu. "Gerçek bu. Tanıdığım hiç kimsenin bir fikri yok."

"Tamam. Elyse'i arıyorum. Hemen şimdi. Seninle konuşmak isteyecektir." Bir bisiklet vızır vızır geçerken Elyse Carelli'nin numarasını buldu ve tuşladı.

Telefon bir kez çaldıktan sonra cevaplandı.

"Alo?" Elyse nefes nefese cevap verdi.

"Selam Elyse, bu Brooke Harmon, Marilee'nin annesi," dedi Brooke, bakışları kızının üzerinde sabitlenmiş bir halde. "Marilee, Allison'ın nerede olduğunu bilebileceğini düşünüyor."

BÖLÜM 22

Brooke telsiz konuşmasının diğer ucundan bir soluk sesi duydu. "Ne? Marilee *biliyor* mu? Aman Tanrım, buna inanamıyorum!" Elyse Carelli'nin sesi çatallaştı. "Tanrı aşkına, nerede o?"

Döşeme tahtalarının arasında erimek ister gibi görünen kızına bakan Brooke, "Allison kuzeniyle birlikte olabilir," dedi.

"Ne? Kuzen mi? Olamaz mı? Diane gibi mi?" Elyse'in sesi sanki telefona sırtını dönmüş gibi soluklaştı. "Tony!" diye bağırdı. "Tony! Hemen buraya gel! Marilee Harmon, Allison'ın Diane'le birlikte olduğunu söylüyor."

"Ne?" dedi bir erkek sesi belli belirsiz. Sonra, daha net bir şekilde, "Diane? Benimle dalga mı geçiyorsun? Onunla konuştuk! O küçük yalancı-"

"Hayır!" Marilee konuşmayı duyunca başını şiddetle sallayarak araya girdi. "Bir erkek kuzen, sanırım. Ve tüm bildiğim bu."

"Bunu duydun mu?" Brooke sordu. "Marilee erkek bir kuzen olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Evet, ama hiç erkek kuzeni yok. Hepsi kız..." Elyse mırıldandı, sesi uzaklaşıyordu. "Siktir, Robert'tan mı bahsediyor?" dedi soluk soluğa. "Vay anasını! Tony! En kısa zamanda Robert'ı kontrol etmeliyiz, hayır, daha iyisi oraya gitmeliyiz! Sen oraya git. Göster kendini! O küçük a-oooh!"

Marilee koltuğuna daha da gömüldü.

"Ve Allison. Bunu bize neden yapsın ki?" Elyse'in sesi sanki hıçkırıklarla savaşıyormuş gibi tıkanmıştı. "Neden bize bunu yaşattı? Düşündüm ki... Yani onu bir daha asla göremeyeceğimden neredeyse emindim!"

Brooke telefonu hoparlöre verirken kızına, "Onlara bildiğin her şeyi anlat," diye talimat verdi.

Marilee duraksayarak ve gözleriyle annesini hançerleyerek, bağlantının diğer tarafından gelen soluklar ve küfürler arasında Brooke'a birkaç dakika önce söylediklerini tekrarlardı. Bir kapı çarpmadan hemen önce Tony'nin "Hemen oraya gidiyorum!" dediğini duydu, Elyse ise ciddi ciddi ağlamaya başlamıştı.

Telefon görüşmesi bittiğinde, Marilee ölüm kadar solgun bir halde, kalp atışlarının kaybolduğu pencereye doğru sinmişti. "Artık gidebilir miyiz?"

"Sanırım." Brooke arabayı vitesine taktı ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Nick'i hâlâ görebiliyor muyum?"

"Önceliklerinize inanamıyorum! Allison ne zamandır kayıp? Kaç gündür?"

"Bilmiyorum."

"Ve sen-"

"Ama-" Marilee'nin iri gözleri yuvarlaktı, yalvarıyordu.

"Diğer birkaç meseleyi hallettikten sonra Nick'le görüşmen hakkında konuşuruz."

"Söz vermiştin," diye suçladı Marilee.

"Unutmadım. Şimdi, bunu başka kim biliyor - Allison'ı?" diye sordu, gözlerini kısarak; yağmur dinmiyordu ve ön cam bir anda yine su içinde kalmıştı.

"Sadece ben ve birkaç arkadaşım daha. Zuri ve Katie Chen."

"Ya Nick?" Brooke kızını yeni bir ışık altında görerek dürttü. O masum kız gitmiş, yerine entrikacı, asık suratlı bir genç kız gelmişti.

Marilee başka kaç şey hakkında yalan söylemişti? Bunun kadar muazzam ya da feci bir şey olmaması için dua etti.

Eve vardıklarında Brooke pencerelerde her ışığın parladığını, sundurma lambasının sundurmanın kemerini aydınlattığını, sallanan sandalyelerden birinin yavaşça ileri geri hareket ettiğini, ancak üzerinde kimsenin oturmadığını fark etti.

Az önce biri salladığı için mi sallanıyordu?

Yastığın üzerinde bir şey mi vardı? Sarı dimi kumaşta kırmızı bir leke? Brooke gözlerini kıstı.

"Tuhaf," dedi Marilee, sandalyeyi de fark ederek.

"Belki de baban verandada bizi bekliyordu." Brooke arabaya doğru döndü.

"Ve sonra arabanızı görüp içeri mi girdi?" Marilee Explorer'a bindiğinden beri ilk kez doğrudan ona baktı. "Hiç sanmıyorum."

Brooke da öyle.

"Dediğim gibi, 'tuhaf'." Marilee tekrar aracın önüne baktı. "Kahretsin!" diye bağırdı. "Anne! Dikkat et!"

"Ne!" Brooke frenlerin üzerinde durdu.

SUV ıslak kaldırımda savruldu.

Brooke göz ucuyla yanından hızla geçen bir gölge gördü.

Explorer sarsılarak durdu, farlar sağanak yağmurda parlıyordu.

Sulu camın arkasından belli belirsiz bir Şey gördü -birini mi? Karanlık bir figür m? Garajın köşesinde koşuşturuyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı, garaj kapısını açmak için düğmeye bastığında kalbi kt küt atıyor, nabzı hızlanıyordu.

"Bilmiyorum." Marilee'nin sesi zayıf, gözleri yuvarlaktı.

Yüksek sesle, ve garaj kapı klambered Yukarı, ve ışık anahtarlama yanıyor, etrafı aydınlatıyor.

IŞık önlüğünün içinde kimse

görünmüyordu. "Bunu gördün, değil mi?"

Brooke sordu.

"Bir Şey gördüm. Ya da birini."

Nabzı hızla atan Brooke, Ford'u kendi bölmesine sürdü. "Eve gir," diye emretti, sonra motoru kapattı ve bir anda cipten ıktı. "Garaj kapısını kapat. Kilitle!"

Koşarak arka bahçenin köŐesini döndü ve o her neyse kaybolduğunu gördüğü kısa ite doğru ilerledi. Kapı aralıktı ve gözlerini yağmura karşı kısarak engibeli bahçeyi, tutam tutam otları, eski kırık fıskiye yi tarayarak içeri süzüldü. Ama hareket yoktu. Çitin yanında ya da evin köşesinde dolaşan karanlık bir figür yoktu.

Güvertenin yakınındaki alılarda bir Şey hıŐırdadı ve gürültüye doğru döndü, ancak çitin altına sıkışan tüylü bir rakun gördü.

Yukarıda, güvertede, Fransız kapıları açıldı. "Anne!" Marilee güverte boyunca koştu, ayak sesleri başının üzerinde hızlı ve hafıftı. Küpeştenin üzerinden eğildi. "Shep seninle mi?"

Brooke gözlerini yağmurdan korumak için elini kaldırdı. "Ne oldu? Shep mi? Hayır!" Başını sallıyor, gözlerini yukarı doğru kısarken yanaklarında soğuk damlalar hissediyordu.

"O evde değil."

"Hayır, bahçede değil," dedi endişeyle. "Tekrar bak. Muhtemelen bir dolaba falan kilitlenmiŐtir."

"Havlamaz mıydı?"

Evet. "Bilmiyorum."

Ama Brooke'un içinde yeni bir korku büyüyordu.

"Size söylüyorum, o burada değil!" Marilee'nin sesi yüksek ve panikliydi. "Burada olmalı!"

Bu olamazdı; çocuğunu ve köpeğini bir gecede kaybedemezdi!

Leah güvertede Marilee'nin yanında belirdi. Başının üzerinde bir ceket tutuyordu ve telaşlı görünüyordu. "Yemin ederim, Shep daha önce buradaydı. Onu gördüm ama şimdi bulamıyoruz."

"Kimse onu dışarı çıkarmadı mı?" Neden? Köpek neden kayıptı? Brooke bahçeyi tekrar taradı. Şafak söküyordu, bulutlarla kaplı gökyüzü soluk bir aydınlık sunuyordu, yağmur yağıyor ve oluklardan gürültüyle akıyordu. "Emin misin?"

"Evet!" Marilee bağırdı, belli ki yine ağlamak üzereydi.

"Tamam, tamam! Panik yapmayalım," dedi ama nabzının hızlandığını hissetmeye başlamıştı bile. "Ben burayı kontrol edeceğim."

Leah'nın Marilee'yi içeri itmeye çalıştığını gördü, ama kız parmaklıktaki kaldı, gözleri çamurlu çalılıkları ve çimenleri ararken başı yavaşça döndü.

"Shep!" Marilee bağırdı. "Shep. Gel!"

Brooke da çevreyi dolaştı ve köpeği çağırdı. Telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak, damlayan orman güllerini ve ortancaları taradı, ardından çitlerin arasından ve evin köşesine yakın unutulmuş küçük bir saksı yığınının aradı. "Shep!"

Ama ıslak, üstü başı perişan bir köpek saklandığı yerden çıkmadı. Çit hattı boyunca ilerlerken, yağmur ensesinden aşağı akarken, ayakkabıları ağaç kabuğu tozuna, çamura ve yabani otlara batarken, ondan hiçbir iz görmedi.

Çöp tenekelerini koydukları sokağın kapısı kilitlenmemiştir ve açık duruyordu.

Neden?

Kilidi hiç açmadılar.

Bu yanlıştı. "Shep!" diye bağırdı ara sokağa girerken, sesi boş sokakta cınlıyordu. "Lanet olsun." Sonra, daha yüksek sesle, "Shep! Gel oğlum!"

Ürkmüş, üstü başı perişan bir kedi çöp kutusundan atlayıp çit boyunca koşuktan sonra komşunun leylak ağacının sarkan dallarına tırmandı.

Ama tüylü av köpeğinden hiçbir iz yoktu. Önce çocuk kayboldu.

Şimdi de köpek.

Sabah daha da kötüleşebilir miydi?

Cevap evetti.

Çünkü onu o zaman gördü.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

Sokağın sonunda duruyordu.

Siyah deri giymiş.

Motosikletini komşusunun garajının yanına park etmiş.

Gideon uzun bir süre ona baktı, sonra bisikletine tırmandı ve omzunun üzerinden yakıcı bir bakış atarak motoru çalıştırdı.

Bir kükremeyele dışarı fırladı.

"Seni piç! Seni hasta, hasta orospu çocuğu!" Araba yolundaki bir taşa tekme attı ve onu çitlerin arasına yuvarladı. Ellerini yumruk yaptı ve onu şimdi görürse öldüreceğine yemin etti. Tanrı aşkına, neden ona eziyet ediyor ve ailesini korkutuyordu?

Onu nasıl hedef aldığı, takip ettiği ve alay ettiğine dair düşünceler zihninde dönüp duruyor, anılar keskin bir şekilde dönerek beynini kesiyordu.

Güvenlik görevlisi kılığında okula gitmiş.

Evine girmiş, çekmecelerini karıştırmış, bileziği bırakmış, iç çamaşırlarını çalmıştı.

Marilee'nin erkek arkadaşının adını biliyordu. Dansa geleceğini.

Brooke'un dansa olacağını.

Aslında, onun ve ailesi hakkında şimdiye kadar anlattığından çok daha fazlasını biliyordu.

Nasıl?

Arabasındaki takip cihazından değil. Neal o korkunç küçük böceğin kendisine ait olduğunu iddia etmişti ve onun bilgisayarındaki bilgileri görmüştü. Peki Gideon onun nerede olduğunu nereden biliyordu? Ailede neler olup bittiğini nereden biliyordu?

Shep hangi cehennemdeydi?

Öfkeyle, köpeğin kendi başına dönme ihtimaline karşı kapıyı açık bıraktı, sonra avluyu geçti, yağmuru yüzünden süpürdü ve güverteye çıkan merdivenleri tırmandı. Kuş yuvasında duraklayarak sigarasının kalanını yok etmeye karar verdi - artık hamile olduğu için sigara içmiyordu. İçine uzanıp hayal kırıklığıyla paketi ezdi ve sonra bileziği hatırladı.

Onu daha önce burada bırakmıştı ama şimdi parmakları küçük evin içini keşfederken başka bir şeye dokundu: metal ya da taş değil, ıslak, yumuşak ve yumuşacık bir şey ve-

Sanki yanmış gibi elini çekti. Parmak uçları kızarmıştı.

Kan!

Ne?

Kuş yuvasına baktığında ölü fareyi gördü, çirkin küçük dişleri görünüyordu ve dağınık bıyıklarının altında kırmızıya boyanmıştı, gözleri donuktu, kürkü keçeleşmişti, uzun, çıplak kuyruğu girintiye sığacak şekilde kıvrılmıştı.

"Oh." Geri çekildi.

Bir çığlığı bastırdı.

"Oh ... oh ... hayır." Geri çekildi, midesi bulanıyordu, dehşet içinde kıvranıyordu. Boğazına bir safra kaçtı ve kusmamak için elinden geleni yaptı.

"Seni lanet olası piç kurusu," dedi, güverte küpeştesine tutunup dehşet içinde kanlı parmaklarına bakarken derisi ürperiyor, midesi bulanıyordu. *Hayır, hayır, hayır!* Ne tür bir sapık bir fareyi öldürür ve leşini bulacağından emin olduğu bir yere bırakırdı? Aklına köpeği geldi ve Gideon'un av köpeğine neler yapabileceğini düşünerek gözlerini kapadı.

Oraya gitme bile!

O bile bu şapşal, sevgi dolu köpeğe zarar vermezdi.

Ama ölü farenin yapışkan, ıslak kürklü görüntüsü Shep'in zihnindeki resminin üzerine bindi.

Çığlık atmamak için elinden gelen tek şey buydu.

BÖLÜM 23

"Nasıl oldu bilmiyorum," diyordu Leah, Brooke derinden sarsılmış bir halde garaj merdivenlerinden mutfığa doğru yürürken. Ölü fareyi bulmanın şokuyla kendini toparladıktan sonra aceleyle güverte merdivenlerinden inmiş, bahçeyi hızla geçmiş ve parmaklarındaki kanı çamaşır odasındaki leğende yıkayabilmek için garaja girmişti. Ellerini kuruladı ve ona kadar saydı, sonra yirmiye, sonra elliye.

Şimdi daha sakindi. Kararlıydı. Ama Leah hâlâ üzgündü ve masadaki peçeteyle gözlerini siliyordu.

Neal kahve makinesinin başında, yeni bir demlik için telve ölçüyordu. "Eve dönecek," dedi ama Brooke'a endişeli bir bakış fırlattı.

"İstiyorsa arka kapıyı açık bıraktım."

Neal, "Seni güvertede gördüğümü sandım." dedi.

"Evet, öyleydim," dedi, "ama ellerimi kirlettim ve temizlenmek için çamaşır odasına geri döndüm."

Neal spekülatif bir şekilde ona baktı ama başka bir şey sormadan Leah, "Peki ya kan?" dedi.

Biliyor muydu?

"Kan mı?" Brooke tekrarladı.

"Evet." Leah bakışlarını Brooke'tan kahve makinesinin haznesine su doldurmakta olan Neal'a çevirdi. "Gördün, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Neal sordu.

"Ön verandadaki yastıklardan birine kan bulaşmış. Marilee bana bundan bahsetti. Senin," Leah Brooke'a baktı, "arabayla gelirken gördüğünü söyledi, ben de kontrol ettim." Leah gözle görülür bir şekilde ürperdi, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanrı'ya Shep'in olmaması için dua ediyorum."

"Neden onun olsun ki?" Neal sordu ama sesinde bir endişe vardı.

Ama Brooke bunun fareye ait olduğunu biliyordu.

Arabaya dönerken sarı minderin üzerinde kırmızı bir leke gördüğünü şimdi hatırlıyordu.

Brooke ön kapıya ve verandaya yöneldi, orada salıncakların üzerindeki sarı minderleri gördü, biri kırmızıya bulanmış, leke kan gibi görünüyordu - sıçan kanı - ama ölü kemirgenden söz edemezdi. Henüz söyleyemezdi.

Leah, Brooke'u ön verandaya kadar takip etti ve kapının girişinde durdu.

"Lanetli miyim neyim?" dedi Brooke, sonra dilini ısırđı. Köpeği kayıptı, evet, ama Marilee'nin başı büyük, çok büyük bir belada olsa bile kızı güvendeydi.

"Tanrı aşkına, burada neden kan olsun ki?" Leah  n verandada volta atıyordu. "Belki Shep dışarı çıktı, bir şeye bastı -cam ya da her neyse- ve verandaya geldi ve ..."

"Ve sonra kaçtı mı?" Brooke sordu.

"Sanırım." Leah caddenin karşısındaki parka baktı ve Brooke da onun bakışlarını takip etti. Eşofmanlı bir koşucu, açık kapıdan geçip gözden kaybolmadan önce yanından hızla geçti. Bir sincap yolundan çıkıp bir köknar ağacının gövdesine tırmandı. Birkaç araç geçti ve yan evden bir yaprak  fleyicinin sesini duydu. Bu, bir önceki geceki fırtınadan dolayı yapraklar ıslanmış olsa bile Cumartesi sabahı rutini olan araba yolunu temizleme ve puro içme alışkanlığından vazgeçmeyen Bay Galanis'ti. Yağmurdan sonra tazelenen temiz havayla çelişkili görünen keskin dumanı kokladı, ardından kavşaktan yavaşça geçen bir polis arabası gözüne ilişti.

Çoğu Seattle'lı için tipik bir Cumartesi sabahı. Ama

Brooke ya da burada yaşayan herhangi biri için değil. Burada değil.

Brooke lekeli yastığı alıp içeri taşıdı ve koklayıp lekeyi daha yakından inceledi.

"Sence Shep'in mi?" Leah sesinde bir titremeyle sordu.

Neal başını salladı. "Bilmiyorum."

"Hayır-olamaz," diye ısrar etti Brooke. "Arka bahçede bir rakun gördüm.

Belki de bir yaratık yaralanmış ve salıncağa kan akıtmıştır."

Neal başını salladı. "Hiç iz yoktu. Verandada da kan yoktu, baktım." Kaşlarını çattı ve düşünceli bir şekilde ensesini ovuşturdu. " ok ama çok garip bir sabah oldu."

"Amin. Bundan kurtulacağım." Kimse itiraz edemedi Brooke yastığı dışarıdaki çöp kutusuna götürdü ve attı. Farenin kanını düşününce tüyleri diken diken oldu ama kendini sakın kalmaya zorladı. Yalnız kaldığında farenin kanlı leşiyle de aynı şekilde ilgilenecekti. Ama şimdilik onu nasıl bulduğunu, neden kuş yuvasına uzandığını ya da bunun ne anlama gelebileceğini açıklamak istemiyordu.

Çünkü ne olduğunu ve arkasında kimin olduğunu biliyordu.

Mutfağa dönüp ellerini tekrar yıkadığında, cezveden tıslama sesleri geldiğini duydu. Havalandırma deliklerinden buhar yükseliyor, kavrulmuş çekirdeklerin kokusu havaya yayılıyordu. Başka bir sabah olsa bu sıcak koku onu gülümsetirdi. Ama bugün değil.

"O yastığa nasıl kan bulaştığını anlamıyorum," dedi Neal, kaşları birbirine çarparak.

Brooke, "Asla bilemeyebiliriz." dedi.

"Bir dahaki sefere öğreniriz."

"Ugh," dedi Leah. "Sence tekrarı olacak mı?"

"Bilmiyorum. Ama bir güvenlik kamerası alacağım. Şunu iki yapalım," dedi Neal ve üç fincan bulup tezgâhın üzerine koydu. "Bill Clayton'dan - hatırladın mı, tüm güvenlik cihazlarını yapan adam?" İlk fincana kahve doldurdu.

"Evet, hatırlıyorum. Explorer'daki takip cihazı."

"Doğru. Onun tavsiyesine uyup evin tüm güvenlik paketini alsaydım, verandanın ve bahçenin videolarını çekmiş olurduk. Shep'e ne olduğunu muhtemelen bilirdik," dedi Leah için masaya bir kupa koyarken. "Ve Marilee'nin Nick'le gizlice çıktığını görürdük, böylece bu kadar paniklemezdik."

"Kendi adına konuş," dedi Brooke. "Evet, belki Shep'e ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Belki de. Ama Nick ve Marilee'yi birlikte görmek beni endişelendirirdi."

"Ama en azından kiminle birlikte olduğunu bilirdik, sapık ya da daha kötüsü tarafından kaçırıldığını değil."

Brooke da aynı fikirdeydi. "İyi bir noktaya değindin." Ama bir kamera olsaydı, Gideon ekranda görünecek ve her türlü soru sorulacaktı. Cevaplamak istemediği sorular.

Neal ona bir fincan kahve ikram ettiğinde başını salladı ve elini kaldırdı. "Ben böyle iyiyim." İhtiyacı olan son şey, zaten çalkantılı olan kan dolaşımına daha fazla kafein akıtmaktı. "Sanırım kızımızla konuşmamız gerekiyor."

"Bunu eve dönerken araba kullanırken yapmadın mı?"

"Denedim." Adamın fincanın kenarından kendisine baktığını fark edince ekledi: "Oldukça gergindi. Tavsiyemi pek takdir etmedi. Hiçbir şey nüfuz etmedi." Ve sonra ona Marilee'nin Allison Carelli'nin bir haftadır nerede olduğunu bildiğini ve Allison'ın ailesiyle yaptığı konuşmayı anlattı.

"Diğer çocuklar bunu biliyor muydu?" Neal şaşkınlıkla sordu. "Sanırım."

"Marilee ile konuşsam iyi olacak," dedi ve uzun bir yudum aldıktan sonra kahveyi bir kenara bıraktı. "Tanrım, bu konuşmalardan nefret ediyorum."

"Ama sen bu işlerde çok iyisin," dedi ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ona iş verdiğini bildiğini söyleyen bir bakış attı.

"En azından güvende," dedi Leah fincanına krema ve şeker karıştırırken.

"Evet, biliyorum." Brooke bunun için minnettardı ama Marilee hâlâ büyük bir endişe kaynağı olmaya devam ediyordu. Brooke'un kızıyla olan kırılgan ilişkisi her geçen gün daha da hızlı çözülüyor gibiydi.

"Kendini şanslı saymalısın."

Bir yığın endişesi olmasına ve Shep'in yokluğuna çok üzülmesine rağmen, "İstiyorum," dedi.

Evet, neyse ki - evet, neyse ki - Marilee evde ve güvendedeydi ama başka sorunlar vardı, büyük sorunlar.

"Benim neler yaşadığımı unutma, Brooke," dedi Leah, her zaman olduğu gibi konuşmayı tekrar kendine çevirerek. "Nerede olduğuma bir bak. Beni bir sürtük için terk eden aldatan bir koca, ev yok, para yok, çocuk yok ... hiçbir şey yok! Senin sahip olduklarına sahip olmak için adam öldürürdüm." Biraz kaşlarını çattı, acınası görünüyordu.

Brooke daha fazla dayanamadı. "Neal'ın sana borç verdiğini duydum." Leah sertleşti.

"Aslında oldukça fazla."

Leah'nın bakışları başka yöne kaydı, meydan okuma yeniden ortaya çıkmadan önce bir utanç izi belirdi. "Neal neler yaşadığımı anlıyor."

"Tekrar ediyorum, bu çok büyük bir para."

Leah'nın dudakları büzüldü. "İhtiyacım olmasaydı istemezdim." "Daha önce de istedin. Ve aldın."

Kız kardeşi birdenbire rahatsız olarak kaskatı kesildi.

"Ne oldu, Leah? Neden Neal'a koşup duruyorsun?"

"Vay canına," dedi Leah dilini bularak. "Ona kendin sor dedin, ben de sordum."

"Benden istediğinden daha fazlası için."

"Evet." *Ne olmuş yani* der gibi bir omuz kaldırdı. *Önemli bir şey.* "Evet, yaptım. O da bana verdi." Fincanını dudaklarına götürdü ve kenarından baktı. "Öyleyse dava et beni."

"Sana ödünç verdim."

"Evet, evet, ben de bunu kastetmiştim." Uzun bir yudum aldı ve Brooke Fransız kapılarına doğru yürüyüp güverteye ve ötesindeki bahçeye baktı. Sabah olmuş, yağmur dinmiş, bulutlar hâlâ tehditkârdı ama Brooke tüm çevreyi görebiliyordu.

Shep yok.

Ve bir şekilde Gideon da işin içindeydi.

Mutfığa girdiğinde neredeyse duyulmayan bir vızıltı duydu.

Merdivenlere açılan açık kapının yanında duran Leah, "Bu da ne?" diye sordu.

Oh. Lanet olsun. Kulakları her zaman iyi işitirdi, çocukken bile her yeri dinlerdi, tam bir hafiyeydi.

"Telefonum," dedi Brooke, Leah'nın iki telefonu olduğunu bilmediğini ya da farklı hücreler arasındaki titreşimlerin sesindeki ince farkı fark edemeyeceğini fark ederek. Ama Brooke hemen anladı. Ve bu kez vızıldayan onun kullandığı telefonuydu.

"Muhtemelen daha önce aradığım annelerden biridir. Birkaç arama yapsam ya da en azından birkaç mesaj atsam ve Marilee'nin iyi olduğunu açıklasam iyi olur."

"Elbette. Ama yine de beni havaalanına götürebilir misin? Uçağım bu akşam sekizde. Oraya yediden önce varmalıyım, belki altı kırk beşte."

"Evet, elbette." Brooke'un aklı şimdiden ileriye doğru koşmaya başlamıştı. Leah'yı havaalanına götürmek, sonunda onunla sevişmek için iyi bir bahane olacaktı.

Gideon. Yalnız zaman geçirecekti. Uzakta.

Leah'nın telefonu çaldı ve masaya doğru yürüyüp telefonu aldı. Yüzü buruştu. "Ben Sean."

Brooke, "Cevap verme," diye tembihledi. Leah tereddüt etti.

"Ondan boşanıyorsun, değil mi? Bu yüzden Neal sana borç verdi, biz de sana borç verdik."

"Evet, evet, biliyorum, ama yine de söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Ben olsam yapmazdım," dedi Brooke, tam o sırada Leah telefonuna keskin bir "Merhaba," dedi.

Brooke'a bakıp ablasının yüz ifadesinden hoşlanmadığı her halinden belli olan Leah, telefonu kulağına götürdü ve Fransız kapılarına doğru yürürken fincanını da yanına alarak güverteye çıktı ve kapıları arkasından sıkıca kapattı. Brooke onun parmaklığın üzerinden, kuş yuvasının hemen yanına eğilmesini izledi. Tek yapması gereken kapağı açmaktı ve fareyi görecekti.

Eğer öyleyse, Brooke aptalı oynar.

Leah ılık atıp histeri krizine girsin ve Neal kanlı kemirgenin oraya nasıl geldiğini merak etsin.

Ama Leah telefon görüşmesinden başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Telefonu yakınında tutarken, başını sallayıp fısıldarken bunu açıkça belli ediyordu. O anda Brooke, Leah'nın kocasına bir şans daha vereceğini, Sean'ın tek söylemesi gereken şeyin ilişkilerini yürütmek istediğini söylemek olduğunu ve Leah'nın ondan yeniden hoşlanacağını fark etti. Neal'ın kız kardeşine borç verdiği parayı düşündü.

-küçük bir servet- ve kumarbaz Sean bunu öğrenirse, neden Leah'nın zaten dağınık olan duygularıyla oynamasın ki?

Leah'yı uyarmak için güverteye doğru bir adım attı ama durdu.

Sen kimsin ki tavsiye veriyorsun? Sanki hayatın etrafında parçalanmıyor. Leah'yı, parayı ve evliliğini unut. Kendi sorunlarına odaklan. Sanki senin yeterince derdin yokmuş gibi.

Her şeyden önce Shep'i bulması gerekiyordu. Marilee sağ salım eve döndüğüne göre en önemli önceliğı buydu.

İkinci olarak, bir hamilelik testi satın almak ve uygulamak zorundaydı. Hamile olup olmadığını ya da bunun yanlış alarm olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Sonunda, Gideon'un her hareketini nasıl bildiğini ve ondan bir adım önde olduğunu anlaması gerekiyordu.

Shep'in kayboluşunda onun parmağı olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu.

Adamın sokağın sonunda, açık kapının ardında dolaştığından emindi.

Ve ölü fareyi sadece onu korkutmak için değil, ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermek için bırakmıştı. Bundan bir an bile şüphe etmemişti. Onun bakışlarındaki karanlığı, zalim parıltıyı görmüştü. Eğer onunla kapışacak olursa, bir silaha ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu.

Neal'da bir tane vardı. Kilitli bir silah. Brooke'un evde bulunmasından bile nefret ettiği bir tabanca.

Şimdiye kadar.

Arka güvertede, Leah korkuluklara yaslanmış, uzakta göz kırpan şehrin ışıklarına bakıyor gibi görünüyordu ama Brooke, Leah'nın görüşünün içe dönük olduğundan şüpheleniyordu; Sean'la derin bir sohbete dalmış, dünyadan habersizdi.

Ailenin geri kalanı ise üst kattaydı. Marilee'nin odasından gelen boğuk sesler duydu, bu yüzden herkes meşgulken o

Neal'ın ofisine yine sessizce girdi ve yumuşak bir klik sesi duyarak kapıyı kapattı. Sessizce hareket ederek kocasının masasının etrafından dolaştı ve kasanın önünde diz çöktü.

Kulağı seslere ve ara sıra tavandan gelen, birinin yerde yürüdüğünü gösteren gıcırtilara ayarlı bir şekilde kasayı açmaya çalıştı. Parmakları öylesine titriyordu ki, kadranı çevirirken ıskaladı ve iki kez sıfırlamak zorunda kaldı.

Alnında ve parmaklarında ter birikti.

Hadi, hadi!

Tekrar daha dikkatli denedi ve tam taklalar yerine otururken güvertenin kapısının açıldığını duydu.

Kahretsin! Leah!

Kapı kapandı.

Brooke'un kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Leah'nın mutfaktaki ayak seslerini zar zor duyabiliyordu.

"Hey!" Leah sesi yaklaşarak seslendi. "Herkes nerede?" Brooke aceleyle kasanın kolunu denedi.

Kıpırdamadı.

Lanet olsun!

Neal anahtarla çift kilitlemiş olmalı. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Evet, kasayı her zaman kilitli tutarlardı elbette. Ama ne zaman çift kilitli olduğunu hatırlayamıyordu. Yıllardır hatırlamıyordu. Ve anahtarın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Nerede saklı olduğunu tahmin etmeye çalışarak hızla odaya göz gezdirdi. Daha geçen gün kullanılmayan merdivenin anahtarını sorduğunda Neal cebinden bir yüzük çıkardığında ne demişti?

"Buradaki ve ofisteki tüm kilitlerin anahtarları bende var."

Yani anahtar Neal'daydı.

Kahretsin!

"Brooke?" Leah tekrar seslendi.

Brooke yanılmış olma ihtimaline karşı telaşla kolu ç e k i ş t i r d i .

Hiçbir şey.

Oturma odasındaki Leah'nın sesini duydu,

şimdi daha yakındı. Zaman yok.

Hızla masanın etrafından dolanıp odadan çıktı ve tuvaletin kapısını iterek açtı. Tuvaletin sifonunu çekti ve gürültüyle muslukları açtı,

lavaboya akan su.

Sakin ol. Sadece sakin ol!

Ama midesi düğümlenmiş ve ciğerleri sıkışmıştı. Gürültü çıkararak muslukları kapattı ve havluyu metal halkasından çekti, sonra dolabın üzerine monte edilmiş oval aynaya baktı.

Yüce Tanrım.

Yansımasına göz kırptı.

Nana'nın deyimiyle, günlerdir uyumamış gibi, ısınmış ölü gibi görünüyordu. Saçları dağınık, gözleri perili, teni solgundu. Çenesindeki kesik, Gideon'la olan kavgasının ne kadar fiziksel bir hal aldığını hatırlatıyordu.

Kendini topla! Köpeği

bul.

Ve hamile olup olmadığını öğren.

Koridora adım attığında neredeyse kız kardeşine çarpıyordu.

"İşte buradasın!" Leah kaşlarını birbirine yaklaştırarak küçük çizgiler çizdi. "Evet, buradayım." Mutfığa doğru gidiyordu. "Ama ben dışarı çıkıyorum. Kahvaltı için birkaç şeye ihtiyacımız var -sanırım yakında brunch diyebiliriz-

Hava aydınlandığına göre Shep'i aramak istiyorum."

"Eğer buna ışık diyorsanız," dedi Leah, pencereden dışarıdaki gri güne bakarak.

"Arizona'dan gelen kadın söylüyor. Bir saat içinde dönerim. Neal'a söyle, daha önce Marilee'nin kaybolmasıyla ilgili aradığımız herkese mesaj atacağım. Dedikodunun okuldaki çocuklar arasında hızla yayıldığına ve ailelerini korkuttuğuna şüphe yok."

"Evet." Leah başını sallıyordu. "İnternetin her yerinde."

"Bunu biliyor muydun?" Brooke mutfığa doğru yürürlerken sordu. Çantasını kaptı. "Nasıl?"

"Sana söyledim, Marilee ile arkadaşım. Çoktan paylaştı ve arkadaşları yorum yaptı, bu yüzden eminim okulundaki herkes - adı neydi? Ainswell mi?"

"Allsworth."

"Oh, doğru. Doğru ya. Şimdi hatırladım."

"Hatırlıyor musun?" Brooke şüpheliydi. "Nasıl?"

"Tüm gönderilerden!" Leah gözlerini devirerek şöyle dedi. "Az önce söyledim ya." "Ben ilgilenmiyorum."

"Tanrı aşkına, sen satış işinde değil miydin? Bir teknoloji şirketinde falan? Her yerde olman gerekirdi."

"LinkedIn."

"Ve hepsi bu mu?"

"Hayır-evet. Yani LinkedIn büyük bir olaydı. Diğer platformlarda da varlığım vardı - teşvik ediliyorduk - ama artık işte değilim, bu yüzden ..." Omuz silkti. Yapacak bu kadar çok işi varken ve hayatı darmadağın olmuşken neden tüm bunları Leah'ya açıklama zahmetine girmişti ki?

"İnternete daha çok girmelisin. Orada neler bulabileceğine inanamazsın." Sırtışı soldu ve acı bir şekilde ekledi, "İstersen kocanın kız arkadaşını bile, görünüşe göre."

Brooke anahtarlarını bulurken kız kardeşine, "Onu unutmaya çalışıyorsun," diye hatırlattı. "Hatırladın mı? Mirasını çalan ve seni aldatan adamdan boşanıyorsun. Seni evden atmaya çalışan adamdan mı? O adamdan."

"Biliyorum, biliyorum, ama-"

"Aması yok, Leah. Her şey bitti. Kendin söyledin. O dolandırıcının seninle tatlı tatlı konuşmasına izin verme. Ve sakın," parmağıyla kız kardeşini işaret etti, bunu yaparken anahtarlar yüzükte şingirdiyordu, "bizden ödünç aldığını bilmesine izin verme. Tamam mı? Eğer sende bir kuruş olduğunu düşünürse, onu isteyecektir."

Leah nefesini içine çekti. "Ooh, çok sert, Brookie." "Sadece hatırlatıyorum. Yakında döneceğim."

Leah'nın gözleri karardı ve bakışları kısıldı. "Mesajlarını kontrol etmek isteyebilirsin. Telefonunun ... şey, birinin telefonunun çaldığını duydum," dedi ve Brooke'un cep telefonunun kot pantolonunun arka cebinden çıktığını gördü.

Brölör! Onu unutmuştu. Yine unutmuş.

Allison Carelli'nin dönüşüyle ilgili ebeveyn mesaj zincirleri aşırı yüklenmiş olduğu için sessize aldığı iPhone'unu kaldırarak, "Evet, çıldırmak üzere," dedi. Peki ya kullan at telefonu? Tüm o kargaşa içinde aklından çıkmıştı. Tüm bu karmaşanın içinde dikkatsiz davranmış ve onu çamaşır odasındaki nişin içinde bırakmıştı. Merdivenlerin başındaki kapıyı kapattı ve garaja giderken onu tozlu çamaşır suyu ve sprey kola kaplarının arkasında saklandığı yerden aldı. Sonra aceleyle garaja indi, ayak bileği protesto için sızlıyordu.

Brooke direksiyonun arkasına geçip ekrana bir göz atarken Leah'nın haklı olduğunu fark etti.

İkisi Gideon'dan olmak üzere birkaç mesaj vardı.

Ara beni.

Sanki.

Belli ki mesajı almamıştı.

Ve daha sonra, Shep kaybolmadan önceki saatlerde cevap vermediğinde:

Eğer senden haber alamazsam, üzülürsün.

Ne? Cidden mi? Açık bir tehdit mi?

Sonra Shep ortadan kayboldu. Ve ölü fareyi kuş yuvasında bırakmıştı. Öfkeden çılgına dönmüş bir halde onu arayıp ne kadar aşağılık bir orospu çocuğu olduğunu söyleme isteğiyle savaştı. Ama yapmadı. Çünkü onun istediği de tam olarak buydu: bir tepki. Onunla alay ediyor, onu geri araması için cesaretlendiriyordu ve yemi yutmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Sadece birkaç dakika önce anonim bir numaradan gönderilen son mesaj ise çok daha rahatsız ediciydi:

O senin düşündüğün kişi değil.

Bunun üzerine sertçe yutkundu.

İsimsiz arayan şimdi mesaj atıyordu.

Bunun için zamanı yoktu, ne Gideon ve tehditleri ne de tanımadığı birinden gelen bu karanlık, belirsiz uyarılar için.

Bu telefon numarasının, bu *özel* numaranın kendisinde olduğunu bilen ama anonim kalmak isteyen bir kişi.

Kanında öfke ve korku karışımı bir his dolaştı ama endişeyle savaştı ve çenesini dikleştirdi. Bu ürkütücü uyarının arkasında kimin olduğunu bulacaktı ve bulduğunda da bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. Şu anda Brooke hareket etmeye devam etmek zorundaydı. Gideon'un tekrar ne zaman saldıracağını kim bilebilirdi?

Leah'nın berbat evliliğiyle uğraşacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Brooke'un uğraşması gereken kendi ilişkileri ve bir sürü başka sorunu vardı.

Tedirgin bir şekilde garaj kapısı açıcısının iç kumandasına bastı ve kapı açılırken Neal'a mesaj atarak birkaç şey almak için mağazaya gittiğini ve köpeğe göz kulak olacağını bildirdi.

Garajdan çıkarken Leah'nın sosyal medya hakkındaki tavsiyesini düşündü ve kızını kontrol etmek ya da Gideon hakkında daha fazla bilgi edinmek için farklı platformları kullanamadığı için zihinsel olarak kendini tekmeledi. Ona duyduğu ilk hayranlıktan ve sığ bir internet

arama, kendine bunun önemli olmadığını söylemişti; bu çabuk ölecek bir kaçamaktı ve onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Ama bu bir yalandı. Gerçek şu ki, onun hakkında çok fazla şey bilmek istemiyordu, ilişkiyi sona erdirecek bir şey keşfetme ihtimaline karşı çok derinlere inmek istemiyordu. Ya da daha kötü bir şey. Bilmek istemediği bir şey.

Dikkatsiz, umursamaz ve aptaldı.

Şimdi bedelini o ve ailesi ödüyordu.

Ama en azından Marilee evde ve güvendediydi. Mahalle boyunca Shep'i ararken, sokaklara, ara sokaklara ve bahçelere bakarken, Kuzeydoğu Seattle'a, tanıdığı biriyle karşılaşma riskini ortadan kaldıracak kadar kendi mahallesinden uzağa giderken, suçlamalar onu takip etse de, Brooke bundan cesaret aldı. Geçerken gördüğü bir alışveriş merkezini buldu ve tanımadığı bir eczanenin önüne park etti. İçeri girer girmez bir hamilelik testi aldı, sonra da süt, simit, krem peynir ve yumurta almak için bir bakkala girdi.

Şimdiye kadar çok iyi.

Yine de endişe kanını ateşledi.

Bir sonraki durağı benzin almak ve ardından arkadaşlarıyla ya da tanıdıklarıyla karşılaşma ihtimalini ortadan kaldıracak kadar evinden uzakta bir kahve dükkânıydı.

Üç renkli saçlı ve burnunda hızması olan bir kızıdan latte sipariş ettikten sonra bardağını tuvaletin yanındaki bir kabine bıraktı ve içeri girdi. Elleri titreyerek hemen hamilelik testini aldı ve yan kabinde birinin gelip gittiğini duyarken bekledi.

Lütfen, hayır, diye sessizce dua etti, bir bebeğin ne anlama geleceğini düşünmedi bile. Bu ironi gözünden kaçmamıştı. O ve Neal ikinci bir çocuk için ne kadar uğraşmışlardı? Beş yıl mı? Altı yıl mı? Hamileliklerinin başlarında iki düşük yapmışlardı; biri Marilee üç yaşındayken, diğeri de bir yıl sonra. O zamandan beri bir şey olmamıştı. Yıllar geçtikçe sorun olmaktan çıkmıştı. Brooke genç yaşta hamile kalıp anne olduğu için şanslı yıldızlarına şükretmiş ve bir daha içinde bir hayat büyümesini hiç beklememişti.

Diğer kadının ellerini yıkadığını ve birkaç havluyu yırttığını duydu, tam o sırada iki kadın daha içeri girdi -görünüşe bakılırsa arkadaşlardı- sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi sohbet edip gülüşüyorlardı.

Durağının kapısı tıkırdadı. Genç bir ses kapıdan "Tüh, pardon," dedi, sonra da arkadaşına, "Burası dolu."

Brooke gözlerini kapattı. Yeni yürümeye başlayan çocukları ve ilkokuldaki çocukları hakkında devam eden konuşmaları duymazdan geldi, ancak "kayıp olan o genç" hakkında konuştuklarında seslerindeki korkuyu duydu.

"Muhtemelen bir kaçak," dedi duraktaki ses.

"Peki ya diğeri? Aynı okuldan. Gideli bir yıldan fazla oldu."

Sifonu çeken kadın, "Bana sorarsanız, o öldü," diyerek korkunç bir sonuca vardı.

"Öyle deme! O sadece bir çocuk."

"Ailesinin dikkat etmesi gereken bir çocuk." Kabin kapısı açılıp kapanırken yer değiştirdiler. "O aileler yıkılmış olmalı."

"Güzel. O zaman başka çocukları olursa daha dikkatli olurlar."

"Herkes helikopter ebeveyn olamaz," dedi şu anda kabinde bulunan kadın.

"Bugünlerde herkes öyle olmalı."

Brooke dilini ısırđı. Yeni yürümeye başlayan ve ilkokul çağındaki çocukların ebeveynleri, ergenlik çağındaki çocukları kontrol etmenin, korumanın ve onlara bağımsızlık vermenin ne gibi zorluklar içerdii konusunda hiçbir fikre sahip değildi. O bilmiyordu. O da bu kadınlar kadar kibirliydi. Ve daha dün gece kızını kaybettiğini düşünmüştü.

Tuvaletin sifonu çekildi, musluklar açıldı, elektrikli el kurutma makinesi gürledi ve kadınlar kapı arkalarından tıkırdayarak çıktılar. Ve Brooke bekledi, düşüncelerinin kaçınılmaz sonuçlara ve onlarla birlikte gelen umutsuzluğa doğru koşmasını engellemeye çalıştı ve başaramadı.

Eğer içinde büyüyen bir bebek varsa, bunun Neal'dan olma ihtimali olduğunu biliyordu. Küçük bir ihtimal. Her zaman olmasa da Gideon'a karşı dikkatli davranmıştı.

Neal ile pozitif test sonuçları umut vaat ediyordu. Uzlaşabilir, işleri yoluna koyabilir, Marilee'nin on beş yaşında abla olma korkusuyla başa çıkabilir, hamilelikle gelen neşeyi ve beklentiyi bulabilirlerdi.

Gideon ile . . . Tanrım. Evliliğinin sona ereceğini, kızını kaybedeceğini öngörmüştü. Ve çocuk onu sonsuza dek sevmediği, istemediği ve güvenemediği bir adama bağlayacaktı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Ve tam bir aptaldı. Onun yatağında geçireceği birkaç saat için her şeyi bir kenara atmıştı.

Onun sonsuza dek kendisine tutunması tehdidiyle yüzleşti. Onu tehdit ediyordu.

Onu korkutmak.

Durması gerekiyordu.

Öyle ya da böyle.

Durması

gerekiyordu.

Düz karnına dokundu.

Bir bebekle mi? Her geçen an daha karanlık, daha kötü görünen bir adamla mı?

"Hayır," dedi banyoda yüksek sesle, elindeki küçük asanın penceresine bakarken ve titrediğini fark ederken. Boğazının kuru olduğunu ve nabzının endişeyle attığını hissetti, çünkü sonuçlar açıkça görülebiliyordu: Hamileydi.

Ve babasının Gideon Ross olduğuna dair çok az şüphe vardı.

BÖLÜM 24

"Shep hâlâ dönmedi mi?" Brooke elindeki yiyecek çuvalını mutfak tezgâhının üzerine bırakarak sordu. Köpeğin hâlâ kayıp olduğunu biliyordu elbette. Köpek dönmüş olsaydı, Neal, Marilee ya da Leah mesaj atar ya da arardı ve av köpeği de onu karşılamaya koşardı.

"Hayır." Leah başını salladı. Bir kez daha masadaki yerini bulmuştu ama şimdi yanında yatağında kıvrılmış bir köpek yoktu ve tedirgin, bir şeye kızmış görünüyordu. Ama bu her zaman olmaz mıydı?

Brooke kafasında bu kadar çok şey varken kız kardeşi için endişelenemezdi. Eve dönerken arabayı yavaş sürüyor, ara sokakları ve park yerlerini inceliyor ve araştırıyor, kapısı açık garajlara bakıyordu. Ayrıca arkadaşlarıyla konuşmadığı zamanlarda yerel veterinerleri ve hayvan hastanelerini aramış, hepsine kızının evde ve zarar görmemiş olduğuna dair güvence vermişti.

"Tanrı'ya şükür güvende!" Brooke daha önce aradığında Andrea söylemişti. "Zuri az önce evde olduğunu söyledi. Sanırım Insta'da falan paylaşmış."

"Yani haber yayıldı."

"Evet. Ve Allison Carelli de evde. Sonunda. Yine her şey internette ve sanırım polis onunla ve kuzeni Robert Barrone ile konuşuyor. Bu çok çığgınca. Zuri sonunda neler olup bittiğine dair bir fikri olduğunu itiraf etti ve size şunu söyleyeyim, o çok cezalı."

"Biliyorum. Neal ve ben Marilee ile ciddi bir şekilde konuşmalıyız. Tekrar."

"Seni anlıyorum. Bu çocukların kafasına ne giriyor bilmiyorum," diye itiraf etti Andrea. "Ya Allison? O ne düşünüyordu? Ailesini nasıl bir cehenneme soktuğu hakkında bir fikri var mı?"

"Belki de bütün amaç buydu," dedi Brooke.

"Karanlık, Brooke, ama seni anlıyorum. Kim bilir? Bak, gitmem gerek ama umarım köpeğini bulursun."

"Ben de," dedi Brooke, konuşmayı bitirdiklerinde yüreği burkulmuştu. Gideon'un onu kaçırdığından ya da serbest bıraktığından şüpheleniyordu ve kalbi yeniden sıkışmaya başlamıştı. Tatlı, şapşal Shep'in başına bir şey gelirse ve bunun arkasında Gideon varsa? Onu öldürürdü.

Gerçekten mi? Çocuğunun babasını mı öldüreceksin?

Şimdilik bu cinayet düşüncesini bir kenara itti ve derin bir nefes aldı. Şu anda ailesine konsantre olması gerekiyordu. Belki de

Leah haklıydı. Brooke için medya konusunda daha bilgili olma zamanı gelmişti. Kızının hayatında neler olup bittiğini bilmek istiyorsa, interneti ve sosyal medyayı taraması, arkadaşlarını ve tanıdıklarını, buluştukları yerleri, nereye gittiklerini kontrol ederek biraz daha derine inmesi gerekiyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Leah tek bir çuval dolusu yiyeceğe baktı.

"Shep'i aramak için etrafta dolaştım ve benzin ve kahve almak da dahil olmak üzere birkaç ayak işi yaptım, biliyorsun," dedi Brooke, ücretsiz Wi-Fi bağlantısı olan kafede ne kadar süredir bulunduğunu ve Gideon Ross hakkında daha derin bir araştırma yapmaya çalışıp başarısız olduğunu itiraf etmedi. Bir kez daha başarısız olmuştu. Sanki bir hayalet gibiydi. Kötü niyetli bir hayalet.

Zihnini şimdi ve burada olmaya zorladı. "Aç mısın?" diye sordu kız kardeşine.

"Pek sayılmaz." Leah fincanını kaldırdı. "Bunu içtim. Şimdilik bu kadar yeter." "Tamam. Neal gitti mi?" Leah arabasının yerinde olmadığını fark etmişti.

Garaja.

"Evet. Sadece dışarı çıkacağını söyledi." "Dışarı mı? ?"

"Neyim ben, onun bakıcısı mı?" Leah alaycı bir ses tonuyla sordu. "Bu senin işin değil mi?"

Brooke sertçe başını kaldırdı. "Tanrım, hayır. Ben de nereye gittiğini söylemiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Bana söylemedi, tamam mı?" dedi, belli ki kötü bir ruh hali içindeydi. "Sadece öğleden sonra döneceğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Brooke simit paketini dolaba yerleştirirken yüksek sesle, "Tuhaf," dedi. Sonra bugünün Cumartesi olduğunu hatırladı. Golf. Saate baktı. "Belki de o kadar tuhaf değildir." Kocasını ile başlama saati arasına hiçbir şey girmemişti, görünüme göre kızları ya da köpekleriyle ilgili bir aile krizi bile. Hayır. İki handikapı söz konusuysa olmazdı.

Leah'nın dudakları biraz büzüldü. "Nerede olduğunu bildiğini söyledi."

"Anlıyorum." Başını salladı. "Sadece bugün kursa gideceğini düşünmemiştim. Marilee ve Shep'in kaybolmasıyla ilgili olanlardan sonra olmaz. Yani, bütün gece kızımız için endişelendik."

Leah güvensizlik dolu bir of çekti. "Evet, evet, anlıyorum. Ama biliyorsun ki erkekler erkektir, özellikle de söz konusu erkekler ve oyuncakları olduğunda," dedi fincanından bir yudum almadan önce.

Brooke bir kutu sütü yere çarptı. "Bu eski ifadelerden nefret ediyorum! Onlar sadece erkeklere serbest geçiş hakkı veren modası geçmiş bahaneler. Bilirsin, oynamak için

ya da sorumluluklardan ya da ev işlerinden kurtulmak ya da hatta aklı başında olmak için. Kadın özgürlüğüne ne oldu?" Brooke nefesinin altında mırıldandı, "Erkekler erkektir. Ugh!" Bir kutu sütü buzdolabına doldurdu.

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle!" Leah karşılık verdi. "Neden bu kadar alıngansın?"

"Neden?"

Leah ona ters ters baktı. Fincanından bir yudum aldı.

"Tamam, tamam, gerginim, tamam. Uzun, zor bir geceydi." *Bildiğinden daha zor, diye* ekledi Brooke sessizce. "Ve bu sadece Neal için değil, her şey için."

Leah'nın sesi yumuşadı. "Anlıyorum. Hepimiz hissediyoruz. Uzun bir geceydi." Kaşlarını çatarak Fransız kapılarından dışarı baktı. "Görünüşe göre yine yağmur yağacak. Sanırım gökyüzü açılmadan önce yürüyüşe çıksam iyi olacak. Belki Shep'i parkta bulurum."

"Umarım öyledir," dedi Brooke pek umutlu olmadan. "Neal dün gece denedi. Eminim her yeri arayıp taramıştır."

"Evet, biliyorum ama köpekler dolaşır. Ve sekiz saat içinde çok şey olabilir."

Amin, diye düşündü Brooke market poşetini boşaltıp katlarken umutla. "Marilee aşağı indi mi?"

Leah başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hâlâ odasında." "Tamam." Brooke çantayı dolaba yerleştirdikten sonra üst kata çıktı. Sessizce başını kızının yatak odasına soktu. Düzgün nefes alan Marilee, sanki dünyayı görmezden geliyormuş gibi yorganın altına gömülmüştü.

Şimdi onu rahatsız etmenin sırası değildi.

Roosevelt'lerden birinin eski sözü neydi? *Yumuşak konuş ve büyük bir sopa taşı?* Onun gibi bir şey. Belki de bu durumda yumuşak bir şekilde yürümek ve uyuyan köpeklerin yatmasına izin vermek ya da buna benzer bilgelik sözlerinin bir karışımıydı. Her halükarda kapıyı kapattı.

Ön kapının kapandığını duyunca misafir odasına doğru ilerledi ve Leah'nın dağınık giysilerinin arasından geçerek pencereye doğru ilerledi. Dışarı baktığında, Brooke kız kardeşinin Brooke'un ceketlerinden birini giydiğini gördü. Kapüşonu yağmura karşı kapalı olan Leah caddenin karşısına geçmiş ve aceleyle parka doğru ilerliyordu.

Marilee tüm niyet ve amaçlarıyla dünya için ölmüştü, bu yüzden Brooke evde yalnızdı.

O da bundan yararlandı.

Fazla zamanı yoktu çünkü Leah'nın ne kadar süre baygın kalacağından emin değildi. Marilee sonsuza kadar uyuyabilirdi ve Neal kulüpten saatlerce dönmeyecekti, bu yüzden Leah bir bilinmezdi. İki saatliğine gidebilir ya da on beş dakika içinde dönebilirdi.

Gideon'un Neal'la sevişmeleri hakkında yaptığı yorumları hatırlayarak yatak odalarına gitti. Eğer, şüphelendiği gibi, Gideon bir şekilde fiziksel ya da elektronik olarak ya da her ikisi birden evine girmişse, içeri nasıl girdiğini, hangi gözetleme ekipmanını nereye kurduğunu öğrenmek istiyordu.

Yağmur pencerelerden aşağı çiselerken, odanın ortasında durup duvarları ve tavanı küçük bir kamera ya da mikrofon izi bulmak için taradı. Yavaşça döndü, alçı duvarların ve karanlık pencere pervazlarının her santimini gözleriyle inceledi. Eğer gizlenmiş bir kamera varsa, odada kesinlikle bir kusur, rahatsız edici bir şey görecekti.

Hiçbir şey.

Ve zaman a k ı p gidiyordu. Ev sonsuza kadar ona kalmayacaktı.

Resimlerin ve lambaların altına baktı ve yatağın altını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Ama burada bir şey olmalıydı.

Yılmadı, dolap kapaklarını ve açık durdukları zamanki görüş alanını inceledi.

Yine bariz bir şey bulamadı, hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Eğer casusluk aleti bu odadaysa, ya çok iyi gizlenmişti ya da tam tersi, göz önündeydi ve o bunu gözden geçiriyordu.

Nerede, nerede, nerede?

"Hadi ama Brooke," dedi nefesinin altından.

Cep telefonu çaldı ve yerinden sıçradı. Ekranda Leah'nın numarası belirdi. "Selam," diye cevap verdi, gözleri hâlâ odayı tarıyordu. "Ne var ne yok?" "Sandviç yemek için şu küçük restorana gideyim dedim. Neredeyse öğlen oldu ve kahvemin etkisi geçiyor. Bir şey ister misin? Getirebilirim. geri."

"Al's Bistro?" Küçük kafe parkın uzak tarafındaydı. "Evet, orası.

İşte orası."

"Hayır . . . Ben iyiyim," dedi Brooke, odayı daha iyi görebilmek için geri adım atarken midesi huzursuzdu.

Ve o da gördü.

Yatağının ayakucuna yakın süpürgelikte küçük bir böcek, örümcek ya da bir tür böcek gibi görünen bir şey.

İç organları dondu.

"Keyfin bilir." Leah'nın sesini sanki uzaktan duymuştu. "Sanırım vitrinlere bakacağım ve Shep hakkında bir şeyler soracağım."

"Güzel. Güzel. Güzel. Evet." Brooke zar zor dinliyordu. "Onu bulursan bana haber ver."

"Yapacağım." Leah bağlantıyı kesti ve Brooke yatağın kenarına koşarak diz çöktü, o kadar hızlıydı ki ayak bileğinde Gideon'la olan kavgasını hatırlatan keskin bir acı hissetti.

Toz tavşanlarını görmezden gelerek eğildi ve süpürgelikteki noktayı parmakladı. Kesinlikle küçük bir delik ve oradan çıkan, neredeyse gözle görülemeyen, süpürgelik ile halı arasında uzanan şeffaf bir tel vardı.

Bir anlık bir zafer hissetse de, telin zemin boyunca odanın köşesiyle buluştuğu kapı çerçevesine kadar takip etmesiyle yerini korkuya bıraktı. Tel oradan duvarın içinde kayboldu.

Diğer tarafta kullanılmayan bir merdiven vardı.

Neredeyse uçarak merdivenlerden çamaşır odasına indi, anahtarlığı ve el fenerini çıkardı, kapının kilidini açtı ve sessizce tırmanmaya başladı. Loş teneke lambasını açtı, ardından yoğun ışığıyla el fenerini yaktı. Parlak ışığı yavaşça merdivenin kenarlarında, sayısız örümcek ağının bulunduğu alçak tavanda, ölü böceklerin ve fare izlerinin görüldüğü tozlu basamaklarda gezdirdi. İçten içe ürpererek merdivenlerden ikinci katın sahanlığına çıktı.

Alt basamaklarda hiçbir şey görünmüyordu ama sert ışığı ebeveyn yatak odasının arkasındaki duvara tuttuğunda onu gördü. Kapı çerçevesinin üst kısmına ince, neredeyse yarı saydam bir tel gerilmişti.

"Orospu çocuğu," diye tısladı, sesini alçak tutarak; Marilee'nin odası kapının hemen diğer tarafında ve koridorun karşısındaydı. Bir kamera ya da dinleme cihazı aradı ama bulamadı. Kablosuz olabilir miydi? Pille çalışıyor olabilir mi? Yine de araştırma yapabilmesi, görüntüleyebilmesi ya da dinleyebilmesi gerekiyordu.

Bu düşünce mide bulandırıcıydı.

Tel üzerinde yoğunlaştı ve telin bir köşeyi döndükten sonra yukarı doğru ilerlediğini fark etti.

Tavan arasına
çıkıyor. Vay
anasını!

Bunu biliyordu, lanet olsun, biliyordu!

El fenerini dişlerinin arasında tutarak, sallantılı basamakları dikkatle tırmandı. Başını boşluğa sokmadan önce tavandaki kapağı açmak için durakladığında tüm kasları gergindi, bacakları ağrıyordu. Serin hava, toz ve karanlık onu karşıladı.

Çatıya çarpan yağmurun ve oluklardan akan suyun sesini duydu.

Basamaklardan birinin üzerinde durarak el fenerinin ışığını tavan arasının çevresinde, çatı kirişlerinin zemindeki kirişlerle buluştuğu yerde gezdirdi. Sonra ışığı çatının iç kısmına yönlendirdi.

Hiçbir

şey.

Bekle. .

.

Kamera nerede olacak? Yatak odasının üstünde mi?

Ya da ... iç burkan bir farkındalıkla, sadece bir kamera ve/veya mikrofon aramıyor olabileceğini anladı. Birden fazla, belki de düzinelerce olabilir. "Oh, lütfen," diye fısıldadı kendi kendine. Birkaç iğrenç saniye boyunca özel hayatına dair senaryolar zihninde dönüp durdu. Sadece mahrem, özel sahneler değil, ailenin normal, günlük konuşmaları ve etkileşimleri; özel şakalar, suçlamalar, eğlenceli şakalaşmalar, köpeklerle yapılan aptalca konuşmalar ... hepsi çok kişiseldi.

Sonra daha rahatsız edici bir şey düşündü. Daha karanlık. Kızıyla ilgili yorumları hatırladı.

Umarım küçük Marilee dansın tadını çıkarıyordur.

Ve sonra:

Kızınız da sizin kadar güzel. Dikkatli ol.

Onu kaybederseniz çok yazık olur.

Gideon onun soyunmasını ya da duş almasını izliyor ya da umutları, hayalleri hakkındaki özel konuşmalarını dinliyor olabilir miydi?

Boğazında safra

yükseldi. Oh. Aman

Tanrım. Tanrım.

Gideon mu?

Yoksa başka biri mi?

Birden fazla sapık mı?

Bu düşünceyle boğazı kurudu.

Sakin oraya gitme! Şimdi olmaz!

Korkusunu bastırıp telin çatı katından geçmesi gereken yeri bulurken kendi kendine "Her şey sırayla" dedi. Dikkatlice, izolasyona sürtünen derisi kaşınırken, eldiven giymediği için sessizce kendine lanet ederek kazdı. Hiçbir şey bulamadı. Daha derine, çatı katına uzandı. Parmaklarının ucu kontrplağa sürtündü.

Burada
olmalıydı!
Olmak
zorundaydı.

Kirişlerin arasındaki yalıtımda açtığı küçük deliği görebilmek için boynunu bükerek etrafı araştırdı. Işığı deliğin içine tuttu.

Hiçbir şey.

Ama öyle olmalıydı!

El fenerini biraz çevirdi ve ışın bir şeyin parıltısını yakaladı: tavan arasındaki dar ahşap patikanın uzunluğu boyunca uzanan kalasın altına gerilmiş gergin bir ip. Bu ip çatı katının ortasındaki eski dergilerin, plakların ve atılmış, uzun süredir unutulmuş kutuların yığılı olduğu kontrplak adaya gidiyordu.

Korkuyla karışık bir beklenti.

Kendini çömelme pozisyonuna kaldırdı ve ilerlemeye başladı.

Tahtaların üzerinde yürüdüğü ya da döşeme kirişlerinin üzerinde dengede durduğu sürece bir şey olmazdı. Arada tökezlerse, aşağıdaki tavanın sac kayasına düşebilirdi.

İyi değil, dedi kendi kendine ve el fenerinin ışığını tele odakladı. Parıldayan kenarı kirişlerin üzerinden görünüyordu. Teli geren her kimse kirişleri delme zahmetine katlanmamıştı.

Eğilip sallanarak ve kendi kendine aptal olduğunu söyleyerek kalasların üzerinden kontrplak platforma doğru ilerledi ve burada derme çatma zemini ağırlığıyla test ettikten sonra diz çökme pozisyonuna geldi.

Kablonun ucunu buldu. Kabloya takılı olduğunu tahmin ettiği küçük bir kamera buldu. Yalıtım, platformun kenarındaki bir noktadan temizlenmişti ve kamerayı kaldırdığında, yatak odasının tepe lambası olduğunu bildiği şeyin hemen üzerinde küçük bir delik keşfetti.

"Müthiş." Karanlık tavan arasında yalnız olmasına rağmen, utanç ve öfke karışımı bir duyguyla kızardığını hissetti. "Orospu çocuğu-"

Lanet olsun!

Kameranın hemen diğer tarafında telin birkaç yöne ayrıldığını fark etti. Yavaşça, özenle her bir ipliği takip etti, platformun kenarına monte edilmiş küçük bir kamera bulduğunda kanı kulaklarına hücum etti. Kamerayı kaldırdığında, Marilee'nin yatağının üzerindeki tavana yerleştirilmiş olduğunu gördü. Tam da tahmin ettiği ve korktuğu gibi.

"Seni piç," diye fısıldadı. "Seni aşağılık, lanet olası piç." Kamerayı saklandığı yerden söktü, kabloları kopardı, bunu yapan adamdan nefret etti ve onun yaklaşmasına izin verdiği için kendinden nefret etti.

Öfkesi zonklayarak tahtalar boyunca süründü ve merdivenin üzerindeki yalıtımın içine yerleştirilmiş bir başka küçük kamera keşfetti. *Seni hasta herif!* Onu kablolarından söktü. Sonra misafir odasının üzerinde, yine baş üstü aydınlatma armatürüne gizlenmiş bir tane daha buldu. Artık yeter! O kamerayı da çekip aldı, sonra hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak tüm casus ekipmanlarını söküp attı.

Kameralar, görüntüleri bir yerdeki bir bilgisayara iletecek bir yönlendiriciye mi bağlıydı? Yoksa bir şekilde kablosuz olarak bilinmeyen bir bilgisayara mı bağlıydılar? Eğer öyleyse, kablolar neden buradaydı?

Kimin umurundaydı?

Önemli değildi.

Önemli olan, Gideon'un eve gizlice girmiş ve minik kameralarla dolu bir yuva kurmuş olmasıydı.

Onun kendisini gözetlediğini, Neal'la sevişmesini izlediğini düşündükçe kanı damarlarına hücum ediyordu. Ya da Leah hazırlanırken ya da uyurken ağzını açarak onu izlemesi? Daha da kötüsü, röntgencilik oynamak ve Marilee'yi çeşitli soyunma hallerinde gözlemlemek, onun genç, esnek vücuduna bakmak.

Oh. Tanrım.

Midesi kabardı ve kusma isteğiyle savaştı.

Zihninde Gideon'u yelkenlisinde, tek başına, bir sandalyede arkasına yaslanmış, birasını yudumlarken ve bilgisayarındaki görüntüleri izlerken gördü. Gördüklerinden zevk mi alıyordu? Yoksa sessizce öfkeleniyor muydu?

Her iki şekilde de, bunu sen yaptın, Brooke. Bu senin hatan.

Ailesine ne yaptığını, onun hayatına girmesine nasıl izin verdiğini, güvenini nasıl kazandığını ve bunu nasıl kötüye kullandığını düşündükçe hasta oluyordu.

Ne tür bir psikopattı?

Polise gitmeyi düşündü. Bu fikri hemen bir kenara bıraktı ama adamın konuşmalarına kulak misafiri olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı.

özel konuşmalarını, fısıldanan sırlarını. Bileziği bulmasını ve Neal'ın ofisine gizlice girmesini bile izlemişti. Muhtemelen ölü fareyi bulduğunda çılgına dönmesini izlemiş ve köpeği kaybetme paniğine memnuniyetle sırtıtmıştı.

Hasta, hasta, hasta!

Midesi çalkalandı.

Neal'a itiraf etmeyi düşündü ama yine vazgeçti.

Leah'ya ya da arkadaşlarından birine, özellikle de Marilee'ye söyleyemezdi. Hayır, bu sorunu çözmek zorundaydı. Tek başına.

Ve yapardı.

Dişlerini birbirine geçirdi ve kabloları sökerken, tahtadan kopan zımbaların çıkardığı pat, pat, pat seslerini duyarak öfkeden kanı dondu.

Bunu onun yanına bırakmasına izin veremezdi!

Onunla başa çıkmak için aklından bir düzine hızlı fikir geçti, hepsi de ölümcüldü. Yapacağı son şey de olsa onu durduracaktı. Nasıl olmuştu da ona bulaşmıştı? Birlikte geçirdikleri çalıntı saatleri, özel buluşmalarını, kendini ona nasıl bıraktığını düşündükçe çılgılık atmak istiyordu.

Bir de bebek vardı. Ne

karmaşa ama!

Lanet olası kameraları ceplerine doldurduktan sonra, tahta boyunca ilerleyerek merdivenle tavan arasına çıktı. Merdivenin basamaklarından çatı katına inmeye henüz başlamıştı ki ön kapının açıldığını ve Leah'nın sesini duydu.

"Brooke! Brooke!" diye bağırdı ve Brooke merdivenden aşağı kayarak olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

"Brooke!"

Kahretsin.

Çamaşır odasında kapıyı kapattı ve anahtarı küçük casus ekipmanlarıyla birlikte cebine soktu.

"Brooke!" Leah hızla yürüyordu, ayak s e s l e r i evin içinde yankılanıyordu.

Şimdi ne olacak?

Brooke telaşla saçlarındaki örümcek ağlarını fırçaladı ve aceleyle yarım kat yukarı çıkıp mutfığa gitti.

"Ne?" diye sordu, mutfaktan fuayeye doğru köşeyi dönerken.

Leah koridordaydı, saçları yağmurdan ıslanmıştı, gözleri parlıyordu.

Onun yanında, üstü başı yırtık pırtık ve çamur içinde olan Shep, Brooke'a doğru dörtnala koşmadan önce silkelendi.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Brooke, dizlerinin üzerine çökerek. Yüzünü hevesle yıkayan ıslak köpeği okşarken kalbi parçalandı. "Ben de seni özledim," dedi, boğazı düğümlenmişti, gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Marilee!" diye bağırdı. "Marilee!" Sonra hâlâ köpeği okşarken başını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Onu nerede buldun?"

"Parkta. Şarküteriden dönerken." "Gerçekten mi?"

"Evet. Onu kaçırmış olabilirim ama adamın biri bana bağırdı ve bir köpek arayıp aramadığımı sordu."

Brooke'un içi pıhtılaştı. "Hangi adam?"

"Adını öğrenemedim. Çok uzaktaydı, kaldırımda bir motosiklete biniyordu. Sanırım Shep'i aradığımı duydu. Shep'i aradığımı bağırarak söyledim, o da bir tane gördüğünü söyledi ve çardağın olduğu yönü işaret etti. Ve işte oradaydı, tasmaı banklardan birine takılmıştı, bu garipti çünkü beş dakika önce oradan geçmiştim."

"Ve adamın adını almadın mı? Ya da kim olduğunu? Motosikletin plakasını almadınız mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Deli gibi yağmur yağıyordu, lanet olası kapüşonum düştü ve zaten onu tanıyamazdım. Kask takıyordu ve ben bir şey söyleyemeden, hatta teşekkür bile edemedem çekip gitti."

"Sence de bu garip değil mi?"

"Ya da şanslı!" Leah dedi ki. "Kim olduğu kimin umurunda? Önemli olan Shep'in geri dönmüş olması."

"Doğru, elbette," dedi Brooke ama duyguları çalkalanıyordu ve umurundaydı; çok umurundaydı. Ayaklarının dibinde dans eden ıslak köpeği düzelterek merdivenlerden kızına seslendi: "Marilee! Buraya gel."

Bir gümbürtü ve ardından yavaş ayak sesleri duydu.

Birkaç saniye sonra kızı darmadağınık ve gözleri kısılmış bir halde, üzerine bir battaniye sararak merdivenlerden aşağıya baktı. "Ne?" diye sordu hışımla, bakışları köpeğe takılmadan önce. "Shep! Oh! Oh!" Battaniyeyi bıraktı ve merdivenlerden aşağı koşarken, Shep su ve çamur damlayarak fırladı. İkisi merdivenin ortasında karşılaştı. Marilee neredeyse yere yığılacaktı, diz çöktü ve kıpırdayan kirli tüy yığınıını kucakladı.

"Shep, Shep," dedi, Shep heyecanla kıpırdanıp sızlanırken yüzünü onun boynuna gömdü.

Marilee'nin yüzünden yaşlar süzülürken Brooke'un kalbi eridi. Bir gece önce ne kadar kızgın, endişeli ve düpedüz korkmuş olursa olsun, kızını ve köpeğini birlikte görünce sevinç ve rahatlama dan başka bir şey hissetmedi.

"Teşekkür ederim," dedi Leah'ya.

"Bana teşekkür etmeyin, sadece doğru zamanda doğru yerdeydim. Onu bulan adama teşekkür et."

"Keşke yapabilseydim."

Marilee teyzesine, "Ne? Onu bulduğunu sanıyordum," dedi.

"Yaptım ama yardım aldım." Leah, Brooke'un ceketini çıkarıp dolaba asarken Marilee'yi hızlandırdı. "Annene de söylediğim gibi," dedi dolabın kapısını kapatırken, "önemli olan Shep'in geri dönmüş ve yaralanmamış olması. Sanırım bunun bir önemi yok."

Ama yanıliyordu, diye düşündü

Brooke. Bu önemliydi.

Bu çok

önemliydi.

Ve bitmesi

gerekiyordu.

Şimdi.

"Hey, bu ne?" Marilee, Shep'in yakasını karıştırırken sordu.

Bir şeyi çekip kurtarıırken köpek havladı.

Brooke sordu, "Ne?"

"Bir çeşit kolye, hayır, bilezik sanırım." Marilee altın halkaları ve kırmızı taşları çözdü ve yakındaki bir lambaya tuttu, orada kan kırmızısı göz kırptı, küçük yelkenli tılsımı ışığı yakaladı.

"Bu da ne?" Brooke vücudundaki tüm kasların kaskatı kesildiğini hissederken Leah, "Bu bir şaka mı?" dedi. "Bu bir tür şaka mı?" Başını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Sence Shep'i bulan adama mı ait? Ya da ... ya da başka birine?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi Brooke, midesi gurulduyordu.

"Sanırım o gelip sahiplenene kadar saklamak zorundayız."

"Bunu nasıl yapıyor?" Marilee bileziği incelerken Leah sordu.

"Bırakın bu adresi, ona adımı bile vermedim."

Oh, o biliyor.

"Belki üzerinde bir yazı vardır," dedi kızı ayağa fırlayarak. "Kontrol edeceğim."

Olamaz!

Marilee annesine bakarak, "Bak," dedi. "Yelkenlide. Sanırım bir randevu."

"Bir bakayım." Leah tılsımı incelemek için yeğeninin elinden mücevher parçasını aldı. "Haklısın. Sadece geçtiğimiz bahar. Önemli bir şey olmalı."

Brooke sertçe yutkundu ve bilezik ve işlemenin önemi hakkında tartışmak istedi ama dilini tuttu.

"Bunu polise götürmeli miyiz?" Marilee sordu.

"Hiç sanmıyorum." Brooke başını salladı ve sesini eşit tutmaya çalıştı. "Değerli görünmüyor."

"Sana değil, belki. Ama birine, yani üzerinde tarih olan birine." Marilee bibloyu parmaklıyordu. Sonra birden sırttı, "Biliyorum! İnternette yayınlayacağım. Bakalım tanıyan çıkacak mı?" dedi. Shep'e döndü. "Hadi oğlum! Sen de resimde yer alabilirsin! Banyodan sonra!"

Hayır! Hayır! Ona bu zevki tattırmayın!

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Leah, eski boruların gıcırıtısını ve Marilee'nin salondaki banyoda muslukları açmasıyla çıkan su sesini duyduklarında sordu. "İnternete mi bağlıyorsun?"

"Muhtemelen hayır," dedi Brooke, düşündükçe dehşete kapılıyordu. Eğer Marilee resmi internete koyarsa ve Gideon onu görürse -hatta ararsa- geri dönerdi. Ve memnun. Onunla oynamış, onu rahatsız etmiş, varlığını aileye fark ettirmiş, ifşa olma tehdidini daha da yakınlaştırmış olmanın verdiği kendini beğenmişlikle.

Ve oyununu geliştirmek için ne yapacağını kimse bilemezdi. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Sonsuza kadar.

BÖLÜM 25

Bir silaha ihtiyacı vardı.

Neal'ınki değilse, bir başkası. Ki onda yoktu.

Ama Gideon'un gözünü korkutmak için, ki buna tamamen niyetliydi, bir silaha ihtiyacı olacaktı. Ciddi bir silaha. Ona yakın olmasını gerektirmeyen bir silah. Evet, diye düşündü Brooke, bir silaha ihtiyacı vardı ve bu düşünce ona yabancı olsa da, en çılgın rüyalarında bile bir ateşli silahın yakınında olmak isteyeceğini düşünmemiş olsa da, bir silah edinmek zorundaydı.

Neal'ın küçük Beretta'sı iş görür. Tabii bulabilirse.

Sorun şu ki, Neal'ın tabancasını almak için kasanın anahtarına ihtiyacı vardı ve bunu neden istediğini ona açıklamak istemiyordu. Bu yüzden, tam şu anda Gideon'la yüzleşme dürtüsüne rağmen, kendini sabırlı olmaya, acele etmemeye ve bir plan yapmaya zorlamak zorundaydı.

Şans bu ya, Neal haftalık golf maçından eve beklenenden erken dönmüştü. "Yağmur yağdı. Dönüşte durmak zorunda kaldım," diye açıkladı kapıdan içeri adımını atarken ve heyecanla bağırarak bir Shep ile karşılaştı. "Hey, bu kim?" Köpeği sevmek için eğildi. "Kimmiş iyi çocuk, ha? Kimmiş iyi çocuk?"

Shep mızızlandı ve heyecanlandı ve büyük çizikler ve evcil hayvanlarla ödüllendirildi.

Heyecanlı köpekten başını kaldıran Neal, "Bu nasıl oldu?" diye sordu. Onu nasıl buldu?"

"Leah onu kaçıran bir adamla karşılaştı," dedi Brooke, sesini sertleştirmemeye çalışarak. "Parkta."

"Gerçekten mi?" Neal kaşlarını çatarak sokağa ve ötesindeki ağaçlık parka bakan pencerelere baktı.

Sanki yatak odasının kapısını dinliyormuş gibi Leah aşağıya koştu.

"Ona ne olduğunu anlatmak ister misin?" Brooke tahmin etti ve Leah da söyledi. Hevesle. En ince ayrıntısına kadar. Marilee onlara katıldığında, Shep'in yakasına takılan bilezikle ilgili kısmı da ekledi, hatta yelkenli gemi ve oymalı tılsım da dahil olmak üzere babasına gösterdi.

Tarihe baktı. "Yaz başlangıcı. Haziran."

"Doğru." Kızın boğazı kurudu.

Marilee dolaptan bir kutu Oreos alırken, "Bileziğin fotoğraflarını internette yayınladım bile," dedi. "Sosyal medyada... Birinin çıkıp bileziği sahiplenmesini umuyorum. Belki o zaman adamın kim olduğunu buluruz da, bilirsin, onu ödüllendirebiliriz falan."

"İyi fikir," dedi Neal.

Marilee paketten birkaç kurabiye aldıktan sonra köpeğe ıslık çaldı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Neal onun gidişini izledi. Kız gözden kaybolduğunda, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Marilee ve benim aramda mı?" Brooke sordu ve onun başını sallaması üzerine, "Daha iyi. Yine de bütün gece ayakta olmanın zarar verdiğini düşünüyorum. Hepimiz üzerinde. Ama Shep eve geldiğinden beri Marilee canlandı ve en azından benimle tekrar konuşmaya başladı."

"Bu iyi." Bir yudum aldı. "Dün gece hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır." Brooke başını salladı. "Şimdilik -bu öğleden sonra- geçmesine izin veriyorum. Biraz zaman tanıyacağımı düşündüm. Mayalanması için. Hepimiz bunu düşünelim. Ama yaptığı şeyin yanlış olduğunu vurgulamak zorundayız. Sadece Nick'le gizlice kaçmasından değil, tüm Allison Carelli olayından bahsediyorum." İçini çekti. "Bunu bizden, Carelli'lerden nasıl saklayabildi bilmiyorum."

"Sadece o değil. Birkaç çocuk biliyordu."

"Evet, ama o *bizim* kızımız."

Başını salladı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Gençler. Bazen ne düşündüklerini bilemezsiniz."

"Akran baskısı," diye araya girdi Leah.

Neal, "Ama onunla yarın konuşmalıyız. Pazartesi okuldan önce. Anladığım kadarıyla diğer kızdan haber yok?"

"Penny Williams?" Brooke kızın adı geçtiğinde hep hissettiği o eski endişeyi duydu. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, hayatta olduğuna ya da tekrar ortaya çıkacağına dair umutları giderek azalıyordu. "Hayır," dedi. "Okuldan bazı annelerle mesajlaşıyordum. Bir sürü spekülasyon var ama bana öyle geliyor ki bu iki olay birbiriyle tamamen alakasız."

"Tanrım, keşke bulunabilse." "Ben de."

Uzun bir nefes verdi. "Çok yorucu."

"Ve gerçekten korkutucu. Biliyorum." Omzunu buzdolabına yasladı. "Ben de yorgunum. Marilee ile kavga etmek istemiyorum. Yani, edeceğim. Ama şimdi değil."

Sanki zihninde bir şeylerle boğuşuyormuş gibi kaşlarını çattı ama sonunda buzdolabına doğru yürürken başını salladı. "Evet, tabii. Elbette. Marilee'ye düşünmesi için biraz zaman vermeliyiz."

"Deniyorum. Ama hala başı belada ve bunu biliyor. Büyük bir bela."

Buzdolabında bir şişe Coors buldu. "Bu yaşta sabırlı olmayı öğrendiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yaşlılık mı?" Kadın tiksinti dolu bir ses çıkardı ve adam bira şişesinin tepesini tezgâhın diğer tarafına çevirip kahve fincanına çarptığında, kadın ona bilmiş bir bakış gönderdi. "Bir de yaşının ötesinde olgunlaşmamış olanlarımız var."

Neal aslında yüksek sesle güldü, gerginliğin bir kısmı sonunda kırıldı. "Haklısın!" Bir kolunu Brooke'un beline doladı ve onu odanın içinde döndürürken diğer koluyla da Coors şişesini tutmaya devam etti.

"Dur!" diye itiraz etti ama adam onu tekrar yere bıraktığında kıkırdadı. Birbirlerine karşı bu kadar rahat olmalarının, birbirleriyle şakacı bir şekilde dalga geçmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Birasından uzun bir yudum aldı, ona göz kırptı ve "duşa gireceğini" söylemeden önce kışına hızlıca bir şaplak attı.

Brooke ancak o zaman oturma odasının kemerinde Leah'yı gördü. Belli ki bütün alışverişi izlemişti. Yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu.

"Ne?" Brooke sordu.

"Keşke bende de olsaydı," diye fısıldadı kız kardeşi, Neal'ın kaybolduğu merdivene bakarken.

"Ne vardı?" Brooke sordu.

"Oh, biliyorsun. Neal'ı kastetmemiştim ama. Yüksek sesle düşünüyordum da, keşke Sean'la -Neal'la aranızdakine- sahip olsaydım," diye düzeltti, belli ki telaşlanmış ve tökezlemişti. Yanakları pembeleşti.

"Ama Sean'la her şey bitti. Değil mi?"

"Evet, evet. Doğru. Baksana," diyerek saatine bir göz attı, "toparlanmaya dönsem iyi olacak." Brooke bu kadar kısa bir süre burada kaldıktan sonra ne kadar toparlanması gerektiğini hayal bile edemezken, o da yukarı çıktı.

Önemli değildi. Brooke'un yapması gerekeni yapmak için küçük bir penceresi vardı. Merdivenlerden çıkıp ebeveyn yatak odasına gitti ve Neal'ın duşu açtığını duyunca yatak odasındaki sandalyenin üzerinde bir yığın halinde duran nemli giysilerini buldu, ceplerini karıştırdı ve zamanı olması için dua ederek anahtarlarını çıkardı. Bir anda alt katta, çalışma odasıındaydı ve kasanın küçük anahtarını bulana kadar anahtarları sıraladı. Kalbi çarpıyor, akan suyun sesini dinlerken sinirleri geriliyordu. Parmakları şifreyi bulmakta zorlandı ve son numarayı geçerek şifreyi tuşladı.

Dudağını ısırdı, bir kulağı çalışma odasının kapısının dışındaki seslere eğikti, bir kez daha denedi, tamburların yerine oturduğunu duydu, anahtarı soktu, çevirdi ve kasayı açtı.

Beretta içerideydi.

Küçük bir cep
tabancası. Mükemmel.

Onu aldı, yanındaki iki klipsi taktı ve tam da tepesinden akan suyun durduğunu duyduğu sırada kasayı kapattı.

Lanet olsun.

Hızlı çalışmak zorundaydı.

Zorlukla nefes alarak kasayı kapattı ve anahtarlarla cephaneyi cebine doldurdu. Elinde tabancasıyla odadan çıktı, koridoru geçti ve merdivenlerden garaja indi; silahı ve şarjörleri Explorer'ının yolcu koltuğunun altına sakladı. Gizlice merdivenleri tırmandı, çamaşırhaneden geçti ve son yarım katı çıkarak ana kata ulaştı.

Leah mutfakta lavabonun başındaydı. Bir şişe Tylenol'ün kapağını açarken Brooke göründü ve şişeyi düşürerek neredeyse bir bardak suyu devirecekti. "Tanrım, beni korkuttun." Kaçan hapları toplarken, onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Arabadan bir şey alıyordum."

"Ne?" Leah bir hapi geri atarak ve büyük bir yudumla yutarak sordu.

Brooke ellerinin boş olduğunu fark etti. "Yani, telefonumu arabada bıraktığımı sanıyordum ama bırakmamışım."

"Oh." Leah bir yudum daha su aldı ve kalanını lavaboya attı.

"Baş ağrısı mı?"

"Evet." Leah başını salladı. "Ondan kurtulmaya çalışıyorum. Bazen bende de oluyor. Muhtemelen gerginlikten. Biliyorsun, Sean'la anlaşmam gerekecek. Ya da avukatıyla. Ve . . . her neyse."

"Ve çılgın bir yirmi dört saat geçirdik."

"Sayılır mı?" Leah başını salladı. "Bu şekilde yaşayamazdım. Seni ne kadar kıskansam da, dediğim gibi ... ama ... Brooke, bu" -kollarını tüm evi kapsayacak şekilde uzattı- "tam bir kaos!"

Yarısını bile bilmiyorsun.

"Genelde o kadar da değil." Ama Leah'nın borç aldığı para konusunda ona yalan söylediğini ve Neal'ın da ikircikli davrandığını hatırladı. Olan biten her şey yüzünden Brooke bu konuyu aklından çıkarmıştı. Ama işte yine oradaydı. Önde ve ortada.

Her ne kadar küçümsese de kız kardeşi kesinlikle bu kaosun bir parçasıydı. "Aklımı kaçırdım," dedi Leah.

"Bazen öyle olduğumu düşünüyorum."

"Seni suçlamıyorum." Saate baktı ve biraz alaycı bir ifadeyle, "Bu kadar eğlenirken gitmekten gerçekten nefret ediyorum ama yukarı çıkıp eşyalarımı toplasam iyi olacak," dedi. Durakladı. "Beni havaalanına götürmeye hâlâ hazır mısın?"

"Elbette." Brooke bu zamanı hem Leah'ya Neal'la yaptığı anlaşmayı sormak hem de kız kardeşini havaalanına bıraktıktan sonra Gideon'la yüzleşmek için kullanmayı planlıyordu. Ne de olsa, şimdiki zaman gibisi yoktu.

Onunla işi bitmişti. Onun

aramalarıyla işi bitmişti.

Motosikleti kükreyerek geçip gitti.

Polis ve pizza dağıtıcısı maskaralıkları bitti. Lanet

bileziğiyle işim bitti.

Casusluğu ve tehditleri bitti.

Onu korkutmak ve dehşete düşürmek için bıraktığı ölü fareyle işi bitti.

Bu sefer, başka ne olursa olsun, mesajı aldığından emin olacaktı.

Neal'ın silahı bunu görecekti.

BÖLÜM 26

İki saat sonra Brooke Explorer'ının direksiyonundaydı, havaalanı yakınındaki trafikte ilerliyordu, yanındaki koltukta da kız kardeşi oturuyordu. Gece çökmüştü ve fırtına tüm şiddetiyle devam ediyordu, yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki silecekler ön camı zar zor temiz tutabiliyordu, arabalar, otobüsler ve kamyonlar pozisyon almak için birbirleriyle yarışıyor, arka lambaların kırmızı parıltısı önlerinde dalgalı bir çizgi halinde uzanıyordu. Neyse ki farları hâlâ çalışıyordu.

Brooke Explorer'la şeritlerde manevra yapmaya çalışırken, kendi kendine koltuğun altına sıkıştırılmış silahı ve cephaneyi, ceketinin ceplerine tıktırılmış casus ekipmanını ve bileziği düşünmemesini söyledi. Gergindi, ileriye düşünüyor, Leah'yı bıraktıktan sonra marinaya gidip Gideon'la yüzleşmek için ne kadar zamanı olacağını hesaplıyordu.

Nasıl tepki verirdi?

Peki ne kadar ileri gidebilir?

Adamın ödünü koparmaya, durumu tersine çevirmeye niyetliydi ama ya Tanrı korusun, işe yaramazsa? Direksiyona yumulmuş, hissetmediği bir sükûneti zorluyordu. Leah ve kötü ruh hali ona yardımcı olmuyordu. Neal ve Brooke'un iyi geçindiklerini, birbirlerine takıldıklarını, birbirlerine aşık olduklarını ve sorunlarının sadece inatçı bir genç kız ve başıboş dolaşan bir köpek olduğunu düşündüklerini gördüğünden beri kavga etmek için sabırsızlanıyordu.

Keşke bilseydi.

Leah parmaklarını kolçağa vurmaya devam etti, sonra dikkatle saatini kontrol etti, sonra da radyoyla uğraştı.

"Daha erken çıkmamız gerektiğini biliyordum," diye yakındı Leah evden çıktıklarından beri üçüncü kez. Gergin ve sinirliydi, uçuş ve Sean'la yaklaşan mücadelesi yüzünden gergindi.

Brooke'un uğraştığı şeyin yanında bu hiçbir şeydi.

Leah onuncu kez radyo kanallarını değiştirdi ve U2'nun bir şarkısında durdu.

Güzel.

Bono'nun söylediği sözleri mırıldanan Leah, Phoenix'e uçuşunun ertelendiğine dair bir mesaj almayı umar gibi telefonunu kontrol etti. Rötat yapmamıştı. "Öyle demedim mi? Uçağımı kaçıracağım diye hep endişe duyduğumu, yarım saat önce yola çıkmamız gerektiğini söylemedim mi?" diye tükürdü, son derece tedirgindi ve bunu gizleme zahmetine katlanmıyordu.

Brooke onu daha önce de böyle görmüş, işaretleri tanımış, kendi sinirleri kırılma noktasına kadar yıpranmış olmasına rağmen dikkatli davranmasını söylemişti. "Çok zamanın var. Bir saatten fazla." Brooke sinyal lambasını yaktı ve Explorer'ının buruşuk burnunu çıkış rampasına doğru çevirdi, ama onu içeri alacağını umduğu sürücü sinyallerini görmezden geldi ve Dodge minibüsünü ilerleterek dosdoğru önüne baktı. "Haydi," dedi.

Minibüs geçerken, yaşlı bir Volkswagen'in sürücüsüne baktı, kabarık gri saçlı ve omzuna uzanmış küçük bir köpeği olan bir kadındı. Kadın gazı köklede ve Brooke dar bir yere sıkışıp otoyoldan çıkarken el salladı. "Gördün mü," dedi kız kardeşine, "başaracaksın."

"Bir dahaki sefere daha erken çıkacağız!" Leah ofladı ve Brooke kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "Ben öyle demedim mi?" Leah vizörü indirdi ve yolcu aynasına baktı, küçük ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Eğer beni dinleseydin. Uber'e bineceğimi söyledim, ama hayır..."

Trafik yavaşlarken Brooke fren yaptı, arka lambalar bitmek bilmeyen bir akış içinde parlıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Leah tiksintiyle iç geçirdi. Vizörü tekrar kapattı ve ön camdan dışarı baktı. "Bana zorbalık etmene neden izin verdiğimi bilmiyorum."

"Zorbalık mı?" Brooke tekrarladı.

"Biliyorsun. Her zaman yaptın!" Dumanları tütüyordu, hâlâ kavga etmek için can atıyordu.

"Zorba mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her zaman patronluk tasladın, herkese ne yapacağını söyledin. Herkesin senin yerine suçu üstlenmesini sağladın."

"Ne?" Bu nereye gidiyordu? Neden şimdi ortaya çıkıyordu?

"Keith Turnquist'e sorun," dedi Leah bilmiş bir sırıtişla.

"Keith?" Brooke söyledi. "Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"O gece ne olduğunu biliyorum, Brooke. Diğer herkes de biliyor. O senin kışını kurtardı."

"Neredeyse bana tecavüz ediyordu," diye cevap verdi.

Leah ona gerçekten mi diye bir bakış attı ve Brooke dikkatini ileride yanan fren lambalarına çevirdi.

"Ona saldırmışsın," dedi Leah. "Annemi ve ninemi duydum. Suçlanmamanın tek nedeni reşit olmamanmış."

"Öyle değildi."

Leah inanmayarak homurdandı ve Brooke birkaç saniyeliğine o geceyi hatırladı. Partiyi. Kalabalık . . .

O ve Keith içip tartışıyorlardı. Şehrin dışında, ormandaki bir evde, hafta sonu için uzakta olan birinin akrabalarının evinde bir gençlik partisindeydiler. Keith onu kendisiyle aynı yatak odasına girmeye ikna ettiğinde içiyorlardı ve kafaları iyiydi. Keith kapıyı açar açmaz bunun bir hata olduğunu anlamıştı, iki ikiz yatak bir pencerenin iki yanına yerleştirilmişti. Yataklardan birinde bir çift çoktan çıplak kalmış, inleyerek ve o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki, içeri birinin girdiğinden haberleri yoktu ya da umurlarında değildi.

Ama Brooke bu alanı paylaşmak ve küçük bir kızın tek boynuzlu at çarşafı ve pembe çizgili duvar kâğıtlı yatağında sevişmek istemiyordu. Bir köşeye sıkıştırılmış bir Barbie Hayal Evi gördü, dolapta minik elbiseler asılıydı. Keith vücudunu kullanarak kapıyı kapatıp onu geriye, boş yatağa doğru götürürken ayağı bir oyuncağa, sivri plastik bir dinozora takıldı.

"Beni eve götürmen gerek," diye ısrar etti.

"Hadi Brooke," dedi Keith, kızın bluzunu yukarı çekip onu buruşuk tek boynuzlu at çarşafının üzerine iterek. Küçük bir kız burada uyuyordu.

"Hayır." Bekâretini, tanımadığı bir çocuğun uyuduğu ikiz yatakta ona verecek değildi. Yarı sarhoş bile olsa bundan daha iyisini biliyordu ve diğer çiftin aynı yatakta çıplak ve inleyerek yatması fikrinden gerçekten hoşlanmamıştı.

"İyi olacak," diye söz verdi Keith ve fermuarını indirmek için fermuarıyla uğraşıyordu.

"Hayır, burada olmaz." Sertçe itti, onu üzerinden attı ve tökezleyerek duman, yüksek sesli müzik ve tanımadığı insanlarla dolu oturma odasına doğru yürüdü. Keith de onu takip etti.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Eve gitmek istiyorum." Ve kapıdan çıktı, adam onu almazsa üç mili yürümeye kararlıydı.

"Brooke!" diye bağırdı sıcak yaz gecesinde. "Lanet olsun, Brooke. Siktir!" ve ona doğru koşmaya başladı. "Tamam, seni eve götüreceğim."

Ama kız ona inanmadı. Çılgına dönmüş bir halde yan bahçeye, park etmiş arabaların yanından geçerek çevredeki ormana doğru koşmaya başladı. Ay ışığı

Yapraklı örtüyü deldi, ama kadın sarhoştı ve korkmuştu, adam da arkasından gürleyerek ona yetişiyordu.

Açıktaki kökü görmedi ve tökezledi. Adamın eli omzunu yakalayıp onu geriye döndürdü ama kadın yere sertçe düştü, keskin bir taş boynunu deldi.

Omzundan acı çıgıkları yükseldi.

Ve işte oradaydı, tıpkı yatak odasında olduğu gibi onun üzerine eğilmişti. "Uzak dur benden!" diye bağırdı.

Ama o gelmeye devam etti, dizlerinin üzerinde, ona dokunuyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi karanlık bir şekil. Tanrım, yine fermuarını mı açıyordu? Bunu öğrenmek için beklemedi.

Elinin altındaki kayayı hissetti. Bir tarafı keskin, diğer tarafı fena halde keskindi. Parmakları taşın etrafında kıvrıldı ve adam yaklaştıkça savurarak keskin kenarını yüzüne çarptı.

Uludu.

Kan fişkırdı, ılık ve yağmur gibi.

Tekrar vurdu.

Bam!

Kemikler

çatırdadı.

Tekrar.

"Seni lanet olası orospu," diye bağırarak ondan uzaklaştı. "Seni lanet olası, lanet-" Ve sonra sesler ve ışıklar vardı ve bayılırken dünya dönüyordu. Adamın burnunu kırdığını ve bir gözünün etrafındaki orbital çukuru çatlattığını ancak daha sonra duydu. Neredeyse görme yetisini kaybedecekti, kız da bunun kısasa kısas olduğunu düşünmüştü çünkü neredeyse bekâretini kaybediyordu.

Ama polis öyle görmemişti, ailesi ve avukatları da öyle görmemişti. Saldırıyla suçlanmıştı ama reşit değildi, kayıtlar mühürlüydü ama herkes biliyordu. Ve Keith sonunda ailesini bu işin peşini bırakmaya ikna etti.

"JD'ye gidebilirdin," dedi Leah, radyoyu bir country kanalına çevirerek. "Bu gerçekten hayatını mahvederdi, değil mi? Islahevinde vakit geçirmek? O zaman Neal'la evleneceğini sanmıyorum. Cezanı çekmiş olsaydın hepimiz nerede olurduk bir düşünsene?"

"Bunu neden şimdi gündeme getirdiğini anlamıyorum." Brooke hayatının o dönemini hiç düşünmek istemiyordu.

"Çünkü her zaman her şeyi istediğiniz gibi değiştirebileceğinizi, hayat olduğundan farklıymış gibi davranabileceğinizi ve sırf kendi istediğinizi elde etmek için insanlara patronluk taslayabileceğinizi düşünüyorsunuz."

"Bunun ne alakası var-?"

"Sadece bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini söylüyorum. Artık yok."

"Mantıksız davranıyorsun." Brooke dikkatini yaklaşan çıkışa çevirdi. "Bunun nedeni gerçekten de gitmemiz gerektiğini düşündüğün zamanda gitmemiş olmamız mı?" Tabii ki hayır. Yıllardır biriken ve sonunda patlak veren bir kızgınlıktı.

Leah telefonunu tekrar kontrol etti. "Sadece artık senin saçmalıklarına katlanmayacağımı bilmeni istiyorum."

"Sanki hiç yapmıyorsun da."

Leah, "Bir dahaki sefere bana ne yapacağımı söylemene izin vermeyeceğim!" dedi. "Bir dahaki sefere mi?" Brooke tekrarladı, kendi kızgınlığı artıyordu.

"Eğer varsa. Geri döneceğimi sanmıyorum!"

"Vay canına." Brooke radyoyu kapattı. "Bir dahaki ziyaretin hakkında konuşalım."

Leah sanki geri dönme ihtimali yokmuş gibi homurdandı. Aynalı vizörü *tekrar* aşağı çevirdi ve parmağıyla ağzının kenarındaki ruj lekesine dokundu. "Ne olmuş ona?"

"Belki de para için olmayacak." İşte, çıktı.

"Ne?" Kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı, hâlâ bir parça ruju ovuşturuyordu.

"Neal'ın sana elli bin dolar borç verdiğini biliyorum. Ve bu sadece şimdi oldu.

Ondan önce daha fazlası vardı."

"Biraz," diye itiraf etti vizörü yukarı iterken bir omzunu kaldırarak.

"Biraz mı? Şaka mı yapıyorsun?"

Leah bir nefes verdi. "Önemli değil. Güvende."

"Biliyorum. Kulübeye bir çeşit haciz koyarak. *Bizim kulübemiz*. Senin ve benim.

Bize miras kalan." "Ne demek istiyorsun?"

"Yalan söylediniz. İkiniz de yalan söylediniz. On beşe ihtiyacınız olduğunu söylediniz."

Leah ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, beni yakaladın. Önemli değil. Para işime yarayabilir. Senden daha çok."

"Bundan emin değilim. Marilee birkaç yıl içinde üniversiteye gidecek." Havaalanına yaklaşırken yavaşladı.

"Ve beş parasızım, tamam mı? Ama senin umurunda değil!"

"Tabii ki umurumda."

Leah alay etti, "Sana ne bundan? Kredi güvence altında. O lanet kulübeyi asla satmak istemezsin, o yüzden ben de bunun bir kazanç olduğunu düşündüm! Sen 'bizim' kulübeye sahip olacaksın, ben de biraz para kazanacağım."

"Biraz mı? Leah, anlamıyorum-"

"Tabii ki bilmiyorsun!" Leah araya girdi. "Asla yapmazsın! Hiçbir şeyi başkasının bakış açısından görmüyorsun!"

"Bekle bir saniye. Ne yapıyorsun? Tüm bunlar neden şimdi ortaya çıkıyor?" "Çünkü ne kadar berbat bir hale getirdiğini kendi gözlerimle gördüm."

Neal'la, Marilee'yle ve benimle olan her şeyi. Tamam, sonunda terapistimin dediğini yapıyorum ve sana nasıl hissettiğimi söylüyorum."

"Şimdi mi?" Brooke inanamayarak "Şimdi mi?" dedi, trafik yeniden hareketlenmeye başlamıştı ki terminal nihayet ileride belirdi, kulenin ışıkları yağmurda görülebiliyordu.

"Neden olmasın? Gerçek şu ki Brooke, sen sadece istediğini alıyorsun ve başkalarına ne olduğu umurunda değil!"

"Bu doğru değil!"

"Tabii ki öyle!" Leah öfkeyle saldırdı, uzun süredir kapalı olan duygusal kapakları aniden taşıtı. "Her zaman öyleydi!"

"Araba sürmeye çalışıyorum, lanet olsun!" Brooke dedi ki. "Şu anda bunu yapamam!" "Sen başlattın," diye dudak büktü. "Para konusunu açtın."

"Buraya sadece para almak için gelerek her şeyi sen başlattın! Neal'a karşı neyin var bilmiyorum ama o senin kişisel ATM'n gibi görünüyor."

"Oh Tanrım. Böyle mi düşünüyorsun?" Leah tiksintiyle bir nefes verdi ve çantasını yerden alıp kucağına koydu. "Bu iğrenç, Brooke."

"İşte böyle görünüyor!" Brooke kız kardeşiyle tartışırken kaldırıma doğru manevra yapmaya çalıştı. Aynı alan için yarışan üstü açık bir araba yüksek sesle korna çaldı. "Kahretsin!" diye bağırdı, direksiyonu çekerek. "Pislik!"

Şık araba birkaç santim farkla önüne geçti. Yirmili yaşlarında bir kadın olan sürücü parmağını havaya kaldırdı.

"Aptal," diye mırıldandı Brooke.

Leah fark etmedi. Çok sıcaktı. "Nimetlerini nasıl sayacağını bilmiyorsun. Neal'da iyi bir adam var. Lanet olası iyi bir adam!"

"Bunu biliyorum." Kaldırımında bir boşluğa doğru ilerledi. "Ama yine de onu takdir etmiyorsun."

"Ne? Tabii ki biliyorum."

Leah tiksintiyle bir nefes verdi. "Neden ondan boşanmıyorsun ve bu işi bitirmiyorsun anlamıyorum!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Brooke frene bastı ve Explorer sarsılarak durdu. "Cidden, bunu şimdi mi yapmamız gerekiyor?"

Leah yılmamıştı. "Neler olduğunu gördüm!" Yolcu kapısını açtı ve portikonun altındaki havaalanının gürültüsü -yankılanan sesler, çalışan motorlar, kornalar, kaldırımda uğuldayan lastikler- aracın içine sızdı. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum, Brooke." Hışımına arka kapıya yöneldi ve kapıyı kırarak açtı. "Ve bu arada, Neal da biliyor!" Çantasını arka koltuktan aldı.

"Ne?" Tanrım, Neal Gideon'u biliyor muydu? Leah biliyor muydu? "Yani hiçbir şey yanına kalmayacak."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Elbette biliyorsun." Leah bir dakika boyunca ona baktı, gözleri mavinin tehlikeli bir tonundaydı. "Biliyor musun Brooke, Neal'la evlenseydim her şey farklı olurdu, çok daha farklı olurdu."

"Ne!" Brooke içinin acıdığını söyledi. "Bunun için hâlâ üzgün müsün? Aman Tanrım, Leah! Yıllar oldu."

"Ve benim için üç evlilik. Yıllar önce sevdiğim adamla evlenme şansım olsaydı, sence bu sayı kaç olurdu?"

"Sen çok gençtin-"

"Ama ben ne istediğimi biliyordum! Benim için çok kötü! Bu bizim çocukluğumuzun hikayesi. Ben bir şey istediğimde, sen onu alırdın!"

"Bu çılgınlık!"

Arkasında bir korna çaldı.

"Gitmem gerek," dedi

Brooke.

Leah sözünü bitirmemişti ve gözleri alev alev parladı. "Tavsiyemi dinle, Brooke. Eğer evliliğinde bu kadar mutsuzsan, bir an önce bitir ve git."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Öyle miyim? Hiç sanmıyorum." On beş yıldır bastırılmış tüm öfke yüzeye çıktı.

"Ve bana tekrar katlanmak zorunda kalacağın için endişelenme. Şu andan itibaren seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sakin söyleme-"

"Ben ciddiğim, Brooke. Seninle işim bitti!"

"Yine paraya ihtiyacın olsa bile mi?" Brooke ona karşılık verdi. Leah'nın nefesi kesildi.

Arkasındaki adam yine kornaya bastı.

"Vay canına," dedi Leah. "Çok sert. Ama bilmem gerekirdi. Biliyor musun Brooke, sen kalpsiz bir kaltaksın!" Sanki araçlar ve yolcularla dolu gölgelik altında yalnızmış gibi başını sallıyor, kendi kendine hak veriyordu. "Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın. Ben bunu aştım. Bu yüzden endişelenme çünkü ben senin sorunun değilim. Artık değilim. Ve mutlu olmalısın çünkü sana söz veriyorum, bir daha asla benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Aslında, beni bir daha asla görmeyeceksin!" Kapıyı çarptı.

Brooke direksiyonu yumrukladı. Lanet olsun! Neden şimdi? Neden mi? Ve o ne biliyordu? Neal ne biliyordu? İkisi de kredi konusunda ona yalan söylemişti. Brooke'un ilişkisini konuşmuşlar mıydı? Neal'ın başka bir kadına olan ilgisini?

Kız kardeşinin terminale girişini izlerken gözlerinden hayal kırıklığı yaşları akıyordu. Leah'yı bir daha asla göremeyeceğine inanıyor muydu? Hayır. Ama yine de ilerleyemeyeceklerini, normal bir ilişkiye sahip olamayacaklarını kabul etmek zordu, bu ne anlama geliyorsa.

Brooke cipini vitesine taktı ve kız kardeşine son bir kez baktı.

Leah çantasını sürükleyerek kalabalığın arasından ilerledi ve bir kez bile arkasına bakmadı.

Bir daha bana katlanmak zorunda kalacağın için endişelenme.

Leah yıllar boyunca kaç kez Brooke'u hayatından tamamen çıkmakla tehdit etmişti? Her seferinde öfke aylarca, bazen yıllarca içinde kaynayıp durmuştu, ama bu sefer Ciddi miydi?

Seninle işim bitti!

Beni bir daha asla göremeyeceksin!

Brooke, Leah'nın cam kapılardan geçerken kalabalığın içinde kayboluşunu izledi. Onu harekete geçiren neydi? Neden her şeyi buraya getirmek zorundaydı? Şimdi mi?

Kendini toparla, dedi kendi kendine, görevli geri *çekilip* ağzında düdükle trafiğin geneline el kol hareketleri yaparken direksiyonu sertçe çevirdi. Brooke Explorer'ı yoğun trafiğin içine soktu ve Sea-Tac'ten uzaklaştı.

Kendi kendine Leah'nın ne tehdit ettiğini umursamadığını söyledi. Bu ilk değildi ve son olacağından da şüpheliydi.

Muhtaç, drama kraliçesi kız kardeşi olmadan daha iyi olacağına kendini ikna etmeye çalışırken, gözyaşlarını geri kırıptı ve Leah'nın her zaman açıyor gibi görüldüğü kalbinin üzerindeki yarayı görmezden geldi.

Şerit değiştirip kuzeye yönelirken kendi kendine, *geri dönecek*, dedi. Nana, "*Kötü bir kuruş gibi*," derdi. Brooke kendi kendine Leah'yı en azından şimdilik unutmaması gerektiğini, küçük kız kardeşinin bağımsızlık ilanını kendi haline bırakması gerektiğini söyledi.

Şu anda Brooke'un Gideon'a ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulmaya odaklanması gerekiyordu.

Sonsuza kadar.

Silahlı vardı.

Keşke cesareti olsaydı.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi Seattle'ın Güney Yakası'ndan geçerken boş arabaya, silecekler ön camdaki yağmuru siliyor, farlar pırıl pırıl kaldırımında parlıyordu.

İlk kırmızı ışıktaki midesi düğümlenmiş, kasları gerilmiş bir halde koltuğun altına uzandı, tabancayı buldu ve ceketinin cebine koydu. Şarjörleri takip etti, kalbinin hızlı atışları arasında rüzgârın uğultusunu dinledi.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı, Explorer'ın içi stop lambasından ürkütücü bir kırmızıya dönmüştü.

Hala fikrinizi değiştirebilirsiniz. Sadece ailenize ve şehre tepeden bakan rahat evinize dönün. Vazgeç bundan.

Ama o zaman asla özgür

olamayacaktı. Korkularını geri

yuttu. Işık yeşile döndü.

Gaza bastı.

BÖLÜM 27

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine kuzeye doğru hızla giderken, Seattle şehri yamaçta yükseliyordu, gökdelenler karanlık geceyi aydınlatarak yukarı doğru bıçak gibi uzanıyordu. Onun gözdağı vermesine bir saniye daha katlanamazdı. Hayatının geri kalanını telefon çaldığında, bir motosiklet geçtiğinde ya da lanet olası kapı zili çaldığında zıplayarak geçiremezdi. Ailesi risk altındayken devam edemezdi.

Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin. Dikiz aynasına baktı ve onun gözlerindeki kararlılığı ve korkuyu gördü. *Yapmak zorundasın.*

"Bana güç ver," diye fısıldadı marina görüldüğünde, karanlık, sürekli hareket eden suyun üzerinde kayan gemiler, ön camdan aşağı süzülen yağmur. Tek, uzun güvenlik lambası, dağınık araçlar ve düzensiz kaldırım üzerinde mavimsi bir parıltı yayıyor, yağmur zayıf aydınlatmasında dönüyordu.

Brooke kendini arabadan dışarı attı ve soğuk yağmur duvarına çarptı. Yağmuru görmezden geldi. Kararlılık ve öfkenin itici gücüyle rıhtım boyunca ilerledi.

Her zaman olduğu gibi diğer teknelerin arasına demirlemiş olan *Medusa*, dalgalı suda sallanıyordu. Birkaç geminin lombozlarından küçük ışık noktaları görünüyordu.

Gideon'un teknesi

karanlıktı. Güzel.

Eğer burada olmasaydı, beklerdi.

Geçitten yukarı çıkmadan önce emin olmak için dönüp gözlerini kısarak yağmura baktı. Ve evet, motosikleti her zamanki yerine park edilmişti, krom gidonu ve egzoz borusu zayıf ışıktaki parlıyordu.

Güzel.

Cebindeki silahın sert ağırlığını ve diğer cebindeki daha hafif, yumuşak paketi hissetti.

Durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

Güverteye adımını attı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ceketinden aşağı kayıyordu. Buz gibi rüzgâr kapüşonunu kaptı.

"Gideon!" diye bağırdı, gözlerini yağmura karşı siper ederek.

Tekne gelgitle birlikte hareket ederken gıcırdadı. "Gideon!"

Yanıt yok.

Lanet olsun!

Cevap vermeyince Brooke kot pantolonunun arka cebinden kullan-at telefonunu çıkarıp mesaj attı:

Ben buradayım.

Teknende.

Konuşmamız

lazım.

Yüz yüze.

Bu işe yarar.

Kendi taleplerini ona geri fırlat.

Ekrana su damladı ama karanlık kaldı. Saniyeler geçip gitti.

Hadi, lanet olası, cevap ver!

Tutanaklar

kabul edildi.

Yanıt yok.

Yağmura karşı gözlerini

kırıştırdı. Saatini kontrol etti.

Belli ki cevap vermeyecekti ve bütün gece burada durup kendini fırtınaya karşı koruyamazdı.

Ama bisikleti burada.

Bir yerlerde olmalı.

Güzel.

Güvertenin etrafından dolaştı, onun adını haykırdı, karanlığa baktı, soğuktan titredi.

Neredesin?

Etraftaki tekneler suyun dalgalanmasıyla birlikte dalgalanıyordu. Uzun direkler, cılız ve iskelet gibi, gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Ama Medusa'daki herkes sessizdi.

Islak güvertenin etrafından dolanarak dikkatle adım attı, adamın saklanma, iğrenç bir oyuna dahil olma, saklandığı yerden saldırmaya hazır olma ihtimaline karşı kendini hazırladı. Dikkatlice, omuzları sıırılsıklam, tam bir dönüş yaptı.

Hiçbir şey.

Sadece rüzgâr tekneleri dövüyor, yağmur güverteyi okşuyordu. Karanlık kamarada mıydı?

Bu saatte uyuyor musun?

Yoksa pusuya mı yatmıştı? Ensesindeki tüyler diken diken oldu, nabızı hızlandı ama yükselen panik duygusunu bastırdı. Bunca yolu boşuna gelmemişti. Şimdi siniri tepesindeydi ve buna bir son vermek istiyordu.

Çenesini tutarak aşağıdaki karanlık kulübeye giden merdivenlere yöneldi. Bir adım.

Tekne sallandı.

İki.

Bir deniz kuşunun kederli çığlığını duydu ve aşağıya, rüzgâr ve yağmurun dışına doğru ilerlerken tüyleri diken diken oldu. Bir eli cebinde silahın kabzasında, zifiri karanlık kulübeye doğru ilerledi.

Cep telefonu çaldı ve yerinden sıçradı.

Cebinden çıkardığında Marilee'nin numarasını gördü:

Neredesin?

Zaman geçiyordu.

Cevap verecek zamanı yoktu. El feneri uygulamasına bastı ve küçük odayı garip gri ışıkla aydınlattı. Yavaşça döndü, ışını tanıdık gömme kanepenin, mutfağın üzerinde gezdirdi. Tekne hafifçe gıcırıyor ve sallanıyordu, kendini yönlendirmeye çalıştı, bakışları onun olabileceği kuytuları ve çatlakları deliyordu.

"Gideon," diye seslendi, sesi fısıltı gibiydi, vücudundaki her kas gergindi. "Gideon? Burada mısın?"

Bekledi.

Hiçbir şey
yoktu.

Işığını yakarak ranzaya doğru ilerledi, adamın karanlıktan fırlamasını bekliyordu çünkü bu onun oynamayı sevdiği yeni tür bir oyun gibi görünüyordu, onu korkutmak için.

"Gideon!" Adını bağırdı ve bir ışık parlaması gördü.

Küçük bir ışın.

Doğrudan ona doğrultulmuş.

Arkasında karanlık bir figür zar zor siluet oluşturuyordu.

Nefes nefese yere eğildi, kalbi boğazına kaçmıştı. Sinirleri gerilmişti, telefonunun ışığını kesti. Silahı bulmak için ceketinin cebini karıştırdı. Tabancayı kaptı. Çekip çıkardı.

Parmağı tetikte, nişan aldı. Karanlığa doğru. Işık kayboldu.

Flaş artık yok.

Çaresizce döndü, tüm karanlık yarıklara baktı, bakışları her gölgeli köşeyi kazıyordu.

Onu

göremiyorum.

Ses de yok.

Davetsiz misafirden iz yok.

Davetsiz misafir değil; davetsiz misafir sensin! Buraya hiç gelmemeliydin!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Bir silahın namlusundan çıkan parıltı gibi bir kıvılcım görmüştü.

Neden patlama olmadı? Keskin bir ses ya da kafasının yanından vızıldayarak geçen bir mermi?

Tabancasını figürü gördüğü noktaya doğru doğrulttu.

Ancak o zaman kendi görüntüsünü yakaladığını fark etti, elinde silah değil telefon tutan kendi gölgeli formu, el feneri uygulaması lomboz deliğine takılıp cama yansıyor.

Tanrı aşkına, Brooke, gölgelere atlıyorsun! Kendine gel! Tek yaptığı seni psikolojik olarak tehdit etmekken Gideon sana fiziksel zarar verecekmiş gibi davranıyorsun. Evet, zihinsel işkencede acımasızdı ve fizikselleşen bir kavga oldu ama unutma, buraya sen geldin. Onun teknesine bindin. Bir silah getirdin. Onun ekmeğine yağ sürdüğünüz hiç aklınıza geldi mi?

Hâlâ çömelmiş, sinirleri yay kirişleri gibi gerilmiş bir halde topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve birkaç derin nefes aldı. Kalbi umutsuzca çarpıyordu. Sırtında gergin terler birikmişti.

Kendini korkutuyordu. Zaten çok heyecanlıydı ve Leah'yla olan kavgası onu daha da heyecanlandırmıştı. Ama burada, fırtınanın ortasında onun yelkenlisine sinmiş, dışarı fırlayıp boğazını kesmesini beklemek delilikti.

Kendini toparla.

Ve defol git. Buraya gelmek bir hataydı.

Merdivenlerden çıkıp güverteye doğru ilerledi; fırtına dinmiş, rüzgâr dinmiş, yağmur çiselemeye başlamıştı. Buraya gelirken ve silah getirirken ne düşünüyordu? Onu deli gibi davranmaya zorluyor, çılgına çeviriyordu. Kendine gelmeli ve onu unutmalıydı ya da tacizlerini artırmaya devam ederse polise gitmeliydi. Sonuçlarıyla yüzleşmeliydi.

Aklı başında bir insan gibi.

Aptal tabancayı cebine koydu ve eli Gideon'a getirdiği sürprize, bileziğin yanındaki Ziploc poşetine koyduğu ölü fareye değdi.

Tam önüne indi.

Soluk soluğa, ayakları ıslak güvertede kayarak geri geri giderken, siyah pantolon, ceket, eldiven giymiş, sanki sıçramaya hazırmış gibi çömelmiş olan adama baktı.

"Bu da ne-?" Yukarı doğru baktı ve adamın direğın üzerinde, karanlıkta gizlenmiş olduğunu ve muhtemelen bunca zamandır onu izlediğini fark etti.

O *bir* psikopattı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Saçları başına yapışmış, teni yağmurdan parlıyordu.

Artık o da işın içindeydi. Gerçeğı söyleme zamanı. "Buraya seninle olan ilişkimi bitirmeye geldim."

Karanlıkta bile onun şüpheci bir kaşını kaldırdığını gördü.

"Gerçekten mi?" diye alay etti. "Evime gelerek mi?"

"Bu bir hataydı." Kadın iskeleye doğru ilerlemeye başladı ama adam yolunu kesti.

"Öyle miydi?"

"Evet. Tanrı aşkına Gideon, her şey bitti ve sen bunu kabul etmiyorsun. Lanet kameralarını, fareyi ve bileziğı buldum. Tanrı aşkına, evime girip beni takip ettiğini biliyorum, tamam mı?" dedi ve gözünü korkutmak yerine ona doğru bir adım attı. "Küçük, hastalıklı oyunlarını oynamaktan bıktım, tamam mı? Bitti artık. Artık sahte teslimatçılar ve güvenlik görevlileri yok, artık köpeğimi çalmak yok, artık evimde bulmamı istediğın şeyleri bırakmak yok!" Öfkeliydi, nabzı hızla atıyordu.

"Bayılıyorsun."

"Nefret ediyorum! İşte bu yüzden buraya geldim. Beni ve ailemi rahat bırakmanızı söylemek için. Mesajlar ve telefon mesajları işe yaramıyor," dedi. "Ben de bunu yüz yüze yapabileceğimi düşündüm. Sen de böyle istememiş miydin?"

"Benim istediğım," dedi açıkça, "sensin."

"Boş ver onu. Tek istediğım beni yalnız bırakman."

"Yalancı," diye suçladı, yaklaşarak. Çok yaklaştı.

"Her şey bitti."

"Asla bitmeyecek. Bunu biliyorsun."

"Elbette bitecek. Tam burada. Hemen şimdi!"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Öyle ya da böyle, sen ve ben, Brooke, birlikte olacağız. Sonsuza kadar. Gitmene asla izin vermeyeceğım. Asla."

"Sen delisin!"

O zaman gerçekten gülümsedi, bir zamanlar cinsel vaatlerle dolu görünen ama şimdi sadece şeytani olan o çarpık gülümseme. "Buraya geldin çünkü beni istiyorsun." Bir adım daha. "Bundan zevk alıyorsun."

"Saçmalık!" Bileziği aldı ve küpeştenin üzerinde tuttu. "Bir daha asla bana ya da aileme, hatta lanet köpeğime bile yaklaşma!" Bileziği suya bırakmadan önce bir saniye sallanmasına izin verdi. "Artık yok!" Elini cebine attı ve bazılarının kabloları hâlâ takılı olan küçük kameraları çıkardı. "Artık casusluk yok! Artık sahte pizza sürücüleri ve güvenlik görevlileri yok." Kolunu küpeştenin üzerinden geçirdi ve casus ekipmanını suya bıraktı. "Anladınız mı? Ve Tanrı aşkına, artık lanet olası ölü fareler yok!" Elini cebine attı ve Ziploc poşetini çıkardı. Plastiğin içinde cansız bir kemirgen vardı, kuyruğu kıvrılmış vücuduna dolanmıştı. "Artık hiçbir şey yok!" Plastik kefen içindeki fareyi teknenin yan tarafına bıraktı.

Bir rüzgâr kapüşonunu çekip çıkardı. "Senin tarafından terörize edilmeyeceğim, Gideon," diye onu uyardı ve cebinden cep telefonunu çıkardı. "Biz. Bitti." Gözleri öfkeyle onu yaktı. "Anladın mı?" "Eğer yapmazsan, bir daha telefon edersen, verandama çıkarsan, benimle herhangi bir şekilde temas kurarsan polise giderim." diye uyardı.

Aslında güldü. "Hiç sanmıyorum." Adam şimdi daha da yaklaşmıştı ve kadın son bir kez elini cebine attı, parmağı Neal'ın silahının kabzasını çevreliyordu.

"Peki neden olmasın?" diye sordu yemi yutarak.

Kendini beğenmiş görünüyordu. "Çünkü Brooke, elimde kanıt var." "Kanıt mı?" Neden bahsediyordu bu? "Beni takip ettiğine dair."

"*Seni takip ettiğimi* mi? Yok artık. Kimse buna inanmaz. Yaptıklarından sonra olmaz."

"Elinde ne kanıt var?" diye sordu ve kadın farenin, kameraların ve bileziğin şu anda muhtemelen körfezin dibinde olduğu denize baktı.

Kız cevap vermeyince, "Evet, çok kötü, değil mi?" dedi ve bakışlarını suya doğru takip etti.

Kalbi taşa döndü. Marilee'yi duşta, iç çamaşırlarıyla ya da odasında çıırılçıplak düşündü. Ya da Neal'la sevişmelerini. "Seni piç kurusu."

Yaklaşırken gözleri parladı. "Oh, düşündüğünden daha fazlası," ve yüzündeki kendini beğenmişlik bir uyarıydı.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Şimdi yaklaşmıştı. "Sen bir sahtekârsın, Brooke! Sen ve değerli, küçük, kartpostal mükemmelliğindeki ailen," diye alay etti. "Asla yoldan çıkmayan mükemmel koca; notlarını ve atletizmini koruyan ve asla alkole, esrara ve erkeklere bulaşmayan genç kız. Yatağını ısıtmak ve kendisini becermesi için yalvarmak şöyle dursun, başka bir erkeğe bile bakmayan sevgi dolu eş?"

Ona tokat attı. Sertçe. Islak tenine çarpan tokat kulaklarında yankılandı.

"Bu doğru, Brooke. Saldır. Vur, tekmele ve ısır. Eskisi gibi. Sen çok ateşli küçük bir sürtüksün." Kadın tekrar uzandı ama adam eldivenli eliyle bileğini yakaladı ve onu kendine çekti. "Bu senin sorunun, değil mi?" dedi neredeyse hırlayarak. "İyi ki son dövüşümüzün fotoğrafları var bende. Senin saldırının. Bana nasıl soğuk çaldığının ve kan akıttığının."

"Ne?"

"Her şeyi kameraya kaydetmekle kalmadım, bir de tanığım var. Yan tekedeki komşum." Çenesini, kızın elinde balık kovasıyla kelleşmiş adamı gördüğü küçük yelkenliye doğru uzattı.

"Kimse sana inanmaz!" diye tükürdü ve elini çekmeye çalıştı.

on

un. Parmakları bir kelepçeydi. Onu bağlı tutuyordu.

"Ve şimdi, sen teknemin kamarasında dolanırken, etrafta dolaşıp izinsiz giriyor. Ve bir silahla? Bir silahla mı?" Adam küçük tıslama sesleri çıkardı ve kadının içi burkuldu. "Elimde bunun da fotoğrafları var. Bir video. Bugünlerde teknolojinin yapabildikleri inanılmaz." Onu daha da yakına çekti. "O yüzden kendinden bu kadar emin olma. Polis bunu yutmayacaktır."

Ne kadar şeytaniydi? Ne kadar ahlaksızdı?

"Hapse girme riskini almak isteyeceğini sanmıyorum. Neal ne düşünür? Haberi var mı? Peki ya küçük Marilee? Annesi parmaklıklar ardında olsaydı nasıl hissederdi? İkinci bir suç."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Eski kayıtlar gün ışığına çıkabilir."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledi ama içindeki korku giderek büyüyordu. Onun hakkında ne kadar az şey biliyorsa, adam da onun hakkında o kadar çok şey biliyor gibiydi. Dışarıda birini, herhangi birini görmeyi umarak rıhtıma baktı ama rıhtımlarına demirlemiş gemilerin çoğu karanlıktı. Fırtınada kimse dışarı çıkmaya cesaret edememişti.

"Son zamanlarda Keith Turnquist ile konuşmadın mı?"

Hayır! Hayır! Olamaz! Bir anda tüm dikkatini tekrar ona verdi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. İnançsızlıkla başını sallıyordu. "Bu eski bir tarih ve mühürlü ve-"

"Ve gerçeği, Brooke." Ne demek istediğini kanıtlamak için onu kendine o kadar yaklaştırdı ki nefesi yüzüne ılık ılık vurdu. İrkilerek adamın elini belinde hissetti. Ne oldu?

Adamın boştaki eli kadının cebine girdi. Kadın kendini uzaklaştırmaya çalıştı.

Çok geç!

Silahla geldi.

"Ateşli silahlarla oynamaman gerektiğini daha iyi bilmelisin."

Beretta'yı -Neal'in Beretta'sını- göğsüne dayadı. Onu gerçekten vuracak mıydı? Kendini yaralama riskine girer miydi? Yüce İsa, hiçbir fikri yoktu.

"Bedenimde bir nefeslik yaşam olduğu sürece, seni asla bırakmayacağım," diye yemin etti.

"Lütfen Gideon, eğer beni sevdiysen, lütfen beni ve ailemi rahat bırak."

"Aşk mı?" diye tekrarladı ve saplantıyla kararmış gözleri onunkilere dikildi. "Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayır, artık daha iyi biliyordu! Bu bir saplantıydı. Güç. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kaçmak zorundaydı.

Şimdi!

Bu tekmeden inmek zorundaydı ve-

Kendini geriye doğru attı, ayakları güvertede kaydı. Adam hâlâ tutunuyordu. Islak küpeşteye çarptılar, acı vücudunu sarstı. "İmdat!" diye bağırdı, tekrar küpeşteye çarptıklarında artık sonuçları hakkında endişelenmiyordu. Adam delirmişti. Belki de ikisini de öldürmek istiyordu. "İmdat!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Güvenlik lambasının ışığında yüzü şeytani bir hal almıştı. Hâlâ kararsızdı, silahı geri çekerek ona vurmaya niyetlendi. "Kapa şu lanet çeneni-"

Tekmeledi. Sertçe. Kaval kemiğiyle birleşti. Adam miyavladı. Acı bacağından yukarı sekti. Tekrar denedi ve adam hızla hareket etti, çok hızlı.

"Eğer ben sana sahip olamazsam," diye homurdandı, yüzü bir kararlılık maskesine dönüşmüştü, "kimse olamaz!"

Düşünmedi, sadece kendini geriye doğru attı.

Demiryolu üzerinden.

Bırakmadı.

Çırpınarak körfezin soğuk sularına atladılar. Suyu
çarptıklarında, tutuşu gevşedi.

Umutsuzca tekmeledi. Uzağa. Sertçe. Hızlıca. Soğuk, soğuk derinliklere
doğru, kıvrınarak ve çırpınarak.

Ama adam tam oradaydı. Güvenlik lambasının ince ışığında silüet
haline gelmiş tehditkâr şeklini gördü. Yüzerek uzaklaşmaya başladı ve
sonra bir anlığına onu gördü.

Aralarına düşüyor.

Silah!

Hızla batıyor.

Kabarcıklar etraflarında dönüyordu ama o karanlık parıltıyı gördü ve
ona doğru yüzdü. Ona yaklaştı. Daha derine.

Nerede, nerede, neredeydi?

Hala batıyor.

Çılgınca, kendini aşağıya doğru itti. Batarken
namluya dokundu.

Yakındaki suyun girdabını
hissetti. Gideon!

Çok yaklaştı.

Tekrar derinlere daldı, ciğerleri yanmaya başlamıştı. Dibe ulaştığında
Beretta'yı gördü. Ona doğru bir hamle yaptı. Parmaklarının arasından
kayarken hokkabazlık yaptı. Baloncuklardan oluşan bir çağlayanın içinden
pirouet yaptı. Neredeydi? Neredeydi?

Göz ucuyla Gideon'un ona doğru uzandığını gördü.

Yaklaşıyordu.

Geri tekmeledi, adamın elinin omzunu sıyırdığını hissetti.

Bul onu! Bul şu lanet silahı!

Etraftaki döküntülerin arasında bir parıltı
gördü. İleri atıldı, ciğerleri yanıyordu.

Hadi ama!

Gideon bir elini onun koluna sıkıştırdı.

Boştaki eliyle silahı çılgınca kavradı ve çamuru kazımaya başladı.
Silah döndü, bir çamur bulutuyla birlikte yukarı doğru spiral çizdi.

Güçlü bir el onunkini kavradığında, parmakları metale sürtünerek silahı yakalamaya çalıştı. Ciğerleri hava için çığlık atmaya başladığında kabarcıklar serbest kaldı, ama gitmesine izin vermedi, onun kazanmasına izin vermedi.

Boğuşmalar, su etraflarında çalkalandı, bu ürkütücü su dansında birlikte dönerken bacaklar bacaklara çarptı, Beretta aralarında sıkıştı.

Kalbi küt küt atarken, ciğerleri patlamaya hazırken, adamın parmaklarını silahtan ayırdığını hissetti.

Tanrım, hayır!

Olabildiğince sert tekmeledi ve Beretta'yı sıkıca tutarken, işaret parmağı tetik korkuluğundan kayarken içinde bir şeylerin parçalandığını, bir yırtılma hissetti.

Onlar dövüşürken parmağı onunkinin üzerinde sıkıştı. Silah ateşlendi.

Vücudu sarsıldı.

Silah battı.

Gideon kendini

kaybetti. Parmakları

koptu.

Yüzü kül rengi oldu, korkunç bir maske.

Geriye doğru sürüklenirken, gözleri yuvarlak ve inanmaz bir şekilde ona baktı. Aralarındaki suyu kan bulandırmıştı.

Brooke beklemedi.

Acı ve dehşet içinde, ciğerleri patlamak üzereyken yukarıya doğru tekme atmaya başladı.

Yüzün

!

Tekm

ele!

Defolun gidin buradan!

Güvenlik lambasına odaklandı, bir küre yukarı doğru yüzdükçe daha da parlaklaşıyordu.

Yüzeye çıktı. Çılgınca

hava yuttu.

Nefes nefese, boğuluyor, siyah suyu arıyor.

Neredeydi o? Nerede mi?

Karanlığa bakarak döndü. Onun yakınında yüzeye çıkmasını ve kendisini aşağıya sürüklemesini bekliyordu.

Beklemeyin. Hemen buradan defolup gidin! Hemen!

Hâlâ değerli havayı sürükleyerek kıyıya, otoparkın yakınındaki tekne rampasına doğru yüzmeye başladı. Kendini rampanın eğimli asfaltına sürüklerken, siyah, dalgalı suya son bir kez daha baktı.

Derinliklerde başka birinden iz yok.

Gözlerini kapattı, gözyaşlarının yüzünden akan yağmura karıştığını hissetti, sonra kendini ayağa kaldırdı.

Adamın ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu.

Her iki durumda da onu bir daha görmemek için dua etti. Asla.

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 28

Piper Adası, Oregon
Şimdi

Nana'nın Piper Adası'ndaki kulübesine girmek zamanda geri adım atmak gibiydi. Taş şömine, çam panelli duvarlar ve ahşap zemin yıpranmış ama tanıdıktı, yakın zamanda yapılan temizlikten gelen limon kokusu hissediliyordu. Kulübe adanın doğu kıyısında, körfeze ve anakaranın kıyısındaki balıkçı köyü Marwood'a bakıyordu. Piper Adası ve anakara sadece, araçları suyun en dar yerinden geçiren bir feribotla birbirine bağlanıyordu. Adanın diğer tarafında Pasifik Okyanusu ufka kadar uzanıyordu, ancak burada manzara küçük kasabanın ötesindeki dik tepelere tırmanan ormanlardan ibaretti.

Neal, Brooke'u içeri kadar takip ederken anahtarlarını cebine koydu. "Şuraya bak. Ne zamandan beri değişmemiş? Tahminimce yetmişli yıllardan beri. Ben ortalarda yokken çok uzun zaman önce," dedi giriş holünde, merdivenlerin dibine yakın bir yere tekerlekli çantasını ve spor çantasını bırakırken. "Ya da yetmişli yıllardan daha önce." O da ninesinin yıpranmış derisine yıllar içinde ekledikleri döküntü mobilyalara baktı.

"Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum," dedi. Brooke hatırlayabilirdi.

Bir önceki yazdı, güneş ışığı dalgalardan yansıyor, hava taze ve canlandırıcıydı, kum çıplak ayaklarına sıcacık geliyordu, kulübe -bu yazlık-sıcak ve davetkârdı.

Şimdi dışarıda gökyüzü gri ve tehditkârdı, denizin gürültüsü duyulabiliyordu, rüzgâr soğuk esiyor ve kar vaat ediyordu.

Neal, Shep'e ılık çaldı ve köpek keşfetmek için içeri daldı.

"Dört yıl önce gelmiştik," diye hatırlattı ona. "Yazın. Marilee gelmek için jimnastik kampını bırakmak zorunda kaldı."

"Ah, doğru." Neal başını salladı ve termostatla oynamak için kısa koridora doğru yürüdü. "Çok uzun."

Bir gümbürtü ile eski fırın devreye girdi.

Neal arabayı boşaltırken, o da eşyaları yerleştirdi. "Marilee ne zaman geliyor?" diye sordu, Seattle'dan getirdikleri iki soğutucudan birini mutfak oturma alanından ayıran tezgâhın üzerine koyarken.

Bunu daha önce de konuşmuşlardı ama Neal'ın son zamanlarda dikkati dağınıktı, yeni ve "büyük" bir dava yüzünden gece geç saatlere kadar ve bazı hafta sonları çalışmak zorundaydı. "Sonra," diye hatırlattı ona. San Diego'da özel bir okul olan St. Bernadette's'te öğrenci olan Marilee, Portland'a uçuyordu ve ailesine adaya kadar onu bırakacakları konusunda güvence vermişti.

"Onu havaalanından alabilirdik."

"Biliyorum. Ya da Seattle'a uçup bizimle buraya gelebilirdi ama sen bizi sabahın köründen önce gönderdin."

"Trafığı atlattık, değil mi?" diye sordu. "Ve ilk feribota yetiştik."

Tartışamazdı. Sabahın dördünde yola çıkmışlar, Explorer'ın yerine aldıkları Honda CR-V ile hız sınırını zorlamışlardı, araç pert olmamıştı ama Gustafson'la yaptıkları kazadan sonra asla eskisi gibi gidememişlerdi. Sigorta şirketi tazminat talepleriyle ilgilenmiş ve neyse ki Brooke ondan bir daha haber alamamıştı.

Şimdi hâlâ sabahtı ve Neal kızlarının kendilerinden ayrı yaşamasından şikâyet ediyordu.

Brooke ona, "Buraya tek başına uçmak Marilee'nin istediği bir şeydi," diye hatırlattı. "Onun seçimi."

"Biliyorum, ama hoşuma gitmiyor." "Benim de."

"Belki de onu göndermek bir hataydı," diye homurdandı Neal.

"Onu biz göndermedik. Taşınmak Marilee'nin seçimiydi." "Ve o bu seçimleri yapmak için çok genç."

Amin, diye düşündü Brooke, ama işte buradayız.

Neal başka bir yük için arabaya geri döndü.

Marilee'nin Güney Kaliforniya'da okula gitmesine izin vermek zor bir karardı, bunun için yalvarmıştı.

Nick Paszek fiyaskosundan, Marilee'nin hamilelik korkusundan ve notlarının düşmesinden sonra kızları elektronik sigaraya, alkole ve marihuanaya başlamıştı. Marilee taşınmak istediğini açıklamıştı. Tabii ki Nick'le yaşamak istiyordu. On beş yaşında olmasına rağmen.

"Bu çok saçma!" Neal kızlarına, Brooke'un yanında durduğunu söylemişti. Nick'in ailesi de dehşete düşmüştü ve her iki aile de sonunda birbirini suçlamaya başlamıştı. Brooke, "Gerçekten hamile kalacak," demişti.

Kocası.

"Tanrım. O sadece bir çocuk."

"Biliyorum, ama aşık olduğunu sanıyor." Her biri kendi koşullarını hatırlayarak bakıştılar.

"Sen daha büyüktün," dedi Neal sözsüz tartışmaya.

"Sen de öyleydin."

"O halde ne yapmak istiyorsun?" Neal bunu söylemişti ve evliliklerinde ilk kez ne yapacağını şaşırmış, bir hareket tarzı belirleyememiş gibiydi.

"Yatılı okul." Cevabı otomatikti. Büyürken duyduğu bir okuldu. "St. Bernadette's. Çok uzak. San Diego'nun eteklerinde. Büyükannemin gittiği yer."

"Bilmiyorum," demişti ama Marilee merdivenlerden konuşmaya kulak misafiri olmuş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Ancak ertesi hafta Nick ondan ayrıldıktan sonra kabul etmişti. Aslında o zamanlar Allsworth Lisesi'nden, Seattle'dan ve ailesinden ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Mümkün olduğunca uzağa taşınma fikrini benimsemişti. Güney Kaliforniya ideal görünüyordu.

En azından Marilee böyle iddia etmişti.

Gerçekte işler o kadar da sorunsuz gitmemiştir.

Ancak FaceTime sırasında gözyaşlarıyla geçen ilk iki haftadan sonra Marilee geliyor gibi görünüyordu. Telefon ve video görüşmelerinde Marilee öfkeli bir meydan okumadan üzgün gözlü bir yalnızlığa ve son zamanlarda da yeni bir özgüvene evrilmişti. Arkadaşlar edinmiş, havayı sevmiş, öğretmenlerden şikayet etmiş ama okula olan ilgisini yeniden kazanmıştı.

Şükran Günü için eve gelmemeyi tercih etmişti ama Noel tatili için gönülsüzce razı olmuştu. Tatili burada, adada geçirmelerini öneren Neal'dı ve kulübenin, Seattle'daki evlerinin dönüştüğü savaş alanı değil de hepsinin iyi geçindiği tarafsız bir bölge olması fikrini ortaya atmıştı.

Ve Nick'ten 200 mil uzaktaydı.

En azından Brooke'a göre bu iyi bir şeydi. Nick mezun olmuş, ailesinin evinden taşınmış ve şimdi iki oda arkadaşıyla bir daireyi paylaşıyordu. Yine de Brooke eski kıvılcımların ne kadar kolay alevlenebileceğini biliyordu.

Brooke, Shep'in tasma ve mamasıyla birlikte çantasını, Neal tezgahın üzerinde dizüstü bilgisayarını açıp yemek odasından bir sandalye getirdiğinde köpek kulübesi ve bazen de ofis olarak kullanılan küçük bir alan olan çamaşır odasına taşıdı.

Neal konuşmaya devam ederek, "Onu eve geri dönmeye ikna etmemizin bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Denedik. Hatırladınız mı? Bu da amacımızı boşa çıkarıyor."

"Biliyorum. Ama lisede sadece birkaç yılı kaldı. Bir çocuk olarak bizimle yaşaması gereken tek zaman. Bir aile olabilmemiz için."

"Konuyu tekrar açabilirsin," dedi Brooke, kızını eve getirme dürtüsüyle savaşıyor. O da Marilee'yi çok özleyiyor ve kızlık yıllarının hızla geçtiğini hissediyordu. "Ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Peki ya sen? Onunla konuşmayı deneyebilir misin?"

Sanki hiç yapmamış gibi. "Bu sefer senin yolundan gideceğim. Yatılı okul olayını pek sevmediğimi biliyorsun ama bir yıllığına denemeye karar verdik. Sadece birkaç ay oldu."

"Sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor," dedi ve başını salladı.

Seattle'daki evleri, sonsuza dek sevdiği evleri, kızlarının gevezeliği ve hareketliliği olmadan sessiz, neredeyse mezar gibi olmuştu. Marilee'nin özenle yapılmış yatağı, düzenli kitap rafları, temiz masası ve karanlık bilgisayarıyla boş odası, Brooke'un birkaç damla gözyaşından fazlasını döktüğü bir yerdi. Tek başına. Yüzünü bir zamanlar Marilee'nin en sevdiği pelüş tavşana gömüyordu.

Geçici bir süreliğine de olsa yuvaları erken dağıldığı için Brooke kendini yeni işine, başka bir satış pozisyonuna vermişti. Birkaç aylık arayıştan sonra Neal'ın tavsiyesine uymuş ve Clayton Electronics'te bir dış satış pozisyonu bulmuştu; burada parçalar ve kurulum da dahil olmak üzere güvenlik ekipmanlarının giriş ve çıkışlarını öğrenmek zorunda kalmıştı. Ford Explorer'ına takılı olan güvenlik ekipmanlarını satıyor olmasını ironik bulmaktan kendini alamıyordu. Aslında en küçük örnek çantasını Honda'sının yolcu koltuğunun altındaki bölmeye sıkıştırmıştı.

Yeni iş onu meşgul tutmaya yardımcı oldu, ancak onu rahatsız eden boşluğu doldurmadı.

Brooke kendi kendine bunun böyle olmadığını, Marilee'nin San Diego'da hayatta ve iyi olduğunu, Penelope Williams'ın bugüne kadar kızlarına ne olduğunu bilmeyen ailesinin aksine şanslı olduklarını hatırlatmaya çalıştı. Kaçak mı? Kaçırılma kurbanı mı? Kim bilebilirdi ki? Dava buz gibi soğumuştur.

Brooke kendine Neal'la şanslı olduklarını hatırlattı. Belki de burada buluşmaları en iyisiydi.

Bu kulübenin kendine has endişe verici hayaletleri olmasına rağmen - annesi ve annesi, hatta babası. Ve tabii ki Gideon.

Neal çantaları yukarı taşıırken, Shep oturma odasının arka kapısında viyakladı. Verandanın karşısına geçti ve uzun otların arasından

Arka bahçede ateş çukurunun kayalıklarına tünemiş olan birkaç kargayı ürküttü. Etraftaki ağaçlara doğru uçtular ve hoşnutsuzluklarını dile getirdiler.

Köpek içeri girmeden önce odunluğun etrafını kolaçan etti. "Burayı hatırlıyor musun?" Shep de Gideon'la birlikte burayı ziyaret etmişti.

Gideon.

Onu en son marinada, ikisinin de neredeyse boğulduğu o korkunç gecede görmüştü. Kendini tekne rampasından yukarı sürüklemiş, sonra da arabasına koşmuştu. Sarsılmış, titriyor ve hala kafası karışık bir halde Explorer'ına ulaşmış ve kendine onun yaşayıp yaşamamasının önemli olmadığını söylemişti.

911'i arayın!

911'i aramalısın!

Parmakları titriyor, dişleri takırdıyor, el yordamıyla hâlâ kot pantolonunun cebinde duran telefonunu bulmuş ve aramaya başlamıştı ama tabii ki telefon su almıştı. Açılmıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Kapalı perdelerin ardında ışıkların parladığı en yakın tekneye koşmaya karar verdi. İşi oluruna bırakacaktı.

Sonra kafası sudan çıktı.

Nefes nefese kaldı, telefonunu düşürdü ve dehşet içinde izledi. Güvenlik lambasının ışığında bir merdivene doğru yüzdü ve kendini basamaklardan rıhtıma çekti.

Motoru çalıştırdı.

Döndü, ona odaklandı ve görünüşe göre sersemlemiş ya da yaralı ya da her ikisi birden, rıhtım boyunca park yerine doğru ilerledi.

"Hayır!"

Gaza bastı. Explorer çakıl ve su püskürterek ileri doğru fırladı. Çılgınca sürdü, titriyor ve gözyaşlarıyla savaşıyordu. Polise gitmesi gerekiyordu. Neal'a itiraf etmeliydi. Marilee'ye her şeyi itiraf etmeliydi. Herkese.

Sağlık kulübüne ulaştığında kendini hıçkırığa hıçkırığa ağlarken buldu.

Kendini topla!

Gözlerini kaydırdı.

Gevezelik etmemek için çenesini zorladı.

Kendine zihinsel olarak güçlü olmasını söyledi.

Ve sonra kanı fark etti. Onun kanını.

Sürücü koltuğuna bulaşmış.

Ama yaralanmamıştı. Ona kurşun isabet etmemişti.
Sadece bedeninin değil, ruhunun da parçalandığını hatırlıyordu.

Bebek.

Brooke titreyerek ceketini giydi ve kulübün soyunma odasına girdi, her zamanki gibi imza attı ve masanın arkasından onu izleyen on sekiz yaşlarındaki kızın endişeli bakışlarını görmezden geldi.

Sonra yarı koşarak duşlara gitti ve ıslak giysilerini çıkardı. Suyu ıslanmış kot pantolonunu çıkarırken kanın kaynağını buldu, bacaklarından aşağı akan kalın kırmızı bir nehirdi bu.

Duşa gözyaşlarını bastırdı, spreyin gürültüsü hıçkırıklarını bastırdı, sıcak su tenine iğne keskinliğinde vurdu ve buhar bir bulut halinde etrafında yükseldi. İçinin derinliklerinde bir kayıp ve beklenmedik bir umutsuzluk hissetti. Kalp ağrısıyla savaşıp gözlerini kapattı ve kendine bunun en iyisi olduğunu hatırlattı. Çelik gibi bir kararlılıkla deniz suyunu duruladı, kanı köpürterek temizledi ve Gideon Ross'u sonsuza dek hayatından çıkardı.

Daha sonra eve dönerken, henüz ana rahmine düşmemiş bir bebek için hissettiği yas duygusu onu şaşırtmıştı. Kaç yıldır başka bir çocuk istiyordu? Ama bu şekilde değil. Yine de, hiç olmamış bebek için biraz üzüntü, hatta keder vardı. Sonraki birkaç gün marinanın önünden geçerken *Medusa'nın* artık rıhtımında demirli olmadığını fark ettiğinde, bu kaybın düşüncesini hep yanında taşıdı. Marinayı aradı ve kendisine yelkenlinin sahibinin gece yarısı ayrıldığı söylendi, bağlantının diğer ucundaki kadın borçlu olduğu için sinirliydi.

Ancak Gideon Ross için bir adres olup olmadığını sorduğunda, kadın bir an için kafası karışmış gibi göründü ve "Kim?" diye sordu. Sonra Brooke daha fazla açıklama yapamadan kadın sustu ve bağlantıyı kesmeden önce mahremiyetle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Brooke yerel hastaneleri iki kez kontrol etmiş ve bakım için kabul edilip edilmediğini sormuştu. Cevap hep aynı olmuştu: *Gideon Ross adına kayıtlı bir hastamız yok.*

Yaralanmamış mıydı?

Sudaki tüm o kan, onun düşük yapmasından kaynaklanmıyordu. .

Ama ne hastaneye kaldırılmıştı ne de gazetelerde Gideon Ross'tan ya da kimliği belirsiz bir adamdan bahsediliyordu.

Ve böylece gitmesine izin verdi.

Kendine, bir şekilde Elliott Körfezi'nden ve hayatından yelken açmak için hayatta kaldığını söyledi.

"Brooke?" Neal'ın sesi düşüncelerini böldü. "Biraz yardım eder misin?" İkinci soğutucuyu tezgâhın üzerine bırakmış, gözlerini ona dikmişti.

"Oh, doğru."

"Bir milyon mil uzakta görünüyordun."

"Sadece ninemle annemi düşünüyordum," dedi, ki bu tamamen yalan değildi. "Noel'de buraya nasıl gelirdik." Soğutucuları boşaltmaya başladı.

"Leah ile birlikte," diye hatırlattı ona.

"Doğru. Leah ile birlikte." Onun gözlerindeki endişeyi görmezden geldi. Kız kardeşiyle aralarının hâlâ açık olması sürpriz değildi.

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Belki yaparım."

"Noel'deyiz," diye hatırlattı ona.

"Birkaç gün içinde." Buzdolabını açtı ve doldurmaya başladı. "Ne yani, onu aramam gerektiğini mi söylüyorsun? Noel olduğu için mi?"

"Zararı olmaz."

"Denedim, hatırladın mı?"

"Eskiler ne der, 'İlk başta başaramazsan, dene, tekrar dene'?"

Bir koli yumurtayı buzdolabının rafına yerleştirirken alaycı bir tavırla, "Bana bu modası geçmiş lafları etme," dedi. Sonra duraklayıp onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu gerçekten zorluyorsun."

Ona bir litre süt uzatıyordu. "Tam mevsimi, ama bu sana bağlı." "O zaman kendi yöntemiyle halledeceğim." Biraz sinirlenmişti ama kavga etmek istemiyordu. "Burada işimi bitireceğim," dedi mutfağı işaret ederek,

"sonra Shep'i sahile götüreceğim, böylece bacaklarımızı esnetebiliriz." O pencereden dışarı, gri güne baktı. "Fırtınadan önce." "Hava soğuk."

"Biliyorum." Ona sitemkâr bir bakış gönderdi. "Bununla başa çıkabilirim."

"Tamam." Başını salladı ve ön kapıya yöneldi. "Ben arabayı boşaltmayı bitireyim."

Kalan yiyecekleri paketinden çıkardı ve Shep henüz yavruyken ona ayırdıkları mutfağın dışındaki bölmeye gitti. Kapının iç tarafına bir tasma asılmış, oyuncaklar ve battaniyeler raftaki bir sepete doldurulmuştu. Shep'in su kabını bulup doldurdu ve her zamanki yerine, çamaşır makinesi ve kurutucunun yanına bıraktı.

"Hayır mı?" diye sordu adam içki içme teklifini reddettiğinde. "Sen bilirsin." Koşu ayakkabılarını ve rüzgârlığını giydi, ardından saçlarını gevşek bir at kuyruğu yaptı. "Hadi gidelim." Birlikte arka kapıdan çıktılar, açıklığı koşarak geçtiler ve kulübenin bulunduğu adanın doğu tarafından batı kıyısına uzanan bir patika boyunca ormanı kestiler.

Kökner ağaçlarının ıslak dallarını, kayaları ve patikayı büken kökleri aşarken içinden bir coşku akıyordu. Birkaç dakika içinde ağaçlar yerini rüzgârda titreyen kumsal otlarının bulunduğu kum tepelerine bıraktı. Kumlu tepeden uçsuz bucaksız ve geniş, gökyüzü gibi gri, dev dalgaların kıyıya vurdukça beyaz kapakları dalgalanan okyanusu gördü.

Burayı ne kadar sevdiğini unutmuştu: tuzlu hava, vahşi deniz ve donuk kükreme. Hepsi çok heyecan vericiydi. Özlemişti. Tahmin ettiğinden de fazla.

Köpeğe "Hadi," dedi ve birlikte kıyı şeridine doğru koşup güneye doğru gittiler. Shep onun önünde koşarak suyun kenarına yaklaştı, o da Shep'in arkasında koşmaya başladı.

Bu sahilde kaç kez koşmuş, dalgalarla kovalamaca oynamış, kız kardeşini kovalamış, buz gibi suda sıçramış, ninesi ve annesi peşinden gelirken buz gibi dalgalardan kaçmıştı? Haki pantolonunu dizlerine kadar çekmiş olan babası bile birkaç kez buraya gelmişti ama elbette, diye düşündü, kıyıya vurmuş bir yengeç kabuğunu tekmelerken, Douglas Fletcher'ın bu kumlu sahile son ziyareti bir ömür önceydi.

Burası onun yazlık evi, teselli bulduğu bir yerdi ve artık geri dönmesinin, Gideon'la geçirdiği birkaç saati unutmasının ve Piper Adası'yla olan bağını yeniden kurmasının zamanı geldiğine karar verdi. Neal bu yolculuğa çıkması için ona baskı yapmıştı.

Geri dönmeye isteksizdi. Aklında kalan anılarla yüzleşmek istememişti. Neal'ı yolculuktan vazgeçirmeye çalışmış ama Neal kararlı davranarak onu şaşırtmıştı.

Daha geçen hafta evlerinin penceresinden yağmurun çiseleyişini izlerken Neal, "Hadi," diye ısrar etmişti. "Yıllardır oraya gitmedik ve Marilee ile yeniden bağlantı kurmak bizim için iyi olacak."

Korkularından payına düşeni fazlasıyla almış olmasına rağmen çok fazla itiraz etmemişti. Burada iyi ya da kötü çok fazla anı, geçmişten gelen çok fazla hayalet vardı. Yine de Nana ve annesinin çok sevdiği adadaki kulübeyi satmaya karşı çıkmıştı.

Bir zamanlar sevdiği.

"Eğlenceli olacak. Bir macera." Kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. "Tanrı biliyor ya, bir tanesine ihtiyacımız var." Sonra ciddileşti. "İyi olacak, Brooke."

O ikna olmamıştı. "İçimde kötü bir his var," diye itiraf etmişti Seattle'dan gecenin bir yarısı gibi görünen bir saatte ayrılırken. Şafak öncesi saatlerdeki tüm yolculuk boyunca endişeliydi, şüphesiz buraya son gelişi Gideon'la olduğu içindi. Onun hayaletinin buraya musallat olacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bu adayla bir bağı vardı ve bu bağ, unutmayı umduğu bir adamla yaptığı hayali bir yolculukla yok edilebilecek bir bağ değildi.

Koşarken, daha da hızlı, kanı pompalanırken, kendine arınma zamanının geldiğini söyledi.

Geçmişi ve Gideon'la ilgili kabuslarını temizleme zamanı.

Küçük ailelerinin iyileşmesi için geleceğe bakma zamanı. O ve Neal hâlâ eskisi kadar birbirlerine aşık değillerdi ama en azından Jennifer Adkins geçmişte kalmıştı. Brooke onun şirketten ayrıldığını ve Boise'e taşındığını öğrenmişti. Neal'la yaklaşmışlarsa bile, artık bitmiş görünüyordu.

Tıpkı Brooke'un Gideon Ross ile olan ilişkisinin geçmişte kaldığı gibi.

Belki de Brooke'un bir zamanlar Neal'la hissettiği o yakınlık, o birliktelik asla geri gelmeyecekti. Ve belki de bu sorun değildi. Her ikisi de evlilik yeminlerini çiğnemişlerdi, dolayısıyla bu bağlar hiçbir zaman eskisi kadar güçlü olmayacaktı.

Karmakarışık bir yosun kütlesinde Shep'e yetişt ve hızını azalttı. "Geri dönelim," dedi ve dönüp kuzeye doğru ilerlemeden önce köpeğe ısıklık çaldı, bacaklarındaki kaslar isyan etmeye başlamıştı. Okyanusa bakan, yaz ayları dışında nadiren dolu olan birkaç eve baktı. Ve Leah'yla birlikte "mağara" diye adlandırdıkları yere giden kum tepelerinin üzerindeki patikayı gördüğünü düşündü. Burası gerçek bir mağara değildi, sadece kum tepelerini yaran, sarıçam süpürgesinin gölgelik haline geldiği ve altında oynayabilecekleri bir alan bıraktığı bir vadiydi.

Shep onu tırıs la takip etti, sonra da su kenarına doğru koşarken dağılan bir kıyı kuşu sürüsünü ürkütmek için hızla havalandı.

Kulübeye giden patikanın yarısına geldiğinde yavaşlayarak yürümeye başladı.

Yalnız bir martı dalgaların üzerinde süzülüyor, dalgaların gürültüsü arasında ağılıyordu ve Shep ağzında taşıdığı siyah ve ıslak bir sopa bulmuştu.

"Biraz iğrenç," dedi ona dalgaların gürültüsü arasında. Gökyüzü vaat edilen fırtınayla birlikte kararıyordu. Kıyılarda, özellikle de Noel'de nadiren görülen bir durum olan kardan bile söz ediliyordu.

Shep ağzında sopayla geri dönerken yağmurun ilk buzlu damlalarını hissetti.

"Gidelim," dedi, kapüşonunu kaldırdı ve ıslak kumda koşarak patikaya doğru ilerledi.

Shep önden koştu. Kulübeye vardığında Shep ödülünü arka verandaya bırakmış, paltosundaki yağmuru silkelemiş ve kapıyı tırmalamıştı. "Dur bakalım. Berbat durumdasın." Ama o da öyleydi.

Yağmur artık kara dönüşüyordu, hâlâ oluklarda şırıldıyor ve yeri ıslatıyordu ama sıcaklık hızla düşüyordu.

İçeri girdi, kulübe hareketsiz görünüyordu. Çamaşır odasındaki kancadan eski bir havlu aldı ve Shep'in ıslak tüylerini kuruladı. "İşte böyle," dedi doğrulurken ve ıslak havluyu kurutucunun üzerinde duran eski çamaşır sepetine atarken. "Neal?" diye seslendi ve ıslak, kumlu spor ayakkabılarını tekmeleyerek arka kapının yanına bıraktı. Cevap gelmedi. Rüzgârlığını asarken, parkasının kancada olmadığını fark etti. Yemek odasının penceresinden dışarı baktığında ciplerinin yolda olmadığını gördü.

Tuhaf.

Dışarı çıkmakla ilgili hiçbir şey söylememişti ve nereye gidebilirdi ki? Telefonunu buldu ve ona mesaj attı:

Geri döndüm. Neredesin?

O hemen cevap vermeyince Brooke köpeğe, "Sadece sen ve ben, ha?" dedi.

Sanki cevap verirmiş gibi, bir rüzgâr eski pencereleri tıkırdattı.

Kulübe aniden boş ve soğuk hissettirdi.

Köpeğe "Gel, senin için bir şeyim var," dedi ve köpek de onu çamaşır odasına kadar takip etti. Bir dolabı karıştırdı ve daha önce gördüğü bir köpek oyuncağını buldu, bir zamanlar turuncu olan bir yengeç, bir gözü eksik, bir pençesi garip bir şekilde sarkıyordu çünkü onu yerine dikmişti. "Eskiden bunu severdin-" diye başladı; sonra sesi soldu, gözleri yuvarlaklaştı.

"Aman Tanrım!" Geriye sıçradı, oyuncağı düşürdü ve şaşkınlıkla ona baktı.

Brooke'un dünyası değişti.

Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Bir zamanlar kopmuş olan pençenin etrafına sıkıca sarılmış bilezik, kırmızı taşlar göz kırıyor, minik yelkenli tılsımı görünüyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, inkâr beynini kasıp kavuruyordu. "Hayır, hayır, hayır!" Yapamazdı! Yapamazdı! Ama nasıl . . . ?

Shep onun sıkıntısını anladı ve inledi. "Kendine gel," dedi yüksek sesle. "Kendine gel!"

Kalbi küt küt atarak uzandı ve bileziği aldı. Doldurulmuş oyuncaktan çözdü. Üzerinde Gideon'la ilk tanıştığı tarihin yazılı olduğu küçük yelkenliyi incelerken onu buraya kimin yerleştirdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Aynı mücevher parçası değil, diye düşündü; Elliott Körfezi'nin bulanık sularından bir şekilde çıkarılmış olamayacak kadar bozulmamış, çok parlaktı. Ama bu bilezik tam bir kopyaydı, muhtemelen Seattle'daki Pike Place Market'te aynı dükkândan alınmış ve aynı eller tarafından tarih kazanmıştı.

Dizleri bükülmek üzereydi.

Gideon *buradaydı*.

Bu kulübenin içinde.

Şu anda durduğu yerde duruyordu. Ve ona küçük bir hediye, bir hatırlatma bırakmıştı.

Dün geceki umutsuz kavgaları sırasında söylediği sözler zihninde yankılanarak ona geri geldi:

Öyle ya da böyle, sen ve ben, Brooke, birlikte olacağız. Sonsuza kadar. Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Asla.

BÖLÜM 29

"Seni hasta herif," diye fısıldadı boş kabine.

Titreyen parmaklarıyla, ü z e r i n d e kararmış bir yelkenli ve lanetlenmiş bir tarih bulunan mücevher parçasını aldı.

Ne zaman gelmişti? Aylar

önce mi?

Dün mü?

Kalp atışlarının biraz daha hızlandığını

hissetti. Ne kadar kalmıştı?

Burada mı kalmıştı? Yataklarında uyudu mu?

Bunu yapma, Brooke. Hayal gücünün çılgınca çalışmasına izin verme. Muhtemelen aynı gece daldı, güneye yelken açtı ve aylar, belki de bir yıl önce burada bıraktı. Belki şimdiye kadar bunu yaptığını hatırlamıyordur bile. Eğer orijinalse.

Yüksek sesle homurdandı.

Kendi mantığına bir an bile inanmadı.

Yavaşça dönerek mutfığa baktı, sonra oturma odasına adım attı. Gömme kitaplıkları ve yıpranmış, elden düşme mobilyalarıyla oturma odasının her santimetresine baktı. Onu burada yürürken hayal etti, hiç hayal etmek istemediği bir hayalet.

Elbette içeri nasıl gireceğini biliyordu. Çünkü ona göstermişti. Buraya geldikleri hafta sonu, hâlâ baş döndürücü bir aşk, şehvet ya da her neyse, gizli anahtarı odunluktaki bir kirişin arkasında her zaman asılı durduğu yerden almıştı.

Shep ile oynadığını, onu beslediğini ve oyuncaklarını dolaba sakladığını görmüştü.

Ve tüm bu süre boyunca not almıştı.

Bu bilgiyi ona musallat olmak ve onu korkutmak için kullanmak.

Yemek alanından geçerken, onun muhtemelen dalgıç kıyafetini giydiğini ve marinanın soğuk sularına attığı bileziği almak için aşağıya daldığını hayal etti. İşte bu kadar lazer odaklıydı. Ama bulamadığında? Bir tane daha yaptırmıştı.

Bunu kim yapar ki?

Kim bu kadar ileri

gider?

O zaman kim buraya gelip kulübeye girecek ve bileziği yıllarca bulunamayacağı bir yere, belki de hiç bulunamayacağı bir yere saklayacaktı?

Takıntılı bir adam.

Titredi, içten dışa doğru üşüdü. Bu düpedüz delilikti.

Ya bileziği bulan o olmasaydı? Ya Neal ya da Marilee bulmuş olsaydı? Bileziği hemen tanırlardı, bir süreliğine ortadan kaybolduğu gün Shep'in yakasında bulduklarını hatırlarlardı.

Yine de Gideon bunu ona acımasız bir hatırlatma olarak bırakmıştı.

Kendini hâlâ bileziği öyle sıkı tutarken buldu ki boncuklar avucunda izler bıraktı.

Ondan kurtulmak zorundaydı.

Ön kapının açıldığını duydu ve hızla mutfığa ve çamaşır odasına girdi.

"Brooke?" Neal seslendi.

"Buradayım," diye bağırdı.

Hızla bileziği pelüş oyuncakla birlikte dolaba geri itti. Bu mücevher parçasından kalıcı olarak kurtulacak, denize atacak ya da fırsatını bulduğunda sahilde kumun derinliklerine gömecekti. Gülümsemeye zorlayarak mutfığa adımını atarken Shep yemek alanında çılginca kıpırdandı.

"Çamaşır mı yıkıyorsun?" diye sordu, mutfığa girip tezgâha küçük bir torba bırakmadan önce köpeğin kulaklarını kaşıdı.

"Deterjanımız var mı diye bakıyordum," diye yalan söyledi ve ıslak, kumlu koşu pantolonunu işaret etti. "Bitmek üzere."

"Lanet olsun." Parmaklarını şıklattı. "Mesajını aldığımda dükkandaydım, neredeyse eve geliyordum."

"Markete mi gittin?"

"Evet, sen Shep'le dışarıdayken ışıklar birkaç kez yanıp söndü. El fenerlerini kontrol ettim, hepsi bitmişti. Ben de pil almak için markete koştum. Oradayken de bir litre eggnog aldım, çünkü bayramdayız. Çamaşır sabunu aklıma gelmedi. Kusura bakmayın. Yolculuk düşündüğümünden daha uzun sürdü çünkü cüzdanımı orada unutmuşum, bu yüzden geri dönüp almak zorunda kaldım. Senden önce evde olurum sanıyordum ama sanırım olamayacağım."

"Önemli değil, ama ... eggnog, gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. Onun listede olmayan bir şeyi aldığını hiç görmemişti. En azından son zamanlarda.

"Evet," diyordu. "Mandırada gördüm ve neden olmasın diye düşündüm." Adam sırtıttı ve kadın bir anda diğer bayramları hatırladı, genellikle rom ya da brendi katılmış ve üzerine bir tutam tarçın eklenmiş eggnog yudumladıkları partileri.

"Neden olmasın ki?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Tamam, tabii. Ama sonra, tamam mı?"

Duş almam, eşyalarımı yerleştirmem ve yerleşmem gerekiyor."

"Acele etme." Ceketini çıkarıyordu. "Etrafta Noel süsleri var mı diye bakacağım."

"Bir yerlerde olmalı," dedi, onun coşkusu, yeni keşfettiği Noel ruhunu merak ederek. Garipti ama büyüyen işi için endişelenen işkolik Neal'dan ya da golf sahasında bitmek bilmeyen saatler geçiren kaybolan Neal'dan daha iyiydi. "Birazdan inerim."

Bu bir yalandı.

Bileziği bulduğu için hâlâ korkuyordu.

Unutmak için çok uğraştığı kelimeler geri döndü:

Öyle ya da böyle, sen ve ben, Brooke, birlikte olacağız. Sonsuza kadar. Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Asla.

Bavulunu açmaya zahmet etmedi.

Islak giysilerini çıkardıktan sonra, Gideon'un yakın zamanda buraya gelmediğine kendini inandırmaya çalışırken bir yandan da süngerle hızlı bir banyo yaptı. Bileziğin aylar önce bırakıldığı kesindi ve şimdiye kadar onu çoktan unutmuştu. Geçen yıl içinde kafayı takacak başka bir kadın bulmuş olmalıydı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp at kuyruğu yaptı ve makyaj yapmakla uğraşmadı. Bavulunu açmak yerine, bavulunda bir çift yoga pantolonu ve bir kazak buldu, onları giydi ve dizüstü bilgisayarını açtı. Adadaki Wi-Fi en iyi ihtimalle zayıftı ve fırtına yüzünden bağlantı sürekli kopuyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu ve dışarıya baktığında yağmurun yerini düzenli bir kar yağışına bıraktığını fark etti. Yine de Gideon'un bir yerlerde yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını öğrenmesi gerekiyordu. "Hadi, hadi," diye mırıldandı, internette arama yaparken dudağını ısırды.

Gideon Ross ve *Medusa* adlı yelkenliler hakkında bulabildiği her türlü bilgi için web sitelerini taradı. Seattle'dakilerin yanı sıra Oregon'daki yerel gazetelerin web sitelerini de araştırdı. Aklının bir köşesinde boşa kürek çektiğini biliyordu. Medusa hakkında çok az bilgi bulacaktı.

Gideon Ross olarak tanıdığı adam, ama kendine engel olamadı. Denemek zorundaydı. Bir *şeyler* yapmak zorundaydı.

Bir de pek çok kişiyle karıştırılabilecek kadar yaygın olan adının bir takma ad olabileceği gerçeği vardı. Bu pek çok şeyi açıklayabilirdi, cevabı olmayan soruları. Belki de ölümle burun buruna geldikleri gece hastanede başka bir isimle görülmüştü. Marinadaki kadın Gideon Ross'tan söz ettiğinde kafası karışıp konuşmayı kesmemiş miydi? Ya - hayır, ehliyetini görmüştü. Vahşi hayal gücünün onu ele geçirmesine izin veriyordu ve bileziği bırakarak yapmayı umduğu şey de buydu: ona hatırlatmak. Asla unutmamasına izin vermemek. Aklını karıştırmak.

Ona izin vermeyin!

Onunla görüştüğü o haftalarda, geçmişini umursamamış ve onu çevreleyen her türlü gizemin daha da ilgi çekici olduğunu düşünmüştü.

"Aptal," diye mırıldandı nefesinin altında.

Son acımasız mücadelelerinden sonra, ondan bir daha haber alamayacağını ummuştu.

Öyle bir şansımız yok.

Şimdi bu hatırlatmanın son olması için dua ediyordu.

Ve şimdi onun o gece ölmediğinden emindi. Kendini sudan çıkardığını görmüş olmasına rağmen, yaralarından kurtulup kurtulmadığını ya da daha sonra kan kaybından ölüp ölmediğini merak etmişti. Çok fazla kan vardı.

Hayatta kaldığına dair tek kanıt Seattle'dan denize açılmış olmasıydı. Marinada konuştuğu kadına da güvenmemişti. Telefonu kapatmak için çok endişeliydi. Brooke, Gideon'un dönmediğini iki kez ve üç kez kontrol etmişti. Birkaç kez marinanın önünden geçmiş ve *Medusa'nın ne kendi rıhtımına ne de Brooke'un fark ettiği başka bir rıhtıma dönmediğini* not etmişti. Ayrıca, herhangi bir ölüm ilanı bulamamış, hastaneye kaldırılmamış, polis raporları asılmamıştı. Haftalar boyunca kontrol etmiş ve sonunda onun gittiğini, hayatından çıktığını kabul etmişti.

Şimdiye kadar.

Onun burada olduğunu, bu koridorlarda yürüdüğünü bilmek bile tüylerini diken diken ediyordu. Muhtemelen bu yatak odasındaydı. Onun yatağında. Hayal kuruyor ve-

"Kes şunu!" diye homurdandı nefesinin altından. Gideon akıl oyunlarını severdi ve o da Gideon'un kendisini ele geçirmesine izin veriyor, tuzağına düşüyordu.

Işıklar yanıp söndü ve kadın endişeyle çam duvarlara göz gezdirdi.

Harika.

İhtiyaç duydukları son şey güç kaybetmektir. En son!

Saatini kontrol ettiğinde neredeyse iki saat geçtiğini fark etti. Pil ömrünü korumak için dizüstü bilgisayarını kapattı.

Dışarıdaki fırtına ve eski fırının sessiz uğultusu dışında ev sessizdi. Aşağıda Neal'ı duymamıştı.

Tuhaftı. Daha önce de yaşam belirtileri duymuştu; adamın merdivenlerdeki ayak sesleri, keyifsiz ıslığı ve Shep'in eski parke üzerindeki pençeleri.

Ama yatak odasının kapısını açtığında yalnız olduğunu hissetti.

"Neal?" dedi, yalınayak merdivenleri inerken kahve kokusu ona ulaşıyordu. Oturma odasının kemerine ulaştı ve kısa bir süre durdu. "Ne oluyor be?"

O yukarıdayken Neal pencerenin etrafına Noel ışıkları koymuş, Noel ağacının üzerine bir set daha asmıştı, Charlie Brown'inkini Rockefeller Center'a aitmiş gibi gösteren küçük yapay bir çam ağacıydı bu. Ve kreşi bulmuştu. Minyatür yaratıklarıyla birlikte Doğuş sahnesi şöminenin üzerinde duruyordu. Bir şeylerin yanlış olması dışında. Genellikle Noel arifesinde ortaya çıkan Bebek İsa yemliğindeydi -Nana'ya göre sık yapılan bir hataydı bu- ama Yusuf yoktu. Meryem ahırdı, çobanlar ve hayvanlar etraflarındaydı, Magi daha uzaktaydı. Her daim kırık olan melek bile ahırın çatısındaki yerindeydi.

Arka kapı bir soğuk hava dalgasıyla açıldı ve parkası ile ağır iş eldivenlerini giymiş olan Neal bir sepet odunu ocağın üzerine bıraktı. "Hey!" dedi. "Yukarıda öldüğünü sandım." Çenesini tavana doğru eğdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Adamın yerleştirdiği, hepsi eski, bazıları kırık dökük, hepsi anılarla dolu süsleri işaret etti. Tozlu kutular açıldı ve ninesinin annesinin uzun zaman önce bir önceki yüzyılda bir Woolworth's mağazasından satın aldığı bir dizi büyük boy ampulü ve eski cam süsleri tanıdı. "Bunların hâlâ bizde olduğunu bile bilmiyordum."

"Onları tavan arasından kurtardım." "Gerçekten mi?"

"Um-hmm." Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Retro bir Noel geçireceğimizi düşündüm! Orada eski bir taşınabilir müzik seti ve elli altmış yıl öncesinden kalma birkaç plak olduğunu biliyor musun?"

"Muhtemelen daha uzun," dedi ve büyükannesinin elinde nane likörü katılmış bir kupa sıcak çikolata ile "White Christmas," "Rockin' Around the Christmas Tree," ve bir dizi diğer favorinin kayıtları eşliğinde şarkı söyleyerek kimsesiz küçük ağacı süslediğini hatırladı.

Brooke, Leah, annesi, ninesi ve ninesinin tembel kedisi Tabitha ile geçirdikleri Noelleri hatırladı. Adada pek çok Noel tatili geçirmişler, kış fırtınalarına göğüs germişler, elektrik kesintileriyle uğraşmışlar, hatta bir keresinde elektrikler kesildiğinde büyük şöminede acı biber ve mısır ekmeği pişirmişlerdi. Adada nadiren görülen karı en son gördüğünde altı ya da yedi yaşındaydı.

Çocukken kar onu çok heyecanlandırırdı; Leah ile birlikte bir tarafa doğru uzanan bir kardan adam yapmışlardı. Güvertedeki küçük açık alanda kardan melekler yaratmışlardı. Dondurucu soğukta kalmışlar, büyükannelerinin onlar için ördüğü yün şapka ve eldivenlerine buz kümeleri yapışmıştı.

Bu düşünceler onun derinlere ittiği bir parçasına dokunmuş, kısmen trajik ama biraz da büyümlü bir çocukluğun mutlu anılarını canlandırmıştı. Annesi onlar okuldayken evde ne kadar suskunsa, burada, adada onları o kadar özgür bırakmıştı. Brooke ve Leah'nın adayı çok az kısıtlamayla keşfetmelerine izin verilmişti ve Brooke'un kendi kızı da dahil olmak üzere çok az çocuğun deneyimlediği bir özgürlük ve doğanın vahşiliğiyle bir bağ hissetmişlerdi.

Ya şimdi?

Peki ya bu Noel?

Bir yabancıya dönüşen kocası ve "neredeyse on altı yaşında" bir yetişkin olduğunu düşünen kızıyla, eğer bu doğru kelimeyse, "kutlama" yapıyordu.

"Peki Joseph nerede?" diye sordu, seramik karakterlerin sergilendiği şöminenin kenarına dokunarak. "Burada kilit bir oyuncuyu kaçırıyoruz."

Neal onun bakışlarını takip etti ve bir omzunu kaldırdı. "Biliyorum. Diğer heykelciklerin hepsi plastiğe sarılmıştı ama Joseph binayı terk etti." Durakladı, sonra da "Belki de karısının sadık olmadığını fark etti ve çekip gitti" dedi.

Gözleri biraz karardı mı? Sessiz bir suçlama mı? Yoksa sadece kötü bir şaka mı?

Boynundaki kasların gerildiğini hissetti ama yarım bir gülümsemeyi başardı. "Bu kutsal şeylere saygısızlık."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" Yine, konuşmanın gerektirdiğinden daha ciddi görünüyordu.

"Sadece biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum." Sözlerinde başka bir şey var mıydı yoksa sinirleri yıprandığı ve bileziği bulmaktan dolayı duyguları gerildiği için mi aşırı tepki veriyordu?

Eldivenlerindeki tahta parçalarının tozunu alırken, "Bazen bir şeyler kaybolur," dedi.

Bir kez daha altta yatan anlam. "Bundan bahsediyoruz, değil mi?" dedi, üzerinde kreşin sergilendiği şömineye dokunarak.

"Başka ne var?"

"Bilmiyorum ama sanki burada daha fazla şey söylüyorsun." Bir vuruş.

"Mecazi bir şey," diye açıklığa kavuşturdu. Eğer bu tartışmayı yapacaklarsa, şimdi de yapabilirlerdi. Marilee gelmeden önce.

Biraz daha tereddüt etti. Sonra başını salladı. "Hayır."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona baktı. "Bu" -bir eliyle tüm evi işaret etti- "dekorasyon, Noel ruhuna bürünme, hiç sana göre değil."

"Belki de sorunun bir parçası budur," dedi.

"Sorun mu?"

"*Bizim* sorunumuz."

"Oh. Şimdi *de* başka bir şeyden mi bahsediyoruz?"

İfadesindeki yoğunluk biraz yumuşadı. "Belki de biz -ikimiz de- biraz eğlenme yeteneğimizi kaybettik."

Mesele bu mu?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ama ikisinin bir zamanlar birlikte olmaktan nasıl keyif aldıklarını hatırladı. Basit şeyler hayatlarının bir parçasıydı: kâğıt ya da video oyunları oynamak ya da yıllar içinde kaybolmuş gibi görünen eski arkadaşlarıyla ucuz şarap ve bira içmek.

Bir zamanlar her şeyi kapsayan ve beklentilerle dolu olan tatil "sezonu" yavaş yavaş bir şirket partisine, belki bir açık eve ve büyük günde küçük aileleriyle birlikte küçük bir kutlamaya dönüşmüştü. Gece yarısı ayını yok, ilahiler yok, ateş başında eggnog içmek yok, hediyeleri saklamak ya da Noel Baba'yı oynamak yok, tatil yaklaşırken hevesli bir bekleyiş hissi yok.

Kaşlarını kaldırdı, tartışması için cesaretlendirdi, ama yapamadı.

"Tamam," dedi, havaya girmeye ve Gideon Ross'la ilgili endişesini bastırmaya çalışarak. Şimdi burada Neal'la birlikteydi, Marilee'yi bekliyordu, aralarını düzeltmeyi ve küçük ailelerini güçlendirmeyi umuyordu. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin veremezdi. "Tamam, ben varım! Retro Noel o zaman."

"Güzel!" Neal'ın ağzının bir tarafı kalktı. "Hadi başlayalım. Ben hemen döneceğim." İkinci bir sepet aldı ve kapıya yöneldi. Kadın pencereden, köpeğin onu verandanın yanındaki odunluğa kadar takip edişini izledi.

Rahatla, dedi kendi kendine. Her şey yoluna girecekti. Bileziği bulmasına rağmen. Neal bu yıl tatillere ve aile meselelerine daha fazla ilgi gösteriyorsa, bu iyi bir şeydi, değil mi? Tuhaf, evet, ama iyi. Kendine bir fincan kahve doldurdu, bulabilirse bir kadeh de içki eklemeyi düşündü ve pencereden odunluğa baktı. Kulübenin tahta kapısı açıktı, içerideki ışık yanıyordu ama Neal kuru odun yığınının yanında görünmüyordu.

Shep'in verandanın kenarında durmuş, kulaklarını dikmiş, beklenti içinde kapının arkasına bakması dışında önemli bir şey değildi. Kuyruğu yavaşça sallanıyor, kahverengi kürkü bir rüzgârla dalgalanıyordu.

Yine, o kadar da garip değil.

Bir yudum aldı, bakışları pencereye yapışmıştı.

Çok geçmeden Neal kapının yanından fırladı ve ceketinin cebine bir şey -telefonu mu? Baltayı tekrar eline almak için içeri girmeden önce eldivenlerini giymek için durakladı.

Ne olmuş yani? Bir telefon aldı. Ama neden kapının perdesinin arkasına saklandı?

Saklanmadı, sadece çağrı geldiğinde oradaydı. Tanrı aşkına, aşırı şüpheli olma.

Cep telefonu çaldı ve onu cebinden çıkardı.

Marilee'nin numarası ve gülümseyen yüzü, Allsworth Lisesi'ndeki ilk yılında çekilmiş bir fotoğrafı ekranda yanıp söndü.

Brooke kendini hazırladı, kızının kaçmaya çalışmasını bekliyordu. Asla olmazdı. Kızının adaya gelmekten kaçmasına izin vermeyecekti. İki gün önce Marilee farklı planlarla aradığında bu konuyu zaten konuşmuşlardı.

"Buradan adaya gitmek çok zahmetli," diye yakınıyordu, "ve Wes gerçekten de Baldy Dağı'na kayak yapmaya gitmemi istiyor." Wes

Inskeep, Marilee'nin son sınıf öğrencisi olan şimdiki erkek arkadaşıydı ve Brooke'un bildiği kadarıyla sadece altı haftadır çıkıyorlardı.

"Noel'den sonra bir günlüğüne gitmeyi planladığını sanıyordum."

"Evet, biliyorum ama ailesi iki hafta boyunca daireyi tutabildi. Anlıyorsun, değil mi?" Marilee yalvardı. "Bu bizim bir çift olarak ilk Noel'imiz."

Brooke da Neal gibi acı bir hayal kırıklığına uğramıştı. *Ama sen daha on beş yaşındasın ya da aileyi tanıımıyorsun*, dememişti. Bu konuşmayı zaten yapmışlardı. O ve Neal geri adım atmamıştı. Gelip tatillerini ailece onlarla geçirmesi için ısrar etmişler, Marilee de istemeye istemeye, acı dolu protestolara rağmen kabul etmişti ama şimdi-

Brooke cevap verdi, "Hey, merhaba."

"Merhaba anne." Marilee'nin sesi gergindi, sesinde bir yükselme yoktu ve elbette burada bağlantı en iyisi değildi; adadaki Wi-Fi sinyali her zaman zayıftı ve fırtına yaklaşırken daha da kötüydü.

"Ne oldu?"

"Planda bir değişiklik oldu," dedi Marilee, sesinde bir parça isyan vardı.

Brooke tartışmanın başlamasına izin vermedi. Sesine zorla bir gülümseme yerleştirerek, "Geliyorsun," dedi. "Bu gece. Bunu konuşmuştuk."

"Tabii ki geliyorum. Duh! Zaten Portland'dayım. Yeni i n d i m .
Senin neyin var anne?"

"Ne o zaman?" Brooke arka kapının açıldığını duyunca sordu. Shep dörtnala içeri girdi. Bir sepet odun taşıyan Neal da onu takip etti.

"Leah Teyze'yle konuşuyordum."

Uh-oh. "O-kay."

"Evet, biliyorsun iletişim halindeyiz."

Brooke biliyordu ama bugünlerde kız kardeşiyle kızının ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

"İkinizin arasında her ne oluyorsa, bunun sorumlusu ben değilim. Değil mi?" Marilee işaret etti. "Her ne olduysa yani." Sonra daha açık bir şekilde, "Onunla olan kavgan."

"Neden bahsettiğini biliyorum," dedi Brooke ama gerildi. Neal sepeti ocağın üzerine bırakmıştı ve eldivenlerini çıkarırken belli ki dinliyordu.

Marilee, "Bence ikinizin konuşmaması çok aptalca," dedi.

Brooke bir Şey söylemedi. Gerçeği tartışamazdı. Sadece fincanını tezgâha bıraktı.

"Her neyse, geçen gün aradı ve ona Noel için adaya geleceğimi söyledim ve o da Anne, gelip tatili bizimle geçirmek istiyor."

BÖLÜM 30

İşte böyle. Brooke kız kardeşiyle bir yılı aşkın süredir konuşmamıştı ve Leah'nın Brooke'a söylediği son sözler, "Beni bir daha asla göremeyeceksin," doğrudu. Şimdiye kadar. Telefon görüşmesi yok. E-posta yok. Mesaj yok. Doğum günü kartı ve geçen yılki Noel paketi bile önce Leah tarafından, sonra da postane tarafından, adres olmadığı için postanın teslim edilemediğine dair bir notla geri gönderilmişti.

Birkaç denemeden sonra Brooke pes etti.

Leah'nın hayatta olduğunu ve muhtemelen iyi olduğunu, Marilee ile bir tür uzun mesafeli ilişkisi olduğunu biliyordu ve asla aralarına girmemişti. Brooke'un Leah ile olan dengesiz, aşk-nefret ilişkisi kızını kapsamıyordu. Ve sonunda, diye düşünmüştü Brooke, Leah yine ortaya çıkacaktı, eski kötü kuruş sendromu.

Görünüşe göre o an gelmişti.

"Anne?" Marilee, yoğun havaalanı terminalinin sesleri arka planda duyulabilirken, "Anne," dedi.

Brooke sersemlemiş halde yakalandığını fark etmemişti. "Ah, doğru ya. Sanırım öyle-"

Işıklar yine mi yanıp söndü?

"Tanrı aşkına, anne. O senin kardeşin. İkinizin bunu çözmesi gerek. Ve geçen yıl Noel'de bir araya gelmek için ona neredeyse yalvardığını söyledi."

Bu, Neal'dan para koparmak için erkenden Seattle'ı ziyarete gelmesinden önceydi. Brooke'un önerisi sadece kız kardeşini parlatmak içindi. Şimdi bunu Marilee'ye karşı koz olarak kullanıyordu.

Marilee sesli bir şekilde iç çekti. "Bir kız ya da erkek kardeş için neler verirdim biliyor musun?" diye sordu. Brooke'un parmakları telefonun üzerinde sıkıştı. Kızının bir kardeşe ya da üvey kardeşe sahip olmaya ne kadar yaklaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer işler farklı gelişseydi, *Medusa'nın* rıhtımında düşük yapmasaydı. Şimdi bile spor salonundaki duşta bacaklarından akan kanı hatırlıyordu.

"Noel'e iki gün var," derken kendini duydu. "Leah buraya nasıl gelecek ki? Uçuşlar dolu ve neredeyse imkânsız-"

Marilee mantıklı bir şekilde, "Bu onun suçu," dedi.

"Biliyorum ama Leah beni aramalı," dedi Brooke ve Neal'ın kapıyı kapatıp mutfağa girmesini izledi.

"Tamam, doğru. İşte tavrı bu, kimin kimi arayacağı konusunda kavga etmek," diyordu Marilee, tiksintisini gizleyemeden. "Bu kulağa kesinlikle saçma geliyor, biliyor musun? Sanki hâlâ anaokulundaymışsınız gibi? Telefonlar iki yönlü çalışıyor, biliyorsun! FaceTime ve Zoom da var ve pes ediyorum. Tanrım, siz ikiniz yetişkin değil misiniz? İkinizin de büyümesi gerekmiyor mu? Sean'dan boşandığını ya da San Francisco'ya taşındığını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum, ama-"

"Unutun gitsin! Söylemem gerekeni söyledim. Bak, gitmem gerek; aracımı görüyorum." Ve böylece bağlantıyı kesti.

Brooke kızının tavrı karşısında şaşkına dönmüş bir halde telefonu kapattı. Henüz on altı yaşında değildi ve hem Leah'dan hem de kendisinden daha yetişkindi. En azından bu konuda. Marilee haklıydı. Leah'ya ulaşmak için yaptığı ilk girişimlerden sonra, tek kardeşinden neredeyse hiç haber alamamıştı. Leah hakkında bildiği tek gerçek, kızıyla yaptığı konuşmalardan topladığı ufak tefek bilgilerdi.

"Marilee mi?" Neal tahmin etti. "Sakın bana yine gelmekten kaçmaya çalıştığını söyleme."

"Hayır. Hayır." Başını iki yana salladı. "Portland'a indi bile ve birkaç saat içinde burada olur. Leah hakkında arıyordu." Neal'ın yüz hatlarında ani bir duygu titreşimi oldu; endişe mi? Korku mu? Endişe mi? Eldivenlerini çıkarıp ceketinin fermuarını açarken bir anda kayboldu.

"Peki ya o?" Şöminenin başında diz çökmüş, ızgaranın içine sarı, gazete kâğıtları, çıra ve birkaç büyük meşe parçası yığılmıştı.

"Buraya gelmek istiyor. Noel için."

Omzunun üzerinden baktı. "Ciddi misin? Birkaç gün içinde mi?"

"Sanırım. Ne diyeceğimi bilemedim." Marilee'nin aktardığı yarım yamalak ayrıntıları ona anlattı ve ekledi: "Marilee onu aramam gerektiğini düşünüyor."

"Ne düşünüyorsun?"

İşte soru buydu. Ilık kahvesinden bir yudum aldı ve adam şöminenin üzerinde bir barbekü çakmağı bulup ateşi tutuşturmaya çalışırken omuz silkti. Çakmak sadece tıkladı, kıvılcım görünmüyordu.

"Bilmiyorum," dedi, "ama o haklı. Konuşmamamız bile çok aptalca."

Çakmağın tıkırtısı devam edince Neal vazgeçti. "Hâlâ çakmak taşımıyorsun herhalde?" diye sordu.

"Sigarayı gerçekten bıraktığımdan beri içmiyorum. Ama sanırım mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesinde kibrit gördüm." Eski kibrit kutusunu aldı ve Neal'a uzattı.

"Teşekkürler." Bir kibrit çaktı ve kuru kâğıda tuttu. Saniyeler içinde istekli alevler kâğıdı yiyip bitirdi ve çıraya ulaştı.

"Oh kahretsin." Neal ateş kutusuna uzandı ve damperi açtı, böylece oturma odasına sızmaya başlayan duman bacadan yukarı çekildi. "Lanet olsun. Bunu hep unutuyorum," dedi. "Şimdi, Leah hakkında ne diyordun?"

"Artık numarası bende yok." En son denediğinde, Leah'nın son doğum gününde, arama gerçekleşmemiş ve robotik bir ses tarafından "yeni bir numara olmadığı" konusunda bilgilendirilmişti.

"Yani pes mi ettin?"

"İki yönlü bir yol," dedi, neredeyse kızının söylediğini yineleyerek.

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, ateş büyüdü, alevler yukarı doğru yaladı ve çatırdadı. "Evet, bu argüman pek geçerli değil. Marilee'nin iletişim kurmakta zorlanmadığı ortada. Eminim Leah'nın telefon numarası onda vardır."

"Eminim öyledir."

"O zaman?" diye dürttü.

Kin tutmakla ilgili o eski söz neydi? Brooke düşündü. *Zehir gibi bir şey mi? İçersin ve diğer kişiye zarar vermesini mi umarsın?*

"İlgileniyorum." Brooke kızına mesaj atarak Leah'nın numarasını istedi.

Hemen yanıt alamayınca tekrar mesaj attı ve sordu
Marilee'den Leah'ya hoş karşılandığını iletmesini istedi.

Biraz yalan olsa bile.

"Tamamdır," dedi, bileziği bulduğundan beri içinde süregelen huzursuzluk hissini görmezden gelerek. Sonraki birkaç saatini misafir odasının hazır olduğundan, çarşafların temiz olduğundan ve yastıkların dolgun olduğundan emin olarak geçirdi. Sonra bulaşıkların çoğunu yıkadı. O ve Neal gelmeden önce evi yerel temizlikçiye temizletmiş olmasına rağmen, Brooke eski çatal bıçak takımlarının, tencere ve tavaların ve yemek takımlarının hepsinin tozsuz ve/veya örümceksiz olduğuna güvenmiyordu.

Bundan da öte, meşgul olmalı ve her an Gideon'un kulübede olduğunu hatırlatacak başka bir şey bulabileceği gerçeğini aklından çıkarmalıydı.

Sonunda Marilee anne ve babasına mesaj atarak körfezin diğer tarafındaki Marwood'a bırakıldığını ve adaya giden feribota bindiğini bildirdi.

"Benimle gelmiyor musun?" Neal kollarını parkasının kollarının içine sokarken sordu ve anahtarlarının olduğundan emin olmak için kot pantolonunun ceplerini yokladı.

"Hayır, sen git. Kızınla birkaç dakika yalnız kal. Yani, bu ne sıklıkta olur ki?" Brooke söyledi.

Neal'ın alnı kırıştı ve omzunun üzerinden attığı bakış, onun karakterinin dışında davrandığını düşündüğünü söyledi.

Öyleydi.

Ama yapmak zorundaydı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Gelmek istersin diye düşündüm," dedi bir çift eldiveni ceketinin cebine sokarken.

"Biliyorum ama her şeyi hazırlayacağım," diye teminat verdi Brooke. "Marilee muhtemelen açlıktan ölecek. Akşam yemeği hazırlayacağım."

"Akşam yemeği bekleyebilir."

"Zaten geç oldu," diye karşı çıktı. Neden bu kadar inatçı davranıyordu? Eliyle el sallama hareketleri yaptı. "Sadece git! Gidin! O zaten feribotta."

"Tamam." Ona bir kez daha şaşkınca baktıktan sonra Shep'e, "Belki sen de gelmek istersin," dedi.

Ve sonra kapıdan çıktı, av köpeği önünde koşuyordu. Brooke hiç vakit kaybetmedi.

Fırını açtı.

Sonra, Honda'nın motorunun devrini ve tekerleklerin çıtırtısını duyduğu anda çamaşır odasına uçtu, lanet olası bileziği aldı ve dışarı fırladı. Aydınlanmak için telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak ormana ve denize doğru giden patıkaya daldı. Adayı geçip tekrar geri dönecek zamanı yoktu, bu yüzden şimdilik eski kütüğün yanındaki patıkadaki dönemece koştu. Orada, köklerin arasına, çocukken günlüğünü sakladığı yere o iğrenç mücevher parçasını tikiştirdi. Daha sonra, genç bir kızken, annesinin paketinden aşırıldığı sigaraları ve kafayı bulduğu günlerde sokağın aşağısındaki çocuktan aldığı ot zulasını büyükannesinin Mason kavanozlarından birine saklamıştı.

Şimdi kumu deliği saklayan kayadan itti, sonra bileziği deliğe soktu, kayayı yerine yerleştirdi ve yaprak parçaları ve küçük dallarla üzerini örttü, sonra eve koştu, ellerini yıkadı ve çalkalanan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Fırın sıcaktı ve donmuş bir turtayı içine attı.

Kendini sakinleşmeye ikna etmeye çalıştı. Bilezik evden çıktıktan sonra rahatlayabilirdi.

Ya da yapabilir miydi?

Ya Gideon onun için daha fazla küçük "sürpriz" bırakmış olsaydı?

Ya o -ya da Neal- ya da hatta Marilee, onun yerleştirdiği başka bir şeyi, birlikte geçirdikleri zamanı hatırlatan küçük bir şeyi bulursa?

Ya da Leah? Ya kız kardeşi etrafta dolanırsa?

Asla bulamadığı kayıp külot ve sütyenleri düşündü. Marinanın sularına attığı kameraları ve kullan-at telefonları.

Ya da silahı.

Neal'ın

tabancası.

Düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Elliott Körfezi'nin karanlık sularında kaybettikten sonra Neal'ın onu sorması için iki hafta geçmesi gerekmişti. Çılgına dönmüş, evi baştan aşağı aramış ve herkesi suçlamıştı. Brooke, Marilee ve Marilee'nin ziyarete gelen arkadaşları potansiyel hırsızlar olarak mercek altına alınmıştı. Nick Paszek'in adı Marilee'yi dehşete düşürecek şekilde birden fazla kez geçmişti.

Brooke silahın yerini değiştirmiş olabileceğini söylediğinde, ona deli olup olmadığını sormuş, silahın sadece tehlikeli değil, aynı zamanda bir tür aile yadigârı olduğunu ve yerini değiştirmeyi unutmayacağını hatırlatmıştı. Paniğe kapılarak, kayıp ihbarını polise yapacağına yemin etti.

Ama kolluk kuvvetlerinden birine haber verdiyse bile bundan haberi yoktu. Departmandan kimse aramadı ya da uğramadı ve o da konuyu kapattı.

Sonunda bundan bahsetmeyi bırakacaktı. Hikayenin sonu.

Yine de Seattle'dan getirdiği salata poşetlerinden birini açarken endişelenmekten kendini alamadı.

Ya Gideon tabancayı bulsaydı? Muhtemelen körfezin dibinde bileziğe yakın bir yere düşmüştü. Her zaman silahın, kameralar, kullan-at telefon ve bilezikle birlikte Elliott Körfezi'nin dibinde yattığını ya da muhtemelen Puget Sound'un daha derin sularına sürüklendiğini düşünmüştü.

Bunların hiçbirinin tekrar su yüzüne çıkmasını beklemiyordu ama Gideon'u hafife almamayı öğrenmişti. Teknesindeki bir dolap kancasında asılı gördüğü dalgıç kıyafetini ve yanındaki dalış takımını gözünün önüne getirdi.

"Kahretsin." Kan basıncı hızla yükseliyordu. *Oraya gitme*, dedi kendi kendine.

Gideon bir noktaya işaret etmek, ona hatırlatmak ve son sözü söylemek için bir madde bırakmıştı. Sadece bir noktaya. Ve bileziği Elliott Körfezi'nin dibinden kazınmamıştı, dolayısıyla oraya düşen diğer eşyalar muhtemelen güvendedi.

Muhtemelen.

Salatayı fırlatıp sos paketini yeşilliklerin üzerine dökerken Shep'in havlamasını ve araba kapılarının kapanmasını duydu.

Marilee hızla eve girdi. "Aman Tanrım, burası çok soğuk!" Titredi ve bacaklarının arkasını ısıtmak için ateşe doğru koştu.

"Noel'deyiz. Neredeyse. Havanın soğuk olması gerekiyordu." Brooke kızını görünce sırtıtmaktan kendini alamadı. Marilee'nin bazen yakıcı olan dili ve kötü tavırları da dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi özlemişti.

"Ama donmak değil!" Marilee itiraz etti. "Ve *içeride* değil. Babam kar yağacağını söylüyor." Marilee arka pencereden dışarı, ötedeki gri güne endişeli bir bakış fırlattı. "Buraya hiç kar yağdığını sanmıyordum."

"Nadiren ama evet. Ve bu harika olmaz mıydı? Beyaz bir Noel?"

"Ugh!" Marilee dudağını ısırды. "Burada kapana kısılamam. Wes'e ayın yirmi altısında döneceğimi söyledim."

"Daha yeni geldin." Brooke salona girip Marilee'ye sarılırken, Shep aklını kaçırmış, Marilee'nin ayaklarının dibinde dans edip kıpırdanıyor ve onun ilgisini çekmek için deli oluyordu. "Henüz gitme konusunda endişelenme."

"Her şey için endişelenen kadın söylüyor bunu." Sonra köpeğe, "Sana arabada yeterince sevgi vermedim mi? Tanrım, Shep, sakın ol!"

Brooke kısa bir kahkaha attı ve duygusal gözyaşlarını içine çekti. "Seni özledi." Sonra ekledi, "Ben de özledim."

Brooke kendini iğneleyici bir cevap için hazırladı ama Marilee'nin çenesi titredi. "Ben de," dedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

Shep ayaklarının dibinde sızlandı. "Evet, tabii ki sen de!" Marilee annesini bırakıp ocağın üzerine oturdu ve köpeğin tüylü tüylerini okşadı. "Özellikle de sen!"

Brooke'un kalbi eridi. "Eve gelebilirsin, biliyorsun."

"Evet," dedi, hâlâ köpeği okşuyordu. "Biliyorum anne. Bunu düşündüm." Dudağını ısırды. "Oraya ilk gittiğimde gerçekten istedim."

gerçekten evimi özlüyorum, biliyor musun? Ama sanırım ... Sanırım şimdilik böylesi daha iyi." Gözyaşlarını sildi ve gülümsedi. "Belki gelecek yıl. Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Finalleri yeni bitirdim ve havaalanına gitmem gerekiyor. Sadece yatmak istiyorum."

"Aç değil misin?"

"Havaalanında bir şey buldum."

"Leah'ya ulaşabildin mi?"

Marilee başını salladı. "Evet, geliyor. Sana mesaj atmadı mı?"

"Hayır."

Marilee gözlerini devirdi. "Belki de bunun bir sürpriz olması gerekiyordu?" Bir an için düşündü. "Evet, belki de hiçbir şey söylememem gerekiyordu. Oops." Yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Benim hatam. Şaşırmış gibi davran, tamam mı? Şoktan havalara uçmuş gibi."

"Yapacağım."

Marilee üst kattaki "kendi" odasına yöneldi, üç yatak odasından en küçüğüydü, ön verandanın üzerine inşa edilmiş bir köşeden biraz daha fazlasıydı, anakaraya bakan bir çatı penceresi ve yuvarlak penceresi vardı. Oda hâlâ Brooke ve Leah'nın büyürken paylaştıkları ranzalarla döşenmişti. Brooke üst ranzada saatlerini pencereden dışarı bakarak ya da kitap okuyarak geçirirken, Leah alt yatakta Barbie bebekleri ve plastik atlarıyla oynar, kendi dünyasına çekilirdi.

Ve şimdi Leah Noel için geri geliyordu, muhtemelen çitleri onarmak için.

Bir yıldan fazla süren buz gibi
sessizlikten sonra. Ne yanlış
gidebilir ki?

BÖLÜM 31

"Vay canına. Bu çok acıklı," dedi Marilee. Neal dizlerinin üzerinde ışıkları takarken o da Noel ağacına bakıyordu. Sadece birkaç tanesi gerçekten yanıyordu. "Gerçek bir ağacımız olamaz mı?" Küçük yapay çam ağacından Brooke'a baktı. "Evde yaptığımız gibi mi?" Sarkık dalları olan sahte ağacı işaret etti. "Yani, şuna baksana."

"Üzücü," diye onayladı Brooke ve Queen Anne'deki evlerinde süsledikleri devasa, şenlikli kökнарları hatırladı. Uzun ağaçlar her zaman merdivenin yanına yerleştirilmişti, böylece en yüksek dallara üst sahanlıktan ulaşılabilirdi ve yıldız ağacın en tepesine yerleştiriliyordu.

Marilee alay etti, "Anne, bu üzücü olmanın da *ötesinde*. Hem de çok ötesinde."

"Tamam, tamam. İkinizden de bu konuda yeterince şey duydum." Saatini kontrol eden Neal, "Belki Marwood'daki bir arsada daha iyisini bulabiliriz. Hatta yarının Noel arifesi olduğunu düşünürsek indirimli bile olabilir. Bir sonraki feribot yirmi dakika içinde adadan ayrılacak. Acele edersek yetişebiliriz!" Ayağa kalktı ve kızına baktı. "Var mısın?"

Marilee hâlâ yorgun küçük ağaca bakıyordu. "Evet, ben de varım. Hem de çok varım!"

Brooke bir elini kaldırdı. "Benim burada hâlâ yapacak işlerim var, siz gidin."

"Gerçekten mi?" Neal söyledi. "Önce inişe gelmek istemedin, şimdi de ..."

"Hadi baba!" Marilee botlarını giymeye başlamıştı bile. "Feribotun kalkacağını söylemiştin."

"Tamam. Evet. Hadi gidelim." Ama Brooke'a bir kez daha seni anlamıyorum bakışı gönderdi.

Ceketini tekrar giydi, Marilee de ceketini giydi ve sonra dışarı fırladılar, yer artık ince bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Brooke CR-V'nin motorunun kükreyerek çalıştığını duydu ve camı kontrol ederek Neal'ın çamur ve suyun SUV'nin lastiklerinin altından püskürdüğü çukurlu yolda deli gibi sürmesini izledi.

Saatini kontrol etti.

Neal ve Marilee'nin gitmesi uzun sürmeyecekti -her yöne yirmi dakikalık bir feribot yolculuğu ve kasabada bir saat, toplam iki saatten az- bu yüzden hızlı çalışması gerekiyordu.

Bu onun için bir fırsattı.

Evi aramak ve Gideon'un ona başka küçük sürprizler bırakmadığından emin olmak için yeterli zaman.

Shep onu takip ederken, o da birinci kattaki odaları dolaştı, bakışları kulübenin her santimini, her küçük yarığını taradı. Seattle'daki evin her yerine gizlenmiş o küçük kameraları, onu sessizce izleyen ve her hareketini kaydeden o küçük gözleri hatırladı.

Burada, evin etrafına serpiştirilmiş, karanlık köşelere gizlenmiş ve beklenmedik nişlere sıkışmış daha fazlası olabilir mi?

Mutfak çekmecesinde küçük bir el feneri buldu ve cebine sıkıştırdı. Üst kattaki koridorda merdiveni indirdi, ardından tavan arasına tırmandı.

Sıkışık alana girdiğinde kendi kendine "Yine mi déjà vu," dedi ve tüm casus ekipmanlarını bulduğu tavan arasına yaptığı son baskını hatırladı. Yılmadan, el fenerinin küçük, mavimsi ışınını eski kirişlerin ve eski, unutulmuş kutu ve sandıkların üzerinde gezdirdi. Birkaçı kırılmıştı, giysiler, kitaplar ve önceki dönemden kalma kayıtlar dökülüyordu. Örümcek ağları parlıyordu ve bir köşede artık terk edilmiş bir kemirgen yuvasının kanıtını keşfetti. Toz tabakası elbette bozulmuştu; Neal Noel süslerini aramak için buraları karıştırıyordu. Mumlar ve fotoğraflar, kırık bir masa sandalyesi ve çatlak seramik lambalar, hatırlayamadığı akrabalarının resimleri ve Nana'nın liseden hatıra eşyaları: diploma, kep ve cüppe ve yıllık, hepsi yavaş yavaş parçalanıyordu.

Brooke nefesini tutarak yığınları karıştırdı, zemini ve kısa duvarları taradı ve ilerlemek için çömelmek zorunda kaldığı geniş alanı inceledi. Çatının tepe noktasına küçük bir pencere açılmıştı ve kontrol ettiğinde pencerenin çatlak olduğunu, yağmurun içeri sızdığını ve altındaki duvarın suyun girip ahşabı çürüttüğü yerde yumuşadığını gördü.

Daha da kötüsü, duvarda ve yerde yarasa dışkısı izlerine rastladı. "Harika," diye mırıldandı Mary Flannigan O'Hara'ya gönderilmiş kâğıt yığınlarının bulunduğu eski bir dosya dolabını ararken. Sanki Nana'nın banka hesap özetlerine, mektuplara ve raporlara artık ihtiyacı olacakmış gibi. Er ya da geç bu tavan arasını ve bodrumu temizlemek zorunda kalacaktı.

Bugün olmaz, dedi kendi kendine. Kesinlikle bugün değil. Ayağının üzerinden bir şey geçti.

Brooke çığlık attı. El fenerini düşürdü. Geriye doğru tırmandı.

Bir fare, rahatsız olmuş ve şaşkınlıkla ciyaklayarak, döşeme tahtalarının tam olarak birleşmediği bir düğüm deliğine girmek için zemin boyunca koşturdu.

"Kahretsin!" Küçük el fenerinin ışığıyla küçük kemirgeni takip ederken Brooke'un kalbi çılgınca atıyordu. Hiçbir şey göremedi. Sert parıltıda yansıyan bir çift boncuk göz bile yoktu. Güzel. Sinirleri gergin bir şekilde işine geri döndü, tavan arasının çevresinde sürünerek kablo, kamera, mikrofona, verici ya da şüpheli herhangi bir şey aradı.

Hiçbir şey.

En azından ilk ve hızlı değerlendirmede gözüne çarpan bir şey yoktu.

Tabii Neal Noel ağacı ve ışıkları ararken böcekleri bulmadıysa.

Bu mümkün

müydü? Yapar

mıydı?

"Oraya gitme bile," dedi, zaman ilerledikçe paranoyasını bastırmaya çalışarak. Gideon onların adaya nadiren geldiklerini bildiği halde neden burada gözetleme yapsındı ki? Çok az bir ödül için çok fazla iş yapmış olmalıydı.

Gölgelere atlıyordu.

"Kes şunu!" diye o kadar yüksek sesle tısladı ki, açık kapının altındaki koridorda bulunan Shep endişeli bir "Hav" sesi çıkardı.

"Sorun yok oğlum," diye seslendi ona, ama elbette sorun yoktu. Hiç de iyi değildi.

Evet, Gideon buradaydı. Bilezik bunun için yeterli bir kanıttı. Ama büyük olasılıkla bu tek seferlik bir atıştı, eğer geri dönerse onu alt etmek için son bir çabaydı. Kendini rahatlamaya zorlamaya çalıştı.

Burada bırakılmış ve unutulmuş eşyalara bir kez daha hızlıca göz atarken, her şeyin *bittiğini* kendine hatırlattı. Merdivenden indi ve onu tekrar tavana doğru itti; eski yaylar, kapak yerine otururken inledi. Gideon'un son umutsuz oyununun kendisini etkilemesine izin veremezdi. Gideon'un hareketlerinin duygularını çiğnemesine izin vermeyi reddetti. Bu onun son akıl oyunuydu ve o bu oyunu oynamayacaktı.

Yine de dışarı çıktı, Shep'in arka bahçeyi keşfetmesine izin verirken kendisi de dış merdivenlerden aşağıya, paslanmış bir saksının içinde bir anahtarın saklı olduğu bodruma indi. Kapı ağır ve şişmişti ama omuzlayarak açtı ve nemli ve küflü bir alana adım attı. Işık düğmesi çalışıyordu ama iki tek ampulden sadece biri aydınlatıyordu. El fenerinin ışığını bahçecilik malzemeleri, konserve kutuları ve diğer malzemelerle dolu rafların üzerinde gezdirdi.

kavanozlar, eski gazeteler ve olta takımları. Bodrumdaki tüm eski eşyalar sanki yıllardır bozulmamış gibiydi. Işığt tavandaki açık kırışlerin ve duvarlardaki çatlak çimentonun üzerinde gezdirdiğinde sıra dışı bir şey görmedi. Sadece temizlenmesi gereken bir sürü ıvır zıvır vardı.

Hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olduktan sonra bodrum kapısını arkasından tekrar kilitledi.

Aptalca bir iş yapıyordu.

Bileziğı bulmak onu tedirgin etmiş, biraz delirtmişti.

Saındaki ve giysilerindeki örümcek ağılarını fıraladıktan sonra Neal ve Marilee dönmeden önce duş almaya karar verdi. abucak tozlu kazağını, lekeli kot pantolonunu, terden sıvıslam olmuş styenini ve külotunu çıkardı. İnce bir buğudan biraz daha fazlası olan ama en azından ter, kum ve korkuyu vücudundan temizleyen spreyn altına girdiğinde eski borular protesto edercesine inledi. Kendini *toparla*, dedi ve alışkanlığını tamamen bırakmış olmasına rağmen aniden canı sigara çekti.

Ani nikotin ihtiyacını görmezden gelerek kprd ve şampuanladı, vücudundaki ve saçlarındaki köpükleri durularken gözlerini kapattı. Gergin kasları nihayet gevşedi ve muslukları kapatırken uzun bir nefes verdi, ardından bir havluya uzandı.

Tam o sırada duş başlığının üzerinde küçük, karanlık bir nokta gördü. Onun boyundan zar zor görülebiliyordu. Havluyla kurulanırken kendi kendine, elbette önemli bir şey değıl, dedi ama geçmiş yıllarda böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. *Oraya gitme*, dedi kendi kendine sıkıca. *Gitme!* Ama artan endişe duygusuna engel olamadı. Temiz bir sutyen ve külot giydikten sonra, yıllar önce Marilee'nin lavabo ya da tuvaleti kullanmak için bir basamağı ihtiyacı olduğıunda kullandıkları eski tabureyi buldu. Tabureyi küvetin içine yerleştirdi ve kendini duş perdesi rayına yaslayarak yukarı ıktı. Sonra yukarı uzandı ve parmağını deliğı soktu. Orada bir parça cam var mıydı? Minicik bir kameranın gözü m?

"Hayır," diye fısıldadı, derisi karıncalanmıştı. Belki de eski bir eşek arısı yuvası ya da bir tür yuva yapan böcek tarafından açılmış bir delikti ya da ... Aniden tabureden indi, el fenerini almak için aceleyle yatak odasına döndü ve bir anda tabureye geri döndü. El fenerinin ışığının altında bir yansıma vardı, bezelyeden daha küçük bir mercek. "Kahretsin!" dedi, küçük kamerayı yerleştiren kişinin kendisini çıplak ve ıslak olarak izleyebileceğini fark ettiğinde nabzı hızlandı, tıpkı Neal ya da Marilee'nin bu duşu kullanmaları halinde onları izleyebileceğı gibi.

Gideon.

Gideon olmalı.

"Seni a-oooh çocuğu!" O kadar öfkeliydi ki neredeyse dengesini kaybedip tabureden düşecekti. Tam havlusunu astığı kancayı yakalamıştı ki bir motor sesi duydu.

Neal ve Marilee dönüyorlardı.

Ve onlara kameradan bahsedemezdi, bunu açıklayamazdı. Bir açıklaması olduğunu düşüneceklerinden değil, ama sorular olacaktı - bir sürü soru - ve Neal gerekli görürse muhtemelen polis çağrılacaktı. Hayır, hayır, hayır. Bilmemeleri daha iyiydi. En azından şimdilik. Ama bunu olduğu gibi bırakamazdı. Telaşla bir kalıp sabun buldu ve tırnağıyla bir kısmını kazıdı. Talaşlar yumuşak ve yumuşaktı ve opak parçaları lens tamamen kaplanana kadar küçük boşluğa bastırdı.

Geçici bir çözüm ama şimdilik idare eder.

Shep, ön kapının açıldığını duyduğu anda heyecanlı bir havlama sesi çıkardı. "Anne!" Marilee'nin sesi merdivenlerden yukarı taşındı.

"Banyoda," diye bağırdı. Hızla ellerini yıkadı, ardından temiz bir kazak ve yoga pantolonu giydi.

"Bir ağacımız var!"

Marilee'nin sesinde bir heyecan var mıydı? Çocuksu bir neşe?

Brooke öyle umuyordu.

"Muhteşem!" Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve kızını sırtırken bulmak için aşağıya indi, sonunda Noel ruhuna kapılmıştı.

"Gerçek bir tane," dedi Marilee. "İndirimde!"

"Daha da iyi," dedi Brooke, ama içi titriyordu ve birinin -Gideon'un-onları gözetlediğini unutamıyordu.

Neal köknarı çoktan evin içine sürüklemiş ve dışarı çıkmıştı. Şimdi elinde ezik bir Noel ağacı sehпасı ve odunlukta bulduğu paslanmış bir el testeresiyle ortaya çıkmıştı. "Tatilin bu kadar yakın olduğu bir zamanda çok az şey vardı ama satıcı satış için çok heyecanlıydı. Bakalım bu nasıl çalışacak." Alt dallardan birkaçını kesti ve küçük köknarı sehpanın içine yerleştirdi. Yerinde tutarak, "Düzgün olduğunda bana söyle." dedi.

Marilee ağacın bir tarafa ne kadar eğildiğini görünce kıkırdadı. "Üzgünüm, henüz değil baba." Ağacı ayarlaması için ona talimatlar verdi.

On beş dakika sonra Brooke ağaç standının tabanına su eklemiş ve talaşları süpürmüştü, Marilee ise tavan arasında bulduklarıyla aynı döneme ait gibi görünen süs kutularını açmaya başlamıştı.

Brooke cam toplara ve on dokuz ellili ya da altmışlı yıllardan fırlamış küresel şekillere bakarken Neal, "Daha önce de söylediğim gibi 'retro. Hatta belki retro havalı." Ateşe odun atıyordu, alevler çıtırdıyordu.

"Daha güncel bir şey yok muydu?"

Neal başını salladı. "1985'lerden kalma Şirinler ya da keçeleşmiş saçlı troller istemiyorsanız hayır."

Marilee çoktan ışıkları dizmiş ve sahte patlamış mısır ve kızılıclıklardan oluşan bir çelenkle süslemeye başlamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra Neal mutfaktan çalışmalarını inceledi. "Tam olarak Currier ve Ives değil."

"Currier ve kim?" Marilee sordu.

"Senin tanıyacağın biri değil," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Marilee ambalajı ön taraftaki dolaba tikiştirdi.

"Bizimkinden daha iyi." Brooke'un yemek masasının yanındaki köşeye sıkıştırdığı küçük ağaca bir bakış attı.

Brooke onun bakışlarını takip etti. "Mm. Sadece birazcık." Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı, azıcık olduğunu belirtmek için neredeyse dokunuyordu. Biraz coşku bulmak, Gideon Ross'un çirkin hatırlatmalarını unutmak için çok uğraşıyordu ama yapamıyordu. Onun dışarıda onu izlediği düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

"Brooke?"

Günümüze geri döndü ve Neal'la göz göze geldi. "Bir şey mi dedin?"

"Sadece akşam yemeğini soruyorum."

"Geç saatte yeriz diye düşünmüştüm, bilirsin, hafif bir akşam yemeği, çünkü öğle yemeğinin üzerinden çok zaman geçmedi." Doğruyu söylemek gerekirse, bir sonraki öğünlerini düşünmemişti bile.

"Aç değilim," dedi Marilee, "ama yarın ıstiridye çorbasına ne dersin? Noel arifesi için?"

"Doğru." Yuletide geleneklerinden biri daha: Manhattan ıstiridye çorbası ve sıcak ekmek. Ertesi gün Neal'la birlikte, Nana'nın onunla geçirdikleri son Noel'de söylediği gibi "her şeyiyle" hindi dolması yapacaklardı. Büyükanne balkabağı turtası yapıyordu, Virginia Slim

Tezgahın üzerindeki kül tablasında unutulmuş ve yanıyordu. Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu. Bir cevizli turtayı fırına sürerken, "Her şeyin Şükran Günü'nün tekrarı olması kimin umurunda?" diye sormuştu. "Hepimiz bayılıyorruz! Gelmiş geçmiş en iyi Noel'i yaşayacağız." Annem çoktan vefat ettiği için tabii ki geçiremediler.

Bu yıl için?

Leah yoldayken mi?

Kim tahmin edebilir

ki?

Brooke hiç düşünmeden parmaklarını çapraz yaptı.

BÖLÜM 32

Fırın cennet gibi kokuyordu.

Taze çekilmiş kahve, tarçın ve pişmekte olan ekmek kokularının birbirine karıştığı küçük dükkânda, duvarlar kabinlerle kaplıydı ve birkaç masa da hamur işlerinin sergilendiği camekânın önüne serpiştirilmişti. Diğer birkaç müşteri de ellerinde dumanı tüten fincanlar, etrafa saçılmış gazeteler ya da açık dizüstü bilgisayarlarla oturuyordu.

"Uzun bir balkabağı baharatlı latte istiyorum," dedi Brooke baristaya. Atkuyruğu topuzları, hızması ve üzerinde parlak kırmızı işlemelerle *Gina's Bakery* yazan beyaz önlüğüyle, "Burası için mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Gidelim. Ve bir somun ekşi maya. Hayır, bekle, yarım düzine tarçınlı çörek ekleyebilir misin?"

"Elbette," dedi parlak bir sesle. "Tamamdır."

İlk kalkan Brooke olmuştu. Shep'le birlikte Neal ve Marilee'yi uyurken bırakmış, son dakika işlerini halletmek için kasabaya giden ilk feribota binmişlerdi. Marinadaki yem dükkanının yanında bulunan balık pazarından taze istiridye almış, sonra da boş binaların, birkaç ikinci el dükkanının, yerel bir emlak şirketinin ve 1950'lerden kalma iki motelin önünden geçmişti. Başka küçük işletmeler de vardı: yorganlar ve makrome duvar asmaları sergileyen bir el sanatları dükkânı ve bu saatte kapalı olan bir bar. Daha ileride, bir spor malzemeleri mağazasının arkasında, şehir merkezindeki Katolik kilisesinin beyaz kulesi karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Şimdi, pastanenin içinde, çorap şapkalı bir adamın yanından camlı pencereye ve dışarıda kopan fırtınaya bakarak bekliyordu. Gökyüzü gri ve karanlıktı, şafak çok az ışık veriyordu, öyle ki elektrik direklerinin üzerindeki Noel süsleri -denizyıldızları ve denizatları- hâlâ parlıyordu.

"Brooke?" diye duydu ve arkasını döndüğünde, büyük ahşap masaların ve iki büyük fırının görüldüğü mutfak alanını tezgâhtan ayıran açık pencerenin önünde duran işletme sahibi Gina Duquette'i gördü. "Brooke Fletcher?" diye sordu küçük kadın. Beyaz saçları bir filenin altında toplanmıştı ve geniş mavi gözlerinin üzerindeki çerçevesiz gözlükleriyle Brooke'a bakıyordu.

"Artık Harmon," dedi Brooke.

"Bu doğru, bu doğru!" Gina başını sallıyordu. "Elbette. Bunu biliyordum. Gerçi kocanla hiç tanışmadım."

"Ciddi misin?" Brooke öyle dedi.

"Hatırlayacağıma eminim. Bir yüzü asla unutmam, bilirsin. İsimlerle aram hiç iyi olmamıştır ama yüzler farklıdır."

Brooke onun muhtemelen haklı olduğuna karar verdi. Oregon'daki zamanlarının çoğunu adada geçiriyorlardı ve Neal'la birlikte erzak almak için şehre gittiklerinde genellikle ayrı ayrı yolculuk yapıyorlardı. "Sizi tanıştıracam," diye söz verdi.

"Güzel. Yani tatil için mi buradasınız?"

"Planım bu."

"İyi bir zaman seçtiniz. Şimdiden kar yağmaya başladı ve daha da yağacağı tahmin ediliyor - inanabiliyor musunuz, olası bir kar fırtınası! Her neyse, beyaz bir Noel geçiriyoruz! Harika değil mi?"

"Harika," diye kabul etti.

"Ben adada yaşıyorum, biliyorsun, senin evinin hemen aşağısındaki sokakta. Buraya tekneyle kendim gelmek zorundayım çünkü Zeke feribotçudur; bilirsin, Zeke Owens? Sabahın üçünde sefer yapmak istemiyor, bilirsin. Baker'ın saatleri." Küçük şakasına kıkırdadı. "Evinizi bu kadar boş görmekten nefret ediyorum. Büyükannen bundan hoşlanmazdı, biliyorsun. Tanrım, buraya gelmeyi ne kadar oldu?"

"Bir süre," dedi Brooke kaçamak bir ifadeyle. "Birkaç yıl kadar."

Yaşlı kadın başını sallıyordu. "İyi ki kız kardeşin gelip burayı kontrol ediyor."

"Ne?" Espresso makinesi tıslarken Brooke kadına baktı. "Leah?"

"Mm."

"Hiç sanmıyorum." Yanılıyor olmalıydı.

Gina'nın gümüşü kaşları birbirine çarptı. "Onu gördüğüme eminim. Kocasıyla birlikte. Evet." Düşünceli bir şekilde yüzünün yan tarafını kaşıdı ve kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Neydi o? Şimdi hatırladım. Sanırım İşçi Bayramı'ndan hemen sonraydı; turizm sezonu sona eriyordu. Hatırlıyorum çünkü şeftalili tartların sonuncusunu almıştı ve başka bir müşteri gelip biraz istemişti. Dorothy Latimer, kaçırdığı için çok kızmıştı." Kendi kendine kıkırdadı. "Dot'la aynı okula gittim. Çok sinirli biri!"

Kayak ceketleri, eldivenler ve yün şapkalar giymiş bir çift içeri girerken kapının üzerindeki zil çınladı.

Brooke, "Leah'nın yıllardır buraya geldiğini sanmıyorum," diye açıkladı.

"Hayır mı?" Gina dudağını kaşıyordu. "Hmm. Evin önünde bir araba gördüğümünden oldukça eminim, bilirsin, içeride ışıklar yanıyordu ve onlar sahilde yürüyorlardı, ama belki de yanıldım ve-" Arkasında bir zamanlayıcı vızıldadı. "Her neyse. Mutlu Noeller." Arkasını döndü. "Kutsal Toledo! Kakuleli ekmekleri fırından çıkaran var mı?"

"Balkabaklı latte?" Tezgâhın arkasındaki kız Brooke'a dumanı tüten kâğıt bir fincan ve sipariş ettiği unlu mamullerle dolu bembeyaz bir poşet uzattı, sonra da dikkatini bir sonraki müşteriye çevirdi: Kulaklı bir şapka ve çok dar bir ceket giyen sırık gibi bir adam.

Brooke, Gina'nın Leah konusunda yanıldığını düşünüyordu. Bildiği kadarıyla Sean Moore artık yoktu ve Leah da yeniden evlenmemişti. Çok az zamanı vardı. Yine de, kız kardeşiyle her şey mümkündü.

İşçi Bayramı ise fırtınalı bir dönemdi. St. Bernadette's bu yıl daha yeni başlamıştı ve Brooke bir yandan yeni işiyle uğraşırken bir yandan da neredeyse her gün kızıyla ve okulla telefonda konuşuyordu. Neal da çok meşguldü, yeni bir dava yüzünden Bay Area'ya uçuyordu.

Leah'ya gelince, kim bilebilirdi ki?

Hala düşüncelere dalmış olan Brooke arabasıyla feribota gitti ve arka camına plastik bant yapıştırılmış, hırpalanmış bir pikabın arkasındaki son boşluğa arabasını sıkıştırdı. İlk kar taneleri düşmeye başlamıştı. Lattesini yudumlarken onların ön camında eriyişini izledi. Suda yolculuk biraz sertti, körfezdeki su dalgalıydı ve adaya yanaştıklarında çakmak ve çamaşır deterjanı almayı unuttuğunu fark etti, bu yüzden her iki ürünü de feribot iskelesinin yakınında bulunan küçük bir mağaza olan Piper's Landing'de bulabileceği şansını denedi.

Dükkân küçük ve kompakttı; ahşap zeminleri önceki yüzyıldan kalmaydı ve çok da genç olmayan iki soğutucusu vardı. Sınırlı sayıdaki raflar hazır ürünlerle doluydu ama küçük bir kutu çamaşır deterjanı ve bir paket tek kullanımlık çakmak bulacak kadar şanslıydı.

Brooke kasada ödemeyi yaparken, dükkanın asıl sahibinin oğlu Hank Thatcher bir yandan kasada çalışıyor, bir yandan da mısır gevreği raflarının üzerine monte edilmiş küçük bir televizyonu izliyordu. Şu anda yetmişli yıllardan bir yarışma programı yayınlanıyordu. "Hey," dedi Thatcher ona alışverişleri uzatırken. "Neal'ın cüzdanını geri verdiğin için teşekkürler."

"Ne?" Yetmişine merdiven dayamış, uzun boylu, sakallı, beli ilerlemiş ve saçları dökülmüş bir adamdı. Flanel gömlekleri, lastik çizmeleri ve

Pantolon askısıyla tutturulmuş kot pantolon.

"Neal?" dedi. "Doğru. Neal. Kocam."

"Doğru ya. Dün buradaydı." Hank sanki hatırlıyormuş gibi başını salladı. "Ama cüzdan hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Burada bıraktığını ama almak için geri geldiğini mi söyledi?"

"Huh." Hank etli bir elini ensesinin arkasına sardı ve düşünceli düşünceli pencereden dışarı baktı. "Hayır. Öyle bir şey olmadı. Onu bekledim. Hatırlıyorum çünkü kartından nakit para çekilmesini istiyordu ve biz burada bunu yapmıyoruz. Hiç yapmadık."

"Oh."

"Kahve aldığını ve bir süre telefonda konuşurken içtiğini hatırlıyorum. Dışarıda. Verandada volta atıyordu." Neon OPEN tabelasının tersinden görüldüğü camlı pencereyi başıyla işaret etti. "Sonra aracına bindiğinde yola çıkmadan önce bir süre konuştu. Hatırlıyorum çünkü tekrar dışarı çıktığında hâlâ telefonla konuşuyordu ve elindeki bardağı kapının yanındaki çöp kutusuna attı." Hank yakındaki uzun çöp kutusunu işaret etti. "Sonra da çekip gitti."

"Peki ne kadar süre telefonda konuştu?" diye sordu, neler olduğunu ve Neal'ın neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyordu.

"Tanrım, bilmiyorum." Çenesini kaşıyarak gözlerini kıstı. "Tahminimce on beş, belki yirmi dakika."

Odunluğun açık kapısının ardında Neal'ı telefonuyla konuşurken gördüğünü hatırlıyordu. Bunun hakkında çok fazla düşünmemişti ve kendine şimdi endişelenmemesini söyledi. İstedığı kişiyle konuşabilirdi.

Ama neden bu konuda yalan söylüyorsunuz?

Bir an için Jennifer Adkins'i düşündü ve karda hızla arabasına doğru koşarken midesi acıyla düğümlendi. Neal yine onunla mı takılmaya başlamıştı?

Yoksa başka bir şey miydi?

Tamamen masum bir şey mi?

Motoru çalıştırdı ve aynada kendi gözlerine bir an için baktı, gözleri şüpheyile kararmıştı. Basit, küçük bir aldatmaca yüzünden. İlk içgüdüğü eve gidip onu aramak, neler olup bittiğini öğrenmek istemektir ama kendine beklemesini, sorun çıkarmamasını söyledi.

Küçük aileleri yıllardır olmadığı kadar sağlam görünüyordu.

Bunu mahvetmek istemiyordu, ne Marilee'yle ne de Noel'de.

Leah'nın ziyarete gelmesiyle yeterince zor olacaktı.

Silecekleri çalıştırdı; kar artık durmadan yağıyor, ön camda taneler birikiyordu.

Yalanlar, diye düşündü, her şey yalanlara gelip dayanıyordu.

Brooke eve döndüğünde Marilee'yi battaniyeyle kanepeye kıvrılmış, Shep yanında, ateş yanarken buldu. Kulaklıklar takılı, battaniye etrafına sarılmış, Marilee iPad'ine dalmış, mutfakta kahve hazırlanıyordu.

"Günaydın," diye seslendi Brooke ve Shep başını kaldırıp gerindi, esnedi ve sonunda ayağı kalkıp Brooke'u mutfağı kadar takip etmeye tenezzül etti. Marilee de sonunda başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Günaydın."

"Aç mısın?"

Ama Marilee yine iPad'iyle ilgilenmeye başlamıştı bile ve Brooke yiyecekleri mutfak tezgâhına koyarken Neal'ı derme çatma çalışma odasında, çamaşırlıktaki tek pencerenin altına sıkıştırılmış bir masadan biraz daha fazlası olarak gördü.

"Kar yığılmaya başlamadan önce koşmaya gidiyorum," diye açıkladı kocasına. "Ama döndüğümde biraz tarçınlı çörek ısıtacağım."

"Elbette." Adam ekrana bakma zahmetine katlanmadı, Brooke da ailesinin elektronik cihazlarına dalmış olmasından faydalandı. Shep'in tasmaşını taktı ve onu bir gün önceki patıkaya götürdü, bileziğı gömdüğü kütüğün yanından geçerken hiç bozulmamış gibi görüldüğünü fark etti, kar kararmış tahtaları ve alırları örtmeye başlamıştı.

Shep'le birlikte sahilde kısa bir mesafe koştuktan sonra eve geri döndü ve üst kattaki banyo çıkıntısının dış cephesine baktı. Ateş kutusunun ve bacanın yanından yukarı doğru uzanan, sonra da yıpranmış sallların altından geçerek duşun bulunduğu alana ulaşan bir kablo vardı. Görünüşü göre Gideon şimdiye kadar kablosuz teknolojiye yatırım yapmamıştı.

"Seni sefil orospu çocuğı," diye mırıldandı. "Artık yok." Kulübeye geri döndü, eski alet kutusunu buldu, içini karıştırdı ve sonunda işini göreceğini umduğu paslanmış bir çift tel makası buldu. Eski bir ormangülünü perde olarak kullanarak diz çöktü ve lanet teli gömülü olduğu yere yakın bir yerden kesti. Tanrı nereye gittiğini biliyordu.

Umurunda değildi. Tek yapması gereken o lanet şeyi parçalarına ayırmaktı. Görev tamamlandı.

Köpeğe ıslık çalarak, Neal ya da Marilee'nin izleme ihtimaline karşı kulübeden iki kuru meşe parçası aldı. Sonra da içeri girdi.

Zaten ikisi de onun gittiğini fark etmemiş gibiydi.

Sonraki birkaç saat boyunca ailesiyle tarçınlı çörek ve meyveden oluşan hafif bir brunch yaptı, Seattle'dan getirdiği birkaç hediye paketleyip ağacın altına koydu ve Leah için bir şişe şarabın yeterli olacağına karar verdi. Her ne kadar son ziyaretinde kız kardeşi şarabı bıraktığını iddia etmiş olsa da, bunun doğru olmadığı kanıtlanmıştı, bu yüzden Merlot iş görecekti.

Hediyeler hazırlandıktan sonra dolapları yeniden düzenler ve temizler gibi yaptı, bir yandan da başka casus ekipmanı arıyordu.

"Temizlikçiler yeterince iyi bir iş çıkarmadı mı?" Neal onu görünüşte kapı kollarını cilalarken, kapı pervazlarının ve pencere pervazlarının tozunu alırken yakalayınca sordu.

"Burası tepeden tırnağa temizlenmeyeli yıllar oldu," diye açıkladı. "Ninem temizliğin dindarlığın yanında olduğuna inanırdı."

"O halde her zaman bir şeyler yıkıyor olmalı," diye gözlemledi Neal, çünkü yaşlı kadının ne kadar dindar olduğunu anlamıştı. Yine de kulübede, Mary Elizabeth Flannigan O'Hara'nın evin reisi olduğu günlerden kalma kutsal eserlerden payına düşenden fazlası vardı. Çenesini ön kapının yanındaki kemerin üzerine monte edilmiş Kelt haçına doğru eğdi.

"Amin," dedi Brooke ve çalışmaya devam etti.

Birkaç saat sonra evin böceklerden temizlendiğinden ya da temizleyebildiği kadar temizlendiğinden emindi. Öğle yemeği yerine peynir, kraker ve çiftlik sosu ile kesilmiş sebzeler koydu.

Söz verdiği gibi Neal plak çaları kurmuştu ve Marilee kanepede bir yer buldu. TikTok videolarını izlemek ya da arkadaşlarına mesaj atmak yerine e-okuyucusunu aldı ve Neal duş almak için üst kata çıkarken o da yerine yerleşti.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündü Brooke, endişesini şimdilik bir kenara iterek. Nat King Cole, Bing Crosby ve Mariah Carey'nin şarkılarını mırıldanan Brooke domates, baharat ve istiridye suyundan oluşan çorbayı hazırlamaya başladı. Çok geçmeden sarımsak, fesleğen ve domates kokuları odayı doldurdu. George Michael "Last Christmas" şarkısını söylerken Brooke istiridyeleri ve sebzeleri dilimledi ve kaynayan çorbanın içine attı. Ekşi mayayı fırında yeniden ısıtmak için yuvarlarken, fırında Gina Duquette ile yaptığı konuşmayı düşündü.

"Marilee," diye seslendi mutfaktan, sonra Shep bir havlama sesi çıkarana ve kızı e-okuyucusundan başını kaldırana kadar biraz daha yüksek sesle bağırdı.

"Ne?"

"Leah ile konuştun. Değil mi?"

"Bunu biliyorsun."

"Buraya gelmekten hiç bahsetti mi?" diye sordu, eski saatin sesi kısılırken. "Bilirsiniz, son birkaç ay içinde falan?"

Göz ucuyla Neal'ın merdivenlerden indiğini gördü. "Bir şeyler güzel kokuyor." Mutfığa doğru yöneldi.

"Umarım öyledir," dedi.

Şaşkınlıkla arkasına geçti ve onu kendine doğru çekti, sonra nadiren yaptığı bir şeyle başının üstünü öptü.

Marilee yüzünü buruşturdu. "Ugh! Dur."

"Tamam." Neal bir adım geri çekildi ama Brooke'un poposunu okşadı ve ona göz kırptı.

"Oh, baba, hayır! Bunu görmeme gerek yok!" Marilee yüzünü buruşturarak başını salladı ve annesine döndü, "Sence Leah Teyze burada mıydı? Adadaki gibi mi?"

"Hayır, bundan şüpheliyim ama... şey, sadece soruyorum." Beline dolanan kollar gerildi mi?

"Bilmiyorum." Marilee omuz silkti. "Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi." Elektronik kitabına geri döndü. "Buraya geldiğinde ona sorabilirsin. Her an burada olması gerekmiyor mu?"

Brooke, yemek alanına açılan kemerin üzerinde duran yaşlı Kedici Klock'u kontrol etti, şişkin gözleri ve kuyruğu birlikte tıklıyordu. Leah'nın gelişini düşününce sinirleri gerildi. Bu o kadar da önemli bir şey olmamalıydı ama birbirlerini en son ne zaman gördükleri düşünüldüğünde, Brooke tatilin planlandığı gibi gitmeyeceği endişesini gizleyemiyordu. Her şey mahvolabilirdi bile.

Ama bu aptalcaydı. Daha inançlı olmalıydı. Kendi adına Leah'yla iyi geçinmeye çalışacaktı, gerçekten çalışacaktı.

"Sence Leah neden buradaydı?" Neal kesme tahtasından bir dilim peynir koparıp ağzına atarken sordu.

"Gina Duquette'in söylediği bir şey - onu tanıyor musun, kasabadaki fırının sahibi olan kadın? Onun söylediği bir şey."

"Fırının sahibi mi?"

"Onunla tanıştın, değil mi?" Brooke açıklığa kavuşturdu. "Beş kapı ötede, burada, adada yaşıyor."

Başını sallıyordu. "Onunla hiç tanışmadım, hatırladığım kadarıyla."

"Ama sen fırına gitmiştin." Birlikte oldukları onca yıl boyunca, adaya geldikleri onca zaman boyunca gitmiş olmalıydı.

Omuz silkti.

"Oh, şey, önemli değil. Sadece burada bir araba gördüğünü, kulübenin yandığını ve belki de kocasıyla Leah'yı gördüğünü söyledi. İşçi Bayramı civarında."

"Gerçekten mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Sanırım o zamana kadar çoktan boşanmıştı." Gözünün yanındaki küçük tikler gergin olduğunu mu gösteriyordu? Ama neden? "Anladığım kadarıyla çoktan boşanmış," dedi Brooke. Ama gerçekten biliyor muydu? Tahta kaşığı eline aldı ve çorbayı yeniden karıştırdı. "Her neyse, Gina'nın pek güvenilir bir kaynak olduğunu sanmıyorum. O biraz

biraz kafam karıştı."

"Belki de garaj yoluna bir araba park etmiştir ve o da Leah olduğunu düşünmüştür."

"Neden Leah? Neden ben değil?" diye sordu. "İşte, tadına bak." İçinde çorbadan biraz olan tahta kaşığı ona uzattı.

"Kim bilir?" Kaşığa üfledi, sonra yudumladı. "Mm. Güzel." "Daha fazla tuza ihtiyacı yok mu?"

"Hayır." Ama biraz dalgın görünüyordu.

Brooke ona aklında ne olduğunu soramadan, farların camlardan içeri süzüldüğünü gördü.

Shep keskin bir havlama sesi çıkardı ve yatağından fırladı. Brooke tekerleklerin çakıl taşları üzerindeki cıtırtılarını duydu.

"O burada!" Marilee kanepeden sıçrayarak bağırdı. Genişçe sırtarak yalınayak kapıya doğru koştu, Shep de yanında koşuyordu.

Brooke kız kardeşiyle kavga ettiği ve Leah'yla olan kişisel sorunlarının aralarında bir engel oluşturmalarına izin verdiği için bir suçluluk duygusu hissetti.

Artık yok. Baltaları gömüp geçmişe geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti. Ne de olsa onlar bir aileydi. Çabucak ocağın altını kısıp çorbayı kaynamaya bıraktı ve tam kapı zili evin içinde çalarken oturma odasına adım attı.

Marilee kapıyı açtı. Shep mutlu daireler çizerek zıpladı.

İçeride buz gibi bir rüzgâr esti.

Leah kulübeye adım attığında ateş daha da parlıyordu. Krem rengi bir paltoya sarınmış, boynuna kırmızı bir fular dolamış, parmaklarını şık eldivenlerle örtmüştü. Sarı saçları parıldıyordu, altın tellerinde kar taneleri eriyordu. Yüzü kızarmıştı ve ısıt ısıldı. "Mutlu Noeller!" diye bağırarak Brooke ve Neal girişe ulaştıklarında Marilee'ye sarıldı. "Tanrım, burada olmak harika!" Leah'nın nefesi kesilmişti, yanakları pembeleşmiş, gözleri parlıyordu. "Yanımda özel bir hediye getirdim!"

O anda Brooke'un yüreği ağzına geldi.

Bu ısıltıyı kız kardeşinin etrafında daha önce de görmüştü. Buna hiç şüphe yoktu; Leah aşıktı.

Tekrar.

Leah omzunun üzerinden baktı ve parmaklarını oynatarak birinin içeri girmesi gerektiğini işaret etti.

"Ne oldu?" Neal sordu.

Brooke nefesini tuttu.

İri yarı, deri ceket ve kot pantolon giyen, üç günlük sakalı alaycı sırıtışını gizlemeyen Gideon Ross içeri girdi.

BÖLÜM 33

"Bu Eli!" Leah, Marilee'nin kucağından sıyrılıp kollarını hayatındaki yeni erkeğin beline doladığında nefes nefese duyurdu. "Eli Stone." Sonra şaşkınlık içindeki gruba baktı. "Marilee, yeğenim; size ondan bahsetmiştim." Eldivenli elini, Brooke'un hissettiği kadar şaşırmış görünerek gülümsemesi solan Marilee'ye doğru salladı. "Ve Neal... kayınbiraderim," diye devam etti Leah, belli ki bulutların üzerindeydi.

Hayır! Hayır! Hayır!

Brooke adama baktı, ruhu şok olmuştu. Bu adam Eli Stone değildi.

O Gideon Ross'tu. Kanlı canlı.

Gözle görülür bir şekilde şaşırان Neal, Eli'nin elini sıkmak için bir adım öne çıkmayı başardı. "Neal Harmon. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, ama sesi öyle çıkmıyordu. Ve sanki Eli'nin yüzünü hatırlıyormuş ama çıkaramıyormuş gibi duraksadı. Sonra şaşkınlığını üzerinden attı ve yüzü yeniden sıcak bir ifadeye büründü.

". . ve tabii ki kız kardeşim Brooke," diye devam etti Leah ve Eli bakışlarını doğrudan Brooke'a yöneltti.

Nefesi boğazında düğümlendi. Sertçe yutkundu ve yüzünün renginin solduğunu hissetti.

Leah devam etti, "Sana onun hakkında her şeyi anlattım." "Evet." Eli başını salladı.

"Anlattın."

Yüce Tanrım!

Brooke'un elini buz gibi parmaklarının arasına aldı. "Sonunda tanıştığımıza sevindim. Yüz yüze."

Neredeyse nefesi kesiliyordu ve adamın gözlerindeki zalim parıltıyı yakaladı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ama sahte bir gülümsemeye zorladı ve sertçe ona baktı. Adam hatırladığından biraz farklıydı ve kendi kendine hayal gördüğünü, bileziği ve kamerayı keşfettiğinden beri Gideon'u takıntı haline getirdiğini ve bu adamın o olmadığını söyledi. O olamazdı.

Yine de farklılıklar inceydi. Daha açık renk saçlar daha uzun ve sadece birkaç gümüş teli gösteriyordu. Gri yerine kahverengi gözler. Burnu tam olarak aynı değildi, belki de kırılmıştı? Ve muhtemelen bir santim daha uzun? Ama o çene, üç günlük sakal gölgesiyle maskelenmiş olsa bile, kaşlar, elmacık kemikleri ve merkezden uzak, rahat sırtı gibi neredeyse aynı görünüyordu. Eli Stone Gideon Ross değilse bile, onun lanet olası ikiziydi.

Sertçe yutkundu, zamanlayıcının hayatının saniyelerini saydığını duydu. "Sizinle tanıştığıma şaşırdım diyelim," diye zorladı ve sesi sanki uzaktan geliyordu. "Leah misafir getireceğinden bahsetmemişti." derken sersemlemiş hissetti. *Bayılmayın! Bayılma!* Sözcükler zihninde çınlarken, onunla geçirdiği zamanın düzinelerce görüntüsü, enstantanesi gözlerinin önünden hızla geçti: Gideon Pike's Place Market'te. Gideon kahve dükkanında. *Medusa'nın* dümenindeki Gideon. Sahilde koşarken. Üst kattaki yatakta sevişirken. Şu anda Neal ile paylaştığı yatakta. Ve Gideon elinde Neal'ın silahıyla onu ölümle tehdit ediyordu, Neal'ın söylediği son sözler zihninde yankılanıyordu:

Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz.

"Brooke?" Neal'ın uzaklardan gelen sesi onu şimdi ve buraya geri getirdi. "İyi misin?"

"İyiyim," demeyi başardı Brooke ama bir zamanlar aptalca güvenip hayatını emanet ettiği adama bakarken iyi olmaktan çok uzaktı.

Ve işte oradaydı, gözlerindeki o pırıltı, bir zamanlar çok ilgi çekici bulunduğu ama şimdi kanını donduran o yaramaz kıvılcım.

"Benim hatam," dedi Leah, sevimli olduğunu bilen küçük bir çocuk gibi başını omuzlarına doğru çekerek. "Mea culpa. Sürpriz olmasını istediğim için bir şey söylemedim."

Brooke endişesini bastırmaya çalışarak, "Sürprizden de öte," demeyi başardı. Neden buraya gelmişti ki? Bilerek gelmiş olmalıydı. Leah ne biliyordu? Görünüşüne bakılırsa, hiçbir şey. Bu mümkün müydü? Tüm bu olanlarda masum olabilir miydi?

Eli, "Bunu dört gözle bekliyordum," dedi. Sesi biraz daha hırıltılıydı ama ... Eli'nin hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti. Elini çekti. Gözlerini kırıştırarak gerçekliğe geri döndü. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Olamazdı!

Hafifçe toparlanan Neal sonunda kapıyı arkalarından kapattı. "Pekâlâ, içeri gelin ve yerleşin."

Hayır, hayır, hayır! Oh, hayır, hayır, hayır! Burada olamaz! Olamaz! Nasıl olamaz!

"Büyük bir duyuru yapacağız," dedi Leah, Eli'nin elini kendi elinin içine alarak. Brooke daha Leah tek bir kelime bile etmeden ne olacağını biliyordu.

"Eli ve ben evleniyoruz." Eldivenlerini çıkardı ve sol elini kaldırdı, parmakları açtı, yüzük parmağında parlak bir elmas göz kırptıyordu. "Bana daha geçen hafta teklif etti ve ben de 'evet' dedim!" Eli'nin elini sıktı ve o da yanağını okşadı ama Brooke, Eli'nin hızlı öpüşme sırasında gözlerini kapatmadan önce, neredeyse onunla alay edercesine doğrudan ona baktığını fark etti.

Oh, Tanrım. Sersemlemiş olan Brooke tek kelime edemedi. "Vay canına." Neal bir adım geri çekildi. "Bu çok hızlı."

"Bildiğin zaman, sadece bilirsin!" Leah haykırdı ve parmaklarını Eli'nin parmaklarına doladı. "Öyle değil mi?" diye sordu nişanlısına ama o çoktan başını sallamış, gözleri Brooke'unkilere takılmıştı.

"Evet," diye kabul etti. "Aradığınız kişiyi bulduğunuzda onu asla bırakmamalısınız."

Leah neredeyse ona karşı bayılacaktı. "Yapmayacağım," dedi.

"Ben de öyle." Ve yine Brooke'a hızlı bir bakış attı. "Asla bırakmayacağım. Tıpkı söz verdiğim gibi."

Brooke gözle görülür bir şekilde başladı.

"O zaman sanırım tebrikler sıraya girdi." İlk başta gözle görülür bir şekilde şaşırmış olsa da Neal kendini toparlamaya çalışıyordu, Marilee ise henüz tek kelime etmemişti. O da herkes kadar şaşırmış görünüyordu.

Neal Brooke'a, "Sanırım burada bir şişe şarabımız var, değil mi?" dedi.

Brooke yanıt vermeyince onu dürttü. "Brooke?"

"Evet." Yüce Tanrım, ne yapması gerekiyordu? Gideon'u eve alamazdı ve onun Leah'yla evlenmesine izin veremezdi. Hayatta olmazdı. Zihni hızla çalışıyor, kalp atışları çılgınca atıyordu.

"Endişelenmeyin. Tabii ki kutlamak için şampanya getirdik. Ve en iyi iki arkadaşım Jim Beam ve Jack Daniels'ı da iyi bir önlem olsun diye getirdik." Leah ceketini silkti ve ön salondaki mandallardan birine astı. "Burası hiç değişmemiş. Ve bak! Ninemin küçük Noel ağacını bulmuşsun!" Aceleyle Brooke'un küçük sahte çamı sakladığı köşeye gitti. "Eskiden süslerle oynamayı çok severdim. Hatırladın mı? O zamanlar üzgün görünüyordu ama şimdi vay canına. Yine de çok *seviyorum*. Ve-bekle!" Gözlerini kapatıp havayı koklayarak büyük bir gösteri yaptı. "İstiridye çorbası mı yapıyorsun? Manhattan, değil mi?" Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Mükemmel." Mavi gözleri parlayarak Eli ile kollarını birleştirdi. "Ve dışarıda kar yağıyor. Beyaz bir Noel olacak. Bunu iyi bir alamet olarak kabul ediyorum!"

"Gerçekten mi? Bir alamet mi?" Brooke parçaları zihninde bir araya getirirken net düşünmek için çok çaba sarf ediyordu: dolapta bileziği bulmak, duşta kameranin gözünü keşfetmek, Leah'nın son birkaç ay içinde adada olduğunu duymak ve şimdi de bu - Gideon Ross'un başka bir erkek kılığına girmesi.

Ne haltlar dönüyordu?

Bakışlarını Eli'dan ayırarak kendine tekrar tekrar onun Gideon Ross *olmadığını söyledi*; evet, tıpatıp aynısıydı ama bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Elliott Körfezi'nde kanlar içinde bıraktığı adam *değildi*.

"Ve bir ağaç daha!" Leah oturma odasına girip tüm süsleri ve eski moda süslerle süslenmiş köknar ağacını incelerken şöyle dedi. "Hediyelerim var! Ve ..." Yine sırtı ve yaramaz küçük bir kız gibi omuzlarını kamburlaştırdı. "Bir sürpriz daha."

Hep birlikte oturma odasına geçtiklerinde Brooke'un omurgasında bir korku belirdi. "Bir tane daha alabilir miyim bilmiyorum."

Leah onu görmezden geldi. "Buraya gel, buraya gel," dedi Eli'ye ve onu taş şöminenin önündeki bir noktaya yönlendirdi. Alevler kararmış meşe parçalarını yalayıp geçerken ızgaradaki közler kırmızı kırmızı parlıyordu. Parmaklarını tekrar Eli'nin parmaklarıyla birleştirerek, "Burada, adada evleniyoruz," dedi.

Brooke'un anında verdiği yanıt "Hayır," oldu.

"Ne?" Neal şaşkınlığını gizleme zahmetine girmede.

Marilee gözlerini kırıştırdı ve geriye doğru bir adım attı. "Burada mı?" diye fısıldadı. Yüzünün tüm rengi solmuştu. "Evleniyor musun? Gerçekten mi? Şimdi mi? Burada mı?"

"Yeni yıl arifesinde." Leah Eli'a şiddetle sarıldı.

"Bir dakika, ne?" Brooke dehşete düşmüştü. "Bu yılbaşı mı?"

"Evet, evet! Beni duydunuz. Burada, bu kulübede evleniyoruz. Marwood'daki vaizle konuştum bile. Ve çiçekçiyle. Ve bir yemek şirketi - aslında sadece restoranda çalışan bir kadın - ama küçük bir yer olacak, o yüzden sorun olmaz! Sadece biz olacağız. Oh, Marilee, sen hala burada olacaksın, değil mi?"

"BEN-BEN-" Marilee yavaşça başını sallıyordu. Şaşkın olduğu her halinden belli olan Marilee, "Ben de geri dönüyordum. Planlarım var. Erkek arkadaşım."

"Ara onu. Onu buraya getirin!" Leah söyledi. "Bir tanesiyle daha başa çıkabiliriz."

"Bilmiyorum" Marilee Brooke'a baktı, sanki bir şey arıyormuş gibi bir can simidi.

Brooke'ta yoktu. "Bir saniye bekle. Ciddi olamazsın," dedi, sesindeki paniği bastırmaya çalışarak.

Ama kız kardeşinin gözlerindeki kararlı parıltıdan Leah'nın kararını verdiğini anladı. Brooke tökezleyerek devam etti. "Yani, bu çok ani oldu. Çıktığınızı bile bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi Neal, sanki Leah ona sırrını açmalıymış gibi. Marilee tek kelime etmedi.

"Peki." Leah'nın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, sanki küçük bir sırrı, tadını çıkardığı suçlu bir zevki saklıyormuş gibiydi. "Kabul ediyorum, oldukça hızlı oldu, gerçekten. Eli ile San Francisco'ya taşındığımda tanıştım, geçtiğimiz Eylül ayında, tam olarak yirmisinde, Central'daki işi aldıktan sonra. Orası öğretmenlik yaptığım özel okul."

"Peki, nasıl tanıştınız?" Neal sordu.

"Kısmet ya da kader olduğuna yemin edebilirim," dedi Leah biraz daha ciddi bir ifadeyle. "Kelimenin tam anlamıyla birbirimize rastladık. Fisherman's Wharf'ta!" Eli'ye daha da sokuldu. "Değil mi, bebeğim?"

Marilee kanepeye düşmüştü ve Shep yan masanın altına yuvarlanmış bir tenis topu bulup odanın öbür ucuna taşıyarak Eli'nin yanına bıraktı.

Neal köpeğin maskaralıklarına baktı ve bir şey söylemedi ama Brooke onun ne düşündüğünü biliyordu - Shep yeni gelen biriyle nadiren oyun oynamaya başlardı.

"Hiç sanmıyorum evlat," dedi Eli ve tıpkı Brooke'un Gideon'u bu odada gördüğü gibi av köpeğinin kulaklarının arkasını kaşıdı.

Boğazından aşağı kaynar sular döküldü.

Leah Eli'ı dürttü. "Rıhtımda nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Kollarını nişanlısına doladı, böylece Leah'nın omzunun üzerinden bakabildi ve bakışları Brooke'unkileri buldu.

Omurgasından aşağı bir
ürperti süzüldü. Bu adam
numaracının tekiydi.

Şeytani bir manipülatör.

"Kahve içtik," dedi Eli.

Brooke'un midesi bulandı.

Leah başını sallayarak onayladı ve o daha devam edemedi ekledi, "PIER 39'daki o küçük dükkanda! Ve o zamandan beri birlikteyiz!" Kollarını Eli'nin etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Yani birbirinizi kaç aydır tanıyorsunuz, birkaç aydır mı?" Neal bakışlarını Leah'dan Eli'a çevirerek sordu.

"Neredeyse üç!" Leah, yüzüğündeki pırlanta ateş ışığında göz kırparak konuştu. "Ve inan bana, peri masallarından fırlamış gibiydi. Sihir, bilirsiniz. Döndüm ve onu gördüm ve biliyordum, sadece *biliyordum*. Sanki daha önce tanışmışız gibiydi. Garip bir déjà vu. Sanki başka bir hayattaymışız gibi."

Başka bir hayatta değil, motosikletli bir yabancı ona kayıp bir köpeğin yerini gösterdiğinde.

Leah kıkırdadı ve yüzünü çevirerek Eli'ye baktı. "Öyle değil mi bebeğim?"

"Benim için biraz farklı," dedi Eli, "ama temelde evet."

"Benim için ilk görüşte aşktı," diye herkesi temin etti Leah. "Dediğim gibi, sanki önceden belirlenmiş gibiydi. Yani, bu şekilde karşılaşma ihtimalimiz neydi ki?"

"Kesinlikle," dedi Brooke, sesindeki inançsızlığı bastırmaya çalışarak ve yüreğindeki korkuyu bastırarak. Eli Stone, Gideon Ross olmalıydı. O olmalıydı. Sadece onun neredeyse tek yumurta ikizi değil. "Bir peri masalı romantizmi."

Leah sanki Brooke'un sözlerindeki iğnelemeyi fark etmiş gibi sertçe başını kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, bunu daha önce de söyledim," diye itiraf etti, kaşları çatılmıştı. "Ve açık konuşalım, Eli önceki evliliklerim hakkında her şeyi biliyor, ama bu sefer farklı."

"Tabii ki öyle," dedi Brooke kesin bir ifadeyle. "Peki ya sen Eli? Daha önce evlendin mi? Çocuğun var mı? Ya da eski kız arkadaşların?"

Leah'nın ağzı açık kaldı.

Neal, Brooke'u dikkatli olması konusunda uyaran bir bakış attı ve Shep, dikkati Leah'ya ve hayatındaki yeni adama, müstakbel kocasına odaklanmış bir halde onu dalgınca okşayan Marilee'nin yanına yerleşti.

Eli soruları ağırdan aldı. "Eski eşim yok," dedi bir omzunu kaldırarak. "Çocuk da yok. En azından benim bildiğim kadarıyla yok." Kendini beğenmiş gülümsemesi biraz sertleşti ve Brooke düşük olayını, *Medusa'nın* demirlediği marinanın yakınındaki suda görünen kanı hatırladı. "Geçmişimde birkaç kadın var elbette," diye itiraf etti. "Özellikle bir tanesinin her zaman kaçıp giden olduğunu düşünmüşümdür." Leah'nın gülümsemesi bir an için soldu ve sertçe ona baktı. "Sonra Leah ile tanıştım ve her şey değişti." Onu sıktı ve gülümsemesi geri geldi, ancak daha önce olduğu kadar parlak görünmüyordu.

Ocağın üzerindeki eski zamanlayıcı yüksek sesle çaldı ve Brooke dikkatinin dağılmasına minnettar olarak mutfağa döndü. Baş ağrıyordu, düşünceleri dönüyordu ve paniğe kapılmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Her şey çok yanıştı.

Hem de çok yanlış.

"Bakın, kar gerçekten birikiyor!" Leah Eli'ı arka bahçeye bakan pencereye çekti. "Şimdiden on santim yağmış olmalı!" Leah

Karlı bir günde okula gitmeyeceğini düşünen bir çocuk kadar sevinçliydi. "Bak, bebeğim!"

Eli pencereden dışarı baktı ama Brooke onun cama bakarken Leah'nın coşkusuna kapılmadığını hissetti.

Karı da incelemiyordu.

Onun yerine, yansıyan bakışları onunkileri yakaladı. Soğuk.

Delici. Acımasız. Kanını buza çevirdi.

"Brooke?" Neal'ın sesi onu kendine getirdi. "Ekmek mi?"

"Oh! Kahretsin! Doğru," dedi otomatik olarak ocağa dönüp fırının kapağını açarken ve sıcak somunu karıştırırken. Kesme tahtasının üzerine bıraktı ama aklı başından gitmişti. Lanet olası Gideon Ross'a Noel Arifesi yemeği sunacak değildi ve ... ve ...

"Çorba mı?" Neal ona tuhaf tuhaf bakarak, "Çorba mı?" dedi.

"Ah, pardon, pardon," dedi ve çorbanın kaynamakta olduğunu gördü. Tahta kaşığı aldı ve tencerenin içine düşürdü, sıcak et suyu eline sıçradı. "Ah!"

"İyi misin?" Neal sordu.

Brooke buzlukta buz aramaya başlamıştı bile ama eski küplerin donarak katı bir blok haline geldiğini gördü. "İyi." Bu bir yalandı ama eski bıçak rafında bir buz kıracağı bulup buzu kırarak bloğa vahşice saplarken bununla yaşayabilirdi.

"Sinirini mi çıkarıyorsun?" Leah oturma odasından seslendi. "Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi Brooke ve bilmiş bir bakışla Eli'nin yönü.

Şenlik havasının bozulmak üzere olduğunu hisseden Leah, "Dediğim gibi, şampanya getirdik! Arabada-?" Eli'a eliyle işaret etti ve Brooke'un nefret ettiği o tiz bebek sesiyle, bazen bir iyilik isterken kullandığı o şirin sesle, "Belki sen getirebilirsin? Bavullarla birlikte?"

"Elbette." Ona göz kırptı ve topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıktı. Brooke buzu parmaklarına götürdü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Leah mutfığa koştu. "Harika değil mi?" Sonra Brooke'un elindeki yanıkla ilgilendiğini nihayet anlayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, evet, iyi olacağım," diye tersledi Brooke. "Ama söyle bana, bu adamla evlenmen de neyin nesi?" Elinin acıması onu zaten hissettiğinden daha da sinirli yapıyordu,

Gideon'u Eli kılığında gördüğü andan beri hissettiği paniği besliyordu. Artık o evden çıktığına göre Brooke konunun etrafında dans etmek için bir neden görmüyordu.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum! Çok hızlı."

"Işık hızı kadar hızlı!" Brooke buz eriyip parmaklarından avucuna doğru süzülürken karşılık verdi.

"Bazen böyle oluyor işte!" Brooke plastik bir torba bulup içine kırılmış buz doldururken Leah "Bazen böyle oluyor" dedi. "Tam da erkeklerden sonsuza dek uzaklaşmaya yemin etmişken nasıl karşılaştığımıza inanamıyorum." İçini çekti. "Hayatın işleyişi ne kadar komik, değil mi? Kaderin devreye girip sizin için karar vermesi?" Geçmişten bir yadigâr olarak hâlâ duvarda asılı duran haça baktı ve hararetle istavroz çıkardı. "Nana bunun Tanrı'nın işi olduğunu söylerdi."

"Tanrı'nın işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Brooke eriyen çipi plastik torbayla değiştirirken şüpheyle sordu.

"Daha büyük bir güç, evet." Leah'nın gözlerinde Brooke'un rahatsız edici bulduğu o hülyalı bakış vardı. "Bu sefer farklı, Brookie. Eli ile. Ciddiyim. O kesinlikle 'doğru kişi'."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"İhtiyacım olan her şey." Hayalperestliğinin bir kısmı buharlaştı.

"Neden?"

"Onu kontrol ettiniz mi? Ailesiyle tanıştınız mı? Arkadaşlarından herhangi biriyle?" Neredeyse erimiş buz parçasını lavaboya fırlattı.

Leah cevap vermedi ama mavi gözleri karardı.

"Biliyordum!" Brooke dedi ki. "Tanımadığın biriyle evlenemezsin!"

"Hemen bağlantı kurduk ve-"

"Bunun onun gerçek adı olup olmadığını biliyor musun?" Brooke çözüldüğünü hissederek konuştu. "Yani, gerçekten, onun hakkında ne biliyorsun ki?"

"Yeter!" dedi Leah. "Yeterince biliyorum. Ve onunla birlikteyken nasıl hissettiğimi de biliyorum. Mutlu. Özel. Güvende. Sevildiğimi." Sesi yükseliyordu. "Benim için mutlu olabilirsin, biliyorsun. O kadar zor olur muydu? Neden hep hayatımı mahvetmek istiyorsun?"

"Hayır, hayır! Bu benim bir şeyleri mahvetmemle ilgili değil. Bu onunla ilgili." Brooke kapıyı işaret etti. "Ve sen sanal bir yabancıyla evlenmeyi planlıyorsun!"

Neal aralarına girdi. "Sanırım Brooke'un söylemeye çalıştığı şey her şeyin çok ani olduğu. Çok hızlı."

Leah çenesini yukarı kaldırarak Neal'a dik dik baktı. "Bazen hızlı olmak yavaş olmaktan iyidir! En azından Eli ile nerede durduğumu biliyorum."

"Ryan, Harrison ve Sean hakkında da böyle düşünmemiş miydin?" Brooke ona hatırlattı. "Yüce Tanrım, hepsiyle evlendin. Ve neredeyse koridorda adı her neyse Robert'la yürüyecektin!"

"Birini atladın!" Leah hücum etti ve gözlerini Neal'a dikti.

Brooke, "Tanrı aşkına, sadece yavaşlaman gerektiğini söylüyorum," dedi.

"Neden?"

"Emin olmak için."

"Eminim. Ben de sana bunu söylüyorum. Buraya seninle barışmak, mutluluğumu paylaşmak, tatili geçirmek, nikâh şahitliğini yapman ve ... için geldim." Boğulmaya başladı, gözleri yaşlarla doldu. "Buna dayanamıyorum," dedi Marilee oturma odasından. "Her şey... her şey Hepsi delilik." Arkasına bakmadan merdivenlerden yukarı koştu, Shep de onu takip etti. "Neden benim adıma mutlu olamıyorsun?" Leah talep etti.

"Mutlu olmanı istiyorum ama sadece düşünmeni istiyorum, Leah," dedi Brooke, kız kardeşinin üst kollarını tutarak. "Ve bu sefer kalbin yerine aklınla düşün."

"Düşünmek mi? Neal'ı arkamdan becermeye başladığında, onu hamile bırakarak benden çaldığında yaptığın gibi mi?" diye tükürdü.

Brooke kız kardeşini iterek elini bıraktı. "Dur, dur, dur," diye araya girdi Neal.

"Doğru değil mi?" diye karşılık verdi ve Neal ona bakarken çenesi gerildi.

Gözünün yanında bir damar titreşirken Neal sessizce, "Eski tarih," dedi. Ama kısa süreli bir suçluluk gölgesi geçti üzerinden.

Leah sonunda bakışmayı kesti. "Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Buraya gelmenin. Eli'a kaçmamız gerektiğini söyledim. Vegas'a gidelim. Ama o buraya gelmek istedi. Neredeyse ısrar etti. "Güçlü bir başlangıç yapalım," dedi. 'Kız kardeşin ve ailesiyle gerçekten tanışmak istiyorum' dedi ve ben de haklı olduğunu düşündüm! Belli ki yanılmışım!"

Ön kapı açıldı, buz gibi bir rüzgâr Eli'yi içeri kadar takip etti. Bir kolunun altına sıkıştırdığı bir şişe şampanya ve omzundaki spor çantasıyla arkasından kocaman bir tekerlekli çanta sürüklüyordu.

"Bu konuşma bitmiştir," diye mırıldandı Leah sıkılmış dişlerinin arasından, sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve dönüp ona baktı. "Sana yardım edeyim!" dedi ve ön salona doğru koştu.

"Anladım."

"Başka bir şey var mı?" Neal kapıya doğru ilerleyerek sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Eli merdivenin dibinde durdu ve şampanya şişesini konsolun üzerindeki masaya, Meryem'in Lekesiz Kalbi heykelciğinin yanına koydu. "Leah bavulunu hafif hazırlamanın ne demek olduğunu bilmiyor."

Leah şampanya şişesini kaptığı gibi mutfığa taşıdı ve buzdolabına yerleştirdi. "Bunu daha sonra, yerleştikten sonra açalım." Sonra müstakbel kocasına, "Hadi yukarı gel!" dedi. Ağzı yaramaz bir sırıtışa dönüştü. "Sana odamızı göstereyim." Brooke'a sorgulayıcı bir bakış attı. "Ve bu-?"

"Seni annemin eski yatak odasına yerleştirdim," diye cevap verdi Brooke donuk bir sesle. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Leah ve Gideon/Eli'nin annelerinin odasında birlikte uyudukları ve seviştikleri düşüncesi midelerini bulandırıyor.

Ama bundan daha kötüsü korkuydu, her an düşüncesizce bir şey yapabileceği hissiydi. Tehlikeli bir şey.

Ne kadar ileri gidebilir?

"Ah." Leah başını sallıyordu. "Anlamıştım." Eli'nin boştaki elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı. İkisi de arkasına bakmadı.

BÖLÜM 34

Çıldırmanın! Çıldırmanın! Tanrı aşkına korkmayın!

Ama Brooke tüm dünyasının yıkıldığını hissetti. Gideon burada mıydı? Eli Stone gibi mi davranıyordu? Leah'yla evlenmeye mi niyetlenmişti? Bileziği bırakıp bir casus kamera yerleştirdikten sonra mı?

Sanki nefes nefese kalacakmış gibi hissetti.

"Neal Brooke'a, "Seni bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var," dedi. Yemek odasının yanındaki, alt dolaplarından birinin her zaman içki dolabı olarak kullanıldığı kulübeye döndü. Çömelip içini karıştırarak, "Kahretsin! Burada sadece nane likörü var. Olamaz! Dur bir saniye! Bu da ne? İşte başlıyoruz!" Mavi şişenin tozunu almak için ayağa kalkarken uzun bir ıslık çaldı. Kaşlarını kaldırarak, "Bombay Sapphire!" dedi. Bildiğiniz gibi çok iyi martini yaparım." Şişeye baktı ve "Bir bakayım." diye mırıldandı. Sonra tekrar aradı. "İçki tanrıları bizimle olsun ve ... ah evet!" Başka bir şişe çıkardı ve salladı. "Vermut! Şimdi iş başındayız." Sırtarak ona baktı, "Bir tane ister misin?"

Yapmamalıydı. Aklını başında tutması çok daha iyi olurdu ama buna dayanamıyordu ve sakinleşmesine ve kalp atış hızını yavaşlatmasına yardımcı olacak bir şeye, *herhangi bir şeye* ihtiyacı vardı. "Elbette," dedi, tedbiri elden bırakmadan. "Ve bunu yaparken, duble yap."

"Dileğin benim için emirdir." Brooke taze bir kavanoz zeytin açarken Neal küçük bir sürahi buldu, çalkaladı ve buz kıracağıyla buzluaktaki donmuş küp yığınının buz kırdı. "Kendime not," dedi Neal, "daha fazla buz al."

"Ya da biraz yap. Yarın Noel, unuttun mu?"

"Ve bu da Noel arifesi - oh, kahretsin." Ona bir bardak uzattı ve ağızlarını tokuşturdular. "Mutlu Noeller."

"Sence?"

"Deneyebiliriz."

"Z."

"Doğru." Bardağının kenarını tekrar onunkine dokundurdu ama yalan söylediğini biliyordu. Ailesi için numara yapıyor olabilirdi ama bu Noel'de en son yapacağı şey neşeli olmaktı. Aklının içi çılgın atıyor, kalbi Gideon'u tekrar görmenin şokuyla çarpıyordu ama düşünmek, ne yapacağını mantıklı bir şekilde bulmak zorundaydı. Sakince. Çıldırmadan.

Evet, doğru.

Bir yudum aldı ve cinin sıcaklığını boğazında hissetti.

"Yeni çocuk Eli hakkında ne düşünüyorsun?" Neal içkisine kaşlarını çatarak sordu.

Bence o Tanrı bilir neler yapabilecek yalancı bir pislik! Silahlı Gideon'u, yelkenlisinin güvertesinde onu öldüreceğini nasıl hissettiğini hatırladı. Ama bunların hiçbirinden bahsedemedi. Onun yerine, "Ona güvenme." demekle yetindi.

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Marilee'yi de sayarsan üç."

"Evet, biliyorum." Neal martinisinden bir yudum aldı. "Adam içeri girdiğinde hayalet görmüş gibi görünüyordu. Sen de öyle."

Yaptım! "Şok oldum." Bir yudum daha aldı ve aklını başına toplamaya çalıştı. Gideon neden böyle bir oyun oynamıştı? Neden adını değiştirmişti? Neden ailenin içine sızmaya çalışsın? Neden bu kadar uzun süreli bir aldatmacaya girişti? Neden Leah'yla sahte bir kimlik altında evlenecek kadar ileri gitti? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Evet," dedi Neal ve içkisini uzun bir yudumda bitirdi. "Sadece anlamıyorum. Leah hiçbir şey söylemedi."

"Sana mı?" Brooke söyledi. "Onunla mı konuşuyordun?"

"Marilee'ye." Ama bunu söyleme şekli onu meraklandırmıştı. Kız kardeşine verdiği borçlar ve Leah'nın bu kulübe için imzaladığı haciz konusunda onunla yüzleştiği zamanki kavgalarını hatırladı.

Gideon'la ölümle burun buruna geldiği son patlamanın üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Brooke diken üstündeydi ve yarı yarıya Gideon'un tekrar kapısına dayanmasını bekliyordu. Onu parkta oyalanırken bulmayı ya da ona mesaj atmaya veya onu aramaya çalışırken telefonunda numarasının görünmesini.

Hiçbir şey yoktu. Telsiz sessizliği.

Aynı şey Leah için de geçerliydi. Sea-Tac havaalanının kapısından içeri girdikten sonra Brooke'la hiç iletişim kurmamıştı.

Hayatlarına devam ettiler.

Sanki hiçbir dram yaşanmamış gibi.

Neal'ın Leah'ya borç verdiğini ağzından kaçırması dışında.

Brooke ofisine girdiğinde dizüstü bilgisayarı açtı ve Leah'nın adı görünüyordu. Neal onu kapattı.

Çok geç.

Brooke haczi tekrar görmüştü. Ama şimdi Neal bunu biliyordu. "Elli bin dolar mı?" demişti.

Neal ilk kez konuyu değiştirmeye ya da geçiştirmeye çalışmadı. Sanki bu yüzleşmeyi bekliyormuş gibiydi.

"Güvenli." Onu bir yan sandalyeye oturttu ve o da o.

Brooke onun arkasından iş çevirdiğine inanamıyordu. "Bu Marilee'nin üniversite fonu."

"Hepsi değil. İyi olacağız." Ama masa sandalyesinde otururken, parmaklarının arasında bir kalem oynattı ve şakağındaki küçük tik, gergin olduğunu gösteren işaret, görünür hale geldi.

"Neden, Neal?" diye sormuştu. "Ve neden benimle bu konuda konuşmadın?"

"Çünkü sen ve Leah zaten birbirinizin boğazına sarılmıştınız ve o bana senin buna karşı olduğunu söyledi. Hatta ona benimle konuşmasını senin söylediğini söyledi."

"Ama bu çok para."

"Ve sahip olduğu her şeyi kaybetti," dedi boynunun arkasını ovuşturarak, en azından biraz rahatsız görünme nezaketini göstererek. "Her şeyini," diye tekrarladı. "Mirası da dahil."

"Aptal kocasının eline geçmesine izin vererek!"

"Onun hiçbir şeyi yok Brooke, bizimse çok şeyimiz var. Tanrım, bir kalbin var mı senin? O senin kız kardeşin!" Ve o zaman tedirgin görünüyordu, tiki daha belirgin bir şekilde titreşiyordu. Tartışmak, ona Leah'nın kendi yarattığı bir kurban olduğunu hatırlatmak istemişti. Ama Brooke'un da kendi günahları vardı. Yaşadıklarını, hem ailesini hem de kendi akıl sağlığını nasıl riske attığını düşündüğünde, bu konuyu kapatmaya karar verdi.

"Peki, tamam," dedi sonunda. "Ama gelecekte bir kuruş bile borç vermeden önce bunu tartışacağız."

"Anlaştık." Başını sallayarak pencereden dışarı bakıyordu. "Eğer mecbur kalırsak, kulübeye kredi çekebiliriz."

"Ne? Hayır!" diye karşı çıkmıştı. Piper Adası'ndaki yazlık onlarca yıldır aileye aitti ve bu süre boyunca ipotek edilmemişti, özgür ve temizdi. "Çıldırmaayalım. Yakında yeni bir iş bulacağım ve bir yolunu buluruz."

"Bill Clayton'la konuşmalısın," demişti Neal. "Genişliyorlar, her şeyi kablosuz yapıyorlar, en son teknoloji. Bu tür şeyleri seviyorsun. Sen ve Marilee. Onu arayabilirim."

"Hayır. Yapma. Kendim yapmayı tercih ederim," dedi. "Her zaman."

Bu doğruydu; başkaları yerine kendi yargılarına güvenmek, kendi yolunu çizmek gibi bir alışkanlığı vardı ve bu onun için işe yaramıştı - ta ki Gideon'a kadar.

Bu yüzden Bill Clayton'ı aramış, bir hafta içinde işe alınmış ve Neal'la birlikte Leah'nın onlara olan borcundan bir daha söz etmemişlerdi. Marilee'nin yatılı okulu pahalıydı, ama o üniversiteye gittiğinde de yapacakları gibi idare ediyorlardı.

"Bir tane daha ister misin?" Neal kendine ikinci bir içki doldurmaya başlamıştı bile.

"Ben iyiyim." Brooke elini bardağının üstüne koydu. Vızıldayarak dudaklarının kontrolünü kaybetme riskini göze alamazdı. Yapması gereken çok şey vardı.

Hayır, artık şokun etkisi geçtiğine göre, kendini ifşa etmeden Eli'nin bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkarmak için akıllıca davranmak zorundaydı. Leah onunla evlenmek gibi bir hata yapmadan önce bir şekilde ona çelme takmalı, ondan kurtulmalıydı.

Bir şekilde akşam yemeğini atlattılar. Ne kadar gerçeküstü olsa da.

Çok zor olmuştu ama Eli Leah'yı aşağıya inmeye ikna etmiş, Brooke da Marilee'yi kız kardeşiyle iyi geçinmek için elinden geleni yapacağına ikna etmeyi başarmıştı, her ne kadar bu muhtemelen imkânsız olsa da, özellikle de koşullar ve Brooke'un ne kadar korkmuş olduğu düşünüldüğünde. Ama kendini toparladı. "Bugün Noel," dedi ve Marilee sonunda eski meşe masanın etrafında oturan gergin gruba katılmaya tenezzül etti.

Leah surat asmak istedi. Brooke işaretleri fark etmişti. Hafifçe çıkık duran alt dudağı, Brooke'a yönelttiği karanlık bakışlar ve omuzlarının aşırı dramatik bir şekilde çökmesi. Ama Leah, Eli yanındayken her zamanki zavallı ben rutinine gerçekten teslim olamazdı. Kendisini coşkulu bir gelin adayı olarak göstermesi gerekiyordu; aynı zamanda avlanan bir kurban olduğu halde zor bir roldü bu.

Keşke bu durumda, bu gece, iki rolünün gerçekten tek bir rolde birleştiğini bilseydi.

Marilee, her zamankinden daha sessiz olsa da, baharatlı çorba, sıcak ekmek dilimleri ve Marilee'nin ısrarla seçip tabağının kenarına koyduğu lahana, kabak çekirdeğı ve kurutulmuş yaban mersininden yapılmış bir salata tüketirlerken sohbete kendi payına düşen kısmı sürdürdü.

"Demek Leah adaya gelmenin senin fikrin olduğunu söylüyor?" Brooke Eli'a söyledi.

Yuvarlak masanın karşısında oturuyordu; çam kozalakları, çobanpüskülü ve yeşilliklerden oluşan küçük bir düzenleme onları ayırıyordu. İçkinin etkisi geçmişti ve onunla gerçekten yüz yüze konuşabilirdi. Ama lanet olsun, Gideon'a benziyordu. O Gideon'du. Bunu biliyordu! Ve bu onu çok korkutuyordu.

"Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

Onu nasıl çağırabilirdi? Onu nasıl ifşa edebilirdi?

Brooke hâlâ onu kandırmaya, bir sahtekâr olduğunu ve muhtemelen Leah'nın masum bir kurban olduğunu kabul ettirmeye çalışıyordu. Bir işaret. Geçmiş ve ablasına duyduğu kıskançlık değilse bile düpedüz haset yüzünden Leah'ya kullanılma zevkini tattırmaktan nefret ediyordu. Yine de Leah, ablasının kendi hayatını mahvettiğini iddia ettiği gibi Brooke'un hayatını da mahvetmeye çalışır mıydı? Gerçekten de Gideon'u buraya getirip onun başka biri olduğunu, evlenmeyi düşündüğü biri olduğunu iddia edecek kadar yüz­süz olabilir miydi?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama akli her zamanki kadar keskin değildi. Neal'ın martinisi sertti: iki zeytinle birlikte sadece bir fısıltı vermut içeren çift kadeh cin. Ve çabucak mideye indirmişti. Sonra akşam yemeğinin yanında şarap vardı. Bir kadeh içmişti, belki iki, ama kesinlikle üç değil ... ya da ...

Leah boşlukları doldurdu. "Eli seninle aramızın pek iyi olmadığını öğrendi ve bundan hoşlanmadı." Onun yanına oturdu ve uzanıp eline dokundu.

"Beğenmedin mi?" Brooke tekrarladı.

"Hı-hı." Leah başını salladı, kaşları kalkıktı, neredeyse Brooke'u tartışmaya cesaretlendiriyordu. "Konuşmadığınızı biliyordu ve sonra Marilee Noel için buraya geleceğini söyleyince hepimizin bir araya gelmesini önerdi. Biz kız kardeşlerin arayı düzeltmesi gerektiğini söyledi. Nasıl demiştin?" dedi Eli'a bakarak, "aileyi kucaklamak mı?"

Tanrı aşkına. "Bu doğru mu?" Brooke böyle dedi ve Neal'dan bir uyarı bakışı aldı.

"Öyle," diye ısrar etti Leah ve ayağa kalktı. "Yaptığı şey bu. O bir tür danışman."

"Bir psikiyatrist mi?" Neal sordu.

Eli başını salladı. "Doktor değilim." Neal'ın bir sonraki sorusunu tahmin ederek ekledi: "Psikolog da değilim. Aslında yaptığım iş bu değil."

"Ne o zaman? *Gerçekte* ne iş yapıyorsun?" Brooke, onun bu inceleme altında kıvrınmasını bekleyerek sordu.

O yapmadı. "Müşterilerime ücretsiz tavsiyeler veriyorum. Ben kişisel antrenörüm." "Ne tür **tavsiyeler**? Evlilik sorunlarını çözüyor musunuz?"

ısrar etti. "Aile sorunları mı?"

Dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Daha çok sağduyuyu kullanmak gibi. Müşteriler bana gelir ve konuşmaya başlarlar, hepsi bu." Leah'ya anlamlı bir bakış gönderdi. "Ben eğitimli bir danışman *değilim*."

"O bir yaşam koçu," dedi Leah.

Brooke, "Diplomasız," dedi ve Leah öfkelenmiş görünürken, Eli -ya da her kimse- dudaklarında yavaş bir gülümsemenin gezinmesine izin verdi. Altta yatan tüm bu gerilim onu eğlendiriyordu.

"Bir yaşam koçu tam olarak ne yapar?" diye sordu, zorlayarak. "İnsanlara yardım eder!" Leah'nın gözleri kısıldı.

"Yani kişisel antrenör olmak için üniversiteye ya da özel bir okula gitmediniz mi? İnsanlara hayatlarını nasıl yaşayacakları konusunda 'koçluk' yapmayı planlıyorsanız, bazı sertifikalara sahip olmanız gerekmez mi?"

"Bunun için diplomaya ihtiyacı yok!" Leah sinirlenmeye başlamıştı.

"Öyle değil mi?" Alkol dilini gevşetmiş olsa da, Brooke onun resmi bir eğitime ihtiyacı olduğunu düşündü. "Peki ya yelkencilik?" diye sordu.

Boynundaki kaslar biraz gerildi mi?

"Birazcık."

Brooke, "Hiç yelkenli teknen oldu mu?" diye sordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı ama dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Tanrı aşkına, dur artık," dedi Leah. Soğuk bir sırıtış zorladı ve eğer öldürebilecek bir bakış olsaydı, Brooke beş dakika önce ölmüş olurdu. "Hadi biraz şampanya içelim," diye zorladı Leah. "Bence bunu kutlamalıyız!"

Sandalyesini arkaya itti, buzdolabına koyduğu şişeyi bulup çıkardı ve masaya geri getirdi. Eli'ye "Bu şeref sana ait," dedikten sonra dolabı karıştırdı ve annelerinin evlendiğinden beri sahip olduğu, yakın bir arkadaşının hediye ettiği beş şampanya flütünü buldu. "Yasal olmadığınızı biliyorum," dedi Marilee'ye saplı bardakları hızla yıkayıp masaya dönerken, "ama biraz geçiştirebiliriz."

"Her gün evlenmeye karar vermiyorsun diye mi?" Brooke sordu. Leah hızlı bir nefes aldı. *Vay canına, diye mırıldandı. Bel altı vuruş.*

Brooke bir şeyler daha söylemek üzereydi ki Neal elini Brooke'un kalçasına koydu, parmakları gergindi. Başını hafifçe salladığı neredeyse fark edilmiyordu. Ama kadın onun mesajını yakalamıştı: Şimdi zamanı değildi.

Anlamadığı şey, hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacağıydı.

Hiç.

"Pooh, Brooke. Aş artık bunları. Sana daha önce de söyledim, Sean, yani Eli benim hakkımda her şeyi biliyor. Evliliklerim hakkında."

"Ve onun hakkında her şeyi biliyorsun?"

"Her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim!" Leah ısrar etti. "Eli-lütfen. Hadi yapalım şu işi!"

Eli, Leah'nın titreyen parmaklarından şampanya şişesini alırken Brooke, "Hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmıyorum," diye itiraz etti. "Sadece soruyorum."

"Elbette," dedi Leah buz gibi bir sesle. Çenesi sabit, dudakları düzdü.

Eli Brooke'a, "Belki de Leah senin hakkında her şeyi bilmiyordur," dedi.

"Ne?" Brooke onun cesaretine inanamıyordu.

"Olur böyle şeyler. Kardeşler birbirlerinden sır saklar," dedi Eli ve Leah, o aptal haliyle, sanki onu kurtarmaya gelmiş gibi memnun görünüyordu.

Oh kurtar beni!

Marilee döşeme tahtalarının arasında eriyip kaybolmak ister gibi bakarken ve Neal bir yay kirişi gibi gergin otururken, Eli folyoyu yırttı, mantarı yerinde tutan teli bükte ve sonra hızla mantarı şişeden çıkardı. Şampanya, silah sesine benzeyen bir gürültüyle patladı. Brooke bir an için geçmişe döndü ve o soğuk, karanlık suda patlayan silahı hatırladı.

Patlamayı. Kanı. Uzaklara sürüklenirken hayalet gibi görünen yüzünü. O gün yaralanmıştı. Yaralanmış olmalıydı. Sadece düşükten kaynaklanmış olamayacak kadar çok kan vardı.

... ve yine de onun kendini sudan çıkardığını görmüştü. Gaza bastığını, çıldırdığını, içi kasılırken arabayla uzaklaştığını hatırlıyordu.

Sertçe yutkundu ve kendi yüzünün de renginin solduğunu hissetti.

Gözlerini kırptırdığında, Eli'nin bardakları doldururken ona baktığını gördü.

Ondan haber almayı bekliyordu.

Ya da polisten.

Ya da birini.

Haftalardır kapıya biri gelse donup kalıyordu, kapısında onu ya da verandada onlarca soru soran bir polis göreceğinden emindi.

Onun yerine sessizlik vardı.

Kutsanmış ama soğuk bir
sessizlik.

Kapısına, okuluna ya da aracına gelip onu beklemedi.

Aramadı ya da mesaj
atmadı. E-posta yok.

Ve isimsiz bir arayandan gelen tüm o hırıltılı uyarılar kesilmişti.

Sessizlik sağır ediciydi ve ilk birkaç hafta onu gerginleştirmişti. Zar zor yemek yiyor, telefon ya da kapı zili her çaldığında yerinden sıçırıyordu. Boş rihtımın görüntüsü bile, onun yelken açmış olduğu bilgisi, zihnini rahatlatamıyordu.

Sonunda korkuları azaldı.

Ama onun yeminini hiç unutmamıştı: *Seni asla bırakmayacağım. Asla.*
Ve şimdi hiç beklemediği bir anda onu yakalamıştı.

"Brooke?" Neal onu günümüze geri getirdi ve Eli'nin ona bir kadeh şampanya uzatmaya çalıştığını gördü.

"Ah. Özür dilerim. Hayal kuruyordum sanırım."

Brooke, Eli'nin uzattığı elindeki flütü alırken Leah tiksintiyle küçük bir homurtu çıkardı.

"Bize!" Leah bir yudum almadan önce bardağını kaldırdı.

Brooke, "Birlikte yıllarca mutlu olmanız dileğiyle," diye ekleyemedi.
"Aileye hoş geldin Eli." diye de zorlayamadı. Çünkü öyle hissetmiyordu.
Ve bu bir yalan olurdu. Onun bir sahtekâr olduğunu biliyordu. Akıl almaz, ürkütücü bir oyun oynuyordu.

Neal zayıf bir "Duyduk duymadık demeyin," derken, kadehini kadeh kaldırmak için gevşekçe kaldıran Marilee sanki gezegende başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Ailemize," dedi Eli. "Her zaman birlikte olalım." Adam gelinine baktı, sonra bakışları masanın üzerinde gezindi, Brooke'un üzerinde bir an için fazla uzun kaldığını düşündü. Yoksa kendi endişesi, acı dolu anıları mıydı? Ya da çoktan içmiş olduğu alkolün kan dolaşımına karışması mıydı?

"Ölüm bizi ayırana dek," diye fısıldadı Leah ve Brooke neredeyse şampanyasını yudumlarken boğulacaktı.

Yok artık!

Marilee bardağını yudumlayıp bırakmadan önce nefesinin altından
"Tuhaf," diye fısıldadı.

Tüm bu sahne Brooke'un kanını dondurdu ama içi çalkalanmasına rağmen yemeğin geri kalanını bitirmeyi başardı. Hatta Leah'nın San Francisco'da keşfettiği "en sevimli küçük fırından" getirdiği el süslemeli petits fours'lardan birini bile yuttu.

"Kesinlikle büyüleyici, Marilee, *bayılacaksın*. Presidio'dan çok uzakta değil. Gelip ziyaret etmeniz *gerekecek*. Sana her yeri gezdiririz."

Cesedimi çiğnemedi! Marilee'nin onları ziyaret etmesine imkan yoktu.

Brooke yine Eli'nin gözlerinde karanlık bir eğlencenin pırıltısını yakaladı.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

Bütün senaryo sahnelenmiş gibiydi.

Leah çok çabalıyordu ve Eli'nin nesi vardı? Gideon'a benziyordu ve sesi de Gideon gibi çıkıyordu. Onu ne zaman kendisini izlerken yakalasa, Gideon'un kendisine biraz fazla uzun süre baktığında yaşadığı hissi yaşıyordu.

"San Francisco'ya gittim," dedi Marilee.

"Peki, tekrar gelin. Yapacak, görecek, keşfedecek çok şey var. Getir . . .uh, şu yeni erkek arkadaşın. Adı ne?" "Wes."

"Evet, Wes'i getir!" dedi coşkuyla ve şampanyasını bitirdi. "Bunu bir parti haline getireceğiz!"

Asla, diye düşündü Brooke.

Marilee solgun görünüyordu. "Elbette," dedi zayıf bir sesle. "İzninizi isteyebilir miyim?" Kimse cevap veremedi sandalyesini geriye itti ve merdivenlerden yukarı fırladı.

Leah onun gidişini izledi. "O iyi mi?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedi Brooke. "Kontrol edeceğim."

Neal peçetesini yere bıraktı. "Belki de-"

"Ben hallederim." Brooke çoktan masadan kalkmış ve aceleyle merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Marilee çoktan odasına girmiş, alt ranzaya uzanmış ve telefonuyla mesajlaşıyordu. "İyi misin?" Brooke sordu.

"Sanki!" Marilee kısa bir of çekti. "Öyle mi?"

Brooke bir omzunu kaldırdı. "Belki."

"Yalancı." Telefonu çaldı ve bir mesaja baktı. Parmakları küçük klavyenin üzerinde uçtu. "Ben iyiyim," dedi düz bir tonda ve sonunda başını kaldırıp baktı. "O adamdan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

"Eli."

Çenesi yana doğru kaydı. "Evet. Eli." Ama ses tonunda Brooke'un dikkatini çeken bir şey vardı.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ne? Hayır. Hayır. Neden yapayım ki?" Marilee, başka bir mesaj daha çınlarken biraz savunmacı bir tavırla konuştu. "Sadece bir his. Bilmiyorum." Tekrar yazmaya başlamıştı. "Ve kabul edelim, Leah Teyze'nin erkek zevki pek iyi değil."

"Bu konuda tartışmayacağım."

"Her şey çok sahte görünüyordu. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu. Bilirsin, yalnız kalmak." Marilee'nin dikkati tekrar telefona yönelince Brooke ipucunu aldı ve onu rahat bırakarak kapıyı usulca arkasından kapattı.

Alt kattan sesler geldiğini, bulaşıkların toplandığını, bir telaş olduğunu duydu. Misafir odasının kapısına baktı. Ajar. Çağırıyor. Daha fazlasını öğrenme şansı.

Ama hızlı çalışması gerekiyordu. Birinin alt katta ne kadar kalacağını kim bilebilirdi?

Sessizce misafir odasına girdi. İçeride Eli'nin cüzdanını aradı; şifonyerde ya da komodinin üzerinde görünmüyordu ama spor çantası pencerenin altında açıktı ve hemen yanına gidip içindekileri karıştırdı. Dinlemek için kendini zorlarken kalbi güm güm atıyordu.

Çabuk, çabuk, çabuk! Merdivenlerde bir ayak sesi mi vardı?

Oh, kahretsin!

Aklından başka bir düşünce geçti. Ya kamerayı duşa koyan kişi bu odada bir yere başka bir kamera yerleştirmişse ve bu kişi Gideon/Eli ise?

Pekala, zor.

Artık çok

geç.

Bu onun şansıydı.

Bir tane daha alamayabilir.

Spor çantasını hızla karıştırırken kot pantolon, çorap, boxer ve gömlekten başka bir şey bulamadı. Şu soluk tişört tanıdık geliyor muydu? Yıpranmış kotlar Gideon'un giydikleriyle aynı mıydı? Hatırlayamıyordu, hiçbir fikri yoktu ve tam vazgeçmek üzereydi ki, yeşili solmuş olan spor çantasında, daha önce dikilmiş olan bir şeyin şimdi açıkça kaybolduğu koyu renkli bir kanvas yama olduğunu gördü. Bir kimlik yaması mı? Başka bir adam için mi? Bu spor çantasını *Medusa'nın* kamarasında görmüş müydü? Kapının aralık olduğu küçük dolaplardan birinde bir köşesi görünüyormuydu? Emin değildi. Kenarlarını yokladı ve

altta ve . . . ne? Sert bir şey. Neredeyse görünmez fermuarlı bir cepte.

Boğazı kurudu, koridordan gelebilecek herhangi bir sesi dinledi, fermuarlı alana, sahte bir tabana uzandı ve kılıflı bir av bıçağı buldu. Bıçağı çıkardı ve daha fazla yokladı. Hiçbir şey yoktu.

Neden silahı getirsin ve bir şekilde buraya kaçırsın ki? Aklına iyi bir neden gelmiyordu.

Yine bir ayak sesi duyduğunu sandı ve çantadan uzaklaştı. "Brooke?"

Neal ona sesleniyordu ve çok yakındaydı.

Lanet olsun!

Kendini nasıl açıklayabilirdi ki?

Ve sonra onu gördü. Eli'nin cüzdanı, komodinden düşmüş gibi yerde duruyordu. Ama onu karıştıracak zamanı yoktu. Hiç düşünmeden yıpranmış deri cüzdanı halının köşesinden aldı ve onu ve bıçağı kazağının eteğinin altına sakladı. Her biri ceplerine giremeyecek kadar büyüktü ve açıklayamadığı bir şişkinlik gösteriyordu.

Koridorda bir kapı açıldı. "Hey," dedi Neal ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Odanın öbür ucuna gizlice geçti.

"Anneni gördün mü?" Neal sordu.

Kalbi boğazında düğümlenen, avuçlarında ter birikmeye başlayan Brooke kapıyı gürültüsüzce araladı. Açıklıktan baktı ve kocasının Marilee'nin odasına doğru eğildiğini gördü.

"Evet," diye yanıtladı Marilee, "az önce buradaydı." "Bizim odamızda olmalı."

Nabızı kulaklarında gümbür gümbür atarken, Neal'ın koridoru geçmesini en ince çatlaklardan izledi.

Adam odaya girip ona seslenir seslenmez koridora çıktı, kapıyı kaydırarak kapattı ve kınılı bıçağı sırtının arkasına, kot pantolonunun kemerinin altına kaydırırken "Burada," dedi. Gizlice hareket ederek cüzdanı vücuduna bastırdı.

Bir saniye sonra Neal tekrar koridordaydı. "Ne yapıyorsun?" "Neye benziyor?" Çenesini banyoya doğru eğdi.

"Biliyorum ama... neden bizimkini kullanmıyoruz?" Küçük, bitişik banyosu olan odalarına doğru bir bakış attı.

"Bilmiyorum. Bu bir sorun mu?"

"Şey, hayır. Tabii ki hayır." Omuz silkti, yüzündeki ifade bunu tuhaf bulduğunu belli ediyordu.

Cüzdan aşağı doğru kaydı.

Leah merdivenleri tırmanırken onu yanına daha sıkı sıkıştırdı.

"Oh," dedi Neal ve Brooke'un birbirine sokulduğunu görünce. "Nedir bu? Siz ikiniz biraz sohbet mi ediyorsunuz?"

Kaygan deri cüzdanı sabitlemek umuduyla kolunu yanına bastıran Brooke, "Banyoda sabun ve el havlusu olup olmadığını kontrol ediyordum. Daha önce unutmuşum."

Biraz çakırkeyif olan Leah buna inanmış görünüyordu. "Eli nerede?" Brooke sordu.

"Yürüyüşe çıktı." Gözlerini devirerek sigara üfler gibi yaptı. "Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı, bilirsin. Sanki sigara içmek için dışarı çıktığını bilmiyormuşum gibi." İçini çekti. "Sanırım o mükemmel değil."

Çok uzak bir ihtimal değil, diye düşündü Brooke, cüzdan ona sıkıca yapışmıştı, bıçak en azından kıpırdamıyordu.

"Shep'i de yanında götürüyor," diye duyurdu Leah banyoya girerken.

"Ne?" Brooke, Shep'in kaybolduğu ve bir "yabancı" onu parkta Leah'ya geri getirdiği gecenin paniğine geri döndü. Cüzdan kayarak kazağın etek ucunu itti.

Leah inanmayan bir ifadeyle, "O köpeği seviyor," dedi. "Bu ne kadar tuhaf?"

Öyle değil.

"Sanırım bir köpek yavrusu almamız gerekecek." Leah kapıyı arkasından çekip kapattı.

Onu.

Brooke cüzdanı hâlâ kendisine doğru bastırıyordu. merdivenler için.

Tam en üst basamağa ulaştığında, arka verandaya açılan Fransız kapılarının tıkırtısını duydu. Lanet olsun! Birinci kata koşarken neredeyse ayağı takılıyordu ve ön kapının yanındaki kancadan ceketini kaptı. Sonra etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınarak Eli'nin sürgülü cüzdanını ceplerinden birine, bıçağı da diğerine sıkıştırdı.

Arka kapıdan aceleyle dışarı çıktı ama kimseyi göremedi. "Shep!" diye seslendi ve evin yan tarafından yumuşak bir havlama sesi duydu. Köşeyi hızla döndü ve Eli'yi elinde tasma, köpeğin yanında buldu. "Hey! Bekle!"

Durdu, yüzünü ona döndü ve kardan yayılan ışıktaki tıpkı Gideon'a benziyordu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu, karanlık etraflarını sarmıştı, sadece pencerelerdeki ışığın kar üzerindeki yansıması aydınlık veriyordu.

"Sadece bir molaya ihtiyacım vardı, sanırım." "Köpeğimle mi?"

"Gelmek istedi." "Daha önceki gibi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Gözleri gölgeliydi, tüm yüzü gölgeler içindeydi ama çenesinin gerildiğine yemin etti. "Güzel."

"Eli Stone değil." Nabızı beyninin içinde hızla atıyordu.

"Hayır mı?" Sesi şaşırılmış gibi gelmiyordu.

"Vazgeç, Gideon. Kız kardeşimle ne halt ediyorsun? Neden buradasın?"

"Gideon?"

"Tanrı aşkına!"

"Tekrar soruyorum, neden bahsediyorsun?" Sesi sertti. Alınmıştı. Ve karanlıkta emin olamıyordu. "Eli

Stone gibi davrandığını biliyorum."

Cevap vermediği birkaç dakika oldu, rüzgâr çevredeki ağaçların arasından hızla geçerken, daha uzakta sörf donuk, her zaman var olan bir kükreme iken. "Neden olmadığım biri gibi 'poz' vereyim ki?" diye sordu. "Aklını mı kaçırdın sen?" Adam sanki onun gerçekten deli olduğunu düşünüyormuş gibi ona baktı.

Ve sonra durdu.

Ya her şeye rağmen yanılıyorsa?

Ya bu adam, ilişkiye girdiği adamın görsel ikiziyse? Ya Gideon'a neredeyse tıpatıp benzeyen biriye? Dünyada böyle insanlar vardı ama Leah'nın Gideon'a benzeyen biriyle birlikte olma ihtimali astronomikti. İmkansızdı. Hayır, yanılmıyordu.

"Neden?" diye
tekrarladı. "Geri
almak için ..."

"At? Kime?" Alçak bir ıslık çaldı. "Oh, sana." Başını sallayarak elini cebine attı ve bir paket sigara çıkardı. Sanki onlarca yıllık alışkanlığı varmış gibi bir tane yaktı. "Bu oldukça bencilce, öyle değil mi? Leah beni bu konuda uyarmıştı."

"Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum."

"Hayır. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Belli ki." Paketi ona uzattı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, içmiyorum..." Tabii ki markanın Marlboro Lights olduğunu gördü, Gideon'la seviştikten sonra bir kez içtiği marka. Gideon bir nefes bile çekmemişti. "Çıkar şunu buradan," demişti. "Babamın onlara tabut çivisi demesinin bir nedeni var." Ve bir daha onun yanında sigara içmemişti.

Ama şimdi . . .

Eli sigarasını sertçe çekti, ucu gecenin karanlığında kıpkırmızı parlıyordu, onun baktığını fark etti. "Leah bunlardan nefret eder," dedi. "Evlendiğimizde bunlardan vazgeçeceğimi söylemiştim." Verandayı destekleyen direğe yaslandı. Ses

-Gideon için çok alçak. Sigaradan mı?

Hayır. Eğer Gideon'sa -ki öyleydi- sigara tiryakisi gibi bir ses geliştirmek için çok erkendi. Sadece gizliyordu.

"Bak. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir nedenden dolayı yanlış bir başlangıç yaptık." Uzun bir nefes daha çekti, sonra sigaranın geri kalanını çimlere fırlattı ve karda sönüp yok oldu. "Belki de baştan başlamalıyız."

Ve bu sözleri söyleme şekli kalbinin donmasına neden oldu.

"Baştan başlamak mı?" diye tekrarladı, elini ceketinin cebine sokarak bıçağın -onun bıçağının- güvenliğini hissetti. Her ihtimale karşı. "Yapabileceğimizi sanmıyorum."

Gülümsemesi silahsızlandırıcıydı. "Asla çok geç değildir." Ona doğru bir adım attı.

Nefesi kesildi ve adamın ona gönderdiği bakış -o kadar yoğun, o kadar tehlikeli- kalbinin neredeyse durmasına neden oldu.

Kapı yüksek bir gıcırtyla açıldı.

Leah verandaya çıktı. "İşte buradasın!" dedi Brooke'u görmeden önce. "Burada neler oluyor?" Kollarını vücuduna doladı ve dramatik bir şekilde titredi. "Tanrım, çok soğuk."

Brooke hızla, "Nişanlıyı tanımaya çalışıyorum," dedi.

Eli sert bir sesle, "Beni başka biriyle karıştırdı," dedi.

BÖLÜM 35

"Kim?" Leah sordu. "Brooke seni kiminle karıştırdı?" Brooke'a şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra, "Ve Tanrı aşkına, içeri gel. Dışarısı buz gibi." Titredi ve kapıyı açık tuttu.

Eh, artık ok yaydan çıkmıştı. "Eli, hastane yazılımı satarken tanıdığım bir adamın tıpatıp aynısı," dedi Brooke, eve girerken hemen kısmi bir yalan uydurarak. "Adı Gideon Ross'tu."

Shep içeri girip kapıyı arkalarından kapatırken Eli, "Bunu çok sık duyuyorum," dedi. "İnsanlar benim başka biri olduğumu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Leah başını salladı. "Yanlış anlamış olmalısın," dedi Brooke'a. "Bir hata yaptığını düşünmek zor, biliyorum, ama işte." Sonra Eli'a döndü. "Ayrıca, bence oldukça eşsiz görünüyorsun." Göz kırptı. "Ve tabii ki çok yakışıklısın."

"Elbette," diye cevap verdi, ona sırtarak ama Brooke'a da bir bakış atarak.

Bu mide bulandırıcı görüntüye tanık olmak istemediği için mutfığa gitti ve orada bir havlu bularak sırf bir şeyler yapmak için tezgahı silmeye başladı. Neyse ki Marilee hâlâ üst kattaydı.

Ceketini çıkarmaya başladı, sonra ceplerindekileri düşünerek tereddüt etti. Bıçağı ve cüzdanı yatak odasında saklamayı düşündü ve merdivenlere yöneldi. O sırada Leah'nın Eli'yi yanağından hafifçe öptüğünü, sonra da burnunu kırıştırdığını gördü. "Bırakacağına söz vermiştin."

"Evlendikten sonra," diye hatırlattı ona.

"Seni buna zorlayacağım." Parmaklarını nişanlısının kılere geçirip Eli'ı oturma odasına çekerken gözleri yine parlıyordu ve bakışları müzik setine takıldı. Görünüşe göre, muhtemelen nişanlısına çok kaptırdığı için daha önce fark etmemişti. "Aman Tanrım, bunlar ninemin eski plakları mı?" diye sordu, plakların kılıflarını kaldırıp karıştırarak.

"Elbette." Brooke ceketini silkti ve ilk fırsatta yukarı çıkarma niyetiyle gözlerini Eli'dan ayırmadı.

"Bunları tekrar tekrar çaldığını hatırlıyorum. Ya sen?" diye sordu Brooke'a. Çoktan müzik setini kurmuş, hoparlörleri ayarlamış ve bir LP'yi pikaba yerleştirmişti. Birkaç saniye sonra Elvis'in sesi "Blue Christmas" ı mırıldanırken odayı doldurdu. "Oh adamım," diye fısıldadı,

müzik setinden uzaklaşarak. "Babam gittikten hemen sonra annem bunu çalardı." Hüzünlü görünüyordu. "Bu onu hep çok üzzerdi."

Neal ofis alanından dışarı çıktı ve "Belki de biraz daha moral verici bir şeyler dinlemeliyiz" dedi.

"Evet," diye onayladı Brooke. İhtiyacı olan son şey onlardan herhangi birinin hüzünlenmesiydi.

Ama Leah yan masada bulduğu şişenin ucuyla şampanya kadehini doldurduktan sonra ateşin önünde yavaşça dans etmeye başladı. "Nana ona çok kızardı."

"Doğru." Brooke bunu düşünmek istemiyordu. Plajın dönmesini ve hüzünlü notalarını göndermesini durdurmak istedi ama Leah yüzünden bu isteğini bastırdı ve mutfak tezgâhını pırıl pırıl parlayana kadar cilalamaya geri döndü. Douglas Fletcher kafese kapatılamayacak kadar özgür bir ruh olduğuna, artık bir eşe ve iki kıza ihtiyacı olmadığına ya da bağlanmak istemediğine karar verdiğinde annelerinin yaşadığı acıyı düşünmemeyi tercih etti.

Neyse ki şarkı bitti, ama Leah aniden tekrar pikabın başına geçti ve şarkıyı tekrar çalmak için iğneyi kaldırdı.

"Yapma," dedi Brooke. "Bu bir kutlama, değil mi? Mutsuz zamanları düşünmeye gerek yok."

"Ama ben bu şarkıyı *seviyorum*! Annemin en sevdiğiydi!" Ve Elvis'in sesi tekrar şarkı söylemeye başladı. Sallanmaya başladı. "Senin sorunun bu Brooke," dedi. "Hayatındaki acılarla asla yüzleşmek istemiyorsun, bu yüzden de asla üstesinden gelemiyorsun."

"Demek şimdi psikolog *oldun*."

"Çok fazla danışmanlık aldım," diye itiraf etti. "Bir eğitmenen mi?"

"Ve sertifikalı psikologlar!"

"Boşanmalarınız yüzünden mi?" Brooke bunu söyledi ve Leah'nın irkildiğini fark edince sözlerini geri almak istedi.

Sonra kız kardeşi ona yüklendi. "Evliliklerim sona erdiğinde öfkem ve umutsuzluğumla başa çıkmak için elbette yardım aldım, hepsiyle. Ama ne zaman bir danışmana gitsem, 'sorunlarımın' çoğunun" -parmaklarıyla tırnak işareti yaptı- "esas olarak senin yüzünden olduğu ortaya çıktı, Brooke. Yetersizlik duygularım ve sevgi ihtiyacım zehirli ilişkimizden ve senin bana yaptıklarından kaynaklanıyordu."

"Benim yüzümden mi?" Brooke başını öyle sert salladı ki atkuyruğu gevşedi. "Kurtar beni! Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Kafana silah dayayıp seni o eziklerden biriyle evlenmeye zorlamadım!"

Leah dişlerinin arasından bir nefes çekti. Tokat yemiş gibi görünüyordu. "Her şeyi sen başlattın!" diye suçladı, kelimeleri zehirle doluydu. "Neal ile."

"Oh whoa. Tanrı aşkına-" Neal çamaşırhaneden çıkarken kısa bir süre durdu. "Yapma," diye uyardı.

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı, gözlerini ona dikmişti. "Bana hâlâ suçlu hissettiğini söyleme."

"Leah," diye uyardı.

Brooke Eli'ı sessizce ekranı izlerken yakaladı, gözleri tüm senaryoyu kavramıştı.

Leah'nın keyfi yerindeydi. "Öyle, biliyorsun," dedi Brooke'a. "Ve bana sorarsan, sanırım beni hiçbir zaman gerçekten unutamadı." Çenesi meydan okurcasına eğilmişti. "Öyle değil mi?" diye kayınbiraderine çıkıştı. "Hadi ama Neal. Kabul et."

Neal kaşlarını çattı. "Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırmışsın."

"Tabii. Suçu alkole at. Ya da beni. Ya da Marilee'ye, çünkü benimle hâlâ görüşürken Brooke'u hamile bıraktın, ama neden gerçeği itiraf edecek kadar erkek değilsin?" diye suçladı ve içkisinden arta kalanları devirip kadehi şöminenin üzerine koymaya çalıştı. İnce bardak sallanıyordu. Leah bardağı almak için hamle yaptı ama bardak devrildi ve ocağın sert taşlarına çarparak parçalandı.

"Olamaz! Annemin şampanya kadehi!" Brooke'a ters ters baktı, gözyaşları filizleniyordu. "Bana ne yaptırdığına bak!"

"Ben mi?" Brooke yarımadayı yuvarladı ve Elvis Noel'de yalnızlık hakkında şarkı söylemeye devam ederken, dökülen şampanya parçalarını toplamak için bir havlu kullandı. "Sana hiçbir şey yaptırmadım."

"Tabii ki yaptın! Hayatımın böyle olmasının sebebi sensin! Her zaman her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun!"

"Ne?" Brooke hemen öfkelenmişti. "Beni suçlama!"

Leah mutfağa öfkeli bir bakış fırlattı; Neal yarımadanın diğer tarafında durmuş, yaşanan çirkin dramı izliyordu. Sonra da Brooke'a hırladı: "Her şeyi sen başlattın!" Sesi alçaktı, neredeyse tehditkârdı, müzik setinden zar zor duyuluyordu ama Brooke onu net bir şekilde duydu. "Eli'ı dinlememeliydim! Buraya asla geri dönmemeliydim!"

"Belki de yapmamalıydın!" dedi Brooke. Elvis bir nota daha söyleyemedi Brooke pikaba doğru yürüdü ve iğneyi kapattı.

kulakları patlatan bir ılılıkla eski kanalların üzerinden atlıyor.

"Korkunsun!" Leah odadan çıktı ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp kısa koridordan aşağı indi. Bir saniye sonra bir kapı o kadar sert çarptı ki tüm evi salladı.

"Sana da Mutlu Noeller!" Brooke havluyu ve kırık camı mutfak lavabosuna fırlatırken Eli nianlısının peşinden gitti, botları merdivenlerde çınlıyordu.

"Tanrım, Brooke," dedi Neal. "Leah'yı hiç rahat bırakmayacak mısın?"

"Evet. Evet, yapabilirim. Bana bir tane verdiğinde! Ne tür bir numara çekiyor, ha? Tam burada, tatilimizde evlenmeyi planladığı sürpriz nianlısını karşımıza çıkartıyor. Bırakın tanışmayı, adını bile duymadığımız bir adam! Bunu kim yapar?" diye sordu.

"Belki de yeniden ailenin bir parçası olmak isteyen biri."

Şaşkınlıkla ona, yıllar önce evlendiğı ve bazen tanımadığını düşündüğü bu adama baktı. "Neden hep böyle yapıyorsun?" diye sordu, Leah'nın onu nasıl kışkırttığını düşünerek. "Neden içten içe onu savunma ihtiyacı hissediyorsun?"

"Belki de bir ampiyona ihtiyacı olduğı içindir." "Gid-Eli var! Onun ampiyonu olabilir!"

"Neler oluyor?" Marilee merdivenlerin tepesinden seslendi, ardından hızlı ve hafif adımlar duyuldu ve Shep'le birlikte Brooke'un hâlâ cam parçalarını topladığı oturma odasına girdiler. "Bekle, sakın söyleme!" Dramatik bir etki yaratmak için elini kaldırdı. "Annem ve Leah Teyze kavga ediyorlar. Yine."

"Hepsi bu kadar," dedi Neal. "Bakın, ben bu işin dıındayım." Ellerini kaldırdı ve geriye, derme çatma ofisine doğru yürüdü. "Bu annenle kız kardeşı arasında." Sonra amaşır odasına açılan ve nadiren kullanılan ağır cep kapısını kapattı.

Brooke, "Sanki işin ortasında sen yokmuşsun gibi," diye bağırınca Marilee, Brooke'a "Buna dayanamam," der gibi bir bakış attı.

"Bir yolunu bul," dedi Marilee, enesi öfkeyle dışarı doğru ıkıktı. "Ve ikiniz de -siz ve Leah- byyn artık! Tanrıya kr Wes'i bu bok fırtınasına davet etmedim!"

"Vay canına!" Brooke, Marilee'nin kullandığı dil karşısında aşkına dönmüştü. "Bir daha benimle sakın böyle konuşma!" Brooke uyardı ama Marilee odadan çıkmış, Shep'in peşinden merdivenleri çıkmıştı.

"Harika. Sadece ... harika." Gözlerinin arkasında zonklamaya başlayan baş ağrısıyla Brooke mutfak tezgahına yaslandı ve derin nefesler aldı. Önce iki. Sonra beş. Sonra on. Kan basıncının normale döndüğünü ve değişken öfkesinin bir kısmının yatıştığını hissedene kadar. Hâlâ kız kardeşine çok kızgındı, hâlâ Eli Stone'a güvenmiyordu ve kızına çok öfkeliydi ama tüm öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

Noel'di. Onlar bir aileydi.

Ve Leah, Brooke istese de istemese de Eli Stone'la evleniyordu. O her kimse artık.

Alkolün, tartışmaların ve kafasını kurcalayan anıların artçı etkilerinin yol açtığı baş ağrısı gerçekten de etkisini göstermeye başlamıştı. Lavabonun yanındaki mutfak dolabında biraz Tylenol buldu ve şişenin kapağını açtı, tam o sırada üst katta bir kapının kapandığını ve Eli'nin ağır adımlarla geri döndüğünü duydu.

Mükemmel, diye düşündü, iki kapsül salladı ve kuru kuru yuttu. İlk kez nispeten yalnızdılar. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, bazı cevaplar alma ya da adamın ağzından kaçırıp kendini ifşa etme ihtimali vardı.

"Herkes nerede?" diye sordu etrafına bakarak.

"Hepsi köşelerine çekildi. Leah üst katta, değil mi?"

Başıyla kısa bir selam verdi. "Ve kızgın."

"O ve ben birbirimize girdik," diye açıkladı. "Çok fazla alkol. Çok az sağduyu. Bir de gizemli nişanlı sorunu var."

"Gizem yok," diye ısrar etti, ama onun masumiyetinin ötesinde daha karanlık bir şey gördü - yoksa her şeyi hayal mi ediyordu?

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmadığımı bilmeni istiyorum. Neden ailenle birlikte değilsin? Noel'deyiz."

"Yok." "Kullanışlı."

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok sert."

"Tamam. Belki." Onunla oynuyor muydu? Tabii ki oynuyordu. "Peki neden sende yok?"

"Araba kazası. Uzun zaman önce."

Ciddi biriydi. Acımasızdı. Ve Brooke ilk kez onun sözlerinde bir gerçeklik payı olduğunu düşündü. "Ailen mi?"

"Ve kardeşim."

"Tanrım, özür dilerim," dedi otomatik olarak, ama ona hâlâ güvenmiyordu.

Ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Evet. Silverado harika bir pikap. Görünüşe göre tam yüklü bir tomruk kamyonuyla boy ölçüşemez." Sesi düzdü. "Babam ve kardeşim olay yerinde öldüler. Annem birkaç gün sonra. " Adamın gözleri karardı ve kadın daha önce olmayan bir kızgınlık hissetti. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Kısa süreli bir pişmanlık hissetti ama kendine bu adamın inanılmaz bir yalancı olduğunu hatırlattı ve adamın sert çenesini görmezden gelerek devam etti. "Peki ya diğer kardeşler? Onların da düğüne gelmek isteyeceklerini düşünüyorum."

Gözlerinde bir şey parlıyordu. Tehlikeli bir şey. Çabucak geldi ama aynı hızla kayboldu. Başını sertçe salladı. "Sadece Jake ve o gitti."

"Ne zaman oldu?" diye sordu.

Tereddüt etti. Sonra bir omzunu kaldırdı. "Bir süredir. Yirmi yıl kadar oldu."

"Sen sadece bir çocuktun," dedi, kendi kendine hikâyenin doğru olmayabileceğini, buna kanmamasını söyledi, bunun onu asla bırakmayacağına yemin eden adam olduğunu hatırlattı. Ve şimdi geri dönmüştü. Yalan söylüyordu. Başka biri gibi davranıyordu. Tüm savunması kalkmıştı.

Yaşından bahsedilince omuz silkti. "Önemli değil. Geçinip gidiyorum."

"Hey!" Leah, merdivene açılan kemerli geçitten görünerek seslendi. Merdivenlerin yukarı doğru döndüğü sahanlıkta duruyordu. Biraz sakinleşmiş görünüyordu, sarhoş öfkesinin bir kısmı kaybolmuştu. Ve kıyafetlerini değiştirmişti. Kabarık beyaz bornozun kalın yakasının altından kırmızı danteller görünüyordu. "Nedir bu? Yirmi soru mu?"

"Elli," diye cevap verdi ona bakarak.

Leah kız kardeşine ters ters baktı. "Ne yapıyorsun, Brooke?"

"Yeni ya da yakında olacak kayınbiraderimi tanımaya çalışıyorum."

"Elbette." Leah merdivenlerden inmeye başlarken uzun bir iç geçirdi. "Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Eli'a. "İmkânsız."

"İmkânsız olan ne?" Brooke talep etti.

"En başta sen ve tüm bu düşmanca durum." Bir kolunu dramatik bir şekilde tüm evi ve içindeki herkesi ve her şeyi kapsayacak şekilde uzattı. Sonra Eli'a somurtkan bir bakış attı. "Sana buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu, işe yaramayacağını söylemiştim."

"Siz ikiniz isteseydiniz olurdu," dedi ve merdivenleri tırmandı. Leah onu dudaklarından öpmek için parmak uçlarında durdu. Bu çok fazlaydı.

Brooke'un zamana ve boşluğa, biraz nefes almaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Shep'in tasmaını buldu, ceketini giydi ve botlarını giydi. Bunu yaparken ceplerinde Eli'nin cüzdanının ve bıçağının ağırlığını hissetti ve kendi kendine gülümsedi. "Shep'i yürüyüşe çıkaracağım," dedi tüm eve, köpek tırıs tırıs gelirken ve tasmaını boynuna takarken.

"Şimdi mi?" Neal derme çatma ofisinden çıkmaya tenezzül edince sordu. "Dışarıda gerçekten kar yağıyor. Telefonumda gördüm, çok kötü olacak, kar fırtınası."

"Kısa bir yürüyüş." Evden çıkmak, kafasında bir şeyleri çözmek için çaresizdi. "İyi olacağız."

"Sen öyle diyorsan." Bir an için Neal'ın onlara katılmayı teklif edeceğini düşündü ama Neal sadece "Dikkatli ol," demekle yetindi.

"Her zaman öyleyim," diye yalan söyledi ve Eli'nin şüpheli bir kaş kaldırdığını gördü. Evet, onun hakkında Gideon olamayacak kadar çok şey biliyordu. Shep tasmaını çekiştirerek kapıdan çıkarken kendi kendine, bunu kanıtlaması gerektiğini söyledi.

Dışarıda rüzgâr en azından geçici olarak kesilmişti. Baş ağrısı azalıyordu ve buz gibi havadan derin bir nefes aldı. Sokak sessizdi, karla birlikte bir sessizlik.

Büyük taneler hızla düşüyor, bir örtü ve Brooke'un durumunda bir örtü sağlıyordu.

Birkaç evin önünden geçerken, göz kırpan ışıklara ve gösterilere dikkat ederken botları çıtırdıyor, bozulmamış karı eziyordu. Ninesi hayattayken onların da saçakların üzerine renkli ışıklar astıklarını ve bir noktada, uzun zaman önce, bir eli havada duran ahşap bir Noel Baba ve diğer omzunun üzerinde, içinden bir oyuncak ayı çıkan kocaman bir çanta sergilediklerini hatırladı.

Ama bu yıllar önceydi, Brooke ve Leah çocukken ve hayat anlamlıyken. Şimdi her şey tepetaklak olmuştu. Tek sokak lambasına doğru yürüdü ve ışığının hemen dışında durdu. Yalnız olup olmadığını kontrol ettikten sonra cebinden Eli'nin cüzdanını çıkardı ve çevirerek açtı. Ehliyeti plastik bir camın arkasında görünüyordu. Gözlerini kısıtı ama kartın üzerinde Eli'nin resmini gördü. Adı Eli John Stone okunabiliyordu ve doğum tarihi Gideon'unkiyle aynı değildi ama Kaliforniya ehliyetinin geçen yıl verildiğini fark etti.... Boy ve kilo, göz ve saç rengi anlamsızdı; hepsi asansörlerle, dolgularla, kontakt lenslerle değiştirilebilirdi.

lensler ve boya. Adresini not aldı ... belki bir ev sahibi bilgi verebilirdi. Ama Kaliforniya ehliyetinin arkasında daha eski bir ehliyet vardı, bu ehliyet Oregon Eyaleti tarafından verilmişti, yine Eli John Stone adına. Bu DMV resminde daha genç görünüyordu, saçları daha koyu, gözleri ela olarak listelenmiş, kilosu beş kilo daha hafifti.

Gideon!

"Yakaladım seni," diye fısıldadı.

Sigorta ve kredi kartlarını karıştırdı, sonra sırtı eve dönükken elini daha sağlam tutmak için bir eldivenini çıkardı ve cep telefonu ile adamın tüm kimliklerinin fotoğrafını çekti. Yanında yüz doların altında bir miktar nakit para vardı ama içinde başka bir ipucu yoktu. *Gerçekte kimsin sen?* Eli Stone'un gerçek adı olup olmadığını, Gideon Ross'un takma adı olup olmadığını merak etti.

Eğer bir tane olsaydı.

Ama Gideon ilk karşılaşmalarında neden yalan söylemiş olabilir?

Neden Leah'ya bulaştı ve buraya gelip ailesiyle tanışmakta ısrar etti? Sadece Brooke'la alay etmek için mi? Bir yıldan fazla bir süre sonra? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Cüzdanını tekrar cebine soktu. Düşüncelere dalmış bir halde, adanın doğu yakası boyunca uzanan yol boyunca ilerledi. Hâlâ yağın karın bulanıklaştırdığı karanlık suyun ötesinde Marwood'un ışıkları görünüyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi bir ses.

Brooke neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Shep ürkek bir havlama sesi çıkardı.

Brooke döndüğünde, yaklaşmakta olan Gina Duquette'i gördü. Üzerinde fırının adı, web adresi ve telefon numarasının yazılı olduğu beyaz çuvallarla dolu bir çocuk kızağını çekiyordu. Ayrı bir kutuda siyah-beyaz bir teriyer arabaya binmiş, başına Noel Baba şapkası geçirmişti.

"Sana sinsice yaklaşmak istememiştin," dedi. Kabarık paltosu, örgü şapkası, kulaklıkları ve eldivenleriyle kızağı sokak lambasının yaydığı ışık çemberine doğru sürükledi. "Karı çok seviyorum. Dışarı çok sessiz, bilirsiniz. Huzur verici. Neredeyse Noel'i sevdiğim kadar seviyorum."

"Ne yapıyorsun?" Brooke sordu.

"Bu yaklaşık sekiz, dokuz yıl önce başlattığım bir gelenek. Noel arifesinde fazladan birkaç kurabiye, tart ve rulo gibi şeyler yapıyorum. Satamadıklarımızı da çoğunlukla kiliseye bağışlıyorum ama sokaktaki komşular için de biraz ayırıyorum. Jasper ve ben

onları." Göz kırptı. "İyi niyet, biliyorsun, ve iş için iyi. Bak, senin ve ailen için bir çantam var." Uzandı, bir çuval aldı ve Jasper ayağa kalkıp gerinirken, parlak gözleri Shep'in üzerinde, şaşkın Brooke'a uzattı.

"Bu çok hoş," dedi, köpeğinin küçük köpeği selamlamak için kızığa tırmanmasını engelleyerek. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Shep, tasmaını çekiştirirken kuyruğunu sallayarak yüksek sesle mızımızlandı. "Brooke?" Neal'ın sesini duydu.

"Sanırım geri dönsem iyi olacak."

"Ve kar çok derinleşmeden bunların geri kalanını da teslim etmem gerekiyor," dedi Gina. "Drummond'lar bu yıl buradalar ve tanışmak için sabırsızlandığım yeni bir torunları var."

"Brooke?" Kocasının ona tekrar seslendiğini duydu, tam o sırada Neal'ın karanlık figürü belirdi ve Shep heyecanlı bir havlamayla onu karşılamak için koştu, neredeyse Brooke'un kolunu yuvasından çıkarıyordu. "İşte buradasın!"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, ışıklar yine titredi ve yanımızda getirdiğimiz yedek pil şarj cihazını bulamadım, hani şu dizüstü bilgisayarınızı takabildiğiniz."

"Yatak odasında, sanırım, küçük bir gece çantası. Neal, bu Bayan Duquette. Fırının sahibi ve mahallede Noel Baba'yı oynuyor."

"Gina," diye düzeltti yaşlı kadın, terrier yatağına yerleşmeden önce daireler çizerken. "Bayan Duquette benim kayınvalidemdi, Tanrı ruhunu şad etsin, ve o Sanırım bunu söylemenin en iyi yolu kendi aklını bilen bir kadındı. Seni tekrar burada gördüğüme sevindim." Neal'a gülümsüyordu.

"Geri mi?" Brooke tekrarladı.

"Evet, evet, seni evde gördüm." Hâlâ Neal'a sırtıyordu. "Jasper'la burada yürürken. Geçen yazın sonlarında, hava bundan çok daha sıcaktı."

"Geçen yaz mı?" dedi Brooke ve Neal'ın kıpırdamadan durduğunu gördü. "Evet, İşçi Bayramı'nda Leah ile buradaydın!" Gözlerini Brooke'a çevirdi. "Unutma, sana onu bir erkekle gördüğümü söylemiştim. Peki o nasıl? I

burada seninle olduğunu varsayalım."

"Leah burada," dedi Brooke, bakışları kocasının yüzüne yapışmış olmasına rağmen. "Ama bu Neal, kocam."

"Yanılıyor olmalısın," dedi Neal Gina'ya. Kendini biraz toparlamıştı ama Brooke yine şakağında nabız gibi atan tiki fark etti.

Yalan

söylüyordu.

Brooke bunu

biliyordu.

Ve eğer doğru hatırlıyorsa, Neal İşçi Bayramı civarında Kaliforniya'da bir müşteriyle çalışıyordu. Bu da neydi böyle?

"Oh. Şey." Gina kaşlarını çatı. "Kayıyor olmalıyım. İsimler konusunda berbatım, bunu kabul ediyorum ama bir yüzü asla unutmam." Ardından gelen garip sessizlikte, "Jasper ve ben koşmaya başlasak iyi olur," diye ekledi. Eldivenli parmaklarını oynatarak, "Mutlu Noeller," diye ekledi ve kızağının sapını tekrar eline aldı.

"Bu da neydi böyle?" Brooke söyledi. "Eylül'de burada mıydın? Leah ile mi?"

Neal yalan söylemek üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Peki, tamam. Evet. Beni yakaladınız." Uzun bir iç çekti, nefesi buğulandı. "Bize borcu olan parayla ilgili. Marilee'nin yatılı okulu ve ufukta görünen üniversite yüzünden para sıkıntısı çektiğimizi biliyorsun. Bu yüzden Leah ve ben konuşuyorduk."

"Ne hakkında?"

"Kulübeyi satmak konusunda," diye itiraf etti.

"Ne?" Duyduklarına inanamıyordu. "Nana'nın kulübesi mi? Benim kulübem mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Eylül ayında Marwood'da bir emlakçıyla görüştük." Körfezi işaret etti. "İlkbaharda, tatil alıcıları için piyasanın iyi olduğu dönemde satışa çıkarabileceğimizi düşündük. Bu yüzden buraya gelmemiz konusunda bu kadar ısrarcıydım," diye itiraf etti. "Bunun son seferimiz olabileceğini düşündüm."

"Ve bu konuda benimle konuşmayı düşünmedin. Karınla. Tapuda adı yazılı olan kadınla?" dedi şaşkınlıkla. "Bunun yerine arkamdan iş mi çevirdin?"

"Bunu yapmayacağını biliyorduk."

"Tabii ki yapmayacağım! Burası benim kulübem Neal ve bir gün Marilee'nin olacak! Sen ve ben bu konuda anlaşmıştık. Yıllar önce. Aile içinde kalmasını istedik."

"Aynı zamanda yarısı Leah'nın," diye hatırlattı ona rüzgâr daha soğuk eserken ve uzaktaki sörfün sesi yükselirken.

"Pek sayılmaz. Ona verdiğiniz borç yüzünden."

"Evet, evet, biliyorum, ama bu onun tüm payını kapsamıyor. Hâlâ bir kısmına sahip."

"Yine de bana danışmadan kız kardeşimle konuşmaya, kulübeyi satmayı planlamaya hakkın yoktu." Kadın yağın karın içinden ona baktı. "Neal, aklından ne geçiyordu?"

O daha cevap veremedi Leah ikiyle ikiyi hızlıca bir araya getirmeye başladı. "Leah ile bu konu hakkında konuşuyordun, değil mi? Oh-oh kahretsin." Bu ona bir ton tuğla gibi çarpıyordu. Neal ve Leah bu işte birlikteydi. "Seni odunluk kapısının arkasında gördüm ve sonra yine cüzdanını dükkânda bıraktığın konusunda yalan söylediğini öğrendim. Hank Thatcher bana bütün o süre boyunca telefonda olduğunu söyledi."

"Beni kontrol mü ediyordun?" diye sordu, öfkeli görünmeye çalışarak. "Hayır! Ama yapmalıydım."

"Konuşmak için harika birisin Brooke," diye suçladı, ama onun uydurabileceği tuhaf yalanları ya da bahaneleri dinlemeyecekti. Gina Duquette'in bir çuval dolusu hamur işini onun kollarına itti, sonra da Shep'in tasmağını avucuna sıkıştırdı. "Cevabım hayır! Satmıyorum. Asla. Anladın mı?" O kadar öfkeliydi ki titriyordu ve ekledi, "O yüzden git Leah'ya ve ... ve adı her neyse ona kulübenin ailede kaldığını söyle!"

Bununla birlikte, yalancı kocasından, kız kardeşiyle birlikte satmayı planladıkları kulübeden ve Gideon-Ross'tan uzaklaşmak için koşmaya başladı.

Arkasına bakmadı, sadece kanı damarlarında pompalanmaya başlarken soğuk havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Zihni dönmeye başlamıştı, başındaki ağrı da geri dönmüştü. Neal ve Leah ne zamandır kulübeyi satmayı planlıyorlardı? Kaç kez bir araya gelmişlerdi? Her şey Neal'ın söylediği gibi para ve ninesinin kulübesini satmakla mı ilgiliydi, yoksa daha fazlası mı vardı? Gina Duquette onları karı koca sanmıştı. Aslında, bir çift olduklarından emin görünüyordu.

Öyle miydiler?

Hayır, bu mantıklı gelmedi.

Leah belli ki Eli Stone olduğuna inandığı adama sıırıslıkam aşıkı. Bu duygular sahte değildi. Brooke kız kardeşinin aşık olduğuna bunu bilecek kadar sık tanık olmuştu.

Ama Eli'yle İşçi Bayramı'ndan sonra, Eylül ayında tanışmıştı, yani belki de Leah ve Neal, Leah Eli'yle tanışmadan önce birlikte olmuşlardı. Belki de uzun süredir bir ilişki yaşıyorlardı. Belki de Neal'ın Leah'ya borç para vermeye, onu yakınında tutmaya ve sessiz kalmasını sağlamaya bu kadar hevesli olmasının nedeni buydu.

Brooke ciğerlerini doldurarak, bacaklarını esneterek ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak koşmaya devam etti. Ne kadar kalbi kırılmış olursa olsun kafasının rahat olması gerekiyordu.

Hemen sonuca varmayın. Sadece neler olduğunu anla.

Sahanlığa ulaştı.

Eğer bakkal açık olsaydı, içeri girer, Eli'nin cüzdanındaki paranın bir kısmıyla bir paket Marlboro Lights ve bir şişe ucuz şarap alır ve kendine acıma partisi verirdi. Ama dükkân kapalıydı ve bir kez daha düşününce sinirlerini yatıştırmak için nikotine ya da bir yudum alkole ihtiyacı olmadığını anladı. Düşünmeye ve sağlıklı düşünmeye ihtiyacı vardı.

Sanki karanlık bir planın içinde bir kuklaymış ve ipler kız kardeşi, kocası ve Eli/Gideon'un elindeymiş gibi hissediyordu.

Artık yok.

Hepsini ters köşeye yatırmanın zamanı gelmişti. Tanrım, keşke bir sigarası olsaydı.

Hayır, hayır! Düşün, Brooke, düşün!

Brooke kendini zorladı ve feribot iskelesine doğru koşmaya devam etti; yüksek iskelelerin ve suda sallanan teknelerin yanından geçti. Yanaklarında kar tanelerinin eridiğini hissetti ve denizden gelen tuz kokusunu aldı, bu da ona elbette Elliott Körfezi'nde suyun altında Gideon'la verdiği mücadeleyi hatırlattı.

Kız kardeşinin aksine, Brooke kurban rolünü sevmiyordu; oynamayı reddediyordu. Asla. Ve saklanmaktan, sinmekten ve ailesinin gerçeği öğrenmesinden korkmaktan bıkmıştı. Hayatında hiç korkak olmamıştı ama Gideon'la ilişkisinden beri kendi korkularının ve başkalarının tehditlerinin hayatını yönetmesine izin vermişti.

Artık yok.

Ve aklına bir fikir geliyor, bir plan oluşmaya başlıyordu.

Karda büyük bir daire çizdi ve kulübeye doğru koşmaya başladı. John Lennon ve Yoko'nun "Happy Xmas (War Is Over)" şarkısının sözleri Ono zihninde koştu. Kendine bir soru yöneltti. "Ne yaptın?" değildi bu. Hayır, soru şuydu: "Ne yapacaksın?"

Rüzgâr hızlanmaya başladığında cevabı biliyordu.

Lanet olası durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 36

"Delirdin mi sen? Brooke, bugün Noel arifesi!" Caleb Reynolds bağlantının diğer ucundan seslendi. Clayton Electronics'teki iş arkadaşı Caleb bir güvenlik uzmanıydı -bildiği kadarıyla işinde en iyisiydi- ve şirketteki en yakın arkadaşlarından biriydi. Ordudaydı, onurlu bir şekilde terhis olup şirkette işe başlamadan önce yaklaşık yirmi yıl ordu istihbaratında çalışmıştı. Caleb sadece kendi ürünlerindeki hataları düzeltme yeteneğine sahip değildi, aynı zamanda teknoloji güvenliği konusunda da en ileri noktadaydı. Konu bilgiye erişmek olduğunda Caleb için hiçbir çıkmaz sokak yoktu. Brooke onun en üst düzeyde bir hacker olduğundan şüpheleniyordu ama bunu asla itiraf etmemişti ve Bill Clayton ya da şirketten herhangi biri ondan şüphelendiyse bile görmezden geliyorlardı. Caleb bir şekilde her türlü şirket ve/veya hükümet dosyasına erişebiliyordu. Bildiği kadarıyla o görünmez suç çizgisini hiç aşmamıştı. Ama emin değildi. Bu gece bir test olacaktı.

"Kim birinden Noel arifesinde çalışmasını ister ki?" Adamın onun aptallığı karşısında başını salladığını neredeyse görebiliyordu.

"Biliyorum, biliyorum, ama yarından sonraki güne kadar çocuklarınla kutlama yapmayacaksın; bana ofiste öyle söylemiştin," diye fısıldadı Brooke telefona, komşusunun arka bahçesinde çömelmiş kar dans edip etrafında dönerken. Neyse ki Bennett'lerin evi karanlık ve boştu, hiçbir ışık yanmıyordu. Evleri ayıran çitlerin arasında incelmış bir nokta bulmuştu. Bulunduğu yerden donmuş dalların arasından kendi arka bahçesine bakabiliyordu; burada ışıklar parlıyor, derinleşen karın üzerinde yer yer yansıyor. Odunluk görüşünün bir kısmını engelliyordu ama herkesi - Marilee, Neal, Leah ve Eli'yi, hatta Shep'i- görebiliyordu. Caleb'e, "Tanisha'nın Noel'de Kayla ve Booker'ı aldığını söylemiştin. Bu doğru değil mi? Noel Baba'nın ne getirdiğini görmek için onun evine gidiyorsun ama bir dahaki sefere kadar onları alamıyorsun."

"Ama bugün *hâlâ* Noel arifesi," diye yakındı.

"Bak, sana borçlanacağım. Hem de çok büyük. Çok şey istiyorum ama önemli.

Gerçekten. Aksi takdirde sormazdım." Tereddüt etti.

"Lütfen?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra yüksek sesle iç çekti. "Tamam, bundan pişman olacağımı biliyorum ama bana bırak," dedi Caleb. "Ve ben

Henüz bir şey yapmaya söz vermedim." Kâğıtların tıkırdadığını duydu. "Bir saniye; bilgisayarımı açayım da not alayım."

Tanrım, hava çok soğuktu. Titriyordu, rüzgâr ceketini ve kot pantolonunu delip geçiyordu, dudakları çatlamaya başlamıştı, eldivenleri onu dondurucu soğuktan koruyamıyordu.

"Tamam," dedi ve buz küplerinin bardakta şingirdediğini duydu.

"Hazır." "Güzel. Bilgiye ihtiyacım var," diye itiraf etti. "Bulabileceğin herhangi bir şey adam."

"Hangi adam?"

"Sadece bu kadar. Emin

değilim." "Bir dakika bekle-"

"Sanırım birkaç takma adı var ve hangisinin gerçek kimliği olduğundan emin değilim. Belki de hiçbir. Ama elimdeki isimler Gideon Ross, Eli John Stone," dedi ve sonra Gideon'un kaç isim kullandığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Ayrıca muhtemelen Jake veya Jason Ross veya Stone ya da bunların herhangi bir karışımı. İki ehliyetim ve bazı kredi kartlarım var ve ehliyetlerdeki resimlerden muhtemelen yüz tanıma yapabiliyorsunuz, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi düşünceli bir şekilde, kafasında çarklar dönmeye başlamıştı bile. "Ama burada tehlikeli yasal sularda geziniyoruz."

"Önemli olmasaydı sormazdım," dedi tekrar ve arkasında uzaktan gelen bir ses duydu. Dinlemek için durdu, tüm kasları gergindi, kalbi hızla çarpıyordu. Evden biri onu görmüş müydü? Bu fırtınada dışarı mı çıkmıştı? Eli? Neal?

Göz ucuyla Gina Duquette'in kızığını ters yöne doğru çektiğini ve kar perdesinin arkasında kaybolduğunu gördü.

"Neyi sorayım?" Caleb bağlantının diğer ucundan konuştu. "Tam olarak ne istiyorsun?"

Hâlâ yalnız olduğundan emin bir şekilde, "Sadece kimliğini ve sabıka kaydını kontrol etmem gerekiyor. Kaza raporları gibi şeyleri istiyorum. Doğum kayıtları, evlilik belgeleri, boşanma kararları, özellikle de herhangi bir tutuklama geçmişi veya ödenmemiş arama emirleri. Bu adam hakkında bulabileceğiniz her şeyi."

"İkili, üçlü ya da her neyse kimliğiyle." "Evet!"

"Sanırım bunun için bir nedeniniz var?"

"Tanrım, evet! Kız kardeşim bu adamla evlenmeyi planlıyor ve biz onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İçimde onu dolandırdığına ya da daha kötüsüne dair bir his var. Ve şimdi evimizde ve ölümüne korkuyorum. Ciddiyim."

Bir duraklama. "Bilmiyorum..." Sanki düşünürken bir yandan da içkisini yudumluyormuş gibi daha fazla şingirtti.

"Caleb, lütfen." Sesindeki endişeli tonu duydu. "Onunla ilgili içimde gerçekten kötü bir his var. Onunla daha önce tanıştığıma eminim ve onunla ilgili hiçbir şey uyuşmuyor, tamam mı? En azından bir dolandırıcı olabilir."

"Peki ya en kötüsü?" diye sordu, sesi alçak ve ayıktı. Tuşların tıkırtılarını duydu ve onu hayal etti; pürüzsüz, koyu tenli, siyah saçlı ve kırpık sakallı, kel bir adamdı. Adamın masasında oturduğunu, gözlük camlarının bilgisayar ekranında gördüklerini yansıttığını düşündü.

"Emin değilim," diye itiraf etti, *Medusa'da* Gideon'la ölümüne mücadelesini hatırlayarak. Birden içi de dışı kadar soğudu. "Bence ölümcül olabilir."

"O zaman polisi aramalısın."

"Yapacağım. Ama kanıta ihtiyacım var. Elimde yeterli kanıt yok, somut bir şey yok. Sadece şüphelerim var."

Bir duraklama.

Isınmak için boştaki elini kot pantolonuna sürttü. "Lütfen, Caleb. Bana yardım et. Bu adam bir avcı. Kızımı gözetlediğini kesinlikle biliyorum."

"Biliyor musun?" dedi ve sesi daha da ciddileşti.

"Evet. Kanıtım yok ama söylediklerinden onun bir röntgenci olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu içeri tıkmak için yardıma ihtiyacım var."

"İşimi kaybedebilirim," dedi ve Noel arifesinde yalnızken içtiği her neyse ondan bir yudum almadan önce endişeyle elini yüzüne sildiğini hayal etti.

"Çaresizim Caleb," diye itiraf etti, sesi titriyor, dişleri takırdıyordu.

Onun uzun bir nefes verdiğini duydu. "Oh lanet olsun. Peki," diye kabul etti sonunda. "Ne yapabileceğime bakacağım, yüzeyi kazıyacağım ve şüpheli ya da bilirsin, gerçekten kötü bir şey bulursam, sana göndereceğim."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Teşekkürler," dedi. "Şu anda evde değilim, ama döner dönmez sana kişisel e-postamdan resimleri de içeren bilgileri göndereceğim ve sen de aynı şekilde cevap verebilirsin."

"Evde değil misin? Hangi cehennemdesin sen? Seattle'da dışarıda lanet bir kar fırtınası var. Sokaklar donmuş. Trafik berbat. Sabah Tanisha'nın evine gidemeyeceğim diye endişeleniyorum ama çocukların hepsi bunu istiyor. Bildiğiniz gibi beyaz bir Noel ve Noel Baba bunu başaracak."

"Piper Adası'ndayım. Oregon kıyılarında, Cannon Beach'in gúneyinde küçük bir ada; en yakın kasaba Marwood.

"Ama dinle, bana e-posta gönderme. Önce ben seninle iletişime geçeceğim." "Nasıl?" Bütün vücudu titriyordu.

"Önce size e-posta göndereceğim. Dönüş adresini tanımayacaksınız, bu yüzden spam hesabınıza gidebilir. 'Tatil' kelimesinin tersten yazılışına bakın, uh, 'Y' ve 'H' harfleri büyük ve kelimedede fazladan büyük bir 'L' harfi var. "Holliday" tersten, anladın mı? "YadiLloH." Rastgele sayılar ve sembollerle ayrılmış. Ne yaptığını bilen birini uzun süre kandıramaz ama bir süreliğine yavaşlatabilir. Ve onu yok edeceğim. Yüce Tanrım, aklımlı kaçırmış olmalıyım."

"Dediğim gibi, sana borçluyum."

"Ve geçen hafta Gizli Noel Baba Noel partisinde verdiğin o ucuz viskiden bir şişe daha fazla."

"Bir fiyat sınırı vardı," dedi. Adam homurdandı.

"Tamam, tamam. Üst raf. Yine de sana borçlu kalacağım."

"Anladın," dedi. "Lanet hayatının geri kalanı için."

"Anladın."

"Tamam o zaman," dedi Caleb biraz daha iyi bir ruh haliyle. "Ne bulabileceğime bakacağım." Sonra bağlantıyı kesti.

Tamam, bu bir başlangıçtı.

Caleb'ın ihtiyacı olan kanıtı toplayabileceğini umuyordu.

Eğer değilse, Eli'ı itirafa zorlaması gerekecekti ve bu da zor olacaktı.

Ama belki de gerekli.

Ellerini birbirine sürterek kanın hareket etmesini sağlamaya çalıştı; eldivenleri buna yetmiyordu.

Sonra içeriye bir kez daha bakıp herkesin hâlâ kulübede olduğundan emin olduktan sonra, çit boyunca evin önüne ve araba yoluna doğru süzüldü. Kendi SUV'si ve Leah'nın Chevy Bolt'u olan iki aracın arasına girdi. Bir gözü evin üzerindeyken, pencerelerden kimsenin bakmadığından emin olmak için aracın içine uzandı ve

Clayton Electronics'in sunduğu tüm küçük casus ekipmanlarının bulunduğu örnek çantasını almak için koltuğa oturdu.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir, diye düşündü işe koyulmadan önce. Neyse ki tüm numuneleri kablosuzdu ve potansiyel müşterilere minik mikrofonların ve kameraların yeteneklerini göstermede kolaylık sağlamak için iPhone'una ve dizüstü bilgisayarına zaten bağlıydı. Şimdi tek yapması gereken ekipmanı stratejik olarak yerleştirmekti. Evde bu kadar çok insan varken bu hiç de kolay olmayacaktı ama bunu Eli'nin sahtekârlığını ortaya çıkarmak için son bir çırpınış olarak görüyordu.

Ekipmanı cebine koyup çantayı bıraktı ve yıllardır yakın olmadığı Tanrı'ya dua ederek Eli'nin bıçağını kınından çıkardı ve bir gözü evdeyken park halindeki iki aracın arasına çömeldi. Tüm gücünü kullanarak bıçağı Leah'nın arabasının lastiklerinden birinin yan tarafına sapladı. Kesebildiği kadar kesti, bıçağı tekrar kınına soktu ve kimsenin onu görmemiş olması için sessizce dua ederek içeri girdi.

Shep onu karşılamak için sıçradı ve köpeği sevip botlarını çıkarırken Noel'in manzaraları, sesleri ve kokuları bunaltıcıydı.

Eski pikap bir kez daha Noel şarkıları çalıyordu. Gina Duquette'in süslü Noel kurabiyeleri bir tabağa yayılmıştı ve Neal eggnog'u kırmış ve içkileri dolduruyordu. Ateş kükrüyor, ağaç yanıyor ve Neal barla ilgilenirken Leah da hediyeleri ağacın altına yerleştiriyordu. Marilee bile gruba katılmıştı, kötü ruh hali dağılmış görünüyordu, kucağında açık bir kitap vardı.

Eğitimsiz bir göz için mutlu bir aile.

Ama Brooke daha iyisini biliyordu. Neşenin ve görünür Noel ruhunun altında çok daha karanlık bir şey gizleniyordu. Şeytani bir şey. Aldatmacanın ne kadar masum görünebileceğini düşündü. Hâlâ ceketini giyyordu ve kimsenin ceplerindeki şişkinliği fark etmemesini ya da çaldığı bıçak ve cüzdanı bulmamasını umuyordu.

Eli neredeydi?

Görünüşe göre

kayıptı.

"Hey, işte orada!" Neal sonunda Brooke'u fark etti ve ona içten bir gülümseme sundu. "Tam zamanında geldin!" Brooke bacaklarının arkasını ısıtmak için ateşe doğru yürürken gülümsemeye zorlandı ve fırıncının Neal'ı "karısıyla" gördüğüne dair söylediklerini hatırladı; aslında o kişi Leah'ydı, yani bu malı satmak için birlikte plan yaptığı kişiydi.

Kabin. Hepsi onun arkasından. Aralarında başka neler olduğunu merak ediyordu.

Neal sanki onun düşüncelerini okumuş gibi yüz ifadesi gerildi ama bir fincan yumurta likörü uzattı. "Biraz Noel neşesine ne dersin?"

Seni yalancı orospu çocuğu!

"Elbette," diye zorladı. "Bana sadece bir iki dakika ver. Bir kazak almam lazım. Dışarısı biraz soğuk."

Leah aslında konuşmanın sonunu yakalamıştı. "Biraz soğuk mu? Lanet olası bir kar fırtınası! Işıklar sürekli yanıp sönüyor ve rüzgar çılgılık atıyor. Feribotun hâlâ çalışıyor olması bir mucize ama çalışıyor. Aradım."

"İnanılmaz. Gidip ısınsam iyi olacak. İliklerime kadar üşüdüm. Eli nerede?"

Leah gözlerini devirdi. "Dışarıda." Dudakları gerildi. "Yemin ederim, düğünden önce içebildiği kadar çok sigara içmek zorunda gibi çünkü yeminlerimizi ettikten sonra ..." Elini abartılı bir şekilde boğazına götürdü. "Artık yok." Arka pencerelere baktı. "Onu görmediğine şaşırdım... işte orada." Eli arka kapıdan içeri girip botlarındaki karı ezerken sıırıttı.

Brooke'un kalbi neredeyse duracaktı.

Telefondaki konuşmasına kulak misafiri mi olmuştu?

Yoksa kız kardeşinin arabasına kasten zarar verdiğini mi görmüştü?

Brooke'la bir an göz göze geldikten sonra Leah'ya, "Burada bir şeyler içme şansımız var mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Leah. "Sen mi?"

"Birazdan. Bana bir saniye ver." Başka bir açıklama yapmadan ya da yalan söylemeden, hâlâ ceketini giyerek üst kata çıktı. Ebeveyn banyosuna girdi ve kapıyı kilitledi. Küçük gözetleme ekipmanının bir şekilde yeniden bağlanmış olma ihtimaline karşı sabunun hâlâ kameranin lensini kapattığını kontrol ettikten sonra, örnek çantasından aldığı ekipmanı yaydı. Birkaç saniye içinde küçük kameraların kablosuz olarak telefonuna bağlanmasını sağladı. Kameralar hareket algılamayla aktif hale geliyor, bu da pil ömürlerini uzatıyor ve kullanıcının hiçbir şeyin olmadığı saatlerce süren ölü görüntüler görmesini engelliyordu.

Aynı şeyi potansiyel müşterilere kaç kez anlatmış, sattığı ekipmanı kullanmak zorunda kalacağını bir an bile düşünmemişti?

Çabucak kalın bir kazak ve kısa paçalı bir kot pantolon giydi. Eli'nin cüzdanını cebine soktu ve kazağının eteklerini hafifçe katladı.

şışkinlik. Sonra bıçağı bacağına, botunun üst kısmının hemen içine bağladı ve kot pantolonunun bol paçasını baldırının üzerine kaydırıldı.

Endişeyle koridora göz attı ve ikinci katta hâlâ yalnız olduğundan emin oldu.

Müzik durmuştu ama üst katta kimse görünmüyordu.

Sessiz adımlarla misafir odasına girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Leah'nın besbelli daha önce orada olmayan bir fotoğrafı masanın üzerine koyduğunu fark etti. Eli bir kenarda durmuş, bir kolunu Leah'nın omuzlarına dolamıştı, ikisi de ceket giymiş ve gözlerini kıpmışlardı, Leah'nın sarı saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, Eli'nın gülümsemesi ise selfie için kamerayı uzatırken çok tanıdıktı. Bir marinanın yakınındaki rıhtımda duruyor gibi görünüyordular. Arkalarında, su puslu bir şekilde uzanıyordu.

Brooke resmi eline aldı ve gözlerini kıstı. İnce sisin içinde yelkenlilerin hayalet gibi şekilleri zar zor seçilebiliyordu. Eğer yanılmıyorsa, teknelerden birinin pruvası *Medusa*'nın kine tıpatıp benziyordu. Pencerelemlerin şeklini ve bir parça armayı tanıdı.

Bu mümkün müydü?

Belki, ama aynı görünen binlerce tekne vardı.

Bir kulağı koridordaki seslerdeyken, fotoğraf makinesiyle fotoğrafın bir resmini çekti ve Caleb'e gönderecekti. Belki o teşhis edebilirdi. Resmi bronz çerçevesinden ve paspasından çıkarıp teknenin daha büyük bir görüntüsünü elde edebilmek için çalmayı düşündü ama şimdi bunu riske atamazdı. Buna vakti yoktu.

İçinden bir ses bu yelkenlinin *Medusa* olduğunu söylüyordu. *Seni yalancı!*

Bunu aşağıya götürüp yüzüne fırlatmak, onun ne kadar sahtekâr olduğunu ortaya çıkarmak istedi ama yapamadı. Henüz yapamazdı. Zamanın hızla geçtiğinin farkında olarak, lanet olası resmi tekrar masanın üzerine koyarken öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

Çalışmaya devam etmek
zorundaydı. Hızlı, hızlı,
hızlı.

Kimse yukarı gelmeden önce.

Endişeyle, küçük kameralardan birini, kendisine tüm odayı görme imkânı sunan pencere pervazının üzerindeki çıkıntıya sakladı. Kamerayı bir parça çıkarılabilir yapışkan bantla sabitledikten sonra, kapının diğer tarafında ayak sesleri duyduğunda koridora doğru kaymaya başladı.

Kahretsin!

Kalbinin sesini dinleyerek dolaba girdi, kapıyı kapatırken Leah'nın giysilerinin plastik askıları şırıldadı. Bir saniye sonra odaya biri girdi.

Nefesini tuttu. Dolap küçük ve dardı. Brooke gözlerini kapattı, birkaç santim ötede birinin sesini duyunca kulakları zorlandı.

Hıştırtı.

Yumuşak bir gümbürtü. Yatağa bir şey fırlatıldı. Daha fazla hıştırtı.

"Ne oluyor lan?"

Eli'nin sesi. Sadece o kadar kısık değil. Ve kızgın.

"Hangi cehennemde?"

Onun odanın içinde dolaştığını duydu.

Oh Tanrım. Oh Tanrım. Aman Tanrım.

Olabildiğince geriye doğru sıktı, alnında sinir terleri oluştuğunu hissetti.

"Burada olduğunu biliyorum. . . kahretsin!"

Lütfen git buradan!

Ya cüzdanının ya da bıçağının kayıp olduğunu fark etmişti.

Şimdi ödeyeceği cehennem olacaktı.

Ve onun öfkesinin ve hayal kırıklığının nereye yöneleceğini biliyordu. Peki, öyle olsun.

Kapının açıldığını, ardından ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duydu. "Leah!" diye bağırdı ve ardından ayak sesleri merdivenlerden aşağı iki kez gümbürdeyerek indi.

Sessizce dolabın kapısını biraz açtı, odada kimsenin olmadığını gördü ve koridora çıktı. İçi titriyordu, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Misafir odasının kapısını kapatmaya başladı, sonra kapıyı kapatmadığını fark etti ve aceleyle merdivenlere yöneldi.

Eli'nin artık hışırtılı olan sesi "Cüzdanımı gördün mü?" diye sormadan önce bardak şırıltıları ve sessiz bir konuşma duydu.

"Hayır, bebeğim," dedi. "Yatak odasında değil mi?" "Hayır. Az önce kontrol ettim."

"Ceketiniz o zaman? Bir cep?"

"Çoktan baktım."

Leah içini çekti. "Üzgünüm, hiçbir fikrim yok. Bir yerlerde olmalı." O daha bir şey söylemeden Leah, "Peki neden Noel müziği duymuyoruz?" diye sordu. Hızlı ayak sesleri duyuldu, sonra, "Buna ne dersin? Nana'nın en sevdiklerinden biriydi."

Birkaç kalp atışı sonra Brooke, annesinin ve Brooke'un nefret ettiği "A Holly Jolly Christmas" şarkısının sesini duydu. Ama en azından Brooke merdivenlerin tepesindeki aile portresine ikinci bir kamera yerleştirirken gürültü ve gizlilik sağlıyordu.

Kameranın üst koridorun tamamını ve aşağıdaki girişe giden merdivenleri çektiğinden emin olmak için telefonunu kontrol ederken, merdivenlerin dibinde bir hışırtı duydu. Dondu kaldı. Merdivenlerden aşağı baktı. Kendini açıklamak zorunda kalmayı bekliyordu. Ama ona göz kırpan iki ilgili göz köpeğe aitti.

Ayak sesleri yemek alanını geçti ve kadın doğruldu.

"Tanrım, Shep. Sakın bana yine dışarı çıkmak zorunda olduğunu söyleme?" Neal merdivenlerin dibinde belirdi. "Ah." Üst katta Brooke'a bir an göz attı. "Anladım, seni arıyordu."

"Beni buldu," dedi hafifçe ve aceleyle birinci kata indi, orada köpeğin başını okşadı ve konuyu değiştirdi. "Sanırım daha önce bana bir içki teklif edilmişti?"

"Sadece son bir dokunuşa ihtiyacı var." Neal çoktan mutfağa doğru yola çıkmıştı ve Shep de koşar adımlarla yatağına döndü.

Eli o sırada köşeyi döndü ve neredeyse ona çarpıyordu. Gözleri biraz kısıldı.

"Herhalde cüzdanımın nerede olduğunu bilmiyorsundur?" dedi, dudakları bıçak gibi ince, bakışları suçlayıcı.

Cebindeki ince deriyi hissetti ama kaşlarını birleştirdi ve gerçekten çok düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı.

Sonra gülümsedi, onun bakışlarıyla buluştu ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Hiçbir fikrim yok, Eli. Hiçbir fikrim yok."

37. BÖLÜM

Belli ki Eli ona inanmamış.

Kadın mutfağa doğru ilerleyip yarımada'daki bar taburelerinden birine oturduğunda Neal ona ters ters baktı. Kalbi küt küt atıyordu ama Neal'ın hızla boşalan bir şişeden viski, ardından yumurta likörü, biraz pudra şekeri ve bir fısıltı vanilya ekleyerek köpüklü içkiyi hazırlamasını izlerken yavaşladı. "Kendi özel tarifim," dedi gülümseyerek, eğer kadın ona bu kadar kızgın olmasaydı, bu gülümseme sevimli gelebilirdi. Üstüne bir tutam hindistan cevizi ekledi ve hatta en üste bir top krem şanti sıkacak kadar ileri gitti.

"Bu çökmekte olan bir şey," dedi.

"Biliyorum." İçkiyi ona uzattı. "Marilee'nin fikriydi ve bugün Noel."

"Babam içki içmeme izin vermiyor," diye yakındı Marilee.

müzik biterken ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ve hiç kirazı da yoktu."

Brooke içkiden bir yudum alıp gülümsemeye zorlarken, "Benim hatam," dedi. Bu arada Eli ceketini bulup üzerine geçirdi ve dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra bir baltanın odunları yarma sesini duydu.

Leah pencereden dışarı baktı ve başını salladı. "Sanırım biri sinirini çıkarıyor. Cüzdanını kaybetmiş ve bu yüzden çok kızgın. Noel ruhu için çok fazla."

Brooke konuşmayı tekrar içeceklere yönlendirdi. "Krem şanti iyi fikir," dedi kızına ama gözlerini odada gezdirerek kamerayı saklamak için en iyi yeri aradı. Büyük odayı, arka kapıyı ve mutfağın büyük bir kısmını panoramik olarak görebileceği Noel ağacında karar kıldı. Herkes yukarı çıktığında kamerayı üst dallardan birine yerleştirebilirdi. Bu Noel'de Raftaki Elf yerine Gökyüzündeki Casus'u kullanmaya karar verdi.

Harmon ailesinin nasıl geliştiğini.

Bir yudum daha aldı ve gülümsemeyi başardı, cüzdan cebinde ağırdı, bıçak baldırına sertçe bastırılmıştı.

Leah yine pikapla uğraşıyor, eski bir LP'yi iğn üzerine yerleştiriyordu ki birden durdu. "Tanrım, Shep'in elinde ne var?"

"Ne?" Brooke, Shep'in yatağına döndüğünü ve bir oyuncağı çiğnediğini gördü. "Bu sadece onun yengeci," dedi, Shep'in doldurduğu oyuncağı görünce.

Gideon'un pençesine sarılı olarak bıraktığı bileziği bulduğunda dolaba geri döndü.

"Hayır," dedi Leah, sesi yükselmişti. "Hayır, öyle değil." Gözleri yuvarlanıyordu ve elindeki LP'yi bırakıp küçük bir çığlık atarak köpekten ve yatağından uzaklaştı. "Aman Tanrım, ne tür bir hastalıklı ... ?"

"Ne?" Brooke bir anda odanın öbür ucundaydı. Köpeğe "Kalk," dedi ve köpek ayağa fırlayarak oyuncağı minderinin üzerine bıraktı. Yengecin yanında, iki parça halinde, Yusuf'un heykelciği duruyordu. Cüppeli bedeni bir noktada, sakallı, kesik başı da onun yanındaydı. Kan gibi görünmesi için yapılmış kırmızı boya, kısa boynunda görünüyordu.

"Bu ... bu kan mı?" Leah geri çekilirken çığlık attı.

"Bu da ne-?" Neal koşarak odaya girdi ve Marilee de onlara katıldı.

"Kan değil," dedi Marilee ve hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bu oje." Her iki parçayı da aldı, parmakları sivri boynun ve kopmuş başın yanındaydı. Tırnakları minik yüzdeki lekeyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Bloodie-Rosie," dedi. "En sevdiğim renk."

"Bunu sen mi yaptın?" Leah ağladı.

"Ne?" Marilee başını salladı, dağınık topuzu neredeyse çözülüyordu. "Tabii ki hayır! Jes-"

Leah'nın yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü. "Yapamıyorum bile..." Gözle görülür bir şekilde ürperdi, yüzü ölüm kadar solgundu. "Tanrı aşkına bu heykele nasıl girdi?" Odanın geneline soruyordu ama bakışları Neal'a takılmıştı.

"Hey, bana bakma. Hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok! Kreşi kurduğumuzda heykelcik kayıptı," dedi Neal, sanki ona fiziksel olarak saldırmasını bekliyormuş gibi avuçlarını dışa doğru açarak geri çekildi.

"Hiç komik değil. Hiç komik değil. Bu saygısızlık ve iğrenç, iğrenç, iğrenç!" Dudakları tiksintiyle geriye doğru kıvrıldı ve bakışlarını Brooke'a dikti. "Senin şaka anlayışın bu mu?"

"Ne? Hayır! Hayır! Neal'ın dediği gibi, paketi açtığımızda setin geri kalanından eksikti. Bunu neden yapayım ki? Shep'in boğulabileceği bir yere mi koyayım?"

"Sen mi?" Öfkeli bakışlarını tekrar Marilee'ye çevirdi. "Ojenin sahibi olan ve onu tanıyan sensin."

"Yapmadığımı söyledim zaten!" Marilee saçlarını yüzünden uzak tutan bandı yeniden ayarlayarak işaret etti. "Ciddi misin? Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Bu mu?" Başsız heykeli işaret etti. "Ben buraya gelmeden önce kayıptı. Ve gerçekten, neden yapayım ki?"

"Neden biri yapsın ki?" Leah gözlerini kısarak konuştu ve tekrar Brooke'un üzerine yürüdü. "Neden biri Noel'i mahvetmek istesin ki?"

O anda Eli, kolları çırayla dolu halde odaya girdi, soğuk hava içeri doldu. "Neler oluyor?" Kapıyı tekmeleyerek kapattı, sonra ateşe doğru yürüdü.

"Bu korkunç!" Çırayı ocağın üzerine bırakıp istiflemeye başladığında Leah, "Biri ninemin beşiğinden bir heykelcik almış ve onu parçalamış," dedi. "Biri ninemin heykelciklerinden birini kreşten almış ve ... ve onu parçalamış."

"Ne yapmışlar?"

Endişesi gerçek miydi?

"Şuna bakın!" Leah aniden cesaretini toplayarak heykeli aldı ve Eli'nin hâlâ ayakta durduğu şöminenin yanına götürdü.

"Ooh." Arkasını döndü. "Ne oldu?"

Leah hevesle ona ne bulduğunu anlattı. "Bu birinin iğrenç bir eşek şakası fikri. Berbat bir şey."

"Acaba kimin fikri?" Brooke bakışları sertçe Eli'nin üzerine düşerken konuştu.

"Tanrı aşkına, benimle dalga mı geçiyorsun?" Leah inançsız bir nefes verdi.

Neal mantığın sesi olmaya çalıştı. "Öyleyse onu tekrar yapıştıralım, üzerine biraz oje çıkarıcı sürelim ve ait olduğu yere yerleştirelim."

"Hiç olmamış gibi mi?" dedi Leah ve Brooke'a en sert çeliği bile keseceği garanti olan bir bakış fırlattı. "Bunların hepsi Noel'i mahvetmeye yönelik çılgınca bir girişimin parçası. Ve hepimiz bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz!"

Belli ki Brooke'u kastediyordu, ama bir kez olsun yemi yutmadı. Vakti yoktu. Kafası kesilmiş bir heykelcik bir şeydi; çocuk oyuncağı, diye düşündü. Bir dolandırıcıyı -tehlikeli bir adamı- ortaya çıkarmanın ve bir düğünü durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Tanrı aşkına, Noel'deyiz!" Leah gözle görülür biçimde titriyordu. "Bunu kimin yaptığı umurumda değil," dedi ama hepsi bunun yalan olduğunu biliyordu. "Hiçbir şey bu tatili ya da benim düğünümü mahvedemeyecek!" diye ilan etti. "Ve bu gece gece yarısı ayinine gideceğiz ve bizi öldürse bile Noel'in gerçek anlamını öğreneceğiz!" Kimse itiraz etmeyince çenesini kaldırdı. "Ve ... hatta bir ilahi grubuna falan da katılabiliriz, ama bu yıl, evlendiğim yıl, çok özel olacak!" Merdivenlere doğru ilerlerken gözyaşlarıyla mücadele etti, sonra omzunun üstünden baktı.

Kaşları birbirine kenetlenmişti. Eli'ye, "Geliyor musun?" diye sordu ve bu bir sorudan çok bir emir gibiydi.

"Bir saniye içinde," diye söz verdi. "Kulübeden bir şey almam lazım. Eldivenlerimi orada unutmuşum."

"Tamam." Leah beklemedi, merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Marilee'nin cep telefonu çaldı ve telefonun ekranında gelen numarayı gören Marilee gülümseyerek cevap verdi. "Merhaba... evet, sen de." Sonra annesinin kendisini izlediğini görünce, "Bir saniye bekle" diye ekledi. Bir duraksamadan sonra, "Her zamanki aile dramı işte," dedi, sesi soluklaşarak. Bir saniye sonra üst kapı kapandı.

Eli tekrar dışarı çıktı.

"Sanırım biz de ayın için hazırlanmalıyız," dedi Neal, sesinde ağır bir isteksizlik vardı. "Ama önce şu adamı tamir etsem iyi olacak." Neal, Yusuf heykelciğini çamaşırhaneye taşıdı.

Brooke bir nefes verdi. Muhtemelen en fazla bu kadar yalnız kalabilecekti, o yüzden şansını denemek zorundaydı. Sinirleri gergindi, yemek odasından bir sandalye taşıdı, koltuğa tırmandı ve Noel ışıklarını kurcalıyormuş gibi yaptı. Onun yerine cebinden küçük bir kamera çıkardı ve en yüksek dallardan birine hızla yapıştırdı.

"Hey, ne yapıyorsun?" Neal sordu ve kalbi sıkıştı. Onun

neyin peşinde olduğunu görmüş müydü?

Sandalyeden inmeye başladı. "Dikkat

et!" diye uyardı.

Çok geç kalmıştı! Sandalyeden inerken hafifçe ayağı takıldı ve sandalye gürültüyle takırdayarak yere düştü.

Shep irkilerek ayağa fırladı ve havlamaya başladı.

Brooke yere indiğinde, Eli'nın pencerenin diğer tarafında durduğunu gördü, sanki bir süredir orada duruyormuş, sanki kamerayı yerleştirmesini izlemiş gibiydi.

"Brooke! Tanrı aşkına-" Neal onun yanına diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu, alnı endişeyle çatılmıştı.

"Sanırım öyle." Onun yardımıyla ayağa kalktı, sonra topallayarak kanepeye gitti. "Kırılan bir şey yok, eminim."

"Ama burkulma? Tanrım, bunların bazen daha kötü olabileceğini duymuştum."

"Yine bileğimi burktum, geçen yılki gibi." Gideon'la teknesinde yaptığı kavgada sakatlanan ve koşarken ayağının takıldığı yalanını söylediği bileği.

Eli sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi soğuk camın arkasından gülümsedi.

Üst kattan ayak sesleri geldi ve Marilee hızla odaya daldı. "Ne oldu?"

O daha açıklama yapamadan Leah aceleyle oturma odasına geri döndü. Yalınayaktı ama krem rengi kumaşı altın ipliklerle işlenmiş uzun bir tunik giymişti bile. "Brooke," dedi sesinde gerçek bir empatiyle.

"Yuvarlandım," diye açıkladı Brooke. "Sadece ışıkları ayarlıyordum." Çenesini ağaca doğru eğdi. "Ama ... ama iyi olacağım."

"Umarım öyledir," dedi Marilee, ustalıkla alınmış kaşları endişeyle birbirine yaklaşıırken.

Neal hücum koltuğunu onun oturduğu kanepeye doğru kaydırıp üzerine bir yastık koydu. "Bileğini yüksekte tut. Ben biraz buz getireyim." Onarılmış ama hâlâ kanlı olan Joseph'i şöminenin üzerine koydu ve mutfığa koştu.

Leah etrafı incelerken Eli içeri girdi. Ona zayıf bir gülümseme sundu, sonra Brooke'a sordu, "Yani... hala gece yarısı ayinine gidebiliyor musun? Değil mi?"

Tabii ki hayır. Brooke omuz silkti, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı. "Hiç sanmıyorum."

"Yazık," dedi Eli, kahverengi gözleri değerlendiriyordu, sözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Neal elinde bir torba buz ve bir mutfak havlusuyla döndü. Neal onun botunu ve çorabını çıkarmasına yardım etti ve Eli'nin kınalı bıçağının karşı baldırına bastırıldığını hissetti. "Bu Noel tam bir hatalar komedisi oldu," dedi.

Yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündü Brooke ama adam derme çatma buz torbasını bileğine bastırırken nefesini içine çekti.

"Şişiyor gibi görünmüyor," diye gözlemledi Neal.

"Henüz değil." Brooke çantayı düzeltti. "Yüksekte tutup buz koyarsam belki olmaz."

"RICE yöntemi," dedi Eli başını sallayarak. Bu güven verici bir gülümseme miydi? Yoksa sakallarının gölgelediği çenesinin içinde bir sırıtma mıydı? "Dinlen. Buz. Sıkıştır. Yükselt."

"Sanırım yukarıda bir ACE bandajı gördüm." Marilee döndü ve merdivenlerden yukarı uçtu. Shep hâlâ heyecanlı bir şekilde onun peşinden gitti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ikisi de geri döndü ve Marilee elastik sargıyı babasına uzattı.

"Bana bırak," dedi Eli ve Neal'ın elindeki bandajı aldı. "Bunu yaşamak için yapıyorum, biliyorsun."

Doğru ya. Bir çeşit atletik antrenör olması gerekiyordu.

Leah nişanlısını izlerken Eli sandalyeye oturdu, Brooke'un bacağına nazikçe kaldırdı ve topuğunu kalçasının üzerine yerleştirdi. Bandajı sanki binlerce kez yapmış gibi bacağının etrafına sardı. Parmak uçları çıplak tenine her dokunduğunda Brooke tepki vermemek için kendini zorladı. Geri çekilmemek için. Tiksindiğini belli etmemek için. Dışarıdan bakıldığında normal görünüyordu. Hızlı. Etkili. Ama adamın tenine her dokunuşunu hissediyordu ve bir keresinde adam "Nasıl?" diye sormak için ona baktığında gözbebeklerinin hafifçe büyüdüğünü gördü.

Onun bakışlarını
tuttu. "Güzel. Bu
iyi."

"O zaman gidelim," dedi Leah. "Feribot otuz dakikadan kısa bir süre içinde kalkacak."

Brooke kendini zorla ayağa kaldırdı ve kanepeye yığılmadan önce nefesini içine çekti. "Yapamam, Leah," dedi elinden geldiğince içtenlikle.

"Ne? Ama bu önemli! Sana söylemiştim!"

Neal başını salladı. "Belki de sadece-" "Hayır!"

Hayır! Gidiyoruz!" Leah kararlıydı.

Neal, "Ama Brooke gidemez ve biri onunla kalmalı," diye karşı çıktı.

"Ben kalırım!" Marilee gönüllü oldu.

"Hayır!" Leah kız kardeşine küçümseyen, neredeyse inanmayan bir bakış fırlattı. "Gece yarısı ayını Nana'nın istediği şeydi! Ve ... ve bu düğün için onun kutsamasına ihtiyacım var, perdenin diğer tarafından olsa bile." Yüksek sesle burnunu çekerek, "*Hepimiz* gidiyoruz. Ya da en azından geri kalanımız. Brooke gelemmezse, bu onun vicdan azabı olur." Leah şöminenin üzerindeki yaralı Yusuf'la birlikte Doğu sahnesini, sonra da giriş holüne açılan kemerin üzerine monte edilmiş haçı işaret etti. "Büyükannem de bunu isterdi."

Amin, kardeşim, diye düşündü Brooke.

Diğer herkes görünüşte hazırlanmak için üst kata çıktı. Ayak seslerini ve konuşma parçalarını duydu. Marilee gitmek istemediğini söylüyordu. Neal onu yatıştırıyordu. Leah'nın yüksek perdeden ısrarı ve Neal'ın bu kez baldızını sakinleştirmesi. Brooke bunu, Neal ve Leah'nın ona nasıl yalan söylediklerini, onu nasıl manipüle etmeye çalıştıklarını düşündü. Orada çok daha fazlası olduğunu hissetti ve Neal'ın tüm iş seyahatlerini merak etti. Bazıları San Francisco'ya. Bazıları Los Angeles'a. Bir kez de Portland'a. Eylül ayına kadar hiçbir yere uçmamıştı.

Leah, Eli Stone ya da Gideon Ross gibi son ruh eşiyle tanıştığından beri değıl.

Tanrım, ne karmaşıa.

Aşığı inen ilk kişi Eli'ydı.

"Gelemeyeceğıne emin misin?" diye sordu, oturma odasına gidip ensesini ovuşturarak.

"Hiç sanmıyorum."

"Leah hayal kırıklığına

uğradı." "Bunu

atlatacaktır."

Marilee alt katta dolaştı. Eli'dan annesine baktı. "Neler oluyor?"

"Sadece anneni bize katılması için ikna etmeye çalışıyorum."

"Yapamaz!" Marilee neredeyse öfkeyle söyledi. "O yaralı."

"Evet, düştüğünü gördüm," dedi Eli Brooke'a dönerken. "Peki, sandalyenin üzerinde ne yapıyordun? Işıklarla mı oynuyordun, öyle mi demiştin?"

Piç kurusu. O biliyordu! Görmüştü!

"Ne fark eder ki? O düştü. Muhtemelen bileğini burkmuştur. Gelemez." Marilee gözlerini devirip ellerini saçlarında gezdirdikten sonra küpesini düzelterek, "Artık gidebilir miyiz?" dedi, tam Neal ve Leah dönerken.

"Evet, zamanı geldi. Hadi, hadı." Leah parmaklarıyla bir hareket yaptı ve sonunda herkes ön salona toplandı.

Eli bile.

Özellikle Eli.

Brooke, Neal ıslık çalan rüzgâr ve sonsuz kar eşliğinde ön kapıyı açarken bekledi. "Ne gece ama," diye mırıldandı. "Bu havada feribot çalışırsa şanslı sayılırız."

"Öyle. Kontrol ettim." Leah ona güvence verdi ve elementlerin içine doğru yürüdü. Diğer herkes onu takip etti.

Eli kemer aralığından uzun bir süre Brooke'a baktı, sonra kapıyı çekip kapattı.

Seni lanet psikopat.

Brooke bekledi.

Birkaç dakika içinde iki motorun çalıştığını duydu.

Sonra, aniden, tam zamanında, yüksek sesle bağırışlar duyuldu, sesler yükseldi. Bir ya da iki küfür duyuldu. Araba kapıları açılıp kapanıyordu.

Neal geri döndü ve sinsice oturma odasına girdi. "Leah'nın arabasının lastiklerinden biri kesilmiş, inanabiliyor musunuz?"

"Ne?" Brooke şaşırılmış görünmeyi umarak kendini dikleştirdi. "Kesik mi? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, lanet olası lastik kasıtlı olarak kesilmiş."

Leah topuklu ayakkabılarını şaklatarak içeri girdi, paltosu arkasında dalgalanıyordu. "Noel arifesinde!"

Eli da evin içine doğru kaydı ama giriş holünde kaldı ve kemerli geçitten oturma odasını inceleyebildi. Marilee onu atlatarak yemek alanından oturma odasına geçti.

Leah öfkeliydi, yanakları alev alev yanıyordu. "Küçük bir pislik lanet lastiğimi patlattı. Ve yedeğimiz yok! Arabayla birlikte gelmedi. Buna inanabiliyor musun? Bu yeni bir şey. Ve şirketin hemen yardımınıza koşması gerekiyordu. Bu gece, Noel arifesinde, bu adada bir tane bulabileceğimizi mi sanıyorsun? Hayır!" Öfkeli bir nefes aldı. "Ya da yarın? Sence Noel günü gelirler mi? Ne kadar şansımız var? Lanet olsun!" Yere düşmüş bir yastığa tekme attı. Eski salıncağa çarparak onu harekete geçirdi.

Marilee, "Belki de bu bir işarettir," diye önerdi.

"Ne? Bir *işaret* mi?" Leah inanmayarak tekrarladı. "Tanrı'dan mı? Sanki 'Evime gelip oğlumun doğumunu kutlamayın' mı diyor? Elbette! Eğer bu bir işaretse, şeytandandır! Yusuf'un kafasını kesen ve Tanrı bilir daha neler yapan aynı kaçık!" Kollarını teatral bir şekilde havaya kaldırdı, sonra şöminenin kenarından ocağa doğru kaydı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Başka ne yanlış gidebilir bilmiyorum."

Oh, çok daha fazlası var, diye düşündü Brooke ama tek kelime etmedi. Kemerden geçip oturma odasına girerken Eli'nın gözlerinin biraz kısıldığını fark etti.

"Her şey yoluna girecek," dedi Neal güçlükle. "Acele edersek hâlâ feribota yetişebiliriz." Bu doğrudu. Yılda sadece iki kez, Noel Arifesi ve Yeni Yıl Arifesi'nde feribot bu kadar geç kalkardı ama hâlâ zamanları vardı.

Kimse cevap vermeyince Neal ekledi, "Bakın, hepimiz SUV'umuzla gidebiliriz. Ama sen," dedi karısına bakarak, "tekerleklerin olmadan burada sıkışıp kalacaksın."

"Sanırım hayatta kalacağım." Yaşayacak mıydı? Eli/Gideon'un dediği olursa, diye düşündü. Son savaşları neredeyse ölümle sonuçlanmıştı. Ve onun daha fazla

yapmak zorundaydı. Ama tabii ki bunların hiçbirini kabul edemezdi, onun yerine köpeğin başını okşadı. "Shep ve ben kaleyi koruyacağız."

Leah uzun bir nefes aldı ve tekrar ayağa kalktı. "Tamam. Güzel. Hadi yapalım şu işi!"

Kapıya yöneldi ama dışarı çıkarken Brooke'a baktı, gözleri bir an için bulutlandı; sonra dışarı çıkmadan önce aklından geçen bir düşünceyi kovar gibi başını salladı. Diğer herkes onu takip etti ve Neal kapıyı arkalarından son bir kez, keresteleri sarsan bir gümbürtüyle kapattı.

Brooke bir kez daha bekledi.

SUV'un motorunun kükremesini ve garaj yolundaki lastiklerin çıtırtısını duydu.

Shep beklentiyle kapıya baktı.

"Şşş, oğlum, daha değil," dedi, onun dağınık başını okşayarak. Sonunda sessizlik oldu ve topuklarını dayandığı sandalyeden sallayarak evin önüne doğru ilerledi. Yemek odasının penceresinden dışarı baktı ve sürekli yağan kardan başka bir şey göremedi.

SUV'un arka lambaları bile kaybolmuştu.

"Sanırım artık yalnızız," diye şarkı söyledi, ama yine de bekledi, Kit-Cat Klock'un saniyeleri saymasını, gözlerinin ileri geri hareket etmesini, kuyruğunun ritmik bir şekilde sallanmasını izledi.

Beş dakika geçti.

Sonra beş dakika daha.

Saatine baktı.

Feribot, eğer çalışıyorsa, adadan ayrılmıştı.

Emin olmak için telefonunu cebinden çıkardı ve Neal ile Marilee'ye bir grup mesajı yazdı.

Yapabildin mi?

Birkaç saniye sonra ekranda baloncuklar belirdi ve ardından kocası bir başparmak yukarı emoji gönderdi ve Marilee cevap verdi:

Evet. Feribotta. Brrr. Keşke bizimle olsaydın.

Marilee bir Bayan Noel Baba emoji ekledi.

Brooke'un kalbine bir suçluluk bıçağı saplandı.

Her şey farklı olsaydı onlarla birlikte törene giderdi. Her şey farklı olsaydı kocasına ve kız kardeşine güvenirdi.

Eğer her şey farklı olsaydı, Gideon Ross'un hayatına girmesine asla izin vermezdi.

Artık ondan sonsuza dek kurtulmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 38

Brooke, biri geri dönerse diye bandajı çıkarmadı. Kendini ciddi bir şekilde incitmemiştir. Evet, kaval kemiğini çarpmış ve bileğini incitmiştir ama burkulmadığını biliyordu. Kazayı, ayine gitmemek ve evde yalnız kalabilmek için planlamıştı.

Shep yatağına kıvrılmış ve usulca horlarken dışarı çıktı. Dondurucu hava parmaklarını anında ağrıttı ama son bir küçük kamera daha yerleştirdi; bu seferki arka kapının üzerindeydi ve verandayı, avluyu ve odunluğa açılan kapıyı çekiyordu.

Tekrar içeri girdiğinde merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Beni affet," dedi sahanlıktaki ninesinin resmine. Büyükannesi ayinden kaçmak için yalan söylemesini onaylamazdı, özellikle de Noel'de, ama o zaman da büyükannesinin Brooke'ta hoşlanmayacağı pek çok şey vardı. Belki de yeni yılda tüm bu sözde kusurları üzerinde çalışacaktı. Bu onun kararı olacaktı - tabii hayatta kalırsa.

Bacağı biraz ağrıyordu ve baş ağrısı yine tehdit ediyordu ama ağrıyı görmezden geldi, yatak odasına doğru ilerledi ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Caleb'in ona geri dönmüş olmasını umarak e-postasını kontrol etti.

Tanımadığı hiçbir şey bulamadı. "Hadi, hadi."

Zaman akıp gidiyordu.

Diğerleri dönene kadar iki buçuk, belki de en fazla üç saati olduğunu düşündü.

Zaman geçtikçe spam klasörünü hızla gözden geçirdi. Hala bir şey yoktu.

Sonra misafir odasını tekrar aradı, önemli bir şey bulamadı ve Eli'nin cüzdanını yatağın altında, bulduğu yerden çok uzakta olmayan bir yere bıraktı. Henüz ona haber vermemeye karar vermişti ama içten içe bunun ölü bir fare olmasını diliyordu. Mükemmel olmaz mıydı? Ve Leah tam bir kalp krizi geçirirdi.

Bıçağı saklamış.

Şimdiye kadar faydalı olduğunu kanıtlamıştı.

Koridorda kameraların çalışıp çalışmadığını iki kez kontrol etti ve Clayton Electronics'in güvenlik uygulamasına girdiğinde gözetlediği alanların görüntüleri telefonunda belirdi.

Hepsi iyi.

Odasına döndüğünde rüzgârın şiddetlenip pencereleri tıkırdatmaya başladığını duyunca küçük casus kameraların çektiği görüntülere baktı ve alt kattaki kavgayı, Leah'nın koridorda tepinmesini ve ardından misafir odasında kız kardeşiyle Eli arasında bir tartışmaya benzeyen şeyi yakaladı. Ses olmadığı için ne konuştuklarını duyamamıştı ama Leah surat asıyordu. Yine.

Hiç şaşırmadım.

Ama Eli sanki küçük cihazın her şeyi kaydettiğini biliyormuş gibi doğrudan kameranın objektifine baktı.

Brooke onun gelip resim çerçevesini alacağını, kamerayı bulup çıkaracağını düşünerek nefesini tuttu.

Ama yapmadı.

Onların kıyafetlerini değiştirmelerini izledi.

Sadece iş, aşk meşk yok. Adam gömleğini çıkarıp ensesini kaşıdığı anda, kadın dövme görürdü. Mürekkep parçası, uzun saçlarının örttüğü bir dövme. Yakınlaştığında görüntü daha da bulanıklaştı ama kafatasının dibine kazınmış ahtapotun dokunaçlarından birinin kıvrılmış ucu olduğu kesindi. Daha da yakınlaştığında, Gideon'da daha önce hiç fark etmediği bir yara izi gördü; sırtında, bir kurşunun sıyrıp geçmiş olabileceği küçük bir çentik. Elbette, Leah'ya bir şey söylemek için döndü ve işte oradaydı. Küçük bir yara izi. Kurşun muhtemelen Elliott Körfezi'nin zeminine saplanmıştı ve o korkunç gecede suda bu kadar çok kan akmasının nedeni buydu.

"Yakaladım." Kendini tatmin olmuş hissetmeliydi. Kanıtının bir parçası vardı.

Bunun yerine, onunla birlikte ailesini düşünerek gergindi.

Görüntülerin geri kalanı önemsizdi ama belli ki Eli ve Leah arasında bir tartışma yaşanıyordu, cennette sorun vardı.

Belki de ona karşı akıllanmaya başlamıştı.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadı boş eve. Leah bir eşe karar verdikten sonra, önüne çıkan her uyarı işaretini görmezden geldi.

Son görüntüler Marilee ve Eli aşağı indikten sonra koridorda Leah ve Neal'a aitti. Görüntüler yine sessizdi ama konuşmaları sessiz görünüyordu ve Leah ne söylerse söylesin Neal başını sallayıp kollarını ona doluyordu.

Brooke şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldı.

Neal, Leah'nın başının üstünü öptü. Şefkatle. Gözleri kapandı ve Leah dönüp başını yukarı kaldırdığında onu dudaklarından öptü.

"Seni lanet ..." Brooke cümlelerin kaybolmasına izin verdi. Neal'ın onu aldattığından şüphelenmişti elbette. Jennifer Adkins olayı vardı ve sonra Leah ile aralarında hep bir bağlantı varmış gibi görünüyordu. Marilee çok gençken bir ilişki olup olmadığını merak etmiş ve bir şeyler olabileceğini düşünmüş olsa da, Gina Duquette onları birlikte gördüğünü söyleyene kadar güvensizliği pekişmemişti. Yine de, bu hassas sahneye kadar gerçekten bir kanıtla karşılaşmamıştı.

Midesi altüst oldu ve kendi kendine şimdilik geçmesini söyledi.

"Kızıartılacak daha büyük balıklar var," dedi yüksek sesle, büyükannesinin sözlerini yankılayarak.

Saati kontrol etti. Bir saat geçmişti bile, dizüstü bilgisayarını açıp sosyal medyayı inceledi, önce Leah'nın sayfalarını kontrol etti, sonra Eli Stone ve Gideon Ross'u ya da Gideon John Ross'u ya da Eli John Stone'u ya da Gideon Eli Stone'u aradı ve aramaya devam etti. Karışma Jake'i bile ekledi; Eli ondan kardeşi olarak bahsetmişti.

Yalan söyleyemeyeceğinden değil.

Ehliyetindeki bilgilere rağmen bu isimlerden hiçbirisi gerçek kimliği olmayabilirdi. Eğer doğru bağlantılara sahipseniz sahte kimlikler satın alınabilirdi. Ancak, bu vakada çeşitli yaygın isimlerin o kadar çok enkarnasyonu vardı ki, internette Gideon Ross olarak tanıdığı adama benzeyen herhangi bir kişiyi bulmak imkansızdı.

Bir hayalet.

Eğer hiç var olduysa.

"Sen de kimsin be?" diye sordu boş odaya.

Işıklar tekrar titredi ve şansına lanet etti. Şimdi güç kaybedemezdi. Gece çantasını buldu ve içine baktı. Şarj aleti yoktu. Sonra Neal'ın daha önce onu sorduğunu hatırladı, demek ki bir yere koymuş olmalıydı. Işıklar tekrar yanıp sönmeye başladığında ona mesaj atmaya başladı.

"Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır." Daha da kötüsü, telefonunun şarjı bitmek üzereydi. Peki şarj aleti hangi cehennemdeydi? Çantasında mı? Yatağın yanında değil. Alt katta, mutfakta mı?

Saat kaç olduğuna dikkat ederek e-postasını tekrar kontrol etti. Gece yarısı ayını bitmiş olmalıydı, yani yarım saat içinde geri dönüyor olmalıydılar. Yeni bir e-posta gelmemişti.

Ama spam klasörüne baktığında yeni bir mesaj buldu. Gönderen harfler, sayılar ve sembollerden oluşan karmakarışık bir karmaşaydı, harfler

Yine de Caleb Reynolds'tan gönderildiğini fark etti.

Evet!

Hemen Caleb Reynolds'dan gelen e-postayı açtı.

Mesaj direktti:

POLISE GIT!

Haklıydın.

**Karmaşık bir geçmişi olan bir dolandırıcı. MUHTEMEL
KATIL.**

Ara beni.

Bir ek eklenmiştir.

Adamın e-postayla birlikte gönderdiği belgelere göz gezdirirken içini soğuk bir korku kapladı. Eli Stone/Gideon Ross aslında sadece "Ross" olarak bilinen Elijah Jacob Rossario değildi, aynı zamanda gençken Estacada, Oregon yakınlarında bir kazaya karışmıştı. Pikapta bulunan diğer herkes, anne babası ve kardeşi Gideon olay yerinde ölmüştür. Ancak anne babası ve kardeşinin kazadan önce öldürüldüğünden şüpheleniliyordu. Yaraları, araç kazası yaralarından ziyade dayak yaralarına benziyordu. Ancak parçalanmış enkaz ve cesetler ve ardından çıkan yangın nedeniyle ölüm nedenini belirlemek zordu. Ross hayatta kalan tek kişiydi ve yara almamıştı. Köprücük kemiği kırılmış, kaburgaları zedelenmiş ve kırılmıştı.

Vücudundaki kesik ve ezikler araçtan fırladığını gösteriyordu ancak ailesinin geri kalanı hakkında soru işaretleri vardı. Ne yazık ki, kazaya karışan diğer aracın sürücüsü, küçük bir tomruk işletmesinin sahibi, kamyonu ve yükü Rossarios'un uzun kabinli pikabıyla aynı keskin uçuşuma yuvarlanırken aldığı yaralar nedeniyle öldü.

Ailesini katledip sigorta parasını ve tüm mal varlıklarını topladı mı? Yoksa bir kurban mıydı? Sebep ne olursa olsun, ona karşı hiçbir suçlamada bulunulmadı. Reşit olana kadar teyzesi ve amcasıyla yaşadı, sonra da mirasını toplayıp *Medusa adlı* teknesiyle dünyayı dolaştı.

Caleb'in Las Vegas'tan getirdiği kayıtlara göre Elijah Gideon Rossario, Emme Cosgrove adında bir kadınla evliydi.

Sözde onunla birlikte yelkenlisiyle Fransız Polinezyası'na gitmiş. Ailesi onunla irtibatı orada kaybetmiş.

"Fransız Polinezyası," diye fısıldadı Brooke, onun teknesinde gördüğü, kemikten yapılmış balık kancasıyla parmakladığı kolyeyi hatırladıkça korkusu omurgasından aşağı kayıyordu. Kolyeye dokunduğunda gerilmiş gibi görünüyordu.

Şimdi nedenini

biliyordu. Oh.

Tanrım.

Caleb, kazalarla ilgili haber kupürlerine birkaç seyrek bağlantı ekledi. O

yağsız onlar İki kere, sonra aradı ve tanıdık olmayan Numara,

Muhtemelen Caleb'ın telefonunu. İlk zil sesinde açtı.

"Bu adam kötü haber," dedi Brooke daha tek kelime edemeden. "Bunu görüyorsun, Brooke. Bu ciddi bir mesele. Tüm ailesini ve karısını öldürmüş olabilir. Kesinlikle şüpheli bir kişi. Etrafındaki insanlar ya ölüyor ya da ortadan kayboluyor, bu yüzden tavsiyem kız kardeşine onunla ilişkisini bitirmesini söylemen."

"Ya hayır cevabını kabul etmezse?"

"O zaman polisi devreye sokun. Lanet olsun, yine de yap. Adam tehlikeli," dedi Caleb. "Sadece yüzeyi çizdim. Sadece birkaç saattir bu isteyim, kim bilir daha neler bulabilirim? Bildiğim kadarıyla sabıkası yok, hiç suçlamada bulunulmamış, ama bunun tek nedeni kurnaz olması. Anladın mı?"

"Evet." Haklıydı.

Anlamıştı.

Elijah Gideon Rossario, Gideon Ross olarak tanıdığı adam, Leah'nın Eli Stone sandığı adam, ölümcüldü.

"Bakın, size Emme Cosgrove'un çekebildiğim tek fotoğrafını gönderiyorum."

Bir saniye sonra spam klasörüne ulaştı, yine aynı bozuk adresten.

"Anladım," dedi. Ne bulacağından korkarak eki açtı. Sonra kalbi durdu.

"Bir şey fark ettin mi?"

Öyle yaptı. "Evet," diye itiraf etti, boğazı aniden kurumuştı.

Fotoğraftaki kadın, parlak gözleri ve rahat gülümsemesiyle genç, sarışın bir kadındı ve tıpkı Brooke'a benziyordu.

"Aman Tanrım."

Fotoğrafta Emme Cosgrove Brooke'tan daha gençti, saçları biraz daha koyuydu, vahşi bukleleri aynıydı, yüksek elmacık kemikleri, düz burnu ve geniş yeşil gözleri vardı. Ve Emme'nin ince boynunda? Brooke'un *Medusa'nın* kamarasında gördüğü kolyenin aynısı. Resmin alt kısmında tek bir kelime görünüyordu: KAYIP.

Korku içine çökmüştü.

"Sanırım kız kardeşin sana benziyor."

"Renklerimiz, saçlarımız ve gözlerimiz dışında, evet," diye itiraf etti, büyürken ne kadar sık birbirleriyle karıştırıldıklarını düşündü.

"Ciddi bir tehlike altında olduğunu tahmin ediyorum.

Muhtemelen sen de." "Haklısın," dedi Caleb'a, aniden çılgına dönmüştü.

"Yani polisi mi arıyorsun?" Ve onlara ne söyleyeceğim?

Kız kardeşinin niyetini araştırdığını mı? Bir iş arkadaşının kovulmasına neden olabilecek bir iyilik yaptığını mı? Aynı adamla ilişkisi olduğunu ve ölümle burun buruna geldikleri acımasız bir mücadele yaşadıklarını mı? Çok az tanıdığı bir adamla, kimliği hakkında yalan söyleyen bir adamla ilişki yaşamak için değer verdiği her şeyi aptalca riske attığını.

O söylediği kişi değil.

Başka biri onun dolandırıcı olduğunu biliyordu ve onunla görüşürken onu uyarmaya çalışmıştı. Telefon numarasını bilen ve kullan at telefonuna erişimi olan biri. O kişi daha fazlasını biliyor olabilir. Ama kanıtları var mıydı?

"Beni duydun mu, Brooke? Kardeşine ondan uzak durmasını söylüyorsun, değil mi? Polise gidiyorsun."

"Sanırım yetkilileri aramadan önce daha fazla kanıta ihtiyacım var," dedi ve hattın diğer ucunda Caleb'ın mutsuz iç çekişini duydu. Sadece kayıp kadın Emme'ye benziyor olması yeterli değildi. Tüm şüpheleri desteklenemezdi. Kolye onda olsaydı belki. Ama o zaman bile, polisin onu tutuklaması için yeterli bir bağlantı olacağından şüpheliydi.

Dışarıda rüzgâr uğuldarken Caleb, "Brooke, ondan uzak dur," diye ısrar etti. "Kız kardeşin onu kırsın ve kilitleri değiştirsin. Ne yapabileceğini kim bilebilir?"

Kesinlikle, diye düşündü, kanı buza dönmüştü. "Yapacağım."

"Söz veriyorum."

"Hayatım üzerine."

"Ben de bundan endişeleniyorum ama aramaya devam edeceğim," dedi Caleb. "Bakalım başka ne bulabilirim. Size geri döneceğim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ailesini düşündü. Hepsi bir araçta. Elijah Rossario ile, şüpheli katil. Onları uyarmak zorundaydı. Polisi aramalıydı. Saate baktı. Saat biri geçiyordu. Tören bitmişti.

Tam Neal'a mesaj atacaktı ki ekranı Marilee'den gelen bir mesajla aydınlandı:

Ortadan

kayboldu. Eli

bizimle değil.

Anne, dikkatli

ol.

O söylediği kişi değil.

BÖLÜM 39

Marilee mi?

Marilee önceki uyarı mesajlarını Gideon'la görüşürken mi göndermişti?

Mesajlar farklıydı, ama sadece birkaç kelimeyle. Yoksa

bu bir tesadüf müydü?

Her iki durumda da Brooke riske

giremezdi. Cevap yazdı:

Biliyorum. Babanla kal. Güvenli bir yere git. Başka bir şehirde bir otel bul. Bana haber ver. Seni seviyorum!

Mesajın iletileceğini umarak gönder tuşuna bastı ama telefon bağlantısı kesiliyordu. Ölmüştü. "Haydi, haydi," diyerek telefonu salladı ve başka bir mesajın titreşimini gördü:

Gitmene asla izin vermeyeceğimi söylemiştim.

Kelimeler belirir belirmez soldular, telefon tamamen kapandı.

İç organları jöleye dönüştü ve hızla dizüstü bilgisayarını kullanarak eve kurduğu kameraları gözden geçirdi. Üst koridorlar ve giriş holü temizdi. Misafir odasında kimse yoktu. Oturma odasındaki kamera görüntü almıştı ve Shep'in kaydı etkinleştirdiğini fark etmeden önce kalbi bir an durdu.

Her şey olması gerektiği gibi.

Dışarıdaki kameraya döndü, küçük merceği çoktan buz tutmaya başlamıştı. Kar görüntüyü bozuyordu ama bakarken odunluğun yanında bir hareket fark ettiğini düşündü.

"Hayır," diye fısıldadı figür belirdiğinde, karanlık ve heybetli.

Elijah Rossario kapıya doğru ilerlerken ekrana bir dokunuşla görüntüyü iyileştirdi. Kameranın gözlerinin içine gülümsedi, sakalında kar birikmişti, gözleri geceyle birlikte kararmıştı. Ve eldivenli bir elin parmaklarında kıvrılmış?

Bir balta.

Büyükbabasının baltası.

Odunlukta kullandıkları.

Bir anlığına hareket edemedi. Nefes alması durmuş gibiydi. Dünya sanki ekseninden çıkmış gibi yavaşça dönüyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Ama öyleydi.

Ayağa fırladı.

Tam da ışıklar sönerken.

Fırının gürültüsü kesildi.

Ne?

Hayır, hayır, hayır.

Şimdi güç kaybedemezdi.

Ama bu sadece bir göz kırpma ya da titreşim değildi. Bu sefer her şey ölmüştü. Bilgisayarı hala parlıyordu, pili hala çalışıyordu ama e-posta göndermeye çalıştığında Wi-Fi bağlantısının kesik olduğunu fark etti.

El feneri yoktu ama kendini göstermemenin en iyisi olacağını düşündü. Elijah Rossario onun için geleceğini çoktan haber vermişti.

Kapılar kilitli miydi?

Ne olmuş yani?

Anahtarı vardı. Bunu zaten biliyordu.

911'i aramaya çalışmış ama telefonu cevap vermemiş.

Tek başınasın.

Yukarıda kalamazdı yoksa kolay hedef olurdu. Hayır, dışarı çıkmalı, yardım çağırmalı, en yakın eve koşmalıydı, ne olursa.

Ev tamamen karanlıkta değildi; bilgisayar ekranı hâlâ parlıyordu ve alt katta sönmekte olan ateş merdivenleri ve karanlık koridoru biraz aydınlatarak loş turuncu bir ışık yayıyordu.

Tam da ihtiyacı olan şey.

Tıklayın.

Creeaak.

Alt kattaki bir kapı açıldı.

Whoosh. Rüzgar içeriye doğru esti.

Ateş bir saniyeliğine parladı, temiz havayla beslendi.

Çılgınca düşündü. Burada kapana kısılmış olamazdı. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kendini banyoya kilitlese bile, adam kapıyı kırabilirdi.

Baltası vardı.

Bıçağı vardı.

İyi bir ihtimal

değil.

Shep keskin bir havlama sesi çıkardı.

Ne?

Sonra köpek hırlamaya başladı ve Gideon'un baltayla Shep'e saldıracağı düşüncesi çok fazlaydı. Bir ses duyunca merdivenlerden aşağı koştu.

Cıyıklama, ardından inleme ve pençelerin parke üzerinde sürtünme sesi.

"Dur!" diye bağırdı iniltiiler arasında. "Sakın o köpeğe bir şey yapma!"

Ve kendini oturma odasına attı.

Boştu, sönmekte olan ateşin kömürleri kan kırmızısı bir parıltı saçıyordu. "Shep?" dedi, sonra daha yüksek sesle, "Shep!"

Kendini hazırlayarak etrafında döndü. Gideon neredeydi? Shep neredeydi?

Nabızı hızla atıyor, adrenalın kanında hızla dolaşıyordu.

"Shep. Gel!"

Açık arka kapıdan gecenin karanlığına doğru, "Shep, gel!" diye bağırdı. Karın üzerindeki izleri fark etmeden önce. Sadece güverteden çevredeki ormana doğru uzanan pati izleri değil, odunluktan eve doğru uzanan yolda taze ayak izleri de vardı.

Tek bir kasını bile oynatmadı

Shep'in adı boğazında

düğümlendi.

İnsan ayak izi görünmüyordu.

Köpeği kovalamamıştı.

Neredeydi o?

İçinden panik akıyordu.

Arkasındaki evin bir yerinde bir ayak sesi duyduğunu sandı.

Kasları gerilmiş, sıçramaya hazır bir halde yavaşça döndü, gözleri ürkütücü kırmızımsı ışıltısıyla evi taradı. Merdivenin yanındaki umbra'da mı duruyordu? Yemek odasındaki kulübenin yanında mı? Mutfak olan karanlıkta mı?

Bir yerde.

O göremiyordu.

Ama o

buradaydı. Bunu

biliyordu.

Onu hissedebiliyordum.

Kapıya doğru ilerledi.

Aşağı uzandı, bıçağı kınından çıkardı.

Tüm sinir uçları kırılma noktasına kadar gerilmiş bir halde, garip turuncu gölgelere baktı.

Ve sonra onun sesini duydu. Artık hırıltılı değildi, kendisinininki kadar tanınabilirdi.

Gideon net bir ifadeyle, "Bıçağımı geri istiyorum," dedi.

Dondu kaldı. Göz ucuyla mutfakta bir hareket gördü.

"Beni duydun mu?" dedi, tezgâhın üzerine sıçradı, elinde baltayla onun üzerinde durdu. "Dedim ki, bıçağımı geri istiyorum."

"Ve hayatımı geri istiyorum," dedi, bakışları ona, baltaya odaklanmıştı. Yüzü ürkütücü turuncu bir ışıltıya bürünmüştü, baltanın bıçağı parlıyordu. "Beni yalnız bırak."

"Çok geç."

Ön kapı yakındı. Koşarak gitmesi gerekiyordu ama bu kar fırtınasında ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Çılgılık atarsa onu duyan olur muydu?

"Gitmene asla izin vermeyeceğimi söylemiştim,"

diye uyardı. "Ama Leah'yla evlenecektin."

"Sona giden bir yol."

Ateş gürültüyle patladı ve o da sıçradı.

Kapıya git. Bir şekilde buradan çıkmalısın. Evde hiç şansın yok. Çık dışarı!

"Peki neden onunla

evlendin?" "Sana

yakın olmak için."

"Bunca zaman sonra

mı?"

"Sabır," dedi. "Sana bir keresinde sabırlı bir adam olduğumu söylemiştim."

"Sen hasta bir adamsın," diye karşılık verdi, zihni kaçmanın yollarını arıyordu. Yine de bu arada, Noel ağacındaki küçük kameranın her şeyi kaydettiğini bilerek onu konuşturmaya devam edecekti. Yeter ki odada bir hareket olsun. Kadın kapıya doğru yaklaştı ve adam yer değiştirdi. Bir sıçrayışta onun önüne düşebilirdi. Kapının kilidini açıp gecenin içine doğru kaçacak zaman yoktu.

"Buraya nasıl geldin?"

"Kilisede tuvalete gitmesi gerektiğine dair bir yalan ve Noel arifesinde birini adaya götürmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir teknenin sahibinin sağ cebinde birkaç dolar. Kilisenin ayin sırasında cep telefonlarının aktif olmasına izin vermemesi çok uygun, bu yüzden Leah arayamadı." Sonra etrafına bakındı. "Bil diye söylüyorum, adada elektrikler kesik değil. Sadece burası."

İçinin bulandığını hissetti. "Kabloları mı kestin?"

"Çok dramatik bir şey değil. Sadece ana güç düğmesini fırlattım." Sırıttı ve bu saf kötülüktü.

Onu konuşturmaya devam et. Şimdiye kadar Neal muhtemelen polisi aramıştır. Yola çıkmış olabilirler. Ya da gelmemişlerdir. "Bileziği buldum." diye ağzından kaçırdı.

"Biliyorum."

"Neden? Neden burada bıraktın?"

Ön kapı değilse arka kapı. Kilitli değil. Onu bir yöne atlamaya ikna et, sonra numara yap ve diğer yöne kaç.

"Böylece beni unutmazsın."

"Sanki yapabilişim gibi," dedi, parmakları bıçağın üzerinde terliyordu. Ona yeterince yaklaşabilseydi, o lanet baltayı çıkarabilirdi. "Ve bundan daha fazlası var, Elijah," dedi ve gerçek adını kullandığında gözlerinin kısıldığını gördü. "Beni korkutmak istiyorsun. Tıpkı Emme'ye yaptığın gibi," diye atıldı.

Yine irkildi, bu kez dudakları dişlerine karşı düzleşti.

"Onu biliyorum ve bunu bilen tek kişi ben değilim. Yani bu gece ne olursa olsun, bana ne yaparsan yap, çoktan öğrenmiş olacaksın. Bu sadece bir zaman meselesi. Sabırlı bir adam olman iyi bir şey."

"Emme'yi bu işin dışında tut." diye uyardı.

"Neden, onu öldürdüğün için mi?"

Çık dışarı. Onu kışkırtma! Sana olan saplantısına hitap et. Ona hala değer veriyormuş gibi davran, ondan ayrılmanın bir hata olduğunu düşün.

Ama yapamadı.

Adam ondan iğrenmişti.

Zaten buna inanmazdı. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

İtirafını aldıktan sonra, onu ifşa etmek için ihtiyacı olan kanıt. Onu durdurmak için. Kalbi gümbürdedi, boynu gerildi, her kası gerildi.

"Emme'yi öldürmek mi?" diye tekrarladı. "Böyle mi düşünüyorsun?" "Öyle oldu."

Başını sallıyordu. "Emme denize düştü."

"Ve sen onu kurtarmadın mı? Polise gitmedin mi?" diye meydan okudu, şömineye o kadar yakındı ki kömürlerden yayılan ısıyı hissetti. Göz ucuyla sopayı gördü.

"Kimse bana inanmaz."

"Aileni öldürdüğün için mi? Polis hala onları öldürdüğünü ve kazayı senin düzenlediğini nasıl kanıtlayacağını bulmaya çalıştığı için mi? Onları, tamamen masum bir adam olan kamyon sürücüsüyle birlikte öldürdüğün için mi?"

Brooke, neden onu kışkırtıyorsun? Neden mi? Kaçın! Polis için yeterince konuştun. Çık dışarı ve kaç! Hemen!

"Her şeyi yanlış anladın," dedi, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

"Tamamen yanlış." "Hiç sanmıyorum," dedi kadın. "Beni zaten öldürmeye çalıştın. Hatırlıyorum." "Silahı getiren sendin," diye hatırlattı ona. "Onu ben buldum, sen

Biliyorum," dedi kadın yavaşça şömineye doğru ilerlerken. "Ben hallederim."

"Teknenizde mi? *Medusa* hangi cehennemde?"

"Kuru havuz," dedi. "Seninle birlikte yelken açacağımızı umuyordum."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana, aileme yaptıklarından sonra mı?" O çok çılgındı. Ve çok tehlikeliydi.

"Hepsi bir oyundu."

"Oyun değil, Elijah," dedi, nabızı kulak zarlarında atıyordu. "Gideon. Bana Gideon de."

"Cinayet bir oyun *değildir*, Elijah." Ateş kutusuna ulaşmıştı ve gözleri onun her hareketini takip ediyordu. "Sen bir katilsin ve yetişkin hayatın boyunca bir yalanı yaşadın. Ve duvarlar giderek yaklaşıyor. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni *hiç* sevmedim. Asla sevmedim. Sadece mutsuzdum ve sen karşıma çıktın ve ben hayatımın en büyük hatasını yaptım. Seni *istemedim* bile. Seni sadece bir boşluğu doldurmak ve beni aldatan kocamdan intikam almak için kullanıyordum," dedi gerçeği fark ederek. "Senden nefret ediyorum." Kendini pokere doğru fırlattı.

"Seni kaltak!" Sıçradı, baltayı kaldırdı.

Elini maşanın üzerine koyarak döndü, adamın darbesini savuşturdu ve demir maşayı adamın kafasının arkasına indirdi.

Sersemlemişti, çılgınca savurdu.

Ona bir kez daha vurdu; sonra bıçağını kullanarak bir kesik attı. Keskin bıçak göğsünü kesti.

Acıyla kükredi ve hâlâ baltayı tutarken geriye doğru düştü.

Tökezleyerek ayağa kalktı, tekrar salladı ama kadın çoktan arka kapıdan çıkıp kar fırtınasının içine girmişti.

Güvertede kayarak, karda ilerleyerek ormana doğru ilerledi. Cebinin derinliklerindeki telefonu ne aramaya ne de mesaj atmaya yarıyordu ama birilerinin konum cihazı aracılığıyla onu bulabileceğini umuyordu.

Ve hala bıçağı ve maşası vardı. Tabii onları kullanabilirse.

Rüzgâr acımasızdı, ağaçların arasından çığlıklar atıyor ve dalları sallıyordu. Donmuş dallar ona tokat atıyor ya da kırılıyor, kollarını sıyrıyor ve

dar patika boyunca, gökyüzünden yağan ve yüklü dallardan düşen karla ilerledi.

Onun

arkasındaydı. Ve

bir ışığı vardı.

Göz ucuyla, karda açtığı iz boyunca seken ışını gördü.

Ama o yaralıydı.

Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu ama bu onu yavaşlatmaya yetmişti. Ve adayı ondan çok daha iyi tanıyordu. Eğer iskeleye ve dolu olan evlere doğru dolanabilirse, bir şansı olabilirdi. Biri ona yardım edebilirdi. Ama adam yakındaydı.

Onun çalılıkların arasından geçtiğini duydu.

Koş, koş, koş.

Ağaçların arasından, donmuş kumul otlarının titrediği ve denizin sonsuza kadar uzandığı kum tepelerine doğru. Koyu renkli suyun üzerinde beyaz kepler görünüyordu ve okyanusun kıyıya vuran kükremesi uğuldayan rüzgârın üzerinde gürlüyordu.

Shep'in izini kaybetmişti.

Ormana girerken onun pati izlerini görmüştü ama sonra kaybolmuşlardı. Ona, sadık köpeğine ne olmuş olabileceğini düşünemiyordu. Kendi ayak izlerini bıraktığını fark ettiğinde, onun bile bu çılgınlığın kurbanı olduğunu düşündü. Bu canavardan kaçabilse bile, onu acımasızca takip edecekti.

Acımasız.

Takıntılı.

Dünyanın öbür ucuna kadar onu takip edecekti.

Ta ki Brooke'un cesedinin Polinezya adaları arasında, denizin derinliklerinde bir yerlerde kaybolduğuna inandığı Emme Cosgrove ile aynı kaderi paylaşana kadar.

Sahilde hatasını anladı. O kadar korkmuştu ki içgüdüsel olarak buraya koşmuştu. Ama kesintisiz kıyı şeridinde açık bir hedefti. Burada saklanmak mümkün değildi.

Ama...

Çocukken gittiği bir yer vardı, Leah ile birlikte mağara olarak adlandırdıkları, kumsaldaki otların ve kum tepesindeki çalıların arasında bir nokta. Aslında orası bir mağara değil, kum tepelerinde yetişen kalın sarıçam süpürgesinin içinde bir açıklıktı.

Hala burada olur muydu?

Koruma saçlar mı?

Bulsa bile, kapana kısılacayı bir çıkmaz sokak mı olacaktı?

Eğer işe yararsa kaçabilir ve dolu olan evlere geri dönebilirdi. Eğer işe yaramazsa . . .

O böyle düşünmezdi.

Kıyı şeridi boyunca koşmaya devam etmek zorundaydı, okyanusun körfeze girdiği kuzey noktasına doğru koşarken çılgınca zihni dönüyordu.

"Brooke!" diye bağırdı ve Brooke bir kez arkasına dönüp baktığında, elli adım kadar gerisinde, ağır baltasını da yanında taşıyarak geride kaldığını gördü.

Medusa'nın güvertesindeki son mücadelelerinden beri silah istememişti ama şimdi Neal'ın, Elijah'a göre hâlâ teknesinde sakladığı küçük tabancası için her şeyini verebilirdi.

Koşmaya devam et, dedi kendi kendine, kum tepelerine doğru geri dönerek bir ışık, herhangi bir yaşam belirtisi aradı. Ama adanın bu tarafındaki birkaç ev karanlıktı. Boştu. Yardım edecek kimse yoktu.

Kumulların bitki örtüsündeki kırılma neredeydi? Nerede mi?

Artık var mıydı?

Zor nefes alıyordu, soğuktan ciğerleri sıkışmıştı. Kanı hızla pompalanıyordu.

Ayak bileğini incittiği bölgeyi hissetti, ama sağlamdı, onu ayakta tutuyordu, kanı boyunca kıvrılan sert, iç burkan korkuya kıyasla acı çok azdı.

Koş, koş, koş.

"Brooke!" diye tekrar bağırdı. "Dur!"

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

Görüş mesafesinin azlığı bir şey bulmayı imkânsız kılıyordu ama yine de kum tepelerine doğru ilerledi ve hepsi buz ve karla kaplı otların ve sarıçalı süpürgesi kümelerinin arasından koştu. Eğer onu atlatabilir ve ana yola ulaşabilirse . . .

"Brooke!"

Çok yaklaşmıştı.

Karanlıkta onu göremedi ama iç kesimlere doğru koşmaya devam etti ... ve evi fark etti. Karanlık ve ıssız olan bu ev kum tepelerinin üzerinde yükseliyor, okyanusa bakan sürgülü kapılardan geniş bir güverteye uzanıyordu.

Şansını denedi, güverteden koşarak geçti, izleri evin önüne ve yola kadar uzanıyordu, sonra bir çitin arkasına kaydı ve

bekledi. Titreyerek. Gözlerini kısarak. Donuyordu. Bıçağı kot pantolonunun kemerine soktu ve sopayı bir beyzbol sopası gibi tuttu. Adam köşeyi döndüğünde-

Keskin bir havlama onu şaşırttı.

Shep mi?

Köpek ona doğru koştu.

Hayır! Hayır!

İlyas bir kükremeyele kar perdesinin içinden fırladı, baltası başının üzerindeydi, sıırıslıklam kazağından kan akıyordu.

Brooke iki kere düşünmedi.

İki eli de sopanın üzerindeyken ona doğru döndü ve adam gümbürtüyle yere yığıldı.

Balta düştü, derin karın içine gömüldü.

Brooke ürpererek, yaşamın yavaş yavaş ondan sızmasını izledi.

"Sen-sen benimsin," diye kısık sesle fısıldadı, dudaklarından kan fışkırıyordu.

"Asla," diye yemin etti. "Asla. Bir keresinde bana istediğim bir şey için ne kadar ileri gidebileceğimi sormuştun. Artık biliyorsun."

EPİLOG

Seattle, Washington
Bir Sonraki Noel

Shep'in de onu takip etmesiyle Brooke parktaki koşusunu bitirdi, caddenin karşısına geçti ve sessiz evine doğru yürüdü. Koşudan nefes nefese kalmıştı, giysileri şafak öncesi sisi yüzünden nemliydi. "Eğlenceli, ha?" dedi köpeğine, kaba tüylerini havluyla kurulamadan önce.

Shep su kabından su içerken gerindi, boynunu döndürdü ve başını eğdiğinde çıkan sesleri duymaktan hoşlanmadı. Kahve makinesini öğütülmüş kahve çekirdekleri ve suyla doldurdu, Başlat düğmesine bastı ve merdivenlerden yatak odasına çıktı. Yalnız onun odasına.

Neal aylar önce taşınmıştı. Ofisi bile artık onundu.

Duşa girdi, saçlarını şampuanladı ve vücudunu duruladı, ardından bir sweatshirt ve yoga pantolonu giydi ve saçlarını doğal bir şekilde kurumaya bıraktı.

Aşağı inip kendine bir fincan doldururken taze demlenmiş kahvenin kokusu onu çağırıyordu. Sıcak fincanı kucaklayarak gri şafağa baktı, Seattle'ın ışıkları yükselen sisin arasından görünüyordu, kırık çeşme hala arka bahçede yalnız bir nöbetçiydi.

Duvardaki bir düğmeye bastı ve önceki yıllardaki kadar uzun olmayan Noel ağacı minik, parıldayan ışıklarıyla parladı, tepesindeki parlak yıldız parlayan bir işaret oldu.

Daha iyi günler

için.

Daha iyi haftalar

için.

Daha iyi yıllar

için.

Geçtiğimiz on iki ay inişli çıkışlı bir dönem olmuştu. Neal, Gideon/Eli konusundaki korkunç fiyasko sona erdikten sonra Ocak ayında taşınmıştı. Ama en azından gerçek ortaya çıkmıştı.

Neal, Leah ile birbirlerini sevmekten asla vazgeçemediklerini itiraf etmişti ve ilişkinin "yıldız çarpması" yönü kız kardeşinin teatral tarafına oynamıştı. Aylarca, hatta yıllarca birbirlerini görmeyi bırakıyorlardı, ama sonunda aralarındaki çekime karşı koyamıyorlar ve ateşli bir hafta sonunu birlikte geçiriyorlardı.

İğrenç.

Ama çok fazla şikayet edemezdi; o da evliliğinden ayrılmıştı ve deniz kıyısında ölen bir katille birlikte olmuştu.

Piper Adası. Onun elinde. Pike Place Market'te tanıştığı adam hakkında pek çok şey ortaya çıkmıştı ve bunların hiçbirisi iyi değildi. Polis, geçen Noel'de onunla kapışırken topladığı bilgileri ve kendi araştırmalarını kullanarak, büyük olasılıkla ailesini ve cesedi henüz bulunamayan Emme Cosgrove'u öldürdüğüne ikna olmuştu. Hem Polinezya'daki hem de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yetkililer bu konu üzerinde çalışıyorlardı; Oregon kıyısındaki North Bend'de bir ahırda saklanan *Medusa*'da bulunan bilgiler ve kayıtlar davalarına katkıda bulunuyordu.

Marilee eve gelmeyi tercih etmişti.

Geçen Noel'de kulübede yaşadığı travma onu ailesine yakın olmak istediğine ikna etmişti, bu yüzden Allsworth'e dönmüştü, biraz kahraman, anlatacak korkunç olsa da büyüleyici bir hikayesi olan bir kız. Anne ve babasının ayrılmış olmasından, boşanma yolunda olmalarından mutlu değildi ama bununla başa çıkabiliyordu. Ve pek de masum sayılmazdı. Her zaman teknik şeylerle ilgilenen Marilee, isimsiz aramaları ve mesajları kendisinin yaptığını, Nick Paszek'in temin etmesine yardım ettiği bir kullan-at telefondan gönderdiğini itiraf etmişti. "Gideon "un iyi biri olmadığını biliyordu. Brooke'un onunla tanıştığı gün okulu bırakmıştı. Annesiyle Pike Place Market'te karşılaşmış ve yakalanmak istemediği için bir balık tezgahının arkasına saklanmıştı. Sonra Gideon ve Brooke arasındaki konuşmayı görmüş ve onları takip etmişti. Brooke uyarı işaretlerini görmezden gelip onun hakkında çok az araştırma yaparken, Marilee olabildiğince derine inmişti. Onun bir katil olduğunu bilmeseyse de, kısa süre sonra internetten silinen başka bir kimliği olduğunu öğrenmişti, en azından kontrol edebildiği kadarıyla.

Marilee, Brooke'un kullan at telefonunu Explorer'da bulmuştu. İsyan ederek, Brooke'la yüz yüze gelmekten, aşırı katı annesine şaka mesajlarıyla karşılık vereceğini düşünmüştü. Marilee buna pişman olmuştu.

Brooke oturma odasına girdiğinde Nana ve annesinin kulübenin arka güvertesinde çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Yıllar önce çekilmiş bu fotoğrafta ikisi de güneş gözlüğü takmış, şezlonglarda oturuyorlardı.

Ada mülkü satılık değildi.

Leah, Neal ve Brooke huzursuz bir anlaşmaya varmışlardı. Brooke, yirmi beş yaşına geldiğinde kulübenin Marilee'nin üzerine yapılmasına karar vermişti. Yasal olarak Neal'ın kulübeye ne olacağı konusunda hiçbir söz hakkı yoktu ve Leah, Brooke'un kulübenin küçük bir kısmını satmak için yaptığı nakit teklifini hevesle kabul etmişti.

içinde kalan faiz. Eğer adadaki kulübe çok fazla travmatik anı barındırıyorsa ya da sadece nakit para istiyorsa, Marilee kulübeyi satmakta özgür olacaktı.

Brooke bırakmaya karar vermişti.

Üst katta ayak sesleri duydu ve Marilee, pijamaları içinde, saçları gevşek bir atkuyruğundan dökülmüş, üst katın sahanlığında esnedi. Shep onu karşılamak için merdivenleri hızla çıkarken, "Mutlu Noeller," diye seslendi.

"Mutlu Noeller."

"Babam geliyor mu?" Marilee umutla sordu.

"Tabii ki. Birkaç saat içinde."

"Güzel."

Öyle miydi? Brooke bilmiyordu ama o ve Neal birbirlerine karşı nazik, hatta kibar olmaya çalışıyorlardı. Düşünmeleri gereken bir kızları vardı ve zor olsa da egolarını, hayal kırıklıklarını ve korkularını bastırıp işleri yoluna koymaya çalışmak zorundaydılar. Tabii bu mümkünse. Bundan emin değildi.

Leah ile olan ilişkisine gelince? Sallantıda gibi görünüyordu. Brooke, drama eksikliği yüzünden diye düşündü. Leah trajik, yaralı bir figürü oynayabildiği ve onunki de yıldızların çarpıştığı bir aşk olduğu sürece, o da bu işin içindeydi. Peki ya gerçek hayattaysa ve o diğer kadınsa? O kadar da değil.

Marilee gerindi. "Birazdan inerim."

"Güzel."

Artık ılık olan kahvesinden bir yudum alan Brooke, hafifçe parıldayan ışıklarıyla Noel ağacına baktı ve en sevdiği süslerden birine, üzerinde *Bebeğin İlk Noel'i* ve Marilee'nin doğum yılı yazan sallanan bir ata dokundu. Kalbi biraz burkuldu. Başka süsler de vardı; bazılarında ailelerinin, bazılarında sadece Marilee'nin, hatta Shep'in resimleri vardı. Diğerleri Marilee'nin anaokulu ve ilkokuldaki küçük elleri tarafından yapılmıştı. Çan şeklinde strafor bir yumurta kabuğu, melek gibi görünmesi için minik kanatları olan ahşap bir mandal.

Gerçekten her şeyin gitmesine izin verebilir miydi?

Neal ikinci mi, yoksa üçüncü müydü, belki de otuzuncu şansı istiyordu ama o hazır değildi.

Bırak Leah'la o ilgilensin.

Cebindeki telefonu çaldı ve ekranda Austin Keller'ın yüzünü gördü. Sonra basit bir mesaj geldi: **Mutlu Noeller.**

Aptal kalbi çırpındı. Bu ilk mesajlaşmaları değildi ve birbirlerini okulda görmüşlerdi. Ona karşı biraz çekim hissetmiş ve kendine bunu unutmasını

söylemişti. Bir lise aşkı kilitli tutulmalıydı.

okul yıllığının sayfalarında. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, uğraşması gereken başka pek çok sorunu vardı. Yine de onun yakışıklılığını, rahat gülümsemesini, onu uzun zamandır tanıyor olmasını ve en önemlisi kendini kızına adanmış olmasını seviyordu....

Hayır, dedi kendi kendine. Hayır, *hayır*, *hayır*. Dudağını ısırды ve ekrana baktı, sonra yazdı:

Backatcha. Mutlu Noeller.

Baloncuklar belirdi, ardından yeni bir mesaj.

Ne düşünüyordum? Yılbaşı gecesi bir içkiye ne dersin?

Oh. Vay canına. Pek akıllıca bir hareket gibi görünmedi.

Yine de ne zararı olur ki? Basit bir içki daha fazla zarara yol açar mı?

İmkansız.

Kendini tutamadı ve cevap yazdı:

Neden olmasın? Ne dersin?